JAMES PATTERSON PREZINTĂ

Seria
Anchetele lui Audrey Rose

JACK SPINTECĂTORUL

Crimele din Whitechapel

KERRI MANISCALCO

Bestseller *New York Times*

LEDA EDGE

KERRI MANISCALCO

— Seria: Anchetele lui Audrey Rose —

JACK SPINTECĂTORUL

CRIMELE DIN WHITECHAPEL

— VOLUMUL I —

Original: *Stalking Jack the Ripper* (2016)

Traducere din limba engleză:
OANA CHIŢU

virtual-project.eu

— 2018 —

Bunicii,
care întotdeauna s-a dat în vânt
după poveştile bune cu detectivi

Prefaţă

Cartea pe care o ţii acum în mâini însumează o mulţime de premiere.

Este prima achiziţie pe o care o public sub egida noii mei edituri dedicate tinerilor cititori, JIMMY Patterson Books.

Este primul roman pentru tineri şi adulţi pe care l-am ales, mulţumită perspectivei deopotrivă proaspete şi captivante asupra veşnic fascinantei poveşti a lui Jack Spintecătorul.

Este primul roman al scriitoarei Kerri Maniscalco.

Încă de la primul rând am ştiut că voi adora cartea. Vocea inteligentă, tulburătoare, şi combinaţia desăvârşită de suspans şi emoţie au răzbătut chiar de la… primele cuvinte. *Jack Spintecătorul: Crimele din Whitechapel* este o poveste de atmosferă, mustind de răsturnări de situaţie palpitante, care, te asigur, vor îndeplini promisiunea acelor încântătoare rânduri de început. Deşi acţiunea este plasată în Londra victoriană, vei descoperi că geniala şi pasionata Audrey Rose este un personaj modern, chiar şi judecând după standardele din zilele noastre.

Una dintre misiunile editurii JIMMY Patterson este de a crea cărţi despre care tinerii cititori să exclame: „Vă rog, vreau să mai citesc, daţi-mi încă o carte”. Nu am nici cea mai mică îndoială că *Jack Spintecătorul: Crimele din Whitechapel* va fi prima noastră reuşită, însă, cu siguranţă, nu va fi şi ultima.

James Patterson

Va curge sânge. Sângele vrea sânge. Aşa se zice.[1]
Macbeth, actul al treilea, scena a patra

[1] William Shakespeare, *Othello; Troilus şi Cresida; Macbeth,* traducere de Ion Vinea şi Leon D. Leviţchi, Editura Adevărul Holding, Bucureşti, 2009 (n.red.).

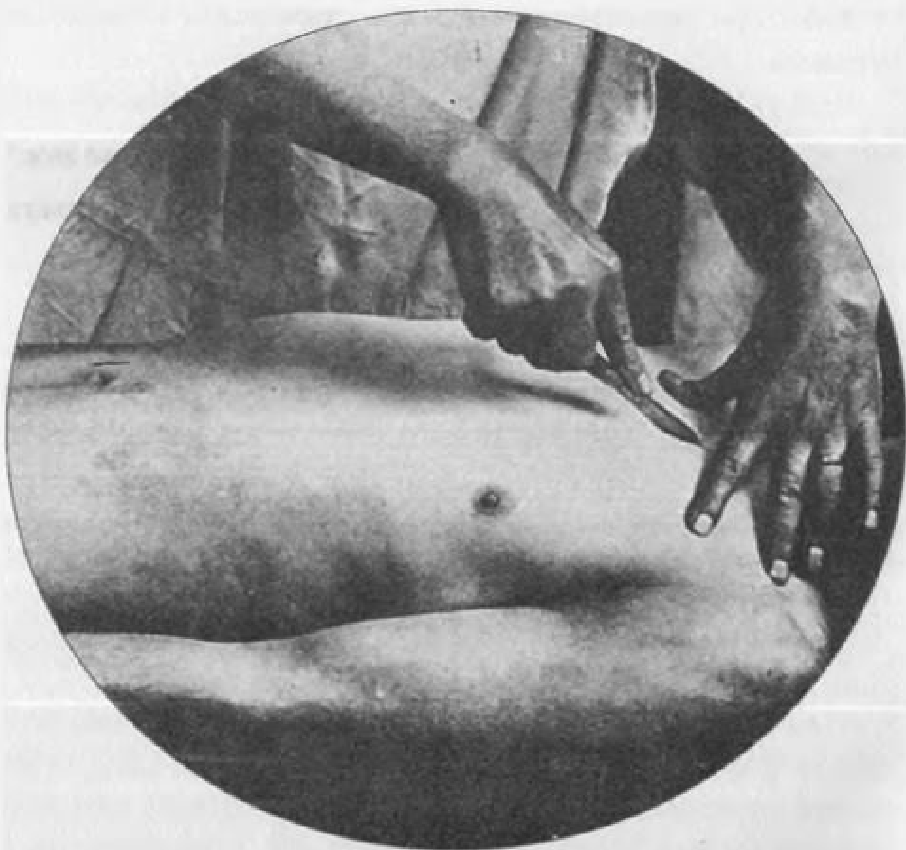

Fig.3. Modul în care se întinde pielea şi maniera de a ţine bisturiul pentru a face prima incizie.
J. M. Beattie, *Post-Mortem Methods*, 1915.

UNU
INCIZIE PRELIMINARĂ

Laboratorul doctorului Jonathan Wadsworth, Highgate
30 august 1888

Mi-am aşezat degetul mare şi arătătorul pe carnea rece ca gheaţa, întinzând-o deasupra sternului, aşa cum îmi indicase unchiul.

Era imperios necesar să fac corect incizia preliminară.

Am pus cu mare răbdare metalul pe piele, asigurându-mă că unghiul era potrivit pentru o tăietură cât mai precisă. L-am simţit pe unchiul veghind asupra mea, studiindu-mi fiecare mişcare, însă privirea îmi era aţintită doar asupra bisturiului pe care îl ţineam în mână.

Fără să ezit, am trasat o linie precisă de la umăr la stern, străduindu-mă să tai cât mai adânc posibil. Am ridicat uşor din sprâncene, înainte să-mi reiau mina impasibilă. Carnea de om se despica mult mai uşor decât mă aşteptasem. Nu părea să fie prea diferit de tăierea unei bucăţi de carne de porc înainte de a o prăji – iată un gând care ar fi trebuit să mă tulbure mai mult decât simţeam în momentul acela.

Un miros dulceag şi greţos s-a ridicat din incizia făcută. Cadavrul nu era la fel de proaspăt ca alelalte. Aveam o vagă bănuială că nu toţi subiecţii erau obţinuţi pe căi legale sau voluntare şi regretam decizia de a fi refuzat oferta unchiului de a folosi un aparat de respirat.

Rotocoale de aburi mi s-au înălţat printre buze, dar am rezistat înclinaţiei naturale de a mă lăsa cuprinsă de frisoane. M-am dat înapoi, cu rumeguşul scârţâind sub papuci, şi mi-am examinat munca. Din rană abia dacă se scurgea sânge. Lichidul era prea gros ca să curgă roşiatic şi prea străin de mine ca să fie cu adevărat înfricoşător. Dacă omul ar fi fost mort de mai puţin de treizeci şi şase

de ore, atunci sângele s-ar fi scurs pe masă şi apoi pe podea, îmbibând rumeguşul. Am şters lama bisturiului pe şorţ, lăsând în urma ei o dungă întunecată. Era, cu adevărat, o incizie reuşită.

M-am pregătit pentru următoarea tăietură, însă unchiul a ridicat o mână în aer, oprindu-mă. Mi-am muşcat buza, blestemându-mă că uitasem atât de curând următorul pas din lecţia lui.

Animozităţile care încă existau între unchiul şi tata – niciunul nu părea să-şi amintească de la ce porniseră, deşi eu ştiam destul de bine – îl făcuseră pe cel dintâi să ezite în ceea ce priveşte hotărârea de a-mi continua ucenicia alături de el. O dovadă de incompetenţă, cât de mică, mi-ar fi zădărnicit planurile, mai ales dacă speram să merg la cursuri a doua zi.

— Un moment, Audrey Rose, a zis el, smulgându-mi bisturiul murdar dintre degete.

Un miros înţepător se ridicase în aer, amestecându-se cu duhoarea organelor în putrefacţie. Unchiul a desfăcut o sticluţă cu un lichid transparent şi a stropit o cârpă. Antisepticul era un produs nelipsit în laboratorul lui, pe care îl folosea în special în cazul bisturielor. Ar fi trebuit să-mi amintesc să şterg cealaltă lamă. Nu trebuia să mai fac aceeaşi greşeală şi altă dată.

Am aruncat o privire de jur-împrejurul pivniţei, unde alte câteva cadavre zăceau aliniate la perete, cu membrele albe ca nişte ramuri acoperite de zăpadă. Aveam să stăm acolo toată noaptea dacă nu mă grăbeam, iar tata, bine-cunoscutul lord Edmund Wadsworth, avea să trimită Scotland Yard-ul dacă nu mă întorceam acasă în curând. Dat fiind rangul lui, probabil că ar fi convocat pentru mine o mică armată.

Unchiul a închis la loc sticla cu acid fenic, apoi mi-a întins un nou bisturiu, ce semăna cu un cuţit de masă lung şi subţire. Lama lui era mult mai ascuţită decât cea a instrumentului chirurgical de dinainte. Cu bisturiul sterilizat, am făcut aceeaşi incizie la umărul opus, apoi am coborât spre abdomenul celui decedat, oprindu-mă chiar

deasupra ombilicului.

Unchiul nu mă avertizase cu privirea la cât de dificil avea să fie să tai deasupra cutiei toracice. I-am aruncat o privire, însă ochii lui erau aţintiţi asupra cadavrului. Uneori, întunericul căutăturii lui mă înspăimânta mai tare decât morţii pe care îi măcelăream.

— Va trebui să desfaci coastele înainte să ajungi la inimă.

Era limpede că unchiului îi venea greu să nu se apuce el însuşi de treabă. Cadavrele îi ţineau companie în cele mai multe nopţi, de parcă erau nişte cărţi captivante; îi era drag să le disece şi să le descopere secretele dintre paginile lor din piele şi oase.

Am desfăcut repede cutia toracică, înainte ca obsesia să pună stăpânire pe unchiul, şi am scos la iveală inima şi restul viscerelor. Un miros fetid m-a izbit în plin şi, fără să vreau, m-am dat câţiva paşi înapoi, aproape punându-mi o mână peste gură. Era ocazia pe care o aşteptase unchiul. Acesta a înaintat, însă până să mă dea la o parte, mi-am afundat mâinile în abdomen, pipăind membranele moi şi alunecoase până ce am găsit ceea ce căutam.

Mi-am adunat tot curajul pentru misiunea de a scoate ficatul, apoi am acceptat iar bisturiul întins de unchiul meu. După câteva incizii şi mişcări bruşte, organul s-a desprins şi l-am trântit cu un pufnet, pe o tavă goală, rezistând tentaţiei de a-mi şterge mâinile pe şorţ. Una era să-i pun pe servitorii unchiului să spele un pic de sânge, însă mâzga lipicioasă şi mucusul ce-mi acopereau acum degetele erau cu totul altceva. Nu ne permiteam să pierdem încă o menajeră, iar unchiul nu ar mai fi suportat zvonurile ce zburau din gură în gură. Unii oamenii deja îl credeau ţicnit.

— Cum crezi că a decedat acest om, nepoată?

Ficatul arăta groaznic. Mai multe cicatrici îl brăzdau în lung şi-n lat, ca nişte râuri şi afluenţi secaţi. Prima mea impresie era că omului nu-i fusese străină băutura.

— Pare să fi murit de ciroză.

Am arătat spre urmele de pe organ.

— Cred că ficatul lui nu mai funcţiona cum trebuie de ceva vreme.

Am dat apoi ocol mesei, m-am aşezat la capul omului şi i-am deschis una dintre pleoape.

— În jurul albului ochilor are o nuanţă ştearsă de galben, ceea ce-mi întăreşte bănuiala că trupul lui era într-un uşor declin de câţiva ani.

M-am reîntors la ficat şi am îndepărtat cu grijă o secţiune transversală pentru a o studia mai târziu la microscop. Apoi am spălat bucăţica de carne şi am pus-o într-un borcan, la păstrare. Trebuia să o etichetez şi să aşez vasul pe perete, alături de celelalte organe murate. Era important să ţin o evidenţă minuţioasă a fiecărei analize post-mortem.

Unchiul a dat din cap mulţumit.

— Foarte bine! Într-adevăr, foarte bine! Şi ce zici de…

Uşa laboratorului s-a izbit brusc de perete, iar în pragul ei a apărut silueta unui bărbat. Era imposibil să-ţi dai exact seama cum arăta sau ce vârstă avea vizitatorul din cauza pălăriei aproape trase pe ochi şi a hainei ce mai avea un pic şi mătura podeaua, însă omul era extrem de înalt. Nu am îndrăznit să fac nicio mişcare, sperând că unchiul avea să dea la iveală vreo armă; acesta însă nu a părut deloc impresionat de personajul misterios din faţa noastră.

Ignorându-mi complet prezenţa, bărbatul şi-a îndreptat atenţia asupra unchiului meu:

— E gata, profesore!

Vocea lui era plăcută, domoală şi părea tânără. Am ridicat o sprânceană, intrigată de ce ar fi putut pune la cale un student alături de unchiul meu.

— Aşa de curând?

Unchiul s-a uitat la pendulă, apoi la cadavrul de pe masă şi în final la mine. Habar n-aveam cine era băiatul acela necioplit sau ce anume era deja gata, însă instinctul îmi spunea că orice ar fi fost n-avea cum să fie de bine, la o oră atât de târzie. Unchiul şi-a frecat bărbia. După o clipă de gândire, care mie una mi-a părut o eternitate, m-a întrebat:

— Eşti în stare să închizi cadavrul de una singură?

Mi-am îndreptat spatele şi mi-am ridicat bărbia:

— Bineînţeles!

Era absurd ca unchiul să creadă că n-aş fi în stare să duc la bun sfârşit o misiune atât de uşoară, mai ales după ce pescuisem destul de bine şi singură măruntaiele mortului. Dintre toate sarcinile, aceasta avea să fie cea mai simplă.

— Mătuşa Amelia zice că lucrul meu de mână este cu adevărat impresionant, am simţit nevoia să adaug.

Doar că mătuşa, cu siguranţă, nu se gândise la cusutul pielii.

— În orice caz, am exersat sutura pe un hoit de mistreţ astă-vară şi nu am avut nicio problemă. Nu cred că va fi cu mult mai greu acum.

Personajul întunecat a chicotit, scoţând un sunet al naibii de plăcut. Mi-am păstrat calmul, deşi clocoteam în sinea mea. Nu spusesem nimic amuzant. A coase pielea sau pânza era totuna; meşteşugul conta, nu materialul.

— Prea bine!

Unchiul şi-a pus un palton negru şi a scos ceva ce nu am reuşit să văd prea bine dintr-o cutie aflată în apropierea biroului său.

— Poţi închide cadavrul, Audrey Rose! Ai grijă să încui pivniţa când pleci!

Tânărul a dispărut în sus pe trepte, fără a-şi mai arunca privirea înapoi, iar eu m-am simţit bucuroasă să-l văd plecat. Unchiul s-a oprit în pragul uşii, bătând nervos cu degetele lui pline de cicatrici în cadrul de lemn.

— Trăsura mea te va duce acasă după ce termini. Lasă celelalte specimene pentru mâine după-amiază!

— Unchiule, stai!

Am înconjurat în grabă masa de disecţie.

— Cum rămâne cu şcoala, mâine? Ai spus că-mi vei da un răspuns în noaptea asta.

Unchiul a privit o clipă la cadavrul de pe masă, apoi la chipul meu crispat de aşteptare. Aproape că-l puteam vedea făcând stratageme şi inventând o mie de motive pentru care nu s-ar fi căzut să particip la cursurile lui de

medicină legală. Buna-cuviinţă era ultima dintre grijile lui.

Tata avea să-l facă una cu pământul dacă descoperea că-i sunt ucenic.

Unchiul Jonathan a oftat din toţi rărunchii:

— Să vii îmbrăcată în băiat! Iar dacă sufli un singur cuvânt, cursul de mâine va fi primul şi ultimul la care vei participa. Pricepi?

Am dat din cap cu hotărâre.

— Promit! O să tac mormânt.

— Ah, a spus unchiul, punându-şi pălăria şi trăgându-şi-o peste frunte, morţii vorbesc celor ce ascultă. Fii chiar mai tăcută decât ei.

DOI
RĂZBUNAREA SÂNGELUI

Şcoala pentru băieţi Harrow,
Londra
31 august 1888

Conform unchiului meu, nu cursese chiar atât de mult sânge pe cât ar fi fost de aşteptat în urma unei lovituri aşa de violente la gât. Abia mai puteam ţine pasul cu detaliile scenei scabroase la care asistase în acea dimineaţă, iar notiţele mele erau mai degrabă dezordonate, la fel cum îmi erau şi gândurile.

— Spuneţi-mi, băieţi, a zis unchiul Jonathan în timp ce se plimba pe podiumul jos din centrul sălii, iar o clipă, ochii lui de un verde spălăcit s-au oprit asupra mea. Ce sugerează dovezile, din moment ce sângele găsit sub cadavru era deja coagulat? Ba chiar mai mult de atât, deabia s-a găsit suficient sânge cât să umple o jumătate de halbă; ce ar putea spune acest lucru despre sfârşitul victimei noastre?

Nevoia presantă de a striga răspunsul era ca o bestie jalnică ce năzuia să se elibereze din cuşca în care făgăduisem să o încui. În loc să-mi alung demonul, am şezut liniştită, cu buzele strânse şi cu pălăria trasă peste ochi. Mi-am ascuns iritarea scrutând expresiile de pe chipurile colegilor mei de clasă şi am oftat în sinea mea. Cei mai mulţi se înverziseră şi păreau să fie pe punctul de a-şi vărsa maţele. Îmi era peste putinţă să-mi imaginez cum aveau ei să reziste unei disecţii. Mi-am curăţat, cât am putut de subtil, sângele uscat de sub unghii, amintindu-mi senzaţia pe care o încercasem ţinând un ficat în mâini, şi m-am întrebat ce nou sentiment avea să-mi mai trezească apropiata autopsie.

Un băiat cu păr şaten-închis – la fel de grijuliu aranjat ca şi uniforma perfect călcată – a ridicat în aer mâna dreaptă

ca o săgeată. Vârfurile degetelor îi erau acoperite cu pete de cerneală, ca şi cum ar fi fost prea ocupat cu luatul notiţelor ca să-şi mai facă griji şi pentru fineţuri. Îl privisem şi mai devreme, fascinată de cât de metodic scria. Era aproape un maniac al învăţăturii, o trăsătură pe care o admiram, fără doar şi poate.

Unchiul a făcut un semn din cap în direcţia tânărului. Acesta şi-a dres glasul şi s-a ridicat. Încrederea în sine l-a făcut să-şi tragă înapoi umerii înguşti, în timp ce se întorcea cu faţa spre clasă, în loc să răspundă unchiului meu. Băiatul era, de asemenea, destul de înalt. Oare el era vizitatorul misterios de cu o noapte în urmă?

— Este evident, dacă mă întrebaţi pe mine, a zis el pe un ton care părea aproape dezinteresat, că ucigaşul nostru fie i-a făcut propuneri indecente, pentru a o ademeni într-un loc retras, fie s-a strecurat în spatele ei – din moment ce era în mod clar sub influenţa alcoolului – şi a atacat-o.

Era dificil să-mi dau seama, întrucât, cu o zi în urmă, abia dacă scosese două vorbe, însă vocea lui părea să fie a musafirului nepoftit de noaptea trecută. M-am pomenit că mă aplecasem mai aproape de el, ca şi cum aşa l-aş fi putut recunoaşte.

Unchiul Jonathan şi-a dres glasul ca să-l oprească pe băiatul arogant şi s-a aşezat la catedra lui din lemn. Am zâmbit. Cu siguranţă, faptul că mă dădeam băiat avea nişte avantaje. Discuţiile despre prostituate îl tulburau întotdeauna pe unchiul meu, doar că acum nu putea certa pe nimeni pentru că îndrăznise să vorbească atât de liber în prezenţa mea. Unchiul a tras un sertar, de unde a scos o pereche de ochelari, pe care i-a şters de pete pe jacheta lui din tweed înainte de a şi-i aşeza pe nas.

— Thomas, de ce crezi că victima a fost atacată din spate, când majoritatea colegilor mei cred că ea era întinsă la momentul săvârşirii crimei? a întrebat unchiul Jonathan.

I-am privit când pe unul, când pe celălalt, contrariată că unchiul folosise numele de botez al tânărului. Acum eram aproape sigură că studentul era vizitatorul de cu o noapte în urmă. Băiatul, Thomas, s-a încruntat.

Ochii de un încântător căprui-auriu erau perfect aşezaţi pe chipul ascuţit, ca şi cum ar fi fost pictaţi de însuşi Leonardo da Vinci. Ce n-aş fi dat să am genele la fel de dese! Bărbia lui era pătrăţoasă, dându-i un aer de hotărâre neclintită. Chiar şi nasul îi era subţire şi nobil, făcându-i fiecare expresie să scânteieze de un soi de agerime. Cred că dacă Thomas nu ar fi fost atât de iritant de conştient de propria inteligenţă, l-aş fi considerat destul de atrăgător.

— Pentru că, aşa cum aţi afirmat, domnule, gâtul îi era tăiat de la stânga la dreapta. Luând în considerare că majoritatea oamenilor sunt, de fapt, dreptaci, ne-am putea imagina, după traiectoria în coborâre pe care tocmai aţi descris-o şi după probabilitatea statistică ce ne îndreptăţeşte să credem că făptaşul era, cu adevărat, dreptaci, că cea mai simplă metodă de a-şi comite crima ar fi fost *din spatele* victimei.

Thomas l-a înşfăcat pe dată pe studentul de lângă el şi l-a obligat să se ridice, demonstrându-şi astfel punctul de vedere. Picioarele scaunelor au scârţâit pe pardoseală, în timp ce băiatul se lupta să se elibereze. Thomas l-a ţinut însă strâns, ca un boa constrictor, sufocându-şi prada.

— Probabil că a înconjurat-o cu braţul stâng peste piept sau peste trunchi, a tras-o aproape, aşa – a zis el şi l-a smucit pe colegul nostru –, şi a lovit-o scurt cu lama peste gât. O dată, în timp ce femeia era în picioare, apoi de alte două ori în timp ce cădea la pământ, înainte să-şi dea seama ce i se întâmpla.

După ce a simulat actul ce semănase cu o decapitare, Thomas a dat drumul băiatului şi a păşit peste el, întorcându-se la locul lui şi la atitudinea nonşalantă de mai nainte.

— Dacă am studia felul în care e pătată de sânge podeaua unui abator, sunt sigur că am descoperi un soi de tipar inversat, din moment ce, în general, vitele sunt măcelărite în timp ce atârnă cu capetele în jos.

— Ha! a exclamat unchiul, bătând din palme aşa de tare, că aplauzele au răsunat cu ecou.

Gestul brusc al unchiului m-a făcut să tresar, însă am

fost uşurată să observ că majoritatea studenţilor săriseră pe scaunele lor, împreună cu mine. Nu exista nicio îndoială că unchiul era cu adevărat pasionat de crimă.

— Atunci de ce nu a sărit sângele pe întreaga parte de sus a gardului, ar spune cei care se opun teoriei tale? l-a provocat unchiul, bătând cu pumnul în palmă. Când i s-a tăiat jugulara, sângele ar fi trebuit să împroaşte.

Thomas a dat din cap, ca şi cum ar fi anticipat întrebarea.

— E destul de simplu de explicat, nu-i aşa? Purta o eşarfa când a fost atacată, care după aceea a căzut. Sau poate că ucigaşul i-a smuls-o de la gât ca să-şi şteargă cuţitul. Nu e exclus nici ca asasinul să sufere de vreo manie.

O linişte densă precum ceaţa din East End s-a lăsat peste aulă în timp ce imaginea intensă pe care o crease Thomas a prins viaţă în minţile noastre. Unchiul mă învăţase cât de important era să-mi îndepărtez din suflet orice urmă de emoţie în legătură cu astfel de, cazuri, însă îmi venea greu să vorbesc despre o femeie ca despre un animal adus la abator, indiferent cât de mult s-ar fi îndepărtat ea de moravurile societăţii.

Mi-am înghiţit cu greu nodul din gât. Se părea că Thomas avea un fel tulburător de a anticipa motivul pentru care ucigaşul acţionase aşa cum o făcuse şi de a-şi suprima emoţiile atunci când îi convenea. Unchiul Jonathan a avut nevoie de câteva secunde ca să răspundă, dar când a deschis gura, a rânjit ca un nebun. Ochii îi erau ca două scântei aprinse. Mi-a fost imposibil să-mi înfrânez împunsătura de gelozie care mi-a străpuns măruntaiele. Nu-mi dădeam seama dacă era din cauza faptului că unchiul părea aşa de mulţumit, fără să fiu eu sursa bucuriei lui, sau pentru că îmi doream să pot începe o discuţie cu tânărul acela enervant. Dintre toţi cei aflaţi în clasă, el, cel puţin, nu era intimidat de violenţa crimei. Teama nu avea cum să o ajute pe familia victimei, băiatul părea să înţeleagă asta.

Mi-am scuturat mintea de gânduri şi am continuat să

ascult lecţia.

— Thomas, capacitatea ta de a face deducţii este incredibilă. Şi eu cred că victima noastră a fost atacată din spate, în timp ce stătea în picioare. Cel mai probabil, cuţitul folosit avea între cincisprezece şi douăzeci de centimetri.

Unchiul a făcut o pauză, arătând studenţilor, cu mâna, cam cât de mare trebuie să fi fost arma. Am simţit cum mă cuprinde neliniştea. Lama ar fi avut cam aceeaşi mărime cu cea a bisturiului pe care-l folosisem noaptea trecută.

Unchiul şi-a dres glasul.

— Judecând după tăietură neregulată de la nivelul abdomenului, aş zice că rana a fost făcută post-mortem, pe locul unde a fost descoperit cadavrul. Aş îndrăzni chiar să afirm că ucigaşul nostru a fost întrerupt şi că nu a obţinut ceea ce căuta. Dar înclin să cred că ar putea fi stângaci sau ambidextru, conform celorlalte dovezi.

Un băiat ce şedea în primul rând a ridicat o mână tremurândă.

— Ce vreţi să spuneţi? Ce căuta ucigaşul?

— Roagă-te să nu aflăm niciodată!

Unchiul Jonathan şi-a răsucit colţul mustăţii spălăcite, un obicei pe care şi-l permitea în timp ce era pierdut pe gânduri. Ştiam astfel că orice ar fi urmat să spună nu avea să fie un lucru plăcut.

Fără să bag de seamă, mă apucasem aşa de strâns cu mâinile de marginile scaunului, încât nodurile degetelor mi se înălbiseră. Am dat drumul strânsorii.

— De dragul acestei lecţii, vă voi divulga teoriile mele.

Unchiul şi-a mai plimbat o dată privirea prin sală.

— Cred că îi voia organele. Detectivii însă nu-mi împărtăşesc opinia în acest caz. Sper să aibă ei dreptate, iar eu să mă înşel.

În timp ce se dezlănţuiau discuţii însufleţite legate de teoria vânătorului de organe, am început să schiţez detaliile anatomice pe care unchiul le desenase rapid pe tablă, la începutul lecţiei, ca să-mi mai limpezesc mintea. Porci, broaşte, şobolani disecaţi şi alte lucruri încă şi mai

răscolitoare, precum intestine şi inimi umane, îmi decorau marginile paginilor.

Caietul meu era plin cu imagini de care o domnişoară nu ar fi trebuit să fie fascinată, însă nu-mi puteam controla curiozitatea.

Deodată, o umbră a căzut pe caiet şi, cumva, am ştiut că era vorba despre Thomas chiar înainte ca acesta să deschidă gura.

— Trebuie să desenezi umbra în partea stângă a cadavrului; altfel pare o baltă de sânge.

M-am crispat, însă mi-am ţinut buzele strânse, ca şi cum ar fi fost cusute de un antreprenor nechibzuit de pompe funebre. Simţeam că-mi mocneşte foc sub piele şi-mi blestemam reacţia trupului la întâlnirea cu un băiat aşa de agasant. Thomas a continuat să-mi critice desenele.

— Serios, ar trebui să ştergi petele alea ridicole, a spus el. Lumina lampadarului cădea din unghiul ăsta. Ai greşit teribil.

— Serios, ar trebuie să-ţi vezi de ale tale.

Am închis ochii, certându-mă în gând. Reuşisem să nu intru în vorbă cu niciunul dintre băieţi. O singură scăpare însemna că îmi pierdeam dreptul de a participa la curs.

Hotărând că n-aveam niciun motiv să mă tem, i-am aruncat lui Thomas o privire răutăcioasă. Pe buzele lui flutura un zâmbet, iar inima îmi gonea în piept ca o trăsură cu cai prin Trafalgar Square. Mi-am reamintit că tânărul era un încrezut şi am stabilit că tresăltarea inimii mele se datora doar nervilor. Mai degrabă aş fi făcut baie în formaldehidă decât să fiu dată afară de la curs din pricina unui asemenea băiat exasperant.

Oricât ar fi fost el de chipeş.

— Deşi îţi apreciez observaţia, am zis printre dinţi şi făcând eforturi supraomeneşti să-mi îngroş vocea, aş aprecia dacă ai fi aşa de bun să mă laşi să-mi văd de studiu.

Ochii lui Thomas au scânteiat ca şi cum ar fi descoperit un secret incredibil de amuzant, iar eu am ştiut atunci că eram un biet şoarece prins de o mâţă vicleană.

— Bine, domnule...

După felul în care a accentuat cuvântul „domnule”, am înţeles: Thomas ştia bine că nu eram deloc vreun băieţandru, însă era de acord să-mi cânte în strună din cine ştie ce motiv. M-am îmbunat un pic la această dovadă de milă, vorbind mai încet, astfel încât să mă poată auzi doar el, iar inima a prins iar a-mi sălta ca nebuna, cuprinsă de emoţia secretului pe care îl împărtăşeam acum amândoi.

— Wadsworth. Numele meu este Audrey Rose Wadsworth.

Chipul i s-a aprins de o revelaţie bruscă, iar atenţia i s-a îndreptat spre unchiul meu, care încă punea paie pe focul unei discuţii aprinse. Thomas şi-a întins mâna spre mine, iar eu i-am strâns-o ezitant, sperând că palmele nu aveau să-mi trădeze emoţia. Poate că avea să fie plăcut să am un prieten cu care să discut cazurile.

— Cred că ne-am întâlnit noaptea trecută, am cutezat eu a spune.

Thomas şi-a împreunat sprâncenele, iar încrederea mea abia regăsită s-a prăbuşit pe dată la pământ.

— În laboratorul unchiului meu...

Chipul băiatului s-a întunecat.

— Îmi cer scuze, dar habar nu am despre ce vorbeşti. E prima oară când vorbim.

— Nu aş zice că am vorbit...

— Îmi pare bine că te-am cunoscut, Wadsworth. Sunt sigur că vom avea multe de discutat în viitorul apropiat. Foarte apropiat chiar, din moment ce în seara asta sunt ucenicul unchiului tău. Poate îmi vei oferi plăcerea de a testa câteva dintre teoriile mele...

Un alt val de sânge mi-a inundat obrajii.

— Despre ce teorii e vorba mai exact?

— Acelea legate de scandaloasa ta alegere de a participa la acest curs, bineînţeles, a rânjit Thomas. Nu mi se întâmplă chiar în fiecare zi să întâlnesc o fată aşa de ciudată.

Sentimentul călduţ de prietenie pe care-l simţisem vizavi

de el a îngheţat brusc, ca un heleşteu într-o iarnă geroasă. Thomas nu părea să-şi dea seama de cât de iritant era, zâmbind de unul singur, fără nicio apăsare.

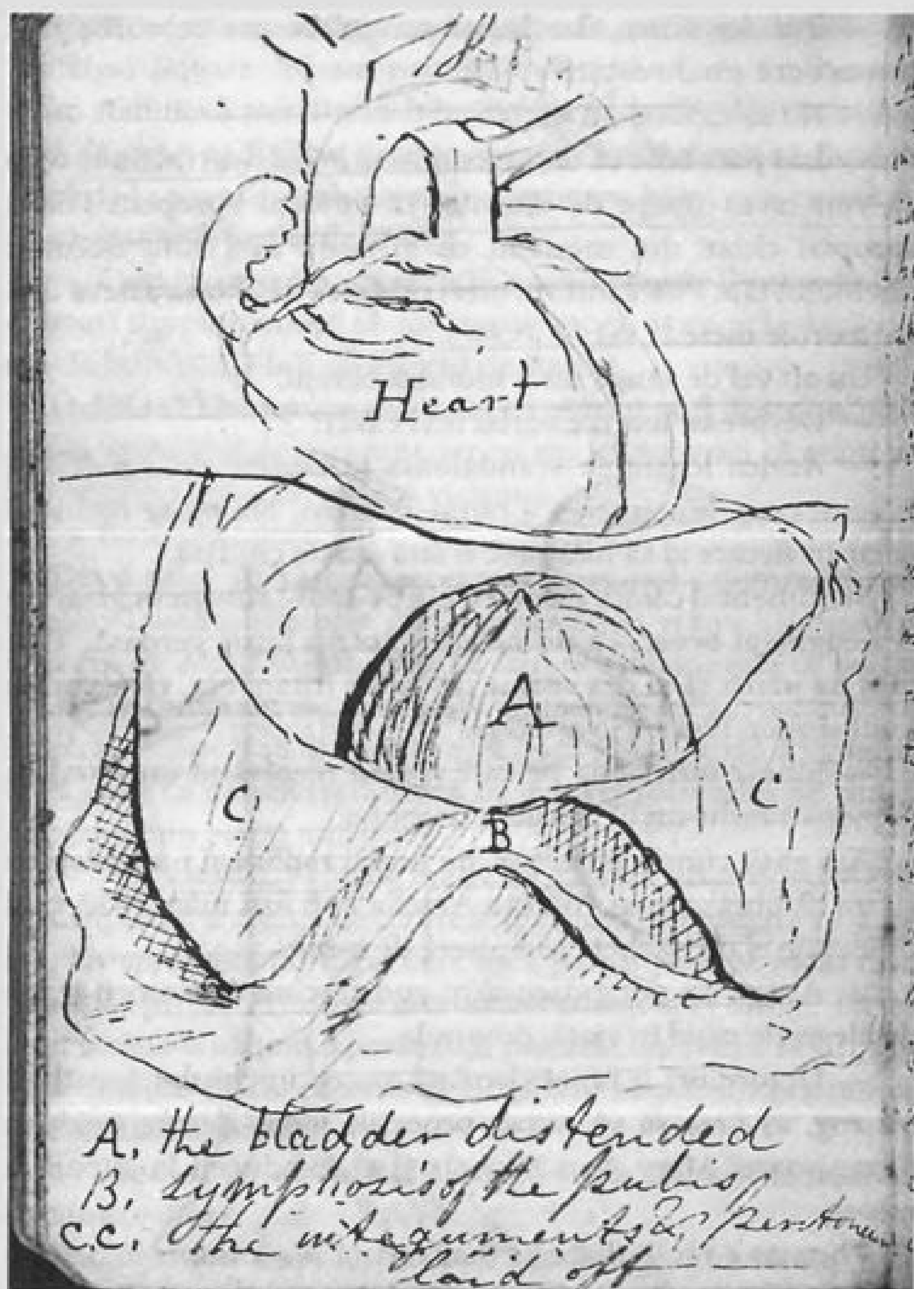
— Iubesc satisfacţia pe care o simt rezolvând un puzzle şi demonstrându-mi că am avut dreptate.

Am găsit cumva putere să-mi înghit replica şi i-am răspuns cu un zâmbet crispat. Mătuşa Amelia ar fi fost mândră să vadă că lecţiile ei de etichetă se lipiseră de mine.

— Aştept cu nerăbdare să-ţi aud fascinantele teorii legate de alegerile mele în viaţă, domnule…

— Domnilor! a tunat deodată vocea unchiului Jonathan. Vă rog, aş vrea să vă notaţi propriile teorii despre uciderea domnişoarei Mary Ann Nichols şi să le aduceţi la cursul de mâine.

Thomas a rânjit diabolic încă o dată şi s-a întors la notiţele lui. În timp ce-mi închideam caietul şi-mi strângeam lucrurile, nu mi-am putut opri un gând sâcâitor care zicea că băiatul s-ar putea dovedi un mister la fel de enervant de rezolvat.

**Ilustrație a inimii și a vezicii urinare,
din caietul lui Thomas Graham, circa 1834.**

TREI
CEAI ŞI AUTOPSII

Reşedinţa Wadsworth,
Belgrave Square
31 august 1888

— Unde te grăbeşti la ora asta?

Tata stătea lângă ceasul cu pendul din hol – tonul vocii lui avea aceeaşi notă încordată ca şi a bătrânului orologiu – în timp ce-şi verifica atent ceasul de buzunar. Între unchiul meu şi tata era o diferenţă de doar câţiva ani, iar până de curând ar fi putut trece drept gemeni. Am văzut cum un muşchi de pe maxilarul lui pătrăţos a tresărit. Urmau alte întrebări, mai rele. Nevoia de a fugi înapoi pe treptele impozante m-a cuprins deodată acut.

— Eu... păi... i-am promis unchiului că o să iau ceaiul cu el.

L-am văzut trăgând scurt aer în piept, aşa că am adăugat repede:

— Ar fi fost nepoliticos să-l refuz.

Înainte ca tata să mai adauge ceva, uşa salonului s-a deschis, iar fratele meu a intrat ţopăind ca o rază de lumină ce înveseleşte o zi mohorâtă. Evaluând din ochi situaţia, a intervenit rapid:

— Nu am cum să nu observ că toată lumea pare aşa de veselă în după-amiaza aceasta, că e aproape îngrijorător. Aruncă-mi o încruntătură zdravănă, omule! Ah – fratele meu a schiţat un zâmbet când privirea mânioasa a tatei s-a îndreptat spre el –, aşa mai merge! Ai făcut o treabă excelentă, tată!

— Nathaniel, l-a avertizat tata, mutându-şi încruntătura tăioasă de la unul la altul. Nu-ţi băga nasul unde nu-ţi fierbe oala!

— Ne e teamă să o lăsăm pe fetişcană să iasă de sub oblăduirea părintească? Ferească sfântul să ia vărsat de

vânt şi să piară. Ah, stai – Nathaniel şi-a înălţat gâtul –, s-a mai întâmplat, aşa e?

Nathaniel mi-a cuprins încheietura mâinii cu un gest dramatic, căutându-mi pulsul, apoi s-a dat un pas în spate.

— În numele Domnului, tată! Fata asta e vie!

Mâna palidă a tatei a tremurat, iar el şi-a tamponat fruntea cu o batistă, un semn care nu prezicea niciodată o urmare fericită. De obicei, Nathaniel reuşea să alunge îngrijorarea tatei cu o glumă bine plasată. Astăzi însă nu era una dintre acele zile. Nu am putut să nu remarc ridurile ce apăruseră brusc în jurul gurii tatei, modelându-i buzele într-o cută amară aproape permanentă. Dacă ar fi renunţat măcar un pic la grijile lui, aproape zece ani i s-ar fi şters de pe chipul odată chipeş. În ultima vreme, printre şuviţele de păr blond-cenuşiu i se strecuraseră din ce în ce mai multe fire albe.

— Tocmai îi spuneam tatei că mă îndrept spre trăsură, am zis pe un ton cât mai plăcut, prefăcându-mă că nu bag de seama atmosfera încărcată. Mă întâlnesc cu unchiul Jonathan.

Nathaniel a bătut din palmele înmănuşate, zâmbind hâtru. Nu se putea abţine să nu-mi vină în ajutor cu studiile mele medicale. În mare parte pentru că opinia mea modernă cu privire la faptul că femeile erau la fel de capabile ca bărbaţii să urmeze o profesie sau ucenicie îl amuza enorm.

Dragostea fratelui meu pentru dezbateri îl făcea un excelent avocat în devenire, însă atenţia lui nestatornică avea să-l ducă rapid într-o altă direcţie. Toanele lui anterioare induseseră câteva luni de studiu al medicinei, apoi al artei, apoi se concentraseră asupra unui efort îngrozitor cu vioara – experiment ce se terminase prost pentru toţi cei care avuseseră neşansa să-l audă exersând.

Ca moştenitor al averii familiei noastre, Nathaniel nu avea nevoie să deprindă niciun fel de meşteşug. Pur şi simplu îşi găsea felurite activităţi pentru a-şi petrece timpul, în afară de a bea cu prietenii lui încrezuţi.

— Ah, aşa este! Îmi amintesc că unchiul a pomenit ceva

despre asta zilele trecute. Din păcate, m-am văzut silit să-i refuz invitaţia din cauza studiilor.

Potrivindu-şi mânuşile şi netezindu-şi costumul, Nathaniel a făcut câţiva paşi înapoi şi a rânjit.

— Rochia ta este excepţională pentru vremea de azi şi pentru ocazia specială. Faci şaptesprezece ani, nu? Eşti superbă, sărbătorito! Nu eşti de acord, tată?

Tata mi-a studiat înfăţişarea. Probabil căuta o minciună care să mă împiedice să merg la unchiul, însă nu găsea niciuna. Pusesem deja în trăsură un schimb de haine mai simple. Dacă nu putea demonstra că aveam să înfăptuiesc acte profane asupra morţilor şi că riscam să mă infectez, tata nu mă putea opri din drumul meu.

Momentan, purtam îmbrăcăminte potrivită pentru ora ceaiului; rochia mea din mătase marmorată era de culoarea cojii de ou, la fel ca pantofii, iar corsetul era suficient de strâns cât să-mi aducă aminte că îl purtam la fiecare gură de aer. Devenisem deodată recunoscătoare mănuşilor trandafirii, până la cot; erau o modalitate elegantă de a ascunde cât de tare îmi transpiraseră palmele.

Tata şi-a trecu o palmă peste chipul obosit.

— Din moment ce este ziua ta, poţi merge să iei ceaiul cu unchiul tău şi să te întorci direct aici. Nu vreau să te mai opreşti în altă parte. Şi nici nu vreau să te implici în vreo... activitate de care se ocupă unchiul tău, a spus tata fluturându-şi mâna ca o pasăre rănită. Ai înţeles?

Am dat din cap, uşurată, însă tata nu terminase.

— Dacă i se întâmplă ceva surorii tale, a zis tata, fixându-l cu privirea pe fratele meu, tu eşti responsabil!

Tata s-a mai încruntat o clipă la Nathaniel, apoi a ieşit din cameră, lăsându-ne singuri, să înfruntăm dezastrul furtunii lui. M-am uitat după el, în timp ce conturul trupului său masiv dispărea pe hol, şi l-am văzut trântind uşa biroului cu o singură mişcare a mâinii întoarse la spate. Ştiam că avea să-şi aprindă în curând o ţigară şi să se încuie acolo până dimineaţă, năpădit de gânduri şi de amintiri legate de mama, până ce avea să cadă într-un

somn agitat.

Mi-am concentrat atenţia asupra lui Nathaniel, care, între timp, îşi scosese pieptănul preferat din argint şi şi-l trecea prin păr. Nicio şuviţă aurie nu avea voie vreodată să stea nelalocul ei, căci, în caz contrar, universul ar fi putut exploda.

— E cam cald pentru mănuşi din piele, nu crezi? a remarcat Nathaniel ridicând din umeri.

— Plec.

Oricât mi-ar fi plăcut să stau la taclale cu fratele meu, aveam treburi urgente de care trebuia să mă ocup. Unchiul avea multe idei fixe, iar lipsa punctualităţii nu putea fi tolerată. Nu conta că era ziua mea de naştere.

Personal, nu credeam că pe morţi i-ar fi deranjat prea mult să aştepte cinci minute în plus pentru a fi deschişi şi cercetaţi, însă nu îndrăzneam să-mi exprim gândurile cu glas tare. Mă aflam acolo ca să învăţ, nu ca să trezesc demonii care uneori îi dădeau târcoale unchiului Jonathan.

Ultima dată când mă răzvrătisem împotriva acestei reguli, unchiul mă pusese să strâng rumeguşul îmbibat de sânge timp de o lună. Nu eram deloc dornică să primesc iar această pedeapsă; sângele îmi intrase pe sub piele şi fusese îngrozitor de greu de şters înainte de cină. Slavă Domnului că nu ne vizitase mătuşa Amelia, altfel ar fi leşinat să mă vadă!

— Vrei să luăm prânzul mâine? l-am întrebat. Îi pot spune Marthei să pregătească ceva la pachet şi vom mânca în Hyde Park. Ba ne putem plimba şi în jurul lacului Serpentine.

Nathaniel a zâmbit un pic trist.

— Poate sărbătorim cu o plimbare întârziată în jurul parcului săptămâna viitoare? Mi-ar plăcea să ştiu ce pui la cale cu unchiul Cadavru.

Ochii lui au lucit uşor, plini de nelinişte.

— Îmi fac griji pentru tine, ştiind că stai mereu cu nasul în sângele ăla. Nu cred că face bine firii tale fragile femeieşti.

— Ah, da? În ce dicţionar medical scrie că o femeie nu

poate suporta asemenea lucruri? Cum este diferit sufletul unui bărbat de al unei femei? am încercat să îl şicanez. Nu ştiam că viscerele mele sunt făcute din bumbac şi din pisoi, iar ale tale sunt pline de oţel şi de mecanisme cu abur.

Vocea lui Nathaniel s-a îmblânzit, dând glas adevăratului său motiv de îngrijorare.

— Tata o să înnebunească dacă află cu ce te ocupi tu de-adevăratelea. Mi-e teamă că legătura lui cu realitatea este destul de gingaşă în ultima vreme. Vedeniile lui devin... îngrijorătoare.

— Cum aşa?

— Păi... dimineaţa trecută, când credea că încă dormim, l-am surprins ascuţind cuţite şi vorbind de unul sigur, mi-a povestit Nathaniel în timp ce îşi freca tâmplele.

Zâmbetul îi pălise pe buze.

— Poate că acum are impresia că poate înjunghia microbii înainte de a intra în casa noastră.

Erau veşti cu adevărat tulburătoare. Ultima dată când tata fusese în această stare, mă obligase să port o mască medicală de fiecare dată când ieşeam din casă, nu care cumva să mă molipsesc. Deşi îmi place să cred că metehnele precum vanitatea nu-mi stau în fire, pot spune că mi-a displăcut profund felul în care oamenii se holbau la mine de fiecare dată când ieşeam în lume. Ar fi fost o tortură să trec iar prin asta. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă pentru a-i dărui un zâmbet larg.

— Îţi faci prea multe griji.

Mi-am sărutat fratele pe obraz înainte de a mă îndrepta spre uşă şi, înveselindu-mi iar tonul vocii, am zis:

— Dacă nu ai grijă, o să-ţi pierzi tot părul ăsta bogat!

Nathaniel a chicotit.

— Am băgat la cap. La mulţi ani, Audrey Rose! Sper că te vei distra, orice ai face tu acolo. Fii cu băgare de seamă însă! Ştii că unchiul poate fi un pic... nebun.

Douăzeci de minute mai târziu, mă aflam în laboratorul din pivniţa unchiului, încercând să mă obişnuiesc cu

mirosul de coşmar.

Carnea moartă avea o miasmă dulceagă, greţoasă, cu care mă deprindeam doar treptat. Trupurile proaspete, fără răni, emanau un miros asemănător puiului abia tăiat. Cadavrele vechi de câteva zile erau ceva mai greu de ignorat, indiferent de cât de multă experienţă aveai.

Domnişoara Nichols fusese ucisă cu mai puţin de o zi în urmă, însă duhoarea înţepătoare de şobolan mort confirma faptul că rănile ei erau grave. Înainte să intru în încăpere, am spus în gând o rugăciune pentru sufletul ei chinuit şi pentru trupul nimicit.

O lampă cu gaz, atârnată de tavan, arunca umbre sinistre pe tapetul din brocart, în timp ce două chipuri cunoscute se holbau la un cadavru întins pe masa de disecţie. Nu era nevoie să fii geniu ca să-ţi dai seama că trupul aparţinea subiectului nostru de la curs şi că personajul în plus era colegul meu enervant.

Ştiam din experienţă că nu era indicat să-l întrerup pe unchiul în timp ce examina dovezile şi am fost cu atât mai recunoscătoare pentru această regulă ascultându-l cum descria din nou gâtul mutilat – cu şi mai multe detalii – pentru Thomas. Femeia îmi era cumva cunoscută şi nu mă puteam abţine să nu-mi imaginez viaţa ei de dinainte de a ajunge în faţa noastră. Poate că existau oameni care o iubeau – un soţ sau copii – şi care îi plângeau moartea, nemaipăsându-le că nevoia o împinsese pe căi greşite.

Moartea nu poate fi întinată de prejudecăţi precum poziţia socială sau sexul. Îi ia şi pe regi, şi pe regine, şi pe prostituate, lăsându-i pe cei vii răscoliţi de regrete. Ce-am schimba dacă am şti că sfârşitul e aşa de aproape? Am alungat aceste gânduri. Rătăceam periculos de aproape de o zonă sensibilă a cărei poartă o închisesem deja.

Aveam nevoie de ceva care să-mi distragă atenţia şi, din fericire, acesta era locul perfect. Pereţii camerei erau îmbrăcaţi în rafturi încărcate cu sute de borcane cu specimene. Vasele fuseseră catalogate cu grijă şi expuse în ordine alfabetică, o sarcină care mi se dăduse toamna trecută şi pe care o încheiasem recent. Numărasem în total

vreo şapte sute de mostre diferite, o colecţie de invidiat pentru un muzeu, darămite pentru o singură gospodărie.

Mi-am trecut degetul peste cel mai apropiat borcan; eticheta scrisă mărunt de mine indica faptul că era vorba de secţiunea transversală a unei broaşte. Mirosul stins de amoniac al formolului pătrundea în toate ungherele bârlogului subteran, acoperind dulceaţa putreziciunii, însă chiar şi aşa, era destul de alinător. Am ridicat în linişte ficatul pe care îl scosesem ieri şi îl pusesem alături de celelalte borcane, pe raft. Era prima mea contribuţie la colecţie.

Atenţia mi-a fost atrasă de ceea ce presupuneam a fi hainele domnişoarei Nichols. Petele de sânge nu era foarte vizibile pe materialul închis la culoare; cu toate astea, având vedere natura atacului asupra femeii, ştiam că ele se aflau acolo. Ghetuţele cu şiret era acoperite de noroi, murdărind masa pe care erau aşezate. Erau ponosite, martore mute ale sărăciei în care trăia femeia.

Am simţit pe şira spinării un fior rece, fără nicio legătură cu scena macabră care se desfăşura în cameră. Era vital pentru păstrarea specimenelor ca temperatura să fie păstrată la valori destul de mici. Rochia din muselină pe care o purtam nu mă proteja cine ştie ce de aerul rece, însă preferam să lucrez purtând-o pe aceasta, în detrimentul cele finei, cu corset, chiar dacă îmi frecam pielea făcută ca de găină de pe braţe.

Am aruncat o privire zidului din faţa mea, pe care erau înşirate jurnale medicale şi instrumente ce puteau părea un pic înfricoşătoare unui observator străin de activitatea noastră. Lama încovoiată ca a unei secere a cuţitului pentru amputări, fierăstraiele pentru oase şi seringile masive din sticlă şi din metal n-ar fi fost deloc nelalocul lor în romanul gotic pe care eu şi Nathaniel îl adoram: *Frankenstein.* Toate acestea însă puteau trece drept opera diavolului dacă ar fi fost zărite de cineva înclinat spre superstiţie, aşa cum era... tata.

Liniştea sinistră a încăperii a fost întreruptă de vocea unchiului, care enumera informaţii de bază precum

înălţimea, sexul, culoarea părului şi a ochilor, în timp ce cerceta cadavrul în căutarea altor traume căpătate în timpul crimei. Erau informaţii pe care le memorasem deja din notiţe.

L-am urmărit pe Thomas scriind pe o fişă medicală cu o precizie mecanică. Degetele lui erau mai pătate de cerneală decât la curs. De obicei mă ocupam eu de notiţe în timpul acestor proceduri. Am aşteptat răbdătoare, respirând aerul încărcat de mirosuri neplăcute şi ascultând sunetul moale al cărnii desfăcute, încercând să ignor icnelile stomacului meu. Întotdeauna aveam nevoie de câteva momente ca să mă calmez.

După ce am inspirat adânc de câteva ori, unchiul m-a observat stând în colţ şi mi-a făcut semn să iau un şorţ şi să mă alătur lor.

Pe când mă apropiam de cadavru, am avut sentimentul că între inima şi capul meu se închidea o uşă, separând orice emoţie de partea opusă. De îndată ce m-am aflat lângă corp, nu am mai văzut persoana care fusese odată în viaţă, ci doar carcasa pe care o lăsase în urmă, iar curiozitatea m-a cuprins ca un blestem.

Tânăra din faţa mea se preschimbase dintr-o femeie destul de blajină într-un alt cadavru fără chip; avusesem destule experienţe cu altele ca ea în decursul acelei veri. Câteva fâşii de pânză îi acopereau părţile intime, cât să fie decentă, deşi nu era nimic decent în felul în care se afla în faţa noastră. Pielea ei era mai palidă decât cel mai fin vas de ceramică, pictat de mână, pe care mama îl moştenise de la bunica ei din India, cu excepţia porţiunii de sub maxilar, unde urmele vânătăilor erau evidente. Traiul greu îi răpise delicateţea pe care îmi imaginam că o avusese odată, iar moartea nu fusese deloc blândă când o cuprinsese în braţele ei neiertătoare. Cel puţin ochii femeii era închişi. Acolo se sfârşea pacea ei. Conform unchiului, victimei îi lipseau cinci dinţi, iar limba îi fusese de asemenea vătămată, indicând faptul că, probabil, fusese lovită pentru a fi lăsată inconştientă sau pentru a fi pusă la pământ înainte să îi fie tăiat gâtul. Acelea erau rănile cele mai

uşoare. Privirea mi-a plutit apoi spre abdomenul ei inferior, unde, în partea stângă, se deschidea o tăietură mare. Unchiul Jonathan nu exagerase la curs; tăietură era neregulată şi extrem de adâncă. Alte câteva zgârieturi mai mici se lăţeau pe partea dreaptă a bustului, însă, din câte îmi puteam da seama, nu erau nici pe departe la fel de grave. Am înţeles de ce unchiul credea că o persoană ambidextră putea fi responsabilă pentru crimă. Vânătaia de pe maxilarul femeii indica faptul că cineva îi cuprinsese faţa cu mâna stângă, iar incizia de pe partea stângă a trupului părea mai degrabă făcută de cineva care-şi folosea mâna dreaptă. Doar dacă nu cumva existau mai mulţi ucigaşi cu sânge-rece în libertate...

Am dat din cap şi m-am concentrat iar asupra părţii superioare a corpului femeii. Rănile de cuţit de pe gâtul ei erau semnele unui atac violent. Cu toate acestea, în noua mea stare de detaşare emoţională, îmi venea surprinzător de uşor să mă uit la ele şi m-am întrebat în trecere dacă mătuşa Amelia nu ar fi considerat reacţia mea ca fiind o altă lovitură mortală aplicată moralităţii. „Fetele ar trebui să se ocupe de dantele, nu de căderea morală”, ar fi zis ea. Visam la o zi când femeile ar fi putut purta dantelă şi machiaj – sau nici urmă de machiaj şi saci de rafie, dacă aşa şi-ar fi dorit – în timp ce îşi practicau meseria dorită, fără a fi privite cu *dezaprobare.*

Unchiul a sărit deodată înapoi şi a strănutat. Ideea că aş putea lua vreo boală mi-a inundat toate gândurile. Am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi revin. N-aveam să permit temerilor tatei să devină şi ale mele sau să mă împiedice de la a face ceea ce trebuia să fac. Unchiul a pocnit din degete, arătând la unul dintre cele patru bisturie de pe o tavă din metal. L-am ridicat şi i l-am dat, înmuind fiecare instrument folosit într-o baie de alcool imediat ce unchiul termina cu el. Când a venit timpul pentru recoltarea organelor, pregătisem deja tăvi şi borcane pentru specimene înainte ca unchiul să apuce să mi le ceară. Ştiam bine ce aveam de făcut.

Jonathan a mârâit aprobator, apoi a cântărit câte un

rinichi.

— Rinichiul stâng cântăreşte aproximativ o sută treizeci şi şapte de grame.

Thomas a notat de îndată informaţia, îndreptându-şi apoi atenţia la ce îi spunea unchiul meu. Tânărul era tăcut, absorbit de misiunea lui, iar persoana mea părea să fie la fel de uşor de ignorat ca o piesă de mobilier, bună de luat în seamă doar când aveai nevoie de ea.

— Dreptul e mai mic; cântăreşte aproximativ o sută nouăsprezece grame.

Unchiul Jonathan a tăiat o bucăţică din fiecare organ şi le-a aşezat pe vase Petri[2] pentru a le studia mai târziu. A urmat aceeaşi procedură şi în cazul inimii, al ficatului, al intestinelor şi al creierului. Şorţul alb şi curat al unchiului s-a murdărit treptat de sânge, dar el îşi spăla metodic mâinile după fiecare disecţie, evitând să contamineze probele.

Nu exista nicio dovadă că o asemenea contaminare se putea produce, însă unchiul avea propriile teorii legate de asta. „Blestemată să fie societatea bazată pe convenţii! Eu ştiu mai bine”, ar fi spus el.

Între înfăţişarea lui şi a unui măcelar nu era o diferenţă prea mare. Presupun că nici fiinţele umane despicate în numele ştiinţei nu sunt mai presus de animalele sfârtecate pentru hrană. Când îndepărtai poleială, toate lucrurile erau la fel.

Aproape că am pufnit în râs din pricina gândurilor mele absurde. De două ori pe an, mătuşa Amelia şi verişoara Liza veneau să locuiască cu noi. O parte însemnată a vizitei se concentra pe a mă face să socializez cu fete de vârsta mea, dând petreceri simandicoase. Mătuşa Amelia spera că aveam să continui să iau parte la ele de una singură, însă eu plănuiam să pun capăt acestui obicei.

---

[2] Vasul Petri este un vas rotund, neted, cu capac, fabricat din sticlă sau material plastic şi folosit pentru cultivarea microorganismelor sau a mostrelor de animale sau plante. Vasul a fost numit după inventatorul său, bacteriologul german Julius Richard Petri. Alte denumiri pentru vasul Petri sunt placa Petri sau cutia Petri (n.red.).

Fetele de la petreceri nu-mi înţelegeau felul de a gândi, acesta fiind şi motivul pentru care le refuzasem invitaţiile în ultimele câteva luni. Urma mila din ochii lor şi nu-mi închipuiam cum le-aş fi putut explica modul în care îmi petreceam după-amiezile. Unora dintre ele li se părea obscen să-şi înmoaie cuţitele de unt în budinca de lămâie. Ce oroare trebuie că ar fi trăit văzându-mi bisturiul dispărând în carnea însângerată!

Deodată am simţit ceva rece şi umed în pantofi. Nu observasem balta de sânge în care stăteam. Am luat repede o pungă de rumeguş şi l-am împrăştiat pe podea, ca pe un strat subţire de zăpadă cafenie. Trebuia să mă descotorosesc de pantofi înainte de a mă întoarce acasă. Nu era nevoie să o sperii şi pe cea mai nouă fată în casă mai mult decât o făceam de obicei, când reveneam din vizita la unchiul Jonathan stropită toată.

Unchiul a pocnit din degete, făcându-mă atentă la ceea ce aveam de făcut.

Imediat ce am dezinfectat fierăstrăul pentru oase pe care îl folosise ca să deschidă craniul şi l-am aşezat la locul lui pe raft, autopsia s-a încheiat. Unchiul Jonathan a cusut trupul la loc, ca un croitor priceput care, în loc de mătăsuri, folosea carne de om. Am privit cum incizia în Y făcută mai devreme se preschimbase dintr-o tăietură sângerie într-o cusătură cu aţă neagră.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Thomas schiţând cu furie trupul, în ultimul lui stadiu. Creionul lui încetinea, apoi prindea iar viteză. A trebuit să accept, cam nemulţumită, ce-i drept, că tânărul desena chiar bine. Detaliile surprinse de el aveau să ajute investigaţia imediat ce trupul avea să fie dus înapoi la morgă.

— O recunoşti pe decedată, Audrey Rose?

Atenţia mea s-a îndreptat, ca un fulger, asupra unchiului. Acesta tocmai îşi scotea şorţul, cu privirea pironită asupra mea. Mi-am muşcat buza, studiind chipul mutilat al femeii. Sentimentul vag de familiaritate îmi dădea iar târcoale, dar nu ştiam de unde să o iau. Am clătinat uşor din cap, simţindu-mă învinsă.

— A lucrat, pentru o scurtă perioadă, în casa ta.

Vina şi-a înfipt ghearele în mine – tot nu o recunoşteam pe biata femeie. Ce blestemăţie; să nu bag de seamă pe cineva din propria-mi casă! Domnişoara Nichols merita ceva mai mult de la mine. Şi de la lume. Mă simţeam oribil. Unchiul s-a întors spre chiuvetă.

— Erai bolnavă pe atunci!

Thomas a devenit deodată atent, studiindu-mă în căutarea vreunui semn de boală. De parcă i-ar fi păsat! Era probabil îngrijorat pentru propria siguranţă. Faţa îmi ardea şi mi-am făcut de lucru cu specimenele.

— Ce aţi învăţat voi din micul nostru exerciţiu de azi? a întrebat unchiul în timp ce-şi freca mâinile şi antebraţele cu un calup de săpun carbolic. Aveţi vreo teorie interesantă?

Am profitat imediat de şansa de a-mi exprima gândurile, acum că nu eram înconjuraţi de studenţi.

O mică parte din mine era încântată şi să-şi poată expune teoriile în faţa lui Thomas. Voiam ca el să vadă că nu era singurul ce poseda o minte ageră.

— Oricine este cel responsabil de crimă, probabil că are un fel de pregătire în domeniul medical, am zis. S-ar putea chiar să fie student. Sau cel puţin a urmat, la un moment dat, cursuri de chirurgie.

Unchiul a dat din cap.

— Bun! Zi mai departe!

Încurajată de aprobarea unchiului, am dat roată cadavrului.

— Pesemne că a fost prinsă de faţă, după care a primit o lovitură care a lăsat-o inconştientă.

M-am gândit la incizie şi la locurile de pe trupul ei în care fusese rănită.

— De asemenea, femeia trebuie să fi fost dusă în altă parte. Criminalul nostru avea nevoie de timp să-şi termine operaţia fără a fi întrerupt.

Imaginea fostei noastre servitoare, bătută şi târâtă într-o pivniţă uitată sau în alt loc obscur şi umed, mi-a făcut pielea să mă mănânce, ca şi cum pe mine s-ar fi urcat mii

de viermi. Deşi nu mi-o aminteam, simplul gând că femeia trăise, respirase şi muncise în casa mea mă făcea să mă simt cumva responsabilă pentru soarta ei. Voiam să o ajut acum, moartă, deşi o dezamăgisem cumplit în timpul vieţii. Poate că ar fi fost încă în viaţă, cu o slujbă respectabilă, dacă aş fi îndrăznit să condamn nevoia cronică a tatei de a schimba servitorii la câteva săptămâni.

Am strâns pumnii. *Nu puteam permite* ca o femeie să fie tratată atât de crud. Aveam să fac tot ce-mi stătea în putere ca să rezolv acest caz, în numele domnişoarei Nichols. Şi în numele oricăror altor fete sau femei ale căror voci neauzite erau ignorate de societate. Şi mama ar fi făcut la fel. Toate celelalte gânduri mi-au pierit din minte, în afară de realitatea oribilă cu care ne confruntam.

— Pesemne că i-a tăiat gâtul într-un loc unde o cantitate mare de sânge nu ar fi atras atenţia. Poate că a dus-o într-un abator şi a înfăptuit crima acolo.

Thomas a pufnit, nemişcat din locul în care se proţăpise, în apropierea cadavrului. M-am întors ca un titirez, ca să-l pot pătrunde cum se cuvine cu privirea, dezlegându-mi şorţul cu toată ciuda pe care o puteam cuprinde în acest gest şi aruncându-l apoi în coşul de rufe. Ştiam că trebuie să mă fi îmbujorat iar, dar speram ca tânărul să interpreteze eronat cauza.

— Ce este atât de amuzant, domnule…

Thomas şi-a redobândit mina serioasă.

— Domnul Thomas Cresswell, încântat să vă cunosc, domnişoară Wadsworth.

Înclinându-se uşor din talie, într-un soi de plecăciune batjocoritoare, Thomas s-a ridicat falnic şi mi-a zâmbit.

— Mi se pare amuzant pentru că pare un efort extraordinar depus de criminalul nostru. Să o care într-un abator *după ce* s-a chinuit atâta să o lase inconştientă.

Thomas şi-a însoţit explicaţiile cu o plescăială din buze.

— Mi se pare inutil.

— Iartă-mă, dar tu nu…

Thomas a închis carnetul de notiţe pe care schiţase şi a dat ocol cadavrului, întrerupându-mă obraznic.

— Mai ales când ar fi putut să o taie, cu uşurinţă, la fluviu, astfel încât dovezile să se cureţe fără ca el să-şi mai mânjească mâinile. Ca să nu mai pun la socoteală – tânărul a arătat spre ghetele murdare de noroi – mâlul adunat pe tocurile ei.

Am strâmbat din nas, ca şi cum aş fi mirosit ceva mai rău decât carnea putrezită. Uram faptul că nu observasem legătura dintre ghetele ei şi malurile noroioase ale fluviului. Uram şi mai mult faptul că lui Thomas nu-i scăpase detaliul acesta.

— Nu a mai plouat de aproape o săptămână, a continuat el, iar în apropierea Tamisei există mai multe colţişoare obscure, locuri numai bune de vânat pentru Măcelar.

— Tocmai ce ai afirmat că e ridicol să presupun că ucigaşul a omorât-o la abator, am zis eu, mijind ochii. Acum îl numeşti măcelar?

— Mă refeream chiar la *Măcelar.* Nu ai citit niciun ziar azi?

Thomas s-a uitat la mine de parcă eram un specimen pe care i-ar fi plăcut să-l disece.

— Sunt sigur că alegerea pantofilor de mătase potriviţi nu e mai importantă decât găsirea unui criminal însetat de sânge. Totuşi... uite la chestiile din picioarele tale cum se năclăiesc de sânge. Interesul tău pentru ştiinţă e doar o încercare de a-ţi face rost de un soţ? Să-mi iau paltonul? m-a luat peste picior Thomas, care a găsit de cuviinţă să răspundă cu un rânjet maliţios privirii mele pline de ură. Sigur unchiul tău nu se va supăra să-şi întrerupă investigaţia pentru a ne însoţi – Thomas s-a întors spre unchiul meu –, nu-i aşa, domnule Wadsworth? Recunosc că nepoata dumneavoastră este destul de frumoasă.

Mi-am ferit privirea. Uitasem să-mi iau nişte încălţări mai puţin pretenţioase în graba mea de a pleca de acasă. Nu că era ceva în neregulă cu pantofii mei. Dacă alesesem să-i port în timpul autopsiei, atunci aceasta fusese alegerea mea şi cu asta, basta. Poate că de acum încolo aveam să procedez la fel, doar ca să-l enervez.

— Ştii extraordinar de multe lucruri despre modul de

gândire al criminalului, am zis pe un ton dulceag. Poate că ar trebui să investigăm afacerile *dumitale,* domnule Cresswell.

Tânărul m-a privit cercetător Una dintre sprâncenele lui negre s-a arcuit a mirare. Mi-am înghiţit nodul din gât, însă nu mi-am luat ochii de la Thomas. O clipă mai târziu, studentul a dat din cap, de parcă ar fi ajuns la un soi de concluzie în legătură cu mine.

— Dacă ai de gând să mă urmăreşti noaptea, dragă Wadsworth – privirea i-a alunecat spre picioarele mele –, te-aş sfătui să porţi încălţări adecvate.

Am deschis gura să răspund, însă Thomas Cresswell mi-a tăiat iar vorba. Prostănac obraznic!

— Criminalului nostru i se spune Măcelarul.

O vreme, Thomas s-a plimbat în jurul mesei de disecţie, pentru ca, în final, să se apropie de locul în care stăteam eu. Am vrut să mă retrag, însă Thomas m-a ţintuit în orbita lui magnetică. S-a oprit în faţa mea. Trăsăturile parcă i se îndulciseră uşor şi am simţit cum inima mea o lua la goană.

Vai de fata pe care avea să pună ochii! Vulnerabilitatea lui băieţească era o unealtă puternică şi dezarmantă. Mă simţeam recunoscătoare că nu eram genul de fată care să-şi piardă minţile din cauza unui chip frumos. Thomas ar fi avut ceva de muncă pentru a-mi câştiga afecţiunea.

— Ca să vă răspund la întrebarea de mai devreme, domnule doctor Wadsworth, a zis el, desprinzându-şi privirea de la mine şi revenind la un ton mai grav decât înainte. Cred cu toată tăria că acesta este doar începutul. Ne confruntăm cu un ucigaş în serie. Nicio persoană cu o asemenea îndemânare chirurgicală nu ar comite o singură crimă, doar pentru a se opri după aceea.

Buzele lui Thomas s-au strâns uşor când mi-a observat expresia de neîncredere de pe chip.

— Eu unul ştiu că nu m-aş opri. O singură gură de sânge cald nu e niciodată suficientă, domnişoară Wadsworth!

The Princess Alice, anii 1880.

PATRU
DANS CU DIAVOLUL

Reşedinţa Wadsworth,
Belgrave Square
7 septembrie 1888

Măcelarul şi Ucigaşul din Whitechapel erau titlurile ce ţineau prima pagină a ziarelor în ultima săptămână.

Oriunde mă uitam, exista câte un aşa-zis expert în domeniu care înainta o teorie. Detectivii solicitaseră mai multor doctori să examineze trupul domnişoarei Nichols şi, în cea mai mare parte, ajunseseră la aceleaşi concluzii cu ale unchiului Jonathan.

Cu toate acestea, majoritatea medicilor nu erau de acord cu teoria unchiului privind faptul că atacul avusese loc în timp ce femeia stătea în picioare. Admiteau totuşi că gâtul îi fusese tăiat înainte de incizia de pe abdomen şi că existau şanse mari ca oricine se făcea responsabil de crimă să nu se oprească la o singură victimă.

Bravii locuitori din East End erau îngroziţi să îşi părăsească locuinţele după apus, temându-se că orice siluetă întunecată putea fi ucigaşul degenerat. Prostituatele fuseseră sfătuite să stea cu ochii în patru, însă nevoia lor de a-şi plăti chiriile nu le permitea să-şi abandoneze posturile de pe străzi.

Tata era mai agitat ca niciodată, pierzându-şi, din câte se părea, controlul de fiecare dată când ieşeam din casă. Devenea din ce în ce mai greu să mă strecor afară sau să inventez scuze pe care nu le-ar fi pus la îndoială. Concediase toate menajerele şi angajase altele. Paranoia lui că ne puteau infecta familia cu Dumnezeu ştie ce îi înnegura raţiunea. Nu avea niciun sens să-i spun că era mai probabil ca noile servitoare să aducă microbi pentru că nu locuiseră în casa noastră, ci în lumea înfricoşătoare, plină de boală.

În curând, am devenit îngrijorată că tata avea să mă însoţească chiar el oriunde m-aş fi dus. Din păcate, asta însemna că participarea mea la cursurile de medicină legală ale unchiului era aproape imposibilă, deşi mă puteam considera norocoasă că încă îl puteam asista în laborator.

„Cred cu toată tăria că acesta este doar începutul." Avertizarea sinistră a domnului Thomas Cresswell îmi revenea în fiecare zi în minte. Parcă era liniştea de dinaintea furtunii, iar noaptea am început să mă simt mai agitată decât de obicei. Îmi venea însă greu să cred întru totul această teorie. Gândul că ar fi putut avea loc şi alte crime ieşea pur şi simplu din discuţie. Nu mai auzisem niciodată de un criminal în serie.

Părea că Thomas nu făcea decât să caute o altă ocazie de a-şi demonstra geniul, iar eu nu voiam altceva decât să-i demonstrez că greşeşte şi să câştig, eventual, între timp, respectul unchiului. Motivată de dorinţa de a intra în graţiile unchiului şi de legătura mea cu domnişoara Nichols, eram hotărâtă să ajut la rezolvarea cazului.

Încercasem să-l abordez pe fratele meu şi să-i aflu părerea, însă fusese prea ocupat cu studiul şi nu-mi putuse acorda nicio clipă. Asta însemna că aveam mult prea mult timp la dispoziţie ca să mă gândesc la moarte şi la finalitatea existenţei noastre, a tuturor.

Nathaniel mă asigurase că ceea ce se întâmplase nu era din vina mea, însă cuvintele lui de încurajare nu reuşeau să alunge spinul ce-mi împungea inima de fiecare dată când tata se uita la mine cuprins de teamă. În ceea ce-l privea, era de datoria lui să mă protejeze de întreaga lume. Până la urmă, mama nu murise îngrijindu-l pe Nathaniel de scarlatină. El nu trebuise să-i privească chipul înroşit de erupţia oribilă şi limba umflată pentru că fratele meu fusese slab. Inima ei deja slăbită nu se frânsese cu totul pentru că Nathaniel adusese infecţia în casa noastră.

Nu mă puteam abţine să nu mă simt ca o fiică inutilă şi ucigaşă, ce semăna prea mult cu mama ei, un fel de amintire permanentă a tot ce pierduse tata vreodată. A tot

ce îi răpisem în noaptea în care respirasem pentru prima dată uşurată de febră, iar mama îşi dăduse duhul.

Eu eram motivul pentru care nebunia tatei devenea din ce în ce mai gravă şi nu îmi permiteam să uit asta. Când închideam ochii, vedeam încă medicii şi asistentele îmbrăcate în uniformele lor lungi şi şorţurile scrobite. Chipurile lor solemne întorcându-se în faţa ţipetelor mele asurzitoare în timp ce pieptul mamei se ridicase agitat şi apoi se liniştise pentru totdeauna. Lovisem cu pumnii în sternul ei, lăsându-mi lacrimile să cadă pe frumoasa ei cămaşă de noapte, însă mama nu se mai mişcase.

Niciun copil de doisprezece ani nu ar trebui să-şi vadă mama pornind în călătoria fără de întoarcere. Fusese pentru prima dată când mă simţisem neajutorată. Dumnezeu mă părăsise. Mă rugasem iar şi iar, aşa cum mă învăţase mama, şi pentru ce? Moartea tot o luase în ghearele ei până la urmă. Atunci am învăţat că era nevoie să mă bazez pe ceva mai tangibil decât Duhul Sfânt.

Ştiinţa nu mă abandonase niciodată aşa cum o făcuse religia în acea noapte. Era păcat să abandonezi Duhul Sfânt, dar eu continuam să-l arunc în uitare.

De fiecare dată când bisturiul meu întâlnea carnea, păcătuiam mai mult şi primeam vina cu braţele deschise. Dumnezeu nu mai avea niciun drept asupra sufletului meu.

În seara asta, gândurile mele erau periculos de răsunătoare şi imposibil de redus la tăcere. M-am întors pe o parte şi pe alta, în cămaşa mea subţire de noapte, apoi am aruncat cearşafurile şi mi-am turnat, în cele din urmă, un pahar cu apă dintr-o carafă aflată pe noptieră.

— La naiba cu tot!

Somnul n-avea să mă cuprindă. De asta eram sigură. Mâinile şi picioarele mă furnicau de nevoia de a ieşi afară şi de a face ceva. Sau poate că voiam pur şi simplu să ies dintre pereţii camerei mele şi să scap din laţurile gândurilor nefericite ce soseau odată cu întunericul.

Fiecare zi ce trecea era un alt eşec în misiunea mea de a o ajuta pe familia domnişoarei Nichols să-şi găsească liniştea. O dezamăgisem deja o dată; nu aveam să greşesc

iar atât de crunt. Mi-am strâns pumnii. Puteam acţiona sigur şi raţional, aşteptând în laboratorul unchiului meu apariţia unei alte victime. Sau puteam acţiona pe dată. Puteam strânge indicii care ar fi fost de ajutor, impresionându-i atât pe Thomas, cât şi pe unchiul Jonathan.

Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât deveneam mai sigură de hotărârea mea. Mama obişnuia să spună: „Trandafirii au şi petale, şi spini, floarea mea întunecată. Nu trebuie să crezi că delicateţea implică neapărat slăbiciune. Arată lumii curajul tău”.

Mama avusese inima slăbită şi nu i se permisese să facă activitate fizică în copilărie, dar găsise alte metode de a-şi dovedi puterea. Nu e nevoie să ai doar un trup robust; o minte ageră şi o voinţă de fier sunt la fel de uluitoare.

— Ai dreptate, mamă!

Mă plimbam de-a lungul covorului persan de un auriu profund, bucurându-mă de răceala pardoselii, când călcâiele mele au ajuns la marginea lui. Înainte să-mi dau seama ce făceam, m-am pomenit stând în faţa oglinzii, îmbrăcată în negru din cap şi până-n picioare.

— E timpul să fiu curajoasă!

Mi-am strâns părul într-o coadă împletită şi mi l-am prins în jurul capului, potrivindu-mi după urechi câteva şuviţe rebele. Rochia mea era simplă, cu mâneci lungi şi strâmte, o turnură[3] mică, făcută din bumbac uşor. Mi-am trecut mâinile peste ea, bucurându-mă de moliciunea şi de fineţea lucrului bine făcut.

M-am uitat la semnele negre de sub ochi, martore ale tuturor nopţilor nedormite. Paloarea pielii mele deja pământii contrasta puternic cu îmbrăcămintea neagră, aşa că mi-am ciupit obrajii, ca să le readuc puţin culoarea.

Mama nu fusese niciodată nevoită să se îngrijoreze pentru astfel de lucruri. Pielea ei avusese nuanţa frumoasă a mierii, o rămăşiţă a strămoşilor din India, pe când tenul meu era de un crem murdar, o simplă imitaţie. Mi-am

[3] Perniţă sau bucată de stofă pe care femeile o purtau odinioară sub rochie, la spate, mai jos de talie (n.red.).

amintit că nu era nevoie să mă îngrijesc atât de aspectul fizic, doar încercam să mă furişez, deşi mătuşa mea ar fi fost mulţumită să vadă că mă interesa felul în care arătam.

Nepoftit, un gând mârşav mi-a trecut prin minte. Thomas şi unchiul ieşiseră în noaptea primei crime... doreau să studieze corpul omenesc. Iar Thomas mă minţise în faţă în legătură cu primul nostru contact. Oare aveau să mă rănească dacă descopeream că puneau la cale fapte perfide? Am râs, acoperindu-mi gura ca să înăbuş sunetul.

Ce idee ridicolă! Unchiul nu era capabil de aşa ceva. Însă Thomas... Nu puteam face nicio afirmaţie sigură, însă am refuzat să duc gândul mai departe.

Îmi imaginam că ucigaşul era un medic străin sau cineva care lucra pentru un medic, căutând organe pentru studiu. Sau poate că era vorba de un om cu stare, dispus să plătească o avere pentru vreun transplant. Deşi teoria asta nu fusese încă pusă cu succes în aplicare. Nimeni nu reuşise un transplant de organe. În orice caz, mă îndoiam că Măcelarul se plimba brambura, urmărind femei în puterea nopţii. Aveam să fiu în siguranţă la adăpostul întunericului.

Fără să mai ezit, m-am furişat încetinel pe scări, am pătruns în camera de pictură şi m-am încuiat înăuntru. Uitându-mă din jur-împrejur, am oftat din adâncul sufletului. Totul era liniştit. Am mers în vârful picioarelor, apoi am deschis fereastra care se afla cel mai departe de uşă.

Mi-am aşezat ambele mâini pe pervaz, am aruncat privirea peste umăr, verificând încă o dată încuietoarea. Tata dormea şi nu era încă atât de nebun, încât să mă verifice în timpul nopţii, însă gândul că aş putea fi prinsă mi-a făcut inima să o ia la goană.

Un fior m-a răscolit în timp ce mi-am dat drumul de la fereastră, căzând câţiva centimetri pe peticul de iarbă dintre pietre. În cele câteva secunde de imponderabilitate m-am simţit ca o pasăre plutind prin văzduh.

Am zâmbit ştergându-mi mănuşile din piele moale şi m-am strecurat în umbrele care înconjurau clădirea. Tata m-

ar fi încuiat în vechea pivniţă pentru cărbuni dacă ar fi ştiut că mă furişasem afară aşa de târziu. Asta îmi făcea aventura nocturnă să pară cu atât mai interesantă.

Lasă-l să descopere că hălăduiam pe afară la acea oră nefirească şi că eram mai mult decât capabilă să am grijă de mine! Primeam cu braţele deschise ocazia de a descoperi indicii folositoare cazului, dar şi de a-i demonstra tatei cât de iraţionale îi erau temerile. Chiar dacă se presupunea că exista un nebun în libertate.

Aventura mea a început să-şi piardă din farmec pe măsură ce mă pierdeam în bezna străzilor abandonate din Londra. Nu puteam să iau trăsura fără să risc ca tata să afle de activităţile mele ruşinoase. Drumul lung de o oră pe străzile pietruite nu implica o îndrăzneală aşa de mare pe cât îmi imaginasem. Era frig, iar oraşul duhnea a gunoi. Ace de ger îmi împungeau omoplaţii. Aveam sentimentul oribil că eram urmărită. Aproape că am leşinat când o mâţă proastă şi bătrână mi-a tăiat calea.

În josul străzii am auzit oameni agitându-se şi m-am strecurat pe cea mai apropiată alee, ca să evit să fiu văzută. Vocile se rostogoleau prin ceaţa plutitoare, adăugând ceva lugubru drumurilor oricum sinistre. Mi-am numărat respiraţiile, aşteptând să treacă şi ultimii rătăciţi şi rugându-mă ca nimeni să nu se strecoare în ascunzătoarea mea. Vântul mă gâdila pe ceafă, făcându-mi pielea ca de găină. Nu-mi plăcea să stau prinsă între două clădiri.

Nu mă gândisem la ce aş fi putut spune dacă mă întâlneam cu cineva la ora asta. Nu-mi propusesem decât să spionez cârciumile prin care umblase domnişoara Nichols înainte să moară, aflând poate ceva nou sau smulgând vreun indiciu de la oamenii adânciţi profund în beţia lor, luându-i-o astfel înainte lui Thomas Cresswell. Poate că ar fi trebuit să mă pregătesc un pic mai bine în loc să mă las motivată de dorinţa de a-mi demonstra inteligenţa unui tânăr aşa de enervant, deşi cumplit de isteţ.

Mi-am aruncat privirea în sus, prin ceaţa uşoară, când

am ajuns la intersecţie. Hanbury. Cum de mersesem atât de mult? Mă apropiasem de Princess Alice, dar mă abătusem puţin de la traseu. Următoarele străzi aveau să mă ducă la Wentworth şi Commercial.

Fără să mai aştept să treacă restul perechilor de beţivani, am hotărât să traversez. Picioarele călcau cu fermitate, deşi inima îmi bătea aşa de tare, că şi o pană m-ar fi putut pune la pământ. Pe la mijlocul aleii, o pietricică s-a desprins de la locul ei, în urma mea. M-am întors pe călcâie, însă... nimic.

Nu am văzut nici vreun criminal înarmat cu o secure, nici vreun beţivan. Doar spaţiul pustiu dintre clădiri. Pesemne fusese un şobolan care cotrobăia în gunoi. Am rămas locului preţ de câteva clipe, în timp ce inima mi se zbătea în piept ca un peşte scos din apă. Mi-era teamă că dacă mă întorceam, aveam să dau cu ochii de cine ştie ce monstru, suflându-şi duhoarea gurii pe gâtul meu, aşa că am închis ochii. Cumva, totul părea mai uşor dacă nu vedeam. Deşi era un lucru prostesc din cale afară. Dacă mă prefăceam că monstrul nu exista nu însemna că el dispărea. Deveneam doar mai vulnerabilă atacului.

Am ascultat cu încordare. Când nu am mai auzit nimic, m-am îndepărtat încetişor, aruncând o privire peste umăr, ca să mă asigur că eram singură.

De îndată ce am văzut o bodegă luminată în faţa mea, am respirat uşurată. Aş fi preferat să-mi încerc norocul cu beţivanii zurbagii decât cu umbrele ce împresurau noaptea. Clădirea de cărămidă avea trei etaje şi era amplasată, ca şi cum ar fi vrut să iasă în evidenţă, la întretăierea a două străzi, ceea ce o făcea să pară triunghiulară în partea din faţă.

Zgomotul şi clinchetul farfuriilor şi al paharelor răzbăteau prin uşi, înghiţite de râsete obscene şi de cuvinte pe care nicio domnişoară nu ar fi trebuit să le audă. Mi-am muşcat buza de jos, în timp ce am dat cu ochii de clienţii mai posaci. Mi-am reevaluat imediat teama de umbre. Unii dintre bărbaţi erau acoperiţi de funingine, în timp ce alţi aveau mânecile întoarse pătate de sânge.

Măcelari şi lucrători în fabrică. Munca grea le făcuse braţele puternice, iar accentele glasurilor aspre erau mărturia sărăciei. Oasele mele fragile şi aristocrate erau destul de evidente până şi în cea mai simplă dintre rochii. Am blestemat turnura şi tivurile cusute cu graţie – vizibile chiar şi în beznă – şi m-am gândit că ar fi bine să mă întorc acasă.

Îmi era ciudă totuşi să mă dau bătută aşa de uşor din pricina fricii sau a unei rochii prea bine croite. Îndreptându-mi umerii, am păşit cu hotărâre către mulţimea adunată în bodegă înainte să fiu trasă înapoi de o forţă nevăzută. Am deschis gura să ţip, dar am fost repede redusă de tăcere de o mână mare ce mi-a acoperit jumătatea de jos a feţei. Strânsoarea nu era puternică, dar nu am reuşit să mă mişc suficient ca să-mi muşc atacatorul. Am început să dau din picioare şi să mă zbat, însă în zadar. Singurul lucru pe care am izbutit să-l fac a fost să-mi înfăşor blestematele de fuste în jurul picioarelor, venind grămadă peste atacator şi uşurându-i puţin misiunea ucigaşă. Eram la mila demonului invizibil, total lipsită de puteri, ca să scap din strânsoarea supranaturală.

— Nu ţipa, te rog! O să strici tot!

Vocea lui părea mult prea amuzată, date fiind circumstanţele. Cel puţin nu era un spectru. M-am luptat cu toate forţele, răsucindu-mă şi lovindu-mă de pieptul lui. Dacă nu ar fi fost aşa de înalt, i-aş fi putut izbi capul.

— Mergem într-un loc liniştit! După aceea putem vorbi. Bine?

Am dat uşor din cap, încercând să-mi liniştesc gândurile agitate. Cumva, vocea îmi părea familiară. Necunoscutul m-a tras încet în întuneric, lipindu-mi trupul de al lui în cel mai nepotrivit mod. Deşi mi se părea că recunosc vocea, am refuzat să-i fac misiunea uşoară. Aveam să-i arăt câtă dreptate avusese mama în legătură cu trandafirii şi spinii lor.

Mi-am împlântat călcâiele în pământ şi am lovit cu picioarele, încercând în acelaşi timp să-i zgârii braţul, fără cine ştie ce rezultat. Ne-am poticnit pe alee, lovindu-ne

unul de celălalt, iar atacatorul meu a gemut când cotul mi s-a proptit în stomacul lui. Bun! Dacă muream, aveam măcar satisfacţia că rănisem bestia. Victoria mea nu a durat însă decât o clipă – fustele mele largi au împiedicat alte încercări de a fugi, iar ceaţa monstruoasă ne-a înghiţit în cele din urmă cu totul.

Imediat ce ne-am depărtat suficient de mult de cârciumă şi de lămpile pe gaz ce luminau străzile pietruite, atacatorul mi-a dat drumul, aşa cum promisese. Pieptul îmi tresălta de teamă şi de furie. Pregătindu-mă de luptă, m-am întors pe călcâie. Descoperirea m-a uimit peste măsură.

Thomas Cresswell stătea cu braţele încrucişate la piept. Încruntătura îi înăsprea uşor trăsăturile frumoase. Şi el era îmbrăcat în negru din cap până-n picioare, doar că pe cap purta o beretă trasă jos de tot pe frunte. Silueta lui arunca umbre ascuţite în lumina din ce în ce mai slabă. Chipul avea o aură aproape periculoasă, ce mă făcea să mă îndepărtez, însă asta nu m-a împiedicat să clocotesc de furie. Îmi venea să-l omor.

— Eşti nebun? Chiar a fost necesar? am răbufnit, punându-mi mâinile în şolduri, ca să nu-l strâng de gât. Puteai să-mi ceri pur şi simplu să te urmez! Şi ce tot faci strecurându-te pe străzi la ora asta târzie?

M-a privit precaut, apoi şi-a trecut o mână peste chipul obosit. Dacă nu l-aş fi cunoscut, aş fi zis că fusese îngrijorat pentru mine.

— Aş putea întreba acelaşi lucru, domnişoară Wadsworth! Dar prefer să las acest spectacol în grija fratelui dumneavoastră.

— Fratele...

N-am apucat să-mi duc vorba până la capăt, că Nathaniel şi-a făcut apariţia mai ceva ca Fantoma Crăciunurilor Trecute, părând deloc amuzat de întâmplare. Pentru prima dată în viaţa mea, am rămas fără replică.

Nathaniel a dat din cap spre Thomas, apoi m-a smucit de cot, trăgându-mă mai adânc în umbre, afară din calea oricui ne-ar fi putut auzi. M-am întors, aruncând o privirea

furioasă în urmă, dar atenţia lui Thomas era îndreptată spre braţul pe care îl strângea Nathaniel. Reacţia lui m-a nedumerit suficient de mult, încât să-l urmez liniştită pe fratele meu.

— Surioară, te rog să mă scuteşti de poveştile ridicole, a şoptit aspru Nathaniel, atunci când am ajuns îndeajuns de departe. Nici nu vreau să ştiu de ce ai crezut că ar fi o idee bună să hoinăreşti pe străzi întunecate în timp ce un ucigaş vânează femei. Vrei să mori?

Am avut impresia că fusese o întrebare retorică. Am tăcut, mototolind între degete materialul rochiei. Tot ce voiam era să scap de strânsoarea un pic cam dură a mâinii lui. Mai voiam şi să-l cert pentru că era la fel de exagerat de protector ca tata şi că reacţiona isteric.

Însă nu am izbutit să fac niciunul dintre aceste lucruri.

Nathaniel mi-a dat drumul, apoi şi-a scos mănuşile din piele, în vreme ce culoarea din obraji i-a revenit la nuanţa naturală.

Nathaniel a oftat, trecându-şi o mână prin părul blond.

— A fost destul de greu să o pierd pe mama, a spus el poticnindu-se şi încercând să alunge emoţia tuşind şi trăgându-şi pieptănul din palton. Nu te aştepta să stau cu mâinile în sân în timp ce te pui singură în pericol, surioară!

Ochii lui m-au provocat să scot vreo vorbă prostească.

— M-ar distruge. Înţelegi?

Pe cât de repede se aprinsese, pe atât de iute mi s-a stins mânia. În ultimii cinci ani, fuseserăm doar noi doi împotriva lumii. Tata era prea mâhnit ca să fie prezent. Acum, că mă puneam în locul lui Nathaniel, îmi dădeam seama cum aş fi explodat dacă s-ar fi întâmplat să-l pierd.

— Îmi pare rău că ţi-ai făcut griji pentru mine, Nathaniel! Serios.

Fiecare cuvânt era sincer. Apoi m-a izbit un gând. Am mijit ochii.

— Dacă îmi permiţi să întreb, de ce hălăduieşti pe alei lăturalnice, alături de diavolul pe nume Cresswell?

— Dacă chiar vrei să ştii, a zis Nathaniel un pic arogant,

aranjându-şi gulerul, nu suntem singurii.

Replica asta mi-a captat toată atenţia. Am ridicat o sprânceană, aşteptând ca fratele meu să termine de cercetat cu privirea zona abandonată din jurul nostru.

— Am format un grup şi conducem propria investigaţie. Am ocupat posturi în tot cartierul Whitechapel şi căutăm persoane suspecte. Ne spunem „Cavalerii din Whitechapel”.

Am clipit. Singurii oameni care arătau grozav de nelalocul lor erau fratele meu elegant şi lacheul lui ridicol, purtător de pălărie. Nici nu-mi puteam imagina cum trebuie să fi arătat restul băieţilor de familii bune din cartier.

— Cavalerii din Whitechapel, am repetat rar, căzută pe gânduri.

Fratele mele nu ar fi fost în stare să omoare nici măcar o muscă; refuzam să-mi imaginez ce i-ar fi putut face un ucigaş diabolic în bezna aceea.

— Doar nu vorbeşti serios, Nathaniel! Ce ai putea face tu dacă ar fi să dai nas în nas cu criminalul? Îi oferi un pieptăn de argint sau nişte vin franţuzesc?

O umbră s-a aşternut pe chipul fratelui meu.

— Ai fi surprinsă să afli de ce aş fi în stare dacă s-ar ivi ocazia, mi-a răspuns Nathaniel scrâşnind din dinţi. Criminalul ar descoperi că nu e singurul care poate băga oamenii în sperieţi. Acum... a zis fratele meu mai mare în timp ce mă împingea uşurel spre alee, în direcţia siluetei singuratice din capătul ei. Domnul Cresswell va avea grijă să ajungi acasă în siguranţă.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să fiu însoţită acasă de domnul Thomas Cresswell. Era deja suficient de arogant.

— Dacă tu stai aici, atunci stau şi eu!

M-am proptit bine pe picioare, refuzând să mă clintesc, însă Nathaniel m-a tras pur şi simplu în urma lui, de parcă eram un fulg.

— Nu, nu stai!

În capătul străzii, m-a dat în grija colegului de clasă.

— Ia trăsura până la mine acasă, Thomas! O să mă întorc mai târziu, pe jos.

Thomas nu s-a arătat deloc deranjat de tonul superior al fratelui meu, ci pur şi simplu m-a cuprins de braţ cu degetele lui lungi.

Uram graba cu care sângele o luase la goană la atingerea lui, însă nu m-am mai luptat să scap. I-am aruncat o privire şi am observat că pe buze îi flutura o urmă de zâmbet obraznic.

Thomas nu m-a apucat de parcă aş fi un copil năbădăios, care avea nevoie de o lecţie, ci a ales să mă ţină departe de Nathaniel, ca şi cum el ar fi fost cel în primejdie. Era timpul să observe *cineva* că eram în stare să am grijă de mine. Chiar dacă acel cineva era un băiat enervant. Un băiat inteligent, arogant şi chipeş.

Mi-am îndreptat mai mult spatele, iar Thomas a chicotit, un sunet dulce şi cadenţat pe care mi-ar fi plăcut să-l aud iar. Fratele meu m-a mai privit o dată.

— Ai grijă să pui un băţ pe pervazul ferestrei din camera de pictură!

Nathaniel a zâmbit larg la privirea ucigătoare pe care i-am oferit-o.

— Îmi pare rău, surioară, dar cred că ai avut parte de suficiente emoţii pentru o singură seară. Fii fericită că nu ne-ai întâlnit decât pe noi şi nu pe cineva mai sinistru!

— Haide, a zis Thomas, împingându-mă spre trăsură. Fratele tău are dreptate. În umbrele astea pândeşte ceva diavolesc.

M-am sucit ca să-l privesc.

— Ceva mai diavolesc decât tine?

Thomas a deschis gura înainte să-mi înţeleagă răutatea, apoi a râs într-un fel care a făcut iar ca biata mea inimă să alerge ca nebună. Poate că *el* era cel mai periculos lucru peste care aş fi putut da, iar fratele meu habar nu avea de asta. Un lucru însă începea să-mi fie clar: mă aflam în pericol de a-l admira pe domnul Cresswell în ciuda raţiunii mele. O adiere de vânt mi-a fluturat părul, aducând cu ea o suflare rece care-mi mângâia gâtul.

M-am uitat în jur, după fratele meu, însă acesta fusese deja înghiţit de ceaţă.

CINCI
LUCRURI ÎNTUNECATE ŞI HIDOASE

Reşedinţa Wadsworth,
Belgrave Square
8 septembrie 1888

— Pari bolnavă în dimineaţa asta.

Tata mi-a aruncat o privire peste gazeta pe care o citea.

— Poate ar trebui să te întorci în pat. O să trimit pe cineva cu nişte supă de pui. Tot ce ne mai lipseşte e să te pricopseşti cu vreo gripă sau altceva mai rău. Mai ales că se apropie iarna.

Tata a lăsat ziarul jos şi şi-a şters fruntea cu o batistă. Dintre noi toţi, el era cel care arăta rău. Transpira din greu în ultima vreme.

— Te simţi... bine, tată? Arăţi un pic...

— Nu e treaba ta, s-a răstit el, apoi şi-a îmblânzit repede glasul. Nu e nevoie să-ţi faci griji pentru sănătatea mea, Audrey Rose! Vezi-ţi de a ta! Mi-ar plăcea foarte mult dacă nu ai mai ieşi din casă o vreme. Am înţeles că bolile au luat cu asalt mărginimile oraşului.

După ce şi-a adăugat câteva picături de tonic în ceai, tata a continuat să citească ziarul.

Aş fi vrut să arăt cum faptul de a căpăta imunitate la anumite lucruri m-ar ajuta să fiu mai sănătoasă şi că singurul mod de a câştiga imunitate era să ies din casă, însă tata nu tolerase niciodată cunoştinţele mele de ştiinţă sau de medicină. Pentru el, siguranţa însemna să mă ţină sub un clopot de sticlă, oricât de greşită ar fi fost această idee.

Tata a sorbit din ceai. Prezenţa lui umplea camera, însă nu o încălzea. Am aruncat o privire înspre ceas.

Trebuia să mă întâlnesc curând cu unchiul Jonathan. Nathaniel încă dormea, aşa că trebuia să mă descurc singură ca să ies din casă.

Mi-am dres politicos glasul.

— Am nevoie de nişte rochii noi şi de pantofi.

Am plecat ochii, privind printre gene şi prefăcându-mă ruşinată.

— Şi de alte obiecte mai delicate...

Tata mi-a făcut semn să tac. În ciuda grijii lui cu privirea la sănătatea mea şubredă, gândul că ar fi fost nevoit să audă vorbindu-i-se despre corsete şi alte obiecte intime îi era prea nesuferit. Şi-a tamponat nasul cu batista, apoi a vârât-o la loc în buzunar.

— Fă ce ai de făcut! a zis el. Dar întoarce-te la timp pentru cină şi pentru lecţia de gospodărire a casei. Mătuşa ta mi-a spus că nu ai învăţat mai nimic de data trecută când ne-a vizitat.

Cu greu mi-am stăpânit pornirea de a-mi da ochii peste cap în faţa previzibilităţii lui.

— Da, tată!

— Ah, a adăugat el, ştergându-şi iar fruntea, poartă o mască când ieşi azi. Am auzit că în East End iar sunt bolnavi.

Am încuviinţat cu o mişcare din cap. „Masca” nu era decât o batistă din bumbac, pe care mi-o legam la nas şi la gură. Mă îndoiam că m-ar fi protejat de ceva.

Satisfăcut de ascultarea mea, tata s-a întors la gazeta lui. Clinchetul ceştii de ceai pe farfurioară, pufăitul nasului său şi paginile întoarse erau singurii noştri tovarăşi.

O CRIMĂ ÎNGROZITOARE ÎN WHITECHAPEL

I-am citit titlul cu voce tare unchiului Jonathan, în timp ce acesta se plimba prin faţa borcanelor cu specimene din laborator. Tapetul de un roşu-închis oferea, de obicei, un fundal cald pentru temperatura joasă şi pentru trupurile încă şi mai reci care decorau masa de disecţii în majoritatea zilelor.

În ziua aceea, însă, tonurile roşiatice îmi aminteau de culoarea sângelui. Văzusem suficient în ultima vreme. Mi-am frecat mâinile de mânecile subţiri ale rochiei mele de

zi, din muselină, şi am aruncat o privire la articolul cu pricina. Nu se menţiona nimic despre trupul găsit chiar în această dimineaţă, ci detalia în continuare moartea sărmanei domnişoare Nichols. Criminalul avusese milă de ea, în comparaţie cu actele diabolice pe care le înfăptuise asupra celei de-a doua victime.

L-am urmărit pe unchiul Jonathan, care-şi răsucea gânditor mustaţa, în timp ce încerca din răsputeri să croiască o cale prin covor. Mi-era teamă că dacă mai continua să se plimbe înainte şi înapoi, avea să treacă destul de repede şi prin scânduri.

— De ce să aşeze trupul astfel?

Era aceeaşi întrebare pe care şi-o tot pusese de când sosise de la locul celei de-a doua crime, cu două ore în urmă. Nu aveam nicio teorie pe care să i-o propun. Încă încercam să mă detaşez de diagrama oribilă pe care o schiţase mai devreme pe tablă. Atenţia mea s-a îndreptat spre imaginea desfigurată pe care o crease, atrasă ca un magnet de măcelul de neimaginat.

Am studiat cuvintele mâzgălite deasupra desenului detaliat. Domnişoara Annie Chapman, patruzeci şi şapte de ani. Aproximativ un metru cincizeci şi doi de centimetri. Ochi albaştri. Păr castaniu-închis, ondulat, până la umeri. O întreagă viaţă redusă la cinci aspecte fizice de bază.

Fusese ucisă pe Hanbury Street. Strada pe care mă aflasem eu ieri. Un fior mi s-a strecurat adânc în oase, oprindu-se undeva între vertebre, precum porumbeii care se plimbă pe o frânghie de rufe.

Doar câteva ore despărţeau moartea ei prematură de dansul meu cu pericolul. Era posibil să mă fi aflat atât de aproape de ucigaş? Nathaniel avusese dreptate să fie îngrijorat; aproape că mă aruncasem în braţele flămânde ale Măcelarului, strecurându-mă din casă, ca un copil neastâmpărat, în puterea nopţii.

Dacă mi s-ar fi întâmplat ceva, tata şi-ar fi pierdut restul de minte pe care-l mai avea, încuindu-se în birou până ce avea să moară de inimă rea.

— De ce să-i arunce intestinele peste umăr?

Unchiul s-a oprit în faţa diagramei, uitându-se mai degrabă prin ea decât la ea, concentrat la o amintire ce nu se afla pe tablă.

— A fost un mesaj pentru inspectori sau cea mai simplă metodă de a scoate organul pe care-l căuta?

— Poate, am răspuns.

Unchiul s-a întors spre mine, uimit, ca şi cum ar fi uitat că mă aflam acolo. A clătinat din cap.

— Dumnezeu ştie de ce îţi permit să afli asemenea lucruri nefireşti pentru o fată.

Din când în când, unchiul rostea astfel de lucruri enervante. Învăţasem să le ignor, ştiind că avea să-şi uite ezitarea destul de iute.

— Pentru că mă iubeşti?

Unchiul Jonathan mi-a răspuns cu un oftat.

— Da! Şi pentru că, presupun, o minte ca a ta nu ar trebui să se irosească pe zorzoane şi pe cleveteli.

Atenţia mea s-a mutat iar la desen. Femeia care-mi luase măsurile mai devreme semăna aproape perfect cu cea decedată.

Ca să nu trezesc bănuieli în mintea tatei, mă oprisem, pe drum, la o croitorie şi alesesem materiale bogate şi stiluri noi, cu cererea de a fi trimise acasă. Mă decisesem asupra unei rochii de zi, de un albastru-închis şi dungi aurii şi crem.

Turnura era mai mică decât a celorlalte, iar materialul robust avea să fie perfect pentru vremea rece. Favorita mea era o rochie de ceai pe care o alesesem pentru a primi vizitatori. Era de culoarea vatei de zahăr, cu trandafiri mici croşetaţi pe faţă. O mantie moale, roz, completa rochia lejeră ce cădea până la pământ.

Sincer, abia aşteptam să fie gata. Doar pentru că studiam cadavre nu însemna că nu puteam aprecia veşmintele frumoase. Gândurile mele s-au întors însă la treburile mai urgente. Dacă croitoreasa nu ar fi avut o slujbă satisfăcător plătită, ar fi putut la fel de bine să ajungă pe străzi şi, în cele din urmă, în laboratorul unchiului.

Doar un alt cadavru numai bun de disecat.

Am traversat camera, unde, într-un colţ, se afla o masă mică; o menajeră adusese o tavă cu ceai şi o farfurie cu biscuiţi cu gem de zmeură. Mi-am turnat o ceaşcă de Earl Grey, adăugând un cub de zahăr cu ajutorul cleştilor decoraţi, din argint – opulenţa ce se suprapunea noului nostru caz era pur şi simplu greţoasă.

Am pregătit a doua ceaşcă pentru unchiului meu, lăsând biscuiţii neatinşi. Culoarea roşiatică a specimenelor era revoltătoare – îmi era teamă că nu avea să-mi mai fie foame vreodată.

Unchiul Jonathan s-a desprins din contemplaţia lui când i-am întins ceaşca aburindă. Aroma dulce a plantelor, amestecată cu cea de pergamută, i-a abătut atenţia pentru câteva clipe înainte să continue să bodogănească şi să se plimbe.

— Unde o fi băiatul ăla blestemat?

A aruncat apoi o privire spre ceasul din alamă, în formă de inimă – şi corect alcătuit din punct de vedere anatomic –, montat pe perete, iar un sentiment de frustrare l-a făcut să se schimonosească. Era greu să-ţi dai seama dacă era mai mult enervat de ceas ori de domnul Thomas Cresswell. Ceasul era un dar de la tata, un gest de bunătate pe care i-l arătase cu multă vreme în urmă, atunci când îşi obţinuse diploma de medic. Tata obişnuia să facă jucării şi ceasuri înainte de moartea mamei, o altă bucurie pe care tragedia i-o furase.

În timp ce eu alungasem religia din viaţa mea, din cauza faptului că mă simţisem abandonată, tata îşi alungase propriul frate şi ştiinţa din cauză că nu reuşiseră să o salveze pe mama. Când aceasta se stinsese, tata afirmase că unchiul Jonathan nu făcuse tot ce-i stătea în puteri.

De pe altă parte, unchiul credea că tata se bazase prea mult pe un miracol pe care nu izbutise să i-l ofere şi că fusese un prost să-l acuze de moartea mamei. Nu reuşeam să-mi imaginez cum aş fi putut să-mi urăsc vreodată fratele aşa de tare şi îmi era milă de amândoi pentru duşmănia dintre ei.

M-am uitat la ceas. Thomas plecase cu mai mult de o oră în urmă, căutând informaţii în rândul membrilor grupului său de justiţiari. Unchiul Jonathan spera ca unul dintre ei să fi văzut ceva suspect, pentru că stătuseră de pază – la fel ca băieţii care se jucau de-a cavalerii medievali – în cartierul Whitechapel până la patru dimineaţa.

Personal, mă întrebam de ce nu ştia deja Thomas Cresswell dacă văzuseră ceva suspect. Doar ăsta era motivul pentru care înfiinţaseră micul lor grup.

Când a trecut o altă jumătate de oră fără ca domnul Cresswell să-şi facă apariţia, unchiul Jonathan aproape că a înnebunit de nelinişte. Părea că până şi cadavrele şi obiectele moarte din jurul nostru îşi ţineau respiraţia, nevrând să trezească întunericul ce exista înăuntrul lui. Îl iubeam şi îl respectam pe unchiul meu, dar, atunci când se afla sub presiune, pasiunea lui încălca adesea limita nebuniei.

Zece minute mai târziu, uşa s-a deschis scârţâind şi în cadrul ei a apărut silueta înaltă a lui Thomas. Unchiul aproape că a sărit din colţul celălalt al laboratorului, disperat să afle veştile. Cred că dacă m-aş fi uitat mai atent, aş fi putut vedea spuma albă formându-se la colţurile gurii lui. În astfel de momente, era uşor să-ţi dai seama de ce unii oameni îl considerau un ciudat, inclusiv fratele meu.

— Şi? Ce veşti îmi aduci? Ştie cineva ceva?

Un servitor a luat pălăria şi paltonul lui Thomas şi a dispărut pe scara îngustă. Cei pe care nu-i interesa medicina legală nu întârziau niciodată prea mult aici jos. În borcanele de sticlă şi pe lespezile din laborator se aflau prea multe lucruri macabre şi hidoase.

Thomas a privit tabla înainte de a răspunde, evitând dinadins să se uite în direcţia unchiului Jonathan.

— Mi-e teamă că nimeni nu a văzut şi nu a auzit nimic ieşit din comun.

Am mijit ochii. Thomas nu părea foarte mâhnit de veste.

— Cu toate astea, a adăugat el, m-am ţinut după inspectori, în timp ce puneau întrebări. Aşa meschini cum

sunt. Unul dintre măscărici m-a bombardat cu întrebări despre munca dumneavoastră, dar nu i-am spus mare lucru. A zis că s-ar putea să-ţi telefoneze mai târziu, în seara asta.

Thomas a clătinat din cap.

— Lângă trup s-au găsit şuruburi şi mecanisme. Şi... au apărut câţiva martori.

Unchiul a inspirat scurt.

— Şi?

— Din păcate, cea mai bună descriere pe care am reuşit să o obţin a fost a unei femei care a văzut doar un bărbat ce şedea cu spatele. A spus că cei doi vorbeau, dar că nu a auzit-o decât pe decedată fiind de acord cu o anumită înţelegere. Din moment ce era prostituată, sunt sigur că vă puteţi imagina detaliile scârboase.

— Thomas!

Unchiul a aruncat o privire în direcţia mea; doar atunci, colegul meu a băgat de seamă că eram şi eu în cameră.

— Avem aici o domnişoară.

Am dat ochii peste cap. Doar unchiul Jonathan ar fi fost în stare să-şi facă griji că prostituţia era un subiect prea aspru pentru mine, dar să nu clipească atunci când îmi arăta un trup desfăcut chiar înainte de a lua prânzul.

— Vă rog, primiţi sincerele mele scuze, domnişoară Wadsworth. Nu v-am văzut acolo.

Ce mincinos ordinar! Thomas şi-a înălţat capul, schiţând un zâmbet, ca şi cum mi-ar fi citit gândurile.

— Nu am vrut să vă jignesc.

— Nu sunt uşor de jignit, domnule Cresswell.

I-am aruncat o privire plină de ură.

— Ba dimpotrivă, sunt foarte tulburată că discutăm asemenea lucruri inutile, când o altă femeie a fost ucisă atât de brutal.

Am enumerat pe degete fiecare rană, accentuând ideea pe care voiam să o scot în evidenţă.

— Cu intestinele aruncate peste umăr. Lăsată să zacă cu picioarele în sus, desfăcute. Ca să nu mai menţionez... organele ei reproducătoare dispărute.

— Da, a fost de acord Thomas, dând din cap, a fost o imagine destul de neplăcută, acum că o menţionaţi.

— Vorbiţi de parcă aţi fost martor la crimă, domnule Cresswell.

— Poate că am fost.

— Thomas, te rog, se încruntă unchiul. Nu o mai îmboldi.

M-am întors enervată spre unchiul meu.

— Ba deloc, să continuăm să ne pierdem vremea vorbind despre potenţialul meu *disconfort* legat de profesia ei. Şi oricum, care e problema dumitale cu prostituatele? Nu e vina ei că societatea este aşa de nedreaptă pentru femei!

— Eu...

Unchiul Jonathan a făcut un pas înapoi, punându-şi o palmă peste frunte, ca şi cum şi-ar fi putut scoate din minte tirada mea cu doar câteva gesturi liniştitoare. Deloc surprinzător, Thomas a avut neobrăzarea să-mi facă cu ochiul peste ceaşca de ceai pe care şi-o turnase.

— Prea bine!

A urmat o ridicare exagerată a sprâncenei spre unchiul meu.

— Domnişoara şi-a spus punctul de vedere, doctore. Din acest moment, mă voi preface că este la fel de capabilă precum un bărbat.

L-am privit cu şi mai multă ură.

— Să vă prefaceţi că sunt la fel de capabilă precum un bărbat? Rogu-vă, domnule, nu mă luaţi peste picior!

— De asemenea, a continuat el, aşezându-şi ceaşca de ceai pe farfurioara ei asortată, Staffordshire, albastră cu alb, din moment ce suntem de acum egali şi colegi, insist să-mi spună Thomas sau Cresswell. Formalităţile netoate nu-şi au locul între persoane egale, ca noi.

A rânjit într-un fel ce semăna mai mult a flirt.

Ca să nu mă las mai prejos, mi-am ridicat bărbia.

— Dacă aşa vrei, atunci îţi permit să-mi spui Audrey Rose. Sau Wadsworth.

Unchiul se uita la rozeta din tavan, oftând din adâncul sufletului.

— Atunci, să ne întoarcem la crimă, a zis el, scoţându-şi ochelarii dintr-un săculeţ de piele şi aşezându-i pe nas. Ce mai aveţi să-mi oferiţi în afară de o migrenă ucigătoare?

— Am o nouă teorie privind motivul pentru care acest act a fost mai violent decât ultimul, am zis eu încet, în timp ce o nouă piesă a puzzle-ului mi se aşeza în minte. Mi se pare că scenele par a purta pecetea... răzbunării.

Pentru prima dată, am reuşit să le captez atenţia, de parcă aş fi fost un cadavru cu secrete ce aşteptau să fie descoperite.

— În timpul lecţiilor noastre, ai spus că ucigaşii încep adesea prin a-i omorî pe aceia pe care îi cunosc.

Unchiul Jonathan a încuviinţat.

— Ei bine, ce-ar fi dacă ucigaşul o cunoştea pe domnişoara Nichols şi nu a putut să se manifeste pe atât de sălbatic pe cât sperase? E ca şi cum ar fi vrut să se răzbune, dar nu a reuşit să înfăptuiască actul atunci când i s-a ivit ocazia. Domnişoara Nichols nu a fost atât de cumplit mutilată ca domnişoara Annie Chapman, fapt ce mă face să cred că domnişoara Chapman îi era străină criminalului nostru.

— E o teorie interesantă, nepoată!

Unchiul şi-a mângâiat absent mustaţa.

— Poate că domnişoara Nichols a fost ucisă de soţul ei sau de bărbatul cu care trăia.

Imitând obiceiul preferat al unchiului Jonathan, Thomas a început să se plimbe în jurul camerei. Cu fiecare mişcare pe care o făcea, mirosul formolului şi al pergamutei se contopeau prin aer, creând o aromă stranie, deopotrivă tulburătoare şi reconfortată.

— De ce le ia însă organele? a murmurat el.

Am privit tăcută cum rotiţele se învârteau şi scrâşneau prin labirintul minţii lui. Thomas era fascinant, oricât de mult m-aş fi prefăcut că uram acest fapt.

Cresswell a pocnit din degete ca şi cum ar fi fost străfulgerat de o idee.

— Nutreşte o ură mistuitoare pentru femei, pentru ceea ce reprezintă ele, sau are legătură cu ceva din trecutul lui.

Cândva, la un moment dat, o femeie l-a dezamăgit grozav de tare.

— Şi de ce atacă prostituate? am întrebat, ignorând neplăcerea ce i-o provocasem unchiului cu vorbele mele nepotrivite.

— Mai întâi, ele sunt victime uşoare. Sunt nerăbdătoare să îi urmeze pe bărbaţi în întuneric.

Thomas s-a apropiat de mine, înainte ca atenţia să se îndrepte asupra cadavrului.

— Poate că se teme de ameninţarea pe care o reprezintă ele. Sau poate că e un soi de fanatic religios, care vrea să scape lumea de târfe şi de boarfe.

În clipa următoare, unchiul a lovit cu palmele în masă, făcând un borcan cu un specimen să se reverse pe suprafaţa din lemn.

— De ajuns! Este oricum nepotrivit să o învăţ pe Audrey Rose asemenea lucruri. Nu e nevoie să fim şi vulgari.

Am oftat. Nu aveam să înţeleg niciodată cum funcţiona mintea bărbătească. Sexul meu nu reprezenta un handicap. Totuşi, eram binecuvântată cu un unchi suficient de modern încât să-mi dea voie să-i fiu ucenică, aşa că aveam să tolerez asemenea neplăceri minore.

— Vă cer scuze, domnule! a îngăimat Thomas. Cred însă că dacă nepoata dumitale are stomacul suficient de tare încât să disece un cadavru, atunci poate face faţă şi unei conversaţii inteligente fără a leşina. Intelectul ei, deşi nu este nici pe departe la fel de vast ca al meu, s-ar putea dovedi de ajutor.

Thomas şi-a dres glasul, pregătindu-se pentru un atac din partea unchiului, însă acesta s-a domolit. Nu mă puteam abţine să nu mă holbez cu gura căscată. Thomas îmi luase apărarea. Sigur, o făcuse în felul acela enervant şi întortocheat al lui, dar chiar şi aşa... Din câte se părea, nu eram singura persoană din încăpere ce reuşise să câştige un oarecare respect din partea altora.

— Prea bine! Continuă!

Thomas mi-a aruncat o privire, apoi a inspirat adânc.

— Le urăşte pe aceste creaturi ale nopţii. Urăşte faptul

că trăiesc şi că se vând. Aş pune pariu că cea pe care o iubeşte sau pe care a iubit-o l-a părăsit. Poate că se simte trădat într-un fel.

Thomas a ridicat ceşcuţa cu ceai, sorbind cu grijă din ea înainte de a o aşeza iar pe farfurie.

— Nu aş fi surprins dacă nevasta lui sau logodnica s-ar fi sinucis, actul suprem de abandon.

Unchiul Jonathan a răspuns dând din cap.

— Simte că are tot dreptul să ia ceea ce vrea. Literalmente. Până la urmă, a plătit. Din punctul lui de vedere, le spune femeilor exact ceea ce caută, aşadar ele sunt părtaşe de bunăvoie la...

— Crimele lui.

Am simţit cum mă cuprinde un sentiment de greaţă. Un necunoscut hălăduia pe străzi, păcălind femeile să se lase măcelărite.

— Oare e posibil ca el să trăiască într-o fantezie? am întrebat, dând glas gândurilor ce mă agasau. Poate că încearcă să se joace de-a Dumnezeu.

Puţin a lipsit ca Thomas să nu cadă în nas, aşa de brusc s-a oprit. S-a învârtit pe călcâie şi a traversat camera din câţiva paşi. Mi-a prins coatele şi m-a sărutat pe obraz, lăsându-mă fără glas şi cu faţa îmbujorată.

M-am uitat la unchiul Jonathan în timp ce-mi atingeam obrazul, însă el nu a zis nimic în faţa comportamentului îndrăzneţ al studentului său; mintea lui era prinsă în mrejele crimei.

— Eşti genială, Audrey Rose! a exclamat Thomas cu ochii scânteind de admiraţie.

M-a ţintuit cu privirea prea mult ca să treacă drept un gest politicos.

— Asta trebuie să fie! Avem de-a face cu cineva care se crede vreun soi de zeu.

— V-aţi descurcat amândoi foarte bine!

Ochii unchiului luceau de o nouă speranţă.

— Am identificat un posibil motiv.

— Şi care e acela? am întrebat, fără a fi capabilă să înţeleg la ce se refereau.

De fapt, îmi era greu să mă gândesc la orice altceva în afară de buzele lui Thomas Cresswell lipite de obrazul meu şi la grotescul conversaţiei noastre.

Unchiul a inspirat adânc.

— Ucigaşul nostru se foloseşte de vederile lui religioase ca să hotărască soarta acestor femei. Nu aş fi deloc surprins dacă s-ar dovedi că e un fel de cruciat lăsat la vatră sau un cleric decăzut care ucide în numele Domnului.

O nouă revelaţie mi-a apăsat pieptul.

— Ceea ce înseamnă că vor urma mai multe victime.

Şi încă şi mai mult sânge înainte ca toate să ia sfârşit.

Cei de la Scotland Yard aveau să ne râdă în nas şi să ne trimită la nebuni dacă le-am fi prezentat teoria. Cine însă i-ar fi putut învinovăţi? Ce era să spunem? „Un preot nebun sau un cleric aflat în libertate ucide pentru că Dumnezeu i-a ordonat şi niciun om din Londra nu va fi în siguranţă până nu găsim o calea de a-l opri”?!

Unchiul era faimos, dar oamenii tot îl bârfeau pe la spate. Nu ar fi durat mult până să fie văzut drept un individ cu înclinaţii spre crimă pentru a-i putea zgândări pe morţi ca o cioară mâncătoare de stârvuri. Oamenii aveau să-şi facă cruce şi s-ar fi rugat ca unchiul să-şi trăiască restul zilelor într-un loc îndepărtat, preferabil în detenţie. Thomas şi cu mine nu am fi obţinut mult mai multe voturi de încredere. Activitatea noastră era considerată a fi profanarea morţilor.

— Este esenţial să nu mai spunem nimănui despre asta, a zis unchiul în cele din urmă, scoţându-şi ochelarii şi ciupindu-şi rădăcina nasului. Nici lui Nathaniel. Nici prietenilor sau colegilor. Cel puţin nu până nu putem demonstra totul poliţiei. Momentan, vreau ca amândoi să cercetaţi dovezile pe care le-am strâns. Trebuie să fie un indiciu care ne scapă, orice ne-ar putea fi de ajutor să identificăm răufăcătorul înainte de a lovi din nou.

Criminalul trebuie să fi fost cu adevărat un nebun dacă credea că ceea ce făcea era de ajutor sau sfânt, iar acest gând era mai terifiant decât oricare altul.

Deodată, în uşa masivă din lemn s-a auzit un ciocănit. În secunda următoare şi-a făcut apariţia o servitoare care s-a înclinat iute spre unchiul meu.

— Domnul Nathaniel Wadsworth se află în hol, domnule! Spune că doreşte să vorbească pe dată surorii dumisale.

ŞASE
VIZUINA PĂCATULUI

Salonul domnului doctor Jonathan Wadsworth, Highgate
8 septembrie 1888

Nathaniel era la fel de palid ca un cadavru când am alergat să-l întâlnesc în salonul înghesuit al unchiului.

Tapetul cu rotocoale verde-închis şi albastre era menit să inspire un soi de linişte, însă nu părea să-i fie de vreun ajutor fratelui meu. Transpiraţia îi curgea pe frunte, lăsând urme pe gulerul scrobit al cămăşii lui. Părul îi era la fel de dezordonat, pe cât îi erau ochii de sălbatici; cearcăne mari şi negre îi pătau tenul de obicei fără cusur. Se părea că Nathaniel nu dormise toată noaptea, însă starea deplorabilă a părului său mă îngrijora cel mai tare.

Mi-am adunat fustele şi ne-am luat în braţe, izbindu-ne unul de altul pe la mijlocul camerei, ignorând cât de dureros mă împungea corsetul în coaste. M-a cuprins într-o îmbrăţişare inconfortabil de strânsă, îngropându-şi bărbia în gâtul meu şi inspirând adânc.

— Eşti în siguranţă, a şoptit el, pe jumătate înnebunit. Slavă Domnului, eşti bine!

M-am tras uşor înapoi, uitându-mă în ochii lui.

— Bineînţeles, Nathaniel! De ce ai presupune că nu sunt în siguranţă?

— Iartă-mă, surioară! Doar ce am aflat de cea de-a doua crimă şi de locul în care s-a petrecut. Ştiam că nu eşti tu, dar un gând rău îmi tot strângea inima.

Nathaniel a înghiţit în sec.

— Nici nu-ţi poţi imagina ce îngrijorat am fost! Nu eşti chiar cea mai prudentă persoană pe care o cunosc. Mi-era teamă că ai fost atrasă în vreun loc îngrozitor. Ziua asta a fost oricum destul de grea pentru familia noastră. Nu am putut să nu mă tem de tot ce era mai rău.

— De ce nu te-ai gândit să mă cauţi aici mai devreme? am întrebat, prinzându-mă cu nădejde de ultima undă de răbdare pe care o mai aveam.

Cât de enervant era să mă confrunt mereu cu o asemenea îndoială! Dacă aş fi fost bărbat, cu siguranţă Nathaniel nu m-ar fi tratat ca şi cum aş fi incapabilă să am grijă de mine însămi.

— Ştii că îmi petrec mare parte a timpului cu unchiul. Nu se poate să fi alergat fără sens pe străzi toată după-amiaza. Şi în ce fel a fost ziua asta îngrozitoare pentru familia noastră?

Chipul lui Nathaniel s-a schimonosit de furie.

— De ce să fiu tulburat? Poate pentru că surorii mele nu-i pasă câtuşi de puţin să rămână în casă, ca o fată decentă!

La început, cuvintele lui m-au contrariat. De ce trebuia să aleg între a fi docilă şi decentă ori curioasă şi netrebnică? *Eram* o fată cuviincioasă, chiar dacă îmi petreceam timpul liber citind despre teorii ştiinţifice şi făcând disecţii.

Mi-am îndreptat spatele şi mi-am înfipt degetul în pieptul lui.

— De ce Dumnezeu aş fi lăsat un bilet care ar fi putut ajunge sub ochii tatei? Ştii cum ar reacţiona dacă mi-ar descoperi minciunile! Ai înnebunit de-a binelea sau e doar o chestiune de moment?

Nu i-am lăsat timp să răspundă.

— Slavă Domnului că treaba asta pare să-i afecteze doar pe membrii sexului *superior* ai familiei Wadsworth. Statutul meu jalnic de femeie mă va salva de brutele de voi. Şi ce tot baţi câmpii cu ziua de azi? A păţit tata ceva?

Furia s-a scurs de pe chipul fratelui meu la fel de repede pe cât răsărise acolo. Nathaniel s-a dat un pas înapoi, frecându-şi tâmplele, ca să se relaxeze.

— Nu ştiu unde să încep…

Deodată, podeaua a devenit din cale afară de interesantă pentru fratele meu, căci acesta şi-a pironit ochii asupra ei, refuzând să mai ridice privirea spre mine.

— Tata va fi… plecat timp de câteva săptămâni.

— Se simte bine?

I-am atins cotul.

— Nathaniel, te rog, uită-te la mine!

— Eu...

Nathaniel s-a îndreptat de spate, iar privirea lui îngrijorată a întâlnit-o pe a mea.

— Cineva de la poliţie a fost acasă la noi în dimineaţa asta. Uite, Audrey Rose, ceea ce îţi voi spune acum te va tulbura, aşa că fii pregătită!

Am dat ochii peste cap.

— Te asigur că sunt mai mult decât capabilă să aud orice ai avea de spus. Singurul lucru care m-ar putea ucide este suspansul nejustificat.

Cineva a pufnit în pragul uşii, iar Nathaniel şi cu mine ne-am îndreptat amândoi atenţia spre intrus. Thomas. Acesta şi-a acoperit gura, dar nu s-a deranjat să-şi mascheze hohotul.

— Continuaţi, a reuşit el să spună printre chicote. Pretindeţi că nu sunt aici. O să fie o scenă superbă.

— Chiar trebuie să te bagi în conversaţiile altora? l-am repezit. Nu ai altceva mai bun de făcut? Sau excelezi, pur şi simplu, la a fi arogant şi neplăcut cu orice ocazie?

Zâmbetul nu l-a părăsit pe Thomas, însă am văzut cum din privirea lui a dispărut orice urmă de veselie. Îmi venea să mă târăsc într-o groapă şi să mă ascund acolo.

— Thomas, îţi cer scuze. Am fost...

— Unchiul tău mi-a cerut să cercetez ce e cu scandalul de aici. A vrut să se asigure că nu vă omorâţi unul pe celălalt pe covorul lui preferat, cu motiv maritim.

Thomas s-a oprit o clipă să-şi potrivească manşetele, apoi a continuat pe un ton ca de gheaţă.

— Vă asigur, domnişoară, că mai degrabă aş pune să-mi smulgă unghiile rând pe rând, chiar acum, decât să mai rămân aici, neinvitat, o singură clipă în plus, a spus el, apoi i s-a adresat lui Nathaniel. Povesteşte-i, te rog, despre dansul tatălui vostru cu Scotland Yard-ul. Este mai mult decât capabilă să facă faţă veştii, bag mâna în foc pentru asta.

Fără a mai spune un alt cuvânt, Thomas ne-a salutat cu o mişcare din cap, apoi s-a retras. Era limpede că-l rănisem, dar nu aveam timp să mă gândesc la asta. M-am întors spre Nathaniel.

— Ce-are a face tata cu toate astea?

Fratele meu s-a îndreptat spre divan şi s-a aşezat.

— Din câte se pare, după micul dejun, tata s-a dus în Whitechapel. Inspectorii cercetau cartierul din pricina crimelor şi l-au găsit într-un anume... local nedemn de titlul lui.

Nathaniel a înghiţit în sec.

— A avut noroc: omul care l-a descoperit ştia cine este şi l-a însoţit acasă, sugerându-i să plece din oraş pentru câteva săptămâni. Sau cel puţin până îşi rezolvă... problemele.

Am închis ochii în timp ce imaginaţia mea o luase la goană. Nu existau decât câteva tipuri de „localuri” în East End. Bodegi, bordeluri şi... fumoarele pentru opiu.

Cumva, m-am pomenit căzând pe canapea, alături de Nathaniel. Tata lua laudanum – o tinctură de opiu – în fiecare zi de la moartea mamei. Doctorul ne asigurase că avea să-l scape de insomnie şi dureri, dar se părea că substanţa avea efectul opus.

Prin minte mi-au trecut imagini cu el tamponându-şi fruntea, plimbându-se pe holuri, noaptea târziu, şi paranoia lui din ce în ce mai acută. Nu-mi venea să cred că nu asociasem comportamentul şi stările neplăcute ale tatei cu abuzul de preţiosul lui tonic.

Am început să trag de aţele descusute din fusta mea.

— Cum se simte tata?

— Să fiu sincer, când am plecat, nu era în stare să spună prea multe, a zis Nathaniel, mişcându-se stânjenit. Omul de la poliţie îl duce la cabană în locul meu.

Am dat din cap că înţelegeam. „Cabana” noastră se afla pe o moşie întinsă din Bath, pe nume Thornbriar. Era frumoasă şi extravagantă, ca mai toate lucrurile pe care le moştenise lordul Wadsworth. Era locul ideal pentru a scăpa de diferite... slăbiciuni.

— Poliţistul a fost foarte discret şi de ajutor, a adăugat pe un ton plat Nathaniel.

Am închis gura. Probabil că tata îl mituise şi altă dată ca să tacă, iar bunătatea lui era rezultatul aşteptării fireşti la un alt câştig bănesc.

— Vrei să fac ceva anume?

Nathaniel a clătinat din cap.

— Blackburn – aşa cred că-l cheamă – îl ajuta pe noul valet să strângă lucrurile tatei. I-am zis că ar trebui să încerc să te găsesc. Au plecat acum o oră.

M-am uitat o clipă la fratele meu. Tata plecase deja. Indiferent cât de dificilă ne făcuse viaţa acasă, nu puteam să nu fiu îngrijorată pentru el. Am inspirat adânc. Nu-mi puteam permite luxul de a-mi irosi timpul cu situaţii pe care nu le puteam controla când existau crime de rezolvat şi trupuri de studiat.

— O să te descurci un timp fără mine? l-am întrebat ridicându-mă în picioare şi netezindu-mi hainele. Trebuie să-l asist pe unchiul Jonathan, dacă nu e nimic de făcut acasă.

Nathaniel şi-a îndreptat privirea spre uşa ce ducea către laborator. Numai Dumnezeu ştie ce-i trecea prin cap. Potrivit fratelui meu, unchiul era „la un pas de a fi înghiţit de macabru”, pe care adora să-l studieze.

În loc să-l instig iar la ceartă, i-am prins mâinile între ale mele şi am zâmbit. S-a înmuiat un pic, iar zâmbetul meu a devenit mai generos. Din câte se părea, lecţiile mătuşii Amelia despre cum să convingi sexul opus erau de ajutor. Trebuia să adopt nişte tactici încă şi mai bune cu Thomas, dacă speram să-i vindec sentimentele rănite.

— Voi ajunge acasă la timp pentru cină. Putem discuta atunci despre un plan de tratament pentru tata.

M-am dat un pas în spate şi, după ce l-am privit o clipă, i-am spus pe un ton amuzat:

— Ar trebui să vezi ce faci cu părul! Eşti o epavă!

Nathaniel părea să nu ştie dacă să râdă, să-mi ceară să mă întorc cu el sau să-mi dea libertatea pe care era conştient că mi-o doream aşa de mult.

În cele din urmă, şi-a coborât umerii.

— O să trimit trăsura la şapte fix, fără niciun comentariu. Cât e tata plecat, eu poruncesc! Sau cel puţin până ajunge mătuşa Amelia.

În ciuda tuturor lucrurilor, veştile erau mai degrabă plăcute. Puteam să mă descurc cu mătuşa Amelia şi cu lecţiile de etichetă. Dimineţile ei erau ocupate cu vizitele la magazine, după-amiezile erau dedicate întâlnirilor la ceai şi bârfelor, iar la culcare mergea relativ devreme, motivând că avea nevoie să-şi facă somnul de frumuseţe, însă eu ştiam că gusta câteva pahare de tărie înainte de a pune capul pe pernă. Avea să plece de acasă mai mult decât mine. Libertate, ce binecuvântare!

Cumva, în toiul dezastrului – dependenţa tatei, criminalul în serie, femeile mutilate şi găleţile de sânge – am găsit puterea să zâmbesc.

— Eşti mulţumită că tatăl tău va fi plecat.

Thomas nu punea o întrebare, ci îmi spunea ceea ce simţeam cu o încredere mai mare decât ar fi avut oricine dreptul să aibă. L-am ignorat, preferând să mă uit peste notiţele făcute de unchiul meu la locul fiecărei crime. Ceva trebuia să iasă în evidenţă. Dacă aş fi putut găsi acea legătură înainte ca unchiul să se întoarcă de la Scotland Yard…

— Ai avut o relaţie destul de proastă cu el în ultimii ani.

Thomas a făcut o pauză, îndreptându-şi atenţia spre degetul pe care îmi învârteam inelul mamei.

Era un diamant în formă de pară – piatra ei – şi unul dintre puţinele lucruri de valoare pe care tata îmi dăduse voie să le păstrez. Sau, mai bine zis, unul dintre acele câteva obiecte de care se putuse despărţi. Tata era sentimental.

Întotdeauna îmi dorisem ca ziua mea de naştere să fie tot în aprilie. Voiam să devin întocmai unui diamant adevărat: frumoasă, însă de o forţă inimaginabilă. Cumva, semănăm mai mult cu un diamant Herkimer[4], ale cărui

[4] Diamantul Herkimer este, de fapt, un cuarţ care se extrage din

sclipiri doar trimiteau cu gândul la cel autentic.

Un zâmbet trist a apărut pe buzele lui Thomas.

— Ah, înţeleg! Nu vă înţelegeţi prea bine de la moartea mamei tale.

Zâmbetul lui s-a stins, iar vocea i-a scăzut.

— Spune-mi, a fost... dificil pentru tine? L-a implorat pe unchiul tău să o facă bine cu ştiinţa lui?

M-am ridicat aşa de brusc, încât scaunul meu a căzut cu un bufnet ce ar fi putut trezi şi morţii dacă s-ar fi găsit prin laborator.

— Nu vorbi despre lucruri de care nu ai habar!

Mi-am strâns pumnii ca să nu încep să-l plesnesc. Masca lui de indiferenţă a căzut imediat, dând la iveală regretul sincer. După ce am inspirat şi am expirat de câteva ori, am întrebat calm:

— De unde ai aflat aceste detalii intime despre viaţa mea? L-ai întrebat pe unchiul meu dinadins, ca să mă răneşti?

— S-ar părea... trebuie să-ţi dai seama cât de mult...

Thomas a clătinat din cap.

— Nu am intenţionat să te rănesc. Vă cer scuze, domnişoară Wadsworth. Am crezut că poate...

Tânărul a ridicat din umeri şi a tăcut, lăsându-mă să mă întreb ce crezuse că putea obţine deschizând un subiect atât de îngrozitor.

Am inspirat adânc, lăsând curiozitatea să-mi domolească furia.

— Bine! Te iert... de data asta.

Am ridicat un deget văzând speranţa ce-i înflorea pe chip.

— Doar dacă îmi spui *cinstit* de unde ai aflat toate astea.

— Presupun că aş putea. A fost destul de simplu.

Şi-a tras scaunul în jurul mesei, aproape încălcând normele decenţei, aşa cum era ea înţeleasă de societate.

— Trebuie pur şi simplu să-ţi ascuţi puterile de deducţie, Wadsworth. Identifică ceea ce este evident şi porneşte de acolo. Majoritatea oamenilor ignoră ce se află sub propriul

---

minele din Herkimer, statul New York (n.red.).

nas. Ei cred că văd, dar, de cele mai multe ori, văd doar ceea ce vor. Iar ăsta e şi motivul pentru care ţi-a scăpat dependenţa tatălui tău aşa de multă vreme.

Şi-a pipăit agitat jacheta şi buzunarele pantalonilor, încruntându-se când a văzut că nu găsea ceea ce căuta.

— Totul se rezumă la ecuaţii matematice şi la formule. Dacă dovada este *a* şi întrebarea este *b,* atunci cine este *c?* Priveşte la toate detaliile şi fă socoteala!

M-am încruntat.

— Vrei să zici că ţi-ai dat seama de toate astea doar privindu-mă? Scuză-mă, dar găsesc spusele tale greu de crezut. Nu poţi aplica formule matematice oamenilor, *Cresswell.* Nu exista nicio ecuaţie pentru emoţiile umane; există mult prea multe variabile.

— E adevărat. Nu am nicio formulă pe care să o pot aplica anumitor... emoţii pe care le simt în preajma ta.

Scânteia aceea vie însă şi-a redus imediat din intensitate. Thomas s-a depărat puţin, şi-a încrucişat braţele la piept şi a zâmbit văzându-mi obrajii înflăcăraţi.

— În orice caz, când Nathaniel a zis că tatăl vostru va fi plecat, tu ai zâmbit, apoi te-ai încruntat imediat, făcându-mă să cred că încercai să-ţi ascunzi entuziasmul de a fi lăsată singură timp de câteva săptămâni. Nu voiai să pari un monstru, mai ales că bietul tău tată nu se simte bine.

— Cum ai văzut asta? am întrebat mijind ochii. Ieşiseşi deja din cameră.

Thomas nu a răspuns, dar o tresăltare de amuzament i-a traversat chipul pentru o clipă, aşa că mi-am dat seama: auzise tot. Ce spion!

— Mai departe, când am menţionat relaţia voastră proastă, a continuat el raţionamentul, ochii tăi s-au îndreptat spre inelul pe care îl tot întorceai absentă pe deget. Judecând după stilul şi lucrătura lui, am dedus că nu a fost de la început al tău.

Thomas a făcut o pauză, verificându-şi iar buzunarele costumului. Nu aveam nici cea mai mică idee ce anume căuta, însă tânărul devenea din ce în ce mai agitat. Şi-a scuturat mâinile.

— Aşadar, al cui a fost inelul? Având în vedere stilul demodat, nu e tocmai greu să deduci că a aparţinut cuiva suficient de în vârstă să-ţi fie mamă, a zis el. Din moment ce te-ai strecurat în toiul nopţii şi îţi petreci timpul în laboratorul ăsta, am ajuns la concluzia că mama ta nu mai este în viaţă, iar tatăl tău habar nu are pe unde umbli.

L-am văzut pe Thomas muşcându-şi buza şi părând să nu ştie cum avea să continue. Acum înţelegeam cum gândea. Detaşarea rece era un soi de buton pe care îl tot apăsa în timp ce încerca să soluţioneze probleme. M-am pregătit pentru ceva neplăcut şi i-am făcut semn să continue.

— Hai! Spune tot!

Thomas mi-a studia faţa, căutând să îşi dea seama cât de sinceră eram.

— Ce fel de tată nu ştie unde îi este fiica? Doar unul care nu are cea mai bună relaţie din lume cu respectiva fiică pentru că este, cel mai probabil, consumat de propria durere sau dependenţă pentru a-i păsa cu adevărat.

Thomas s-a aplecat un pic în faţă, intrigat şi probabil chiar cu ceva respect în privire.

— Oare cum ar putea o domnişoară aşa de tânără să devină obsedată de macabru? Fiind martoră la un act ştiinţific disperat, menit să salveze o viaţă. Şi mă întreb, unde oare ţi s-a ivit această ocazie?

Şi-a aruncat dinadins privirea în jurul camerei, demonstrându-şi teoria.

— Vezi? Toate răspunsurile pe care le-am căutat au fost chiar sub nasul meu. Nu am ştiut până acum că unchiul tău a fost implicat în...

Thomas a ezitat, dându-şi seama că se aventura spre un subiect sensibil.

— În orice caz, nu trebuie decât să ştii unde să cauţi răspunsurile. O simplă formulă matematică aplicată lui *Homo sapiens.* Şi iată! Ştiinţa domină natura încă o dată. Emoţiile nu sunt necesare.

— Doar că te înşeli, am şoptit, tulburată de precizia lui. Fără oameni şi fără natură nu există ştiinţă.

— Nu asta vreau să spun, Wadsworth! Eu vorbesc

despre a rezolva o crimă sau o enigmă. Emoţiile nu au niciun rost aici. Sunt prea dezordonate şi complicate.

Cresswell s-a sprijinit pe coate, ţintuindu-mi privirea.

— Dar sunt bune în alte situaţii, presupun. Ca de pildă... nu am găsit încă formula pentru dragoste sau pentru romantism. Poate că o voi învăţa curând.

Am inspirat scurt.

— Mi-ai vorbi la fel de fără perdea şi dacă unchiul ar fi aici?

— Ah, l-am găsit, a zis el, ridicând un jurnal şi ignorându-mi ultima întrebare.

Mi-am ridicat scaunul de pe podea înaintea să citesc iar notiţele unchiului. Sau cel puţin m-am prefăcut că o fac.

M-am holbat la Thomas până ce mi s-au împăienjenit ochii, încercând să desprind câteva indicii despre el sau despre familia lui. Singurul lucru pe care l-am putut deduce a fost că tânărul era îndrăzneţ, fără urmă de ruşine, iar comentariile lui atingeau lipsa bunei-cuviinţe.

— Nu reuşeşti să-mi dai de capăt? m-a întrebat Thomas fără să îşi ridice ochii din jurnal. Nu te îngrijora, te vei perfecţiona exersând! Şi, da, a rânjit el neruşinat, cu ochii în continuare lipiţi de hârtie, încă îţi voi plăcea mâine, indiferent cât de mult ţi-ai dori să nu o mai faci. Sunt imprevizibil, iar tu adori lucrul ăsta. Întocmai pe cât ador eu faptul că nu pot desluşi ecuaţia ta, oricât de mult mi-aş pune grozava mea minte la contribuţie.

Fiecare replică pe care o inventasem mi-a dispărut din minte. Ca şi cum ar fi simţit schimbarea, Thomas şi-a ridicat privirea. M-aş fi înşelat groaznic dacă m-aş fi aşteptat ca Thomas să se simtă ruşinat de îndrăzneala lui. Cu fruntea încruntată, privirea lui o fixa pe a mea, provocându-mă. Nu eram genul de fată care să dea înapoi, aşa că nu mi-am desprins ochii de ai lui, răspunzându-i la invitaţie. Puteam la fel de bine să mă joc de-a flirtul.

— Te-ai săturat să faci pe detectivul? m-a întrebat el în cele din urmă, arătându-mi un paragraf pe care unchiul Jonathan îl notase în jurnal cu câteva luni înainte de prima crimă. Cred că am găsit ceva de o mare importanţă.

Am simţit cum pielea mă furnica la apropierea noastră, dar am refuzat să mă mut mai departe pe când m-am aplecat să citesc.

> *Victima, Emma Elizabeth Smith, a fost atacată de doi sau, posibil, trei oameni, conform propriei mărturii, în dimineaţa zilei de 3 aprilie 1888. Ea fie nu i-a văzut pe atacatori, fie, aşa cum cred autorităţile, a refuzat să-i identifice pe răufăcătorii responsabili de oribilul act. Un obiect (înfipt în trupul ei) i-a rupt peritoneul, lucru care s-a dovedit a fi cauza decesului petrecut în ziua următoare.*

Am simţit un gust amar. Trei aprilie era data de naştere a mamei. Ce îngrozitor că un act atât de diabolic se putuse întâmpla într-o zi atât de fericită!

Dacă îmi aduceam bine aminte, peritoneul era învelişul abdominal. Nu aveam nici cea mai vagă idee de ce credea Thomas că acest caz era cumva legat de celelalte crime când, în mod clar, fusese înfăptuit de alţi nemernici ce hălăduiau pe străzile Londrei. Crima asta avusese loc în aprilie, iar Măcelarul nu-şi începuse seria de dezastre decât în august.

Înainte să-l iau la rost, Thomas mi-a arătat detaliul cel mai monstruos.

— Da. Mi s-a părut tulburător când am citit prima dată, Cresswell. Nu e nevoie să accentuezi sentimentul de oroare, doar dacă nu cumva îţi face plăcere să mă vezi cum aproape că îmi vine să vomit.

Nu am reuşit să îmi ascund veninul din vorbe.

— Scoate emoţiile din ecuaţie, Wadsworth. Inima ta uşor de distras din cauza unor asemenea frivolităţi nu te va ajuta cu nimic pe parcursul investigaţiei, a zis Thomas uşurel, întinzându-se şi acoperind mica distanţă ce ne despărţea, ca şi cum ar fi vrut să-mi atingă mâinile, dar, în ultima clipă, şi-a stăpânit avântul. Priveşte ştirea ca pe o altă piesă de puzzle, deşi este una cu o formă extrem de grotescă.

Voiam să-i spun că emoţiile nu erau frivole, dar reuşise să-mi stârnească interesul prin detaşarea pe care o arăta în timpul investigaţiilor.

Dacă metoda lui dădea roade, atunci poate că m-ar fi ajutat şi pe mine la nevoie.

Am citit iar paragraful din jurnal, concentrându-mă de data asta la detaliile revoltătoare cu mintea mult mai limpede. Poate că Thomas era nebun, dar era un geniu.

La prima vedere, crima nu semăna cu uciderea domnişoarelor Nichols sau Chapman. Momentul petrecerii ei nu se potrivea cu al celorlalte. Nu fusese scos niciun organ, iar femeia nu era brunetă. Cu toate acestea, cazul urma linia teoriei noastre conform căreia criminalul era un om condus de dorinţa de a scăpa East End-ul de păcat. Femeia nu era decât o prostituată ce împrăştia boli şi nu merita să trăiască. Dacă nu m-aş fi transformat deja într-un bloc de gheaţă, sunt sigură că aş fi simţit ghearele reci ale fiorilor mângâindu-mi şira spinării.

Poliţiştii se înşelau.

Prima victimă nu era domnişoara Nichols, ci domnişoara Emma Elizabeth Smith.

ŞAPTE
UN STUDIU AL SECRETELOR

Reşedinţa Wadsworth,
Belgrave Square
10 septembrie 1888

M-am tot jucat cu cartofii aromaţi în farfurie până ce au ajuns să formeze un semn al întrebării în sosul de carne.

Trecuseră două zile de când tata fusese dus la ţară, iar Thomas şi cu mine descoperiserăm prima victimă a criminalului nostru. Între timp nu progresaserăm. Acum, nopţile care înainte erau bântuite de fantome ale lucrurilor pe care nu le puteam controla se umpluseră deodată de întrebări la care nu aveam răspuns. Jurasem să le rumeg la micul dejun, prânz şi cină. Când mă gândeam că tocmai ce-mi ajunseseră, mă trezeam cu un nou set de întrebări, servite pe o farfurie de argint.

Nathaniel mă privea peste marginea paharului său de vin, pe jumătate îngrijorat, pe jumătate iritat. Mătuşa şi vara noastră soseau peste o săptămână, aşa că trebuia să mă adun până atunci. Nu fusesem o colegă tocmai plăcută, iar răbdarea fratelui meu se stingea rapid. Unchiul mă pusese să jur că nu voi divulga nimănui descoperirile noastre, ceea ce însemna că nu mi-aş fi putut împărtăşi gândurile lui Nathaniel nici dacă aş fi vrut. Ca să nu mai spun că subiectul nu era deloc potrivit pentru discuţie la cină. Să vorbeşti despre ovare lipsă şi să ceri imediat sarea ar fi fost un fapt revoltător pentru toată lumea, darămite pentru o fată cu statutul meu.

Am luat o îmbucătură mică, forţându-mă să înghit. Martha se descurca de minune să gătească curcanul la cuptor, morcovii înăbuşiţi şi cartofii presăraţi cu rozmarin, însă aromele puternice şi sosul închegat, de un cafeniu-închis, îmi făceau stomacul să se întoarcă pe dos. Renunţând să mă prefac că aveam să mănânc măcar

legumele, am împins curcanul pe farfuria de un alb lucitor.

Nathaniel şi-a trântit paharul pe masă, făcându-l şi pe al meu să zăngăne.

— Ajunge! Nu ai mâncat mai nimic în ultimele câteva zile. Nu-ţi voi mai permite să-l asişti pe nebunul acela, dacă ăsta este rezultatul.

M-am uitat la el, cu furculiţa rămasă în aer, deasupra farfuriei cu mâncare. Ştiam amândoi că era o ameninţare fără fundament. Nathaniel şi-a întors primul privirea, frecându-şi tâmplele. Costumul pe care îl purta era excepţional de la modă, croit perfect pe silueta lui, din materiale aduse de peste mări şi ţări. Nathaniel a chemat un servitor să aducă o sticlă din vinul lui preferat, făcut într-un an când nici tata nu se născuse încă.

Îmi dădeam seama după felul în care umerii îi erau uşor aplecaţi în faţă, ca şi cum ar dus o povară, că sănătatea şubredă a tatei era o mare grijă pentru el. Dintre noi, Nathaniel fusese întotdeauna cel mai sensibil şi grijuliu, eliberând fiecare gândac ce-şi găsise vreodată adăpost în casa noastră, hrănind fiecare animal vagabond cu mai multă mâncare de câtă avea nevoie, în timp ce eu preferam să-mi imaginez interiorul animalului, în cazul în care ar fi murit. El vedea într-un fluture un lucru frumos, demn să zboare prin lume şi să-şi împărtăşească din splendoarea multicoloră. Eu vedeam acul lucitor din metal, pe care muream de nerăbdare să i-l înfig în trup, fixându-l de o scândură, pentru a-l studia mai târziu.

Nathaniel semăna cu mama.

— Nu te pot lăsa să te înfometezi, surioară!

Nathaniel şi-a împins propria farfurie, turnându-şi un alt pahar de vin din carafa de cristal, proaspăt umplută, ce se afla în faţa lui. Am privit fascinată în timp ce stropi fini şi roşii au pătat faţa de masă albă, amintindu-mi de sângele împroşcat pe zidurile din apropierea capetelor victimelor.

Am închis ochii. Oriunde mă uitam, exista ceva ce îmi amintea de atrocităţile comise în Whitechapel. Poate că eram prea preocupată de moarte. Mă îndoiam, sincer, că vara mea, Liza, s-ar fi gândit la picături de sânge. Probabil

că ea ar fi chemat un servitor şi ar fi luat măsuri cu privire la pată, înainte să intre în material. Mătuşa Amelia o educase bine şi pesemne că spera ca şi eu să-i calc pe urme, dacă se ocupa suficient de mine.

Nathaniel a luat o înghiţitură mare de vin, apoi a aşezat paharul pe masă. O vreme, degetele lui au bătut ritmic pe piciorul paharului în timp ce încerca să inventeze o altă tactică de a mă îndepărta de studiile mele. Spectacolul deliberat de grijă părintească devenea obositor.

Ca un semn al păcii, am fluturat din mână, prea obosită să mă mai cert cu el când intra în acea stare. Dacă faptul de a nu mai călca pentru câteva zile în laboratorul unchiului era ceea ce avea să-l calmeze, atunci eram gata să mă supun. Nu era nevoie să-mi continui investigaţia de acolo. Însă el nu avea de ce să-mi cunoască socotelile.

— Ai dreptate, dragă frate! Ceva timp departe de neplăcerile acestea e tocmai ce-mi trebuie.

I-am zâmbit în cel mai sincer mod cu putinţă, în timp ce el mi-a răspuns cu un surâs.

— Promit că voi mânca înainte să merg la culcare.

Am aşezat şervetul pe masă şi m-am ridicat.

— Dacă nu te deranjează, aş vrea să mă retrag! Sunt extenuată!

Nathaniel s-a ridicat şi şi-a înclinat capul. În mintea lui, atât timp cât mâncam şi dormeam regulat, ar fi trebui să mă simt la fel de proaspătă ca un răsărit într-o zi de vară.

— Sunt foarte mulţumit că asculţi de fratele tău mai mare. Ceva timp departe de nenorocirile din lume îţi va prinde bine, Audrey Rose!

— Sunt sigură că ai dreptate!

I-am mai zâmbit o dată înainte să ies din cameră.

Servitorii au închis uşile din lemn în urma mea, rămânând, împreună cu fratele meu de partea cealaltă.

Exista şi un al doilea motiv pentru care alesesem să mă ridic mai devreme de la cină. Tata ţinea un jurnal cu toate datele servitorilor noştri şi speram să descopăr ceva util despre domnişoara Mary Ann Nichols.

M-am strecurat spre biroul tatei, evitând cu grijă fiecare

punct ce scârţâia în podea. Nu voiam ca Nathaniel sau vreun servitor să afle despre fapta mea.

M-am oprit în faţa uşii şi m-am uitat la clanţa ornată. Tata m-ar fi omorât dacă ar fi aflat că mă strecurasem în spaţiul lui de lucru. Deşi nu se exprimase niciodată clar în acest sens, era un lucru bine cunoscut că tata interzisese oricui să calce în camerele lui după moartea mamei. Din acest punct de vedere, mă simţeam ca o umbră intrusă ce se furişa în propria locuinţă.

Dinspre casa scării s-a auzit un zăngănit: servitorii spălau vasele folosite la cină. Acum era momentul ideal să mă strecor în birou fără a fi văzută. Palmele mă mâncau de nerăbdare să întorc clanţa din alamă şi să intru, însă nu m-am putut hotărî să acţionez. Dacă tata îşi dădea seama că mă aflasem acolo? Mă îndoiam că inventase vreun sistem elaborat de siguranţă, dar dacă întinsese vreun fel de fir cu alarmă...

M-am sprijinit de perete, pe punctul de a pufni în râs. Ce absurd! Cum ar fi putut tata să facă una ca asta din moment ce menajerele intrau şi ieşeau mereu de acolo, pentru a curăţa? Mă purtam ca o copilă prostuţă, speriată de lucrurile neştiute de sub pat.

Am inspirat adânc şi mi-am domolit bătăile inimii. Nu-mi dădusem seama cât de tare îmi gonise inima în ultimele câteva momente. Cu siguranţă că dacă fusesem în stare să hoinăresc pe străzi în timp ce un criminal colinda după pradă, puteam să mă furişez şi în biroul propriului tată în timp ce acesta era plecat.

Din bucătărie se auzeau voci vorbind din ce în ce mai tare. Pesemne că lui Nathaniel i se aducea un desert decadent. Pulsul mi-a luat-o la goană. Acum ori niciodată! Pe când vocile se apropiau, am traversat holul dintr-un singur pas, am răsucit clanţa şi am intrat în birou, închizând uşa cu un clinchet scurt care, în urechile mele, a sunat prea mult cu un glonţ.

Am rămas cu spatele lipit de uşa din lemn în timp ce paşii răsunau cu ecou, pentru ca mai apoi să dispară pe coridor. Ca măsură de precauţie, am întors cheia în uşă,

încuindu-mă înăuntru şi blocând astfel pe oricine altcineva afară. Camera era întunecată. Am clipit des până ce m-am obişnuit cu bezna ce împresura totul precum cerneala. Tata trăsese complet draperia verde, grea, protejând încăperea şi de răcoarea lunii septembrie, şi de lumina crepusculului. Rezultatul era că salonul părea la fel de primitor precum o criptă. Chiar şi laboratorul unchiului, cu tot cu cadavrele lui, părea mai îmbietor. Mi-am frecat braţele ca să mi le încălzesc în timp ce mă îndreptam spre şemineu. Fustele îmi foşneau ameninţător în spate. Mirosul de lemn de santal şi de tutun îmi amintea de tata şi nu m-am putut abţine să nu mă uit constant peste umăr, ca să mă asigur că nu se afla undeva, acolo, aşteptând să mă atace pe negândite. Puteam jura că din umbre mă priveau ochi.

Câteva lumânări din lămpi lăcrimau ceară, iar un sfeşnic uriaş decora poliţa de deasupra şemineului lângă o fotografie a mamei. Aveam foarte puţine imagini ale ei, iar fiecare dintre ele era o comoară pe care o păstram aproape de inimă.

Am studiat cu atenţie curbura graţioasă a buzelor mamei, oferindu-mi cel mai dulce zâmbet din câte existau. Era ca şi cum mă uitam într-o oglindă ce mă arăta în viitor; chiar şi expresiile noastre erau similare. În mâini ţinea un medalion în formă de inimă, cu rotiţe, iar pe degetul ei se afla chiar inelul pe care nu-l scoteam niciodată. Desprinzându-mi privirea de la imagine, m-am întors cu gândul la motivul pentru care intrasem în camera aceea.

Nu trebuia decât să aprind una dintre lămpi, astfel încât să pot citi jurnalele tatei; speram că nimeni nu avea să observe licărul slab ce s-ar fi văzut pe sub uşă.

Pe când ridicam una dintre lămpi, un obiect a căzut cu bufnet pe podea. Am îngheţat pe dată. Am aşteptat câteva momente, sigură că aveam să fiu descoperită de cineva – de oricine –, însă nu am auzit decât liniştea profundă. Hotărâtă să acţionez, am aprins lampa. Fâsâitul flăcării ce prindea viaţă m-a făcut să-mi ţin iar respiraţia; fiecare sunet mărunt mi se părea a fi explozia unui tun ce-mi

anunţa faptele. În cele din urmă, m-am aplecat şi am găsit o cheiţă din alamă.

Ce ciudat!

Dornică să nu irosesc momente preţioase încercând să-mi dau seama ce anume deschidea, am pus-o repede la loc şi am ridicat iar lampa. Am ţinut flacăra cât mai sus, plimbându-mi privirea peste fiecare obiect din cameră ca şi cum ar fi fost prima şi ultima dată când le vedeam. Voiam să pot păstra fiecare lucruşor în mintea mea şi să mi-l pot reaminti ori de câte ori îmi doream.

Un portret mare – probabil al unuia dintre strămoşii noştri – era agăţat pe peretele dintre etajerele pentru cărţi ce se ridicau de la podea până la tavan. Pieptul lui era umflat de importanţă, iar un picior i se odihnea nepăsător pe trupul inert al unui urs enorm pe care-l ucisese. Era ciudat că tabloul nu se afla acolo ultima dată când intrasem în birou, însă asta se întâmplase cu mult timp în urmă.

— Cât de fermecător! am exclamat.

Un ocean de sânge înconjura cadavrul plin de blană pe care bărbatul îl pironea cu piciorul. Artistul reuşise să surprindă un soi de nebunie tulburătoare în ochii strămoşului nostru, iar fiori reci mi-au cuprins fiecare oscior.

Mi-am plimbat iar privirea prin cameră. Totul era întunecat: lemnul, covorul, divanul mare, cele câteva bucăţi de tapet din brocart vizibile din spatele obiectelor colecţionate de-a lungul mai multor generaţii. Chiar şi silueta din marmură a şemineului era de un verde-închis, brăzdat de vene încă şi mai închise. Nu era de mirare că tata nu izbutea să dea uitării jalea; întunericul era tovarăşul său statornic.

M-am îndreptat spre biroul lui, un mamut ce ocupa mare parte din cameră şi care mă ameninţa cu forma lui mătăhăloasă. Mi-am dat ochii peste cap. Doar eu puteam să confer unui biet birou o personalitate atât de diabolică! Era o matahală, fără doar şi poate.

Aşezându-mă în fotoliul de pluş al tatei, am pus lampa

jos, având mare grijă să nu deranjez vreuna dintre hârtiile împrăştiate pe birou. N-am putut să nu observ că tata făcuse câteva schiţe mecanice. Detaliile pe care reuşise să le redea folosind doar cărbunele şi hârtia erau uluitoare. Aproape că puteam auzi scârţâitul rotiţelor şi mirosi uleiul cu care erau unse. Pe întreaga pagină se derula o minunată scenă de război. Nave zburătoare cu arme de o parte şi de alta a lor şi felurite jucărioare miniaturale de război ocupau fiecare centimetru de hârtie. Ce păcat că nu mai crea mecanisme de ceas! Judecând după imaginile din faţa mea, tata nu-şi pierduse îndemânarea.

N-am stat prea mult pe gânduri şi am deschis fiecare sertar al biroului, căutând cu asiduitate jurnalele pe care le ţinea despre servitorii noştri, atât din trecut, cât şi din prezent. Deşi majordomul era cel care avea grijă de aceste date, după cum era obiceiul, tata insistase să noteze într-un jurnal propriu. Când am ajuns la ultimul sertar de jos, am descoperit că era încuiat. M-am aplecat şi mai mult. Se părea că tata crease el singur o încuietoare.

— Unde aş ascunde ceva important?

Am căzut pe gânduri, în timp ce băteam cu degetele în braţul scaunului.

Apoi mi-am amintit de cheia care căzuse de sub lampă. Am alergat până la şemineu, am luat cheia, apoi m-am întors iute înapoi la birou. Timpul trecea cu repeziciune, iar desertul aproape se terminase. În curând, servitorii aveau să îşi facă de treabă pe hol.

Existau şanse destul de mici ca cheia să se potrivească, dar trebuia să încerc.

Am mutat lumina mai aproape. Cu mâinile tremurânde, am împins uşor cheia în lăcaşul ei. Am întors-o spre stânga, sigură că sertarul trebuia să se fi deschis deja dacă folosisem obiectul potrivit. Deodată am auzit un clic scurt. Slavă Domnului!

Deschizând sertarul până la capăt, mi-am trecut degetele peste dosarele de la suprafaţă, înghesuite unul peste celălalt. Erau atât de multe jurnale, încât mi-a fost teamă că avea să-mi ia toate seara doar ca să găsesc ce

căutam. Nici nu-mi puteam aminti câte menajere schimbaserăm în decursul ultimilor cinci ani. Din fericire, tata îşi organizase sertarul mai bine decât biroul.

Etichete mici cu nume se iţeau deasupra dosarelor, ca nişte insule ce scoteau capul dintr-un ocean de cerneală pe hârtie. Am trecut o dată şi încă o dată cu degetul peste ele, înainte să găsesc jurnalul despre domnişoara Mary Ann Nichols.

Privind peste umăr, ca să mă asigur că uşa încă era închisă, am tras dosarul afară şi am citit iute o grămadă de amănunte… inutile. Nu exista acolo decât un inventar al plăţilor făcute către ea.

Nu erau date despre viaţa ei. Nicio scrisoare de recomandare. Nicio informaţie despre ce făcuse înainte să sosească în casa noastră. Nu-mi venea să cred.

Unchiul o recunoscuse aşa de uşor! Conform înregistrărilor tatei, domnişoara Nichols nu fusese în slujba noastră decât pentru două săptămâni. M-am lăsat grea în fotoliu, clătinând din cap. Am scos un dosar la întâmplare, încruntându-mă. Acesta era despre bucătăreasa noastră, Martha, una dintre cele mai vechi servitoare pe care le aveam, din moment ce nu interacţiona cu noi prea des, iar tatei îi plăcea budinca făcută de ea.

Dosarul conţinea o scrisoare de recomandare de la fostul ei angajator, o scrisoarea de la Scotland Yard în care se spunea că nu avea niciun antecedent penal, date despre salariul ei lunar, alocaţiile şi retribuţiile acordate, precum şi o fotografie a ei, în veşmântul obişnuit de bucătăreasă.

M-am uitat peste alte câteva dosare şi am ajuns la concluzia că toate semănau cu cel al Marthei. Bănuind care ar fi putut fi cauza, am cotrobăit prin sertar până ce am găsit datele unei alte servitoare ce fusese concediată doar pentru că rămăsese în casa noastră mai mult de o lună. Dosarul ei semăna cu cel al domnişoarei Nichols, lucru care mi-a confirmat suspiciunea că tata avea mania ştergerii informaţiilor de îndată ce femeile nu se mai aflau în serviciul nostru.

Am închis dosarele, străduindu-mă să aşez totul la loc, exact aşa cum fusese, blestemându-l în gând pe tata pentru că păstra nişte jurnale inutile şi dorindu-mi să pot da foc întregului teanc de hârtii.

Pe când puneam la loc ultima mapă, un nume cunoscut mi-a atras atenţia. Am ezitat o clipă înainte de a o scoate şi a o deschide. Conţinea un singur articol decupat din ziar. Un fior groaznic m-a învăluit.

De ce păstra tata un articol despre uciderea domnişoarei Emma Elizabeth Smith?!

OPT
AFARĂ CU CEI APROAPE MORŢI

Great Western Royal Hotel,
Paddington Station
11 septembrie 1888

În salonul pentru ceai de la Great Western Royal Hotel era nesuferit de cald. Sau poate că de vină nu era decât furia încinsă ce mă ardea pe dinăuntru. Cu mâinile aşezate politicos în poală, m-am rugat în sinea mea să am tăria de a nu mă apleca peste masă şi să strâng pe cineva de gât în loc să apuc un sandvici cu castraveţi sau o prăjiturică.

— Arătaţi de parcă nu aţi fi dormit, domnule Cresswell.

— Dar cine a spus că aş fi dormit, domnişoară Wadsworth?

— Faceţi lucruri ilegale la ore indecente?

— V-ar jigni dacă acesta ar fi adevărul?

Thomas i-a zâmbit discret ospătarului şi s-a aplecat, şoptindu-i ceva la ureche. Ospătarul a dat din cap, apoi s-a îndepărtat.

Imediat ce am rămas singuri, Thomas şi-a întors privirea concentrată asupra mea, calculând mii de lucruri simultan. Am ridicat ceaşca din porţelan la buze, forţându-mă să beau o gură de ceai.

Fusesem de acord să-l întâlnesc acolo pentru a revedea detaliile cazului. Acum, Thomas proceda în felul său enervant, ghicindu-mi, inevitabil, planurile secrete, iar eu eram obligată să-l ucid. Şi cu atâţia martori în jur! Ce păcat!

— Domnule! l-am auzit pe ospătar, care se întorsese la masă, arătându-i lui Thomas trei obiecte: o tabacheră din argint, alături de ţigări, chibrituri, pe care le-a scos din pantalonii lui negri, şi o orhidee. Thomas mi-a întins floarea, apoi a scos o ţigară şi i-a dat voie ospătarului să o aprindă. Un nor cenuşiu a plutit câteva clipe în spaţiul

dintre noi. Am început să tuşesc dinadins, vânturând fumul înapoi spre partea lui de masă.

— Nu-mi vine să cred că mi-ai cumpărat o floare frumoasă doar ca să-i distrugi farmecul cu fumul de ţigară, am zis încruntându-mă. Cât de nepoliticos!

Era împotriva bunelor maniere să fumezi în faţa unei tinere fără permisiunea ei, dar lui Thomas nu părea să-i pese deloc de această regulă. Am aşezat orhideea pe masă, privindu-l pe tânăr printre gene, însă el nu a făcut decât să mai tragă o dată din ţigară, eliberând aerul toxic înainte de a-i permite ospătarului să se retragă.

Thomas îmi amintea de omida din *Aventurile lui Alice în Ţara Minunilor,* şezând pe uriaşa ei ciupercă, leneşă şi fără nicio grijă pe lume. Măcar dacă ar fi fost suficient de mic cât să-l strivesc sub ghete.

— Este un obicei dezgustător!

— La fel şi disecţia morţilor înainte de micul dejun. Eu însă nu te cert pentru un obicei aşa de neobişnuit. De fapt – Thomas s-a aplecat un pic, şoptindu-mi pe un ton conspirativ –, e de-a dreptul drăgălaş să te văd năclăită de sânge până la coate în fiecare dimineaţa. De asemenea, cu plăcere! Pentru floare. Pune-o pe noptieră şi gândeşte-te la mine când te vei îmbrăca pentru noapte.

Am pus sandviciul minuscul pe farfurie, împingându-l deoparte cu cât de multă vehemenţă am putut aduna. Thomas a tras din nou din ţigară, iar în ochi i-am zărit o scânteie de provocare şi încă ceva ce nu puteam desluşi.

— Bine, atunci. Văd că nu mai e nimic altceva de discutat. O zi bună, domnule Cresswell!

Înainte să apuc să mă ridic, am simţit mâna lui Thomas înconjurându-mi cu blândeţe încheietura. Mi-am ţinut puţin respiraţia, eliberându-mă din strânsoare şi privind în jur. Din fericire, nu văzuse nimeni gestul indiscret. Am respins a doua încercare a lui Thomas de a mă reţine, deşi nu fusesem neapărat deranjată de atingerea lui.

— Văd că dependenţa ţi-a afectat creierul.

— Din contră, dragă Wadsworth, a zis el, printre nori de fum, găsesc că nicotina îmi oferă un plus de limpezime

minţii. Ar trebui să încerci şi tu!

În secunda următoare, Thomas a întors ţigara aceea oribilă spre mine, oferindu-mi-o. Existau însă limite pe care mi le impusesem singură cu privire la activitatea mea de detectiv amator. Fumatul era una dintre acestea. Thomas a ridicat din umeri, întorcându-se la ţigara sa.

— Cum vrei, a zis el. Păi, vin cu tine!

L-am privit direct în ochi. Thomas nu mă mai înconjura cu o indiferenţă glacială; era cald ca o după-amiază de august, iar pe buze i se ivise un zâmbet.

O flacără mi-a traversat trupul când mi-am dat seama că-i studiam forma gurii, felul în care buza lui de jos era un pic mai plină şi ispititoare pentru o fată lipsită de vigilenţa unei însoţitoare.

Mi-am adunat gândurile ca pe nişte specimene ce aveau să fie disecate mai târziu. Era clar că sufeream de vreun soi de afecţiune medicală degenerativă din moment ce prin minte îmi treceau asemenea gânduri indecente legate de un ticălos ca Thomas. Probabil că încerca să mă ademenească spre un sărut.

— Mă duc... acasă. Şi nu eşti invitat.

Am îndrăznit să-l privesc în ochi în ciuda scurtului moment de rătăcire.

— Nathaniel nu va fi bucuros să găsească un băiat în casa noastră, indiferent cât de inocentă ar fi relaţia profesională pe care o avem.

— Te duci acasă, nu?

Thomas a plescăit iritat, clătinând din cap.

— Hai să facem o promisiune!

Tânărul s-a aplecat un pic, întinzându-se după mâinile mele, pe care mi le-am ascuns rapid sub masă.

— Ne vom spune mereu adevărul! Indiferent de cât ar fi de crud! Asta fac nişte parteneri adevăraţi, Wadsworth. Nu se deranjează să inventeze minciuni absurde.

— Ba pardon, am şoptit cu asprime.

Nu-mi plăcea deloc utilizarea atât de la îndemână a numelui meu de familie, chiar dacă eu i-o permisesem.

— Nu am minţit!

Thomas a ridicat o mână, clătinând din cap.

— Bine!

— Ce te face să fii aşa de sigur că am nevoie de un partener?

— Poate că nu eşti tu cea care ar beneficia de un parteneriat, a zis el, în şoaptă.

Răspunsul lui a fost aşa de neaşteptat, încât mi-am acoperit gura cu dosul mâinii înmănuşate. Simpla ideea că Thomas ar fi putut avea nevoie de cineva şi că, dintre toţi oamenii Londrei, mă alesese pe mine, mi-a făcut mintea să o ia razna inventând tot felul de idei prosteşti înainte să le pot alunga.

Nu aveam să-l plac pe enervantul Thomas Cresswell. Nici în ruptul capului.

Privindu-l cum striveşte ţigara, un oftat prelung mi-a scăpat printre buze.

— Atunci trebuie să-ţi cumperi un bilet. Mergem la…

Trăgând un bilet împăturit din jachetă, Thomas mi-a aruncat un zâmbet şugubăţ. Aproape că mi-a căzut falca.

— De unde… cum… cum Dumnezeului ai ştiut unde vom pleca?

Thomas a împăturit iar biletul, aşezându-l cu grijă la locul lui. Privirea lui era mai încrezută decât a unui câine care fură gâsca de pe masa de Crăciun.

— E simplu, Wadsworth. Porţi ghete lungi, din piele.

— Într-adevăr. Aşa de simplu.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Dacă nu te ucid în după-amiaza asta, să te consideri un favorit al Domnului din ceruri, iar eu jur că voi merge din nou la slujbă, a zis, ţinându-mi o mână peste inimă.

— Ştiam eu că te voi duce la biserică în cele din urmă.

Thomas şi-a trecut palma peste costum.

— Sunt de-a dreptul impresionat de rapiditatea cu care ai cedat. Deşi e adevărat că e greu să-mi rezişti…

Thomas s-a ridicat mai drept decât un păun care se făleşte cu penajul lui viu colorat. Mi l-am imaginat dichisindu-se ca şi cum ar fi avut un evantai de pene lucitoare ce-i creşteau la spate.

I-am făcut semn să termine.

— Ce spuneai?

— Într-o zi obişnuită, porţi pantofi din mătase. Pielea e mai potrivită pentru o vreme ploioasă, a explicat el, nonşalant. Din moment ce în Londra nu plouă încă, iar în Reading toarnă cu găleată de azi-dimineaţă, conform ziarului, nu mi-a trebuit mult să deduc că într-acolo te îndrepţi.

Voiam aşa de mult să-l înţep cumva, dar Thomas nu-şi încheiase încă impresionanta demonstraţie.

— Când ai intrat în hol, atenţia ta s-a îndreptat spre ceasul de pe perete; nu mă văzuseşi stând în apropierea lui şi aşteptându-te. Asta m-a făcut să deduc că eşti grăbită.

Am sorbit o gură de ceai.

— Am verificat rapid tabela trenurilor şi am observat că următorul tren spre Reading este la douăsprezece după-amiaza. A fost destul de simplu, din moment ce e singurul tren care pleacă la acea oră.

Thomas s-a lăsat pe spate, cu chipul luminat de un zâmbet satisfăcut.

— Am plătit ospătarului să-mi cumpere un bilet, am venit repede la masă, apoi am comandat ceaiul înainte ca tu să-ţi laşi haina la garderobă.

Am închis ochii. Thomas îmi punea la grea încercare nervii, însă avea să se dovedească de ajutor în următoarea mea misiune. Dacă exista cineva care să interpreteze corect o situaţie, atunci Thomas Cresswell era acela. Voiam răspunsuri în legătură cu domnişoara Emma Elizabeth Smith şi legătura ei cu familia mea. Nu aveam habar decât de o singură persoană care ar fi putut să o cunoască. M-am ridicat, iar Thomas m-a însoţit, nerăbdător să pornim în următoarea misiune.

— Hai mai repede, am spus, luându-mi orhideea de pe masă şi aşezând-o în siguranţă între copertele jurnalului meu. Vreau să stau la fereastră.

— Hmm...

— Ce mai e? am întrebat, pierzându-mi răbdarea.

— De obicei, eu stau la fereastră. S-ar putea să fii

nevoită să-mi şezi în poală.

În doar zece minute, Thomas şi cu mine ne aflam sub arcadele gigantice din fier forjat ce traversau Gara Paddington. Acestea păreau nişte oase din fier susţinând carnea din sticlă a tavanului ca-ntr-un spectacol de măiestrie omenească. Era ceva emoţionant în forma cilindrică a clădirii în timp ce se umplea de oameni şi de maşinile uriaşe, suflătoare de abur.

Trenul nostru aştepta deja pe şine, aşa că am urcat şi ne-am ocupat locurile. În curând, am pornit la drum. Priveam cum lumea cenuşie, plină de abur, se transforma într-o pată în timp ce părăseam uruind Londra şi traversam zona rurală a Angliei. Gândurile îmi erau consumate de milioane de întrebări, prima dintre ele fiind: „Oare îmi irosesc vremea? Dacă Thornley nu ştie nimic?”. Poate că ar fi trebuit să rămânem în Londra şi să studiem notiţele unchiului. Era însă prea târziu să ne întoarcem.

De îndată ce s-a trezit dintr-un somn mai degrabă agitat, Thomas a prins a se fâţâi pe scaun suficient de mult cât să-mi capteze atenţia. Era ca un copil care mâncase prea multe dulciuri şi nu putea sta locului.

— Ce Dumnezeu faci? am şoptit, aruncându-mi privirea spre pasagerii din jurul nostru, care se uitau încruntaţi la Thomas. De ce nu te poţi purta normal timp de o oră?

Thomas şi-a încrucişat picioarele, doar ca să şi le îndrepte la loc, apoi a repetat gestul cu braţele. Începeam să cred că nici nu mă auzise, când mi-a răspuns:

— Ai de gând să-mi spui unde mergem mai exact? Sau suspansul ăsta face parte din surpriză?

— Nu poţi deduce, Cresswell?

— Nu sunt magician, Wadsworth. Pot face deduceri atunci când am informaţii, nu atunci când îmi sunt ascunse dinadins.

Am mijit ochii. Deşi erau alte o mie de lucruri pentru care să-mi fac griji, nu m-am putut abţine să nu întreb.

— Te simţi rău?

Atenţia lui s-a mutat o clipă la mine, înainte să se

îndrepte iar spre fereastră.

— Ai claustrofobie sau agorafobie?

— Călătoritul mi se pare foarte plictisitor, a spus Thomas oftând. Dacă mai aud o singură clipă conversaţia neroadă a oamenilor din spatele nostru sau uruitul blestematei ăsteia de locomotive, cred că o să-mi pierd minţile.

Thomas a tăcut iar, demonstrându-şi astfel teoria despre conversaţia enervantă şi zgomotul asurzitor al trenului.

— Poate că asta e şi motivaţia ucigaşului nostru, a bodogănit el.

Mi-am sprijinit capul de spătarul scaunului şi am tras cu urechea. Conform regulilor general acceptate ale societăţii, tinerele domnişoare ar trebui să fie preocupate de lucruri precum pantofii, mătăsurile, cinele festive şi cei mai chipeşi duci şi lorzi din regat. Cu invitaţiile la vreun bal sau la vreo petrecere importantă. Cu persoanele care se aflau sub oblăduirea reginei sau cele care decăzuseră în ochii ei. Cu cei ce erau bătrâni şi puturoşi, dar suficient de bogaţi să şi-i dorească de soţi.

Grijile mele zilnice erau atât de departe de aceste „idealuri", încât mi-era teamă că aveam să fiu pe veci o ciudăţenie printre cei de vârsta mea. Deşi îmi plăcea luxul şi încercam să mă văd conversând despre stilul şerveţelelor, gândurile mi se tot întorceau la cadavre. Am râs la eşecul meu de a-mi imagina baremi că eram o aşa-zisă tânără normală. Eram hotărâtă să fiu atât drăguţă, cât şi puternică, aşa cum mama îmi spusese că puteam deveni. Doar pentru că eram interesată de o meserie rezervată bărbaţilor nu însemna că trebuia să renunţ la a fi feminină. Până la urmă, cine stabilea asemenea roluri?

— Serios, Thomas, am zis, încercând să-mi înghit un hohot de râs. Oamenii nu sunt obligaţi să dezbată lucruri importante ca să fie interesanţi. Nu eşti pasionat de nimic altceva în afară de laborator?

Thomas nu se simţea amuzat.

— Nu eşti tocmai regina conversaţiilor inteligente astăzi.

— Te simţi neglijat, nu-i aşa?

— Poate că sunt.

— Mergem să-l vizităm pe fostul valet al tatei, nesuferitule! am zis. Am motivele mele să cred că ar avea informaţii despre una dintre victime. Eşti mulţumit?

Piciorul lui Thomas s-a oprit din tresăltat şi tânărul şi-a întors faţa spre mine. Îmi displăcea sincer modul în care mă studia fără ruşine, de parcă aş fi fost o ecuaţie complexă pe care încerca să o rezolve. L-am văzut cum bătea ritmic cu degetele pe picior, făcându-mă să intuiesc că mintea lui lucra din greu.

Deodată, am auzit conductorul, anunţând că staţia Reading se apropia în aceeaşi clipă în care picuri mari de ploaie au acoperit fereastra, ca şi cum ar fi aşteptat să-şi facă apariţia la momentul oportun.

Thomas mi-a oferit un zâmbet.

— S-ar părea că după-amiaza tocmai a devenit interesantă.

Copitele cailor bocăneau pe pietrele umede de pe Broad Street în timp ce trăsura noastră închiriată urca dealul spre reşedinţa lui Aldous Thornley. Stomacul mi se răsucea cu fiecare zdruncinătură şi mă temeam că aveam să jertfesc masa de prânz dalelor udate de ploaie. Am tras la loc perdeaua albastră, încercând să mă concentrez la peisaj mai degrabă decât la greaţa din ce în ce mai acută. Oraşul era împânzit de oameni care vindeau fel şi fel de lucruri în ciuda vremii neplăcute. Copertinele îi protejau pe negustori de intemperii; am văzut cum o femeie se luase la harţă cu un bărbat din cauza unui coş cu seminţe pe care-l vindea.

Thomas mi-a arătat o clădire mare care se ridica la dreapta noastră, aplecându-se dinadins peste umărul meu. Respiraţia lui mi-a gâdilat gulerul înalt din dantelă ce-mi acoperea gâtul.

— Reading! Faimos pentru cei trei B: bere, becuri şi biscuiţi. Aceea e fabrica Huntley and Palmers.

— Biscuiţii lor sunt favoriţii mei la ceai, am răspuns, deşi nu eram atentă la ceea ce spunea Thomas despre istoria

companiei care îi producea.

Mi-am frământat mâinile până ce am reuşit să-mi rup un nasture al mănuşii, apoi m-am oprit. Dacă observase – ceea ce era foarte probabil –, Thomas nu a făcut niciun comentariu privind comportamentul meu agitat. Eram recunoscătoare că nu mi-a cerut niciun detaliu legat de excursia noastră şi încă şi mai mulţumită de încercarea lui de a-mi distrage atenţia, arătându-mi fiecare fabrică pe lângă care treceam.

O altă clădire uriaşă sufla fum spre cerul ploios, întocmai ca un bărbat ce-şi înălţa rotocoalele de tutun.

De dimineaţă, fusesem convinsă că vizita aceasta era o idee bună; acum, muguri de îndoială îmi încolţeau în minte. Fiecare picătură de apă ce lovea plafonul trăsurii răsuna cu un ecou din ce în ce mai mare în urechile mele, punându-mi nervii la grea încercare.

— Poate că domnişoara Emma Elizabeth Smith *a lucrat* în casa mea înainte să cadă în patima prostituţiei, am zis. Poate că acolo se termină legătura ei cu tata.

— Poate, a replicat Thomas, studiindu-mă. Oricum, e mai bine să ştii sigur.

Mi-am muşcat buza de jos, urându-mă că-mi făceam atâtea griji. Oare îmi făceam griji pentru că mă puteam înşela sau pentru că existau şanse să eşuez oribil în faţa lui Thomas? Ultima jumătate a întrebării mă deranja. De când devenise aşa de importantă opinia lui cu privire la inteligenţa mea? Nici nu-l puteam suferi. Părerea lui nu însemna nimic.

Însă îmi păsa mai mult decât voiam să recunosc.

Apoi exista o altă întrebare, mai întunecată, pe care nu voiam deloc să o bag în seamă. În ce fel era tata legat de cele două femei ucise? Mă temeam că şansele erau destul de mici ca totul să fi fost doar o coincidenţă bizară. Un mister era şi felul în care se legau toate.

— Ei bine, dacă există cineva în gospodăria noastră care să cunoască detalii intime ale vieţii tatei de dinainte de moartea mamei, atunci acela este domnul Thornley, am zis eu.

El îmi îmbrăcase tatăl pentru fiecare ocazie şi ştia când şi unde se afla tot timpul. Probabil că-l cunoştea pe tata la fel de bine – dacă nu şi mai bine – decât mama. Dacă nu ar fi îmbătrânit prea mult ca să-şi mai facă meseria, sunt sigură că fostul valet s-ar fi aflat încă alături de tata.

— Totul va fi bine, Wadsworth! Fie vom afla răspunsuri, fie nu. Dar cel puţin am încercat.

Un fulger a aprins cerul întunecat, ca şi cum titanii se războiau în văzduh. A urmat tunetul, amintindu-mi de părinţii mei. Când eram mai mică şi îmi era teamă de furtunile ce se abăteau asupra Londrei, obişnuiam să mă ghemuiesc în poala mamei, în timp ce tata îmi spunea că tunetul era sunetul făcut de îngeri jucând popice. Mama o chema pe bucătăreasă, care ne aducea curry şi lipie, în amintirea patriei bunicii mele, apoi îmi umpleau capul cu poveşti despre eroine din locuri îndepărtate. De atunci încolo învăţasem să iubesc furtunile.

Spre bucuria mea, trăsura s-a oprit. Ne-am înghesuit sub o umbrelă, în pragul unei căsuţe din piatră, lipită de alte douăzeci de case identice, care arătau ca nişte grajduri de vite. Thomas a ciocănit, apoi s-a dat înapoi, permiţându-mi să-l salut prima pe fostul servitor al tatei.

Uşa a scârţâit – balamalele aveau mare nevoie să fie unse – şi un miros neplăcut de legume fierte s-a strecurat alene afară. Mă aşteptam să văd ridurile familiare din jurul ochilor lui blânzi şi părul alb ca zăpada.

Nu mă aşteptam să fiu întâmpinată de o femeie tânără, cu un copil la şold, ce părea mai mult decât neplăcut surprinsă de vizita neanunţată. Părul ei roşcovan era prins într-o coadă ce se răsucea în jurul cefei; îmbrăcămintea îi era ponosită şi avea petice la coate. Şuviţe rebele îi înconjurau faţa, iar femeia şi-a suflat părul liber, nereuşind să şi-l ţină departe de ochi.

Thomas şi-a dres uşurel glasul, făcându-mi semn că trebuia să spun ceva.

— Eu… scuzaţi-mă. Eu… caut pe cineva, m-am bâlbâit, uitându-mă la numărul douăzeci şi trei de pe uşă. S-ar părea că am greşit adresa.

Felul în care stătea în pragul casei, pironindu-mă cu privirea, părea cumva intimidant, dar bătusem atâta cale şi nu aveam de gând să las o persoană cu o atitudine acră să mă descurajeze. Privirea ei s-a mutat lent spre Thomas. De două ori.

Femeia îmi amintea de o persoană ispitită de o friptură suculentă, dar mie nu-mi păsa câtuşi de puţin. Mi-am dres glasul în timp ce un alt fulger a brăzdat cerul.

— Se întâmplă să ştiţi unde l-aş putea găsi pe domnul Aldous Thornley?

Copilul a ales fix acel moment să înceapă să plângă, iar tânăra mi-a aruncat o privire atât de răutăcioasă, de parcă *eu* aş fi stârnit răul din bebeluş, şi nu fulgerul. Mai apoi, a încercat să liniştească diavolul ce-i ţipa în braţe, bătându-l uşor pe spate.

— E mort.

Dacă Thomas nu m-ar fi prins de braţ ca să mă ţină, aş fi putut la fel de bine să mă prăbuşesc.

— Este... dar... când...

— Adică... nu e mort de-a binelea, a recunoscut ea. Dar nici mult nu mai are. E un miracol dacă trece de noaptea asta.

Femeia a clătinat din cap.

— Bietul de el, nici nu mai arată cum arăta altădată. Ar fi mai bine să-l ţineţi minte cum era, altfel veţi avea coşmaruri toată viaţa.

Latura mea blândă voia să o mângâie pentru decesul fostului meu servitor, dar aceasta era singura noastră şansă să înţelegem mai bine cu ce se îndeletnicea tata şi potenţiala lui legătură cu domnişoara Emma Elizabeth Smith.

Mi-am îndreptat spatele, imaginându-mi că venele ce-mi pompau sângele prin corp nu erau altceva decât fire de oţel, reci şi nesimţitoare. Acum era momentul să găsesc butonul ştiinţific pe care se baza Thomas.

— Trebuie neapărat să-l văd. E de o importanţă majoră. Nu mi-aţi putea refuza această ocazie de a-mi lua la revedere de la un prieten drag... mai ales unul care e pe

patul de moarte, nu-i aşa?

Femeia s-a holbat la mine cu gura căscată, dar a deschis complet uşa cu şoldul liber, făcându-ne semn să intrăm cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii. Arătând spre un cuier dintr-un colţ, femeia ne-a indicat cu bărbia.

— Puneţi-vă umbrela colo! El e sus, prima uşă la dreapta.

— Mulţumesc!

Am traversat micul hol, cu Thomas în urma mea, şi m-am îndreptat spre scările uzate cât am putut de repede. Mirosul de varză fiartă ne-a însoţit în timp ce urcam, făcându-mi stomacul să se revolte şi mai abitir.

Când piciorul meu a ajuns pe ultima treaptă, femeia mi-a strigat, pe un ton batjocoritor:

— Doar coşmarurile îţi vor vizita somnul la noapte. Niciun cearşaf din lume, oricât de luxos, nu ţi le va goni din minte. Să nu spui că nu te-am avertizat, domniţă!

De data asta, când am auzit din nou bubuitul tunetului, m-am cutremurat.

Lepră tuberculoasă, aproximativ secolul al XIX-lea.

NOUĂ
UN MESAJ DIN MORMÂNT

Reşedinţa Thornley,
Reading
11 septembrie 1888

Perdele transparente – care probabil fuseseră albe odinioară – se umflau spre noi ca două braţe descompuse, cerşind disperat eliberarea. Dacă aş fi fost forţată să rămân prea mult în acea cameră ce aducea mai degrabă a criptă sunt sigură că aş fi devenit la fel de disperată. Picături de ploaie se loveau de pervaz, dar nu am îndrăznit să închid fereastra.

Pe un pat mic din fier forjat, cu o saltea în dungi, zăcea un trup scheletic, ce abia dacă mai părea în viaţă. Bietul Thornley se uscase, iar din el nu mai rămăsese nimic în afară de pielea cenuşie întinsă peste oasele fragile. Rănile deschise de pe trunchiul şi braţele lui eliberau un amestec de sânge şi de puroi ce împrăştia un miros de carne putredă, care se simţea încă din pragul uşii. Nu-mi puteam da seama foarte bine, dar părea că omul suferea de o formă de lepră.

Mi-am acoperit nasul cu podul palmei, surprinzându-l pe Thomas, cu coada ochiului, că-mi imita gestul. Mirosul era cel puţin copleşitor, iar apariţia din faţa noastră era, de departe, cel mai rău lucru pe care-l văzusem vreodată, ceea ce însemna destul de mult, având în vedere că, în orele mele de ucenicie alături de unchiul Jonathan, analizasem maţele putrezite ale morţilor de mai multe ori.

Am închis ochii, însă imaginea groaznică refuza să mi se desprindă de retină. Aş fi zis că murise de mult, însă mişcarea lentă a pieptului contrazicea ceea ce ochii mei îmi spuneau că ar fi trebuit să fie adevărat. Dacă aş fi fost superstiţioasă, aş fi crezut că omul din faţa mea era unul dintre spectrele fără de moarte ce bântuiau mlaştinile

Angliei ca să fure – sau ca să mănânce – suflete.

Toată viaţa fusesem interesată de anomalii biologice, precum Omul-Elefant, gigantism, gemeni siamezi şi ectrodactilie[5], dar ceea ce vedeam acum părea să fie un act de cruzime din partea divinităţii.

Tânăra avusese dreptate. Acesta era locul din care se hrăneau coşmarurile. Perdelele se umflau de respiraţia umedă a ploii, apoi se dezumflau uşor, lipindu-se de lemn înainte de a se desprinde iar la următoarea suflare a vântului.

Am inspirat pe gură. Aveam două variante: fie fugeam înapoi pe scări – şi preferabil până la gară, ţipând din toţi rărunchii –, fie vorbeam imediat cu bietul om.

Personal, preferam primul scenariu, chiar dacă ar fi trebuit să alerg prin ploaie, încălţată în ghete cu tocuri înalte şi să-mi rup, cel mai probabil, gâtul. Însă cea de-a doua variantă reprezenta, inevitabil, însuşi motivul pentru care ne aflam acolo.

Thomas a dat din cap, în semn de încurajare, apoi a intrat de-a binelea în cameră, lăsându-mă proptită de pragul uşii, fără niciun punct de sprijin în afară de inteligenţa mea. Dacă el era capabil să înfrunte oroarea, atunci eram şi eu. Mi-aş fi dorit ca şi trupul să împrumute din curajul raţiunii.

Thomas a tras două scaune aproape de pat – picioarele lor de lemn au scârţâit protestând – înainte de mă împinge să iau un loc. Picioarele m-au purtat prin cameră, din câte se părea mânate de propria voinţă, iar inima mi-a luat-o la galop. Mi-am îngropat mâinile în faldurile fustelor imediat ce m-am aşezat. Nu voiam ca bietul Thornley să vadă ce tare îmi tremurau degetele; sărmanul om trecea prin chinuri rele şi aşa.

O tuse cumplită i-a zguduit trupul, făcându-i venele gâtului să îi iasă pe sub piele ca nişte rădăcini de copac scoase din pământ. Dintr-o carafă aflată lângă pat, i-am turnat un pic de apă într-un pahar, pe care i l-am dus cu grijă la gură.

---

[5] Lipsă congenitală a unuia sau a mai multor degete (n.trad.).

— Beţi asta, domnule Thornley! am zis blând. O să vă mângâie gâtul!

Bătrânul valet a sorbit uşurel din pahar. Apa i s-a vărsat peste bărbie, iar eu am tamponat iute cu o batistă, ca să evit să-i fie frig, pe deasupra tuturor celorlalte neplăceri. Când s-a săturat, ochii lui lăptoşi s-au întors spre mine. Nu ştiam dacă era orb, însă i-am zâmbit oricum. După un moment sau două, m-a recunoscut şi chipul i s-a luminat.

— Domnişoară Wadsworth!

Omul a tuşit iar, dar de data asta mai puţin violent.

— Eşti la fel de frumoasă ca mama dumitale. Ar fi fost mulţumită să vadă ce frumoasă te-ai făcut, Dumnezeu să o odihnească!

Deşi auzisem replica aceasta toată viaţa, vocea bătrânului mi-a adus lacrimi în ochi. Am întins mâna şi i-am dat părul subţire de pe frunte, evitând rănile deschise. Nu credeam că este contagios, însă nu voiam să-mi forţez norocul, aşa că mi-am păstrat mănuşile. Omul a închis ochii, iar pieptul i-a rămas nemişcat.

Iniţial m-a îngrozit gândul că îşi dăduse duhul, apoi genele i-au fluturat uşor şi ochii i s-au deschis iar. Am respirat uşurată. Aveam nevoie de răspunsuri şi încă repede. Mă uram că treceam direct la lucrurile care mă interesau, dar îmi era teamă că bătrânul avea să-şi piardă energia şi nu ar mai fi în stare să vorbească pentru prea mult timp.

M-am rugat în gând ca biletul meu spre casă să mă ducă direct la Londra, fără o oprire în iad. Thomas îl privea pe valet cu detaşare, ignorând totul. Îmi dădea fiori să-l văd cât de neafectat era de situaţia de faţă, cât era de capabil să-şi oprească emoţiile la comandă. Indiferent de cât de utilă ar fi fost această abilitate, mie mi se părea nenaturală şi mi-am dat seama de cât de puţin îl cunoşteam în afara momentelor petrecute în laboratorul unchiului Jonathan.

Thomas mi-a simţit parcă disperarea şi a reuşit să se rupă de gândurile sale suficient de mult încât să-mi întâlnească privirea şi să dea din cap. Asta a avut darul să mă trezească. M-am aplecat peste pat, îmbărbătându-mă

de una singură.

— Ştiu că nu vă simţiţi bine, domnule Thornley, dar speram să vă pot pune câteva întrebări despre tata.

Am inspirat adânc.

— Şi aş mai vrea să ştiu un lucru, anume cine a fost domnişoara Emma Elizabeth Smith.

Bătrânul m-a privit, închizându-şi şi deschizându-şi ochii în faţa mea şi a celorlalte amintiri ce se mai aflau dincolo de ei. Atenţia lui s-a îndreptat apoi către Thomas.

— Îi eşti promis scumpei mele fete?

Thomas s-a înroşit până în vârful urechilor, calmul fiindu-i vădit zguduit.

— Eu, păi... noi suntem... ea este...

— Colegă, am răspuns, încântată de cât de ruşinat se simţea Thomas.

În ciuda scopului vizitei noastre şi a cât de ciudat îi era comportamentul, m-am simţit destul de satisfăcută că se tulburase ceva în el. Mai ales pentru că eu eram cauza. Thomas şi-a dat ochii peste cap când i-am zâmbit.

— Adică îi suntem amândoi ucenici unchiului meu.

Thornley a închis ochii, dar nu înainte de a surprinde în ei o umbră de dezaprobare. Chiar şi acum, pe patul de moarte, omul era şocat de legătura mea cu unchiul Jonathan şi cu meseria lui ingrată. Din câte se părea, faptul că nu îmi petreceam mai mult timp căutându-mi un soţ era o altă vină pe care eram nevoită să mi-o asum. Poate că m-aş fi simţit stânjenită dacă nu aş fi avut un alt scop mai însemnat să mă aflu acolo. „Lasă oamenii să spună ce vor”, mi-am zis, ruşinându-mă imediat de gândul meu.

Bătrânul era pe moarte. Nu trebuia să îmi fac griji cu privire la opinia lui sau să-l dojenesc din cauza ei. Mi-am îndreptat umerii, vorbind pe un ton blând, dar ferm:

— Am nevoie să-mi spuneţi cum de a cunoscut-o tata pe domnişoara Emma Elizabeth Smith.

Fostul valet al tatei s-a uitat dincolo de umărul meu, spre fereastră, acolo unde ploaia curgea ca un râu de lacrimi. Îmi era greu să-mi dau seama dacă îmi ignora

întrebarea sau îşi pierdea cunoştinţa. L-am privit pe Thomas, a cărui expresie încurcată o oglindea pe a mea. Era un lucru oribil să îmboldeşti un muribund să răspundă la întrebări, iar dacă Thomas Cresswell avea îndoieli cu privire la legitimitatea gestului nostru, atunci pesemne că mă îndepărtasem mult de la calea cea dreaptă.

Poate că eram fiinţa deplorabilă în care mă modelase societatea. Nu puteam decât să-mi imaginez ce ar fi avut mătuşa Amelia de spus sau de câte ori se supărase, implorându-mă să mă rog pentru iertarea păcatelor mele. Era o fiinţă religioasă. Hotărând că-l chinuisem suficient pe bătrân, m-am ridicat.

— Vă cer iertare, domnule Thornley. Văd că v-am supărat şi nu asta a fost intenţia mea.

Dând drumul fustelor, am prins apoi mâinile omului într-ale mele.

— Aţi fost un bun prieten al familiei mele. Nu vă pot mulţumi suficient pentru cât de bine ne-aţi servit.

— Le poţi spune, bunicule!

Tânăra care deschisese uşa stătea acum cu braţele încrucişate la capul patului. Vocea ei era mai blândă decât aş fi crezut cu putinţă.

— Eliberează-ţi conştiinţa înainte de marea călătorie, a zis ea. Ce rău poţi face dacă îi spui ce vrea să ştie?

În clipa aceea am observat asemănarea dintre ei. Amândoi aveau sprâncene groase aşezate deasupra unor ochi fermecător de mari şi pometţi înalţi, perfecţi. Nuanţa roşiatică a părului ei era o urmă a moştenirii irlandeze, iar cei câţiva pistrui presăraţi pe nas o făceau să pară mai tânără decât crezusem iniţial. Fără copilul care să-i betejească făptura, aş fi zis că femeia nu era cu mult mai în vârstă decât mine. Am reluat în minte o parte din ceea ce spusese.

— Ştii ceva despre asta? am întrebat.

Tânăra m-a privit lipsită de expresie, de parcă aş fi vorbit altă limbă.

— De ce ar trebui să-şi elibereze conştiinţa?

Femeia a clătinat din cap, mutându-şi atenţia la trupul

chinuit de suferinţă al bunicului ei.

— Nu a spus nimic exact. Doar cuvinte aruncate în timpul nopţii. Uneori, când doarme, bolboroseşte ceva. Nu am putut să înţeleg niciodată despre ce e vorba.

Thornley şi-a scărpinat braţele aşa de violent, că mi-a fost teamă că avea să se jupoaie de viu. Gestul lui explica unele dintre pustule – se rănea singur, apoi rupea coaja până ce zgârieturile se infectau. Atunci, nu era vorba de lepră, ci doar arăta a lepră. Mi-am potolit greaţa, înghiţind în sec. Probabil că durerea lui era de neimaginat.

Luând o cutie cu loţiune de pe noptieră, nepoata s-a grăbit spre bietul bătrân şi i-a uns braţele.

— Organele lui cedează şi asta-l face să se scarpine groaznic. Sau cel puţin aşa a spus doctorul.

Femeia a aplicat un strat generos de cremă, iar suferindul s-a liniştit.

— Poţiunea îl ajută, dar nu pentru mult timp. Încearcă să nu te scarpini aşa de tare, bunicule! Îţi rupi pielea.

Thomas s-a foit în scaun, semn că devenea nerăbdător să-şi împărtăşească opinia. I-am aruncat o privirea cruntă din care speram să înţeleagă exact cât de mult avea să-l *doară* dacă îndrăznea să se comporte în felul său obişnuit faţă de familia Thornley. Thomas m-a ignorat.

— Din câte îmi amintesc din studiile mele, face parte din procesul premergător decesului, a zis el, enumerând fiecare simptom pe degete. Nu mai mănânci, dormi mai mult, respiraţia este îngreunată. Apoi începe să te mănânce tot trupul şi...

— Destul, l-am întrerupt, uitându-mă cu milă la Thornley şi la nepoata lui.

Ştiau şi ei că sfârşitul era aproape. Nu aveau nevoie să audă detalii explicite privind ceea ce avea să urmeze.

— N-am vrut decât să ajut, a şoptit el. În mod clar, serviciile mele nu sunt binevenite.

Thomas a ridicat dintr-un umăr şi a continuat să analizeze camera, în linişte.

Aveam mult de lucru la manierele lui. M-am întors la valetul tatei.

— Ne-ar ajuta enorm tot ce ne-ai putea spune legat de acele vremuri. Nimeni altcineva nu mă poate ajuta cu informaţii. Recent, au avut loc nişte... evenimente şi aş vrea să-mi linişteasc cugetul.

Thornley şi-a întors privirea spre tavan, apoi i-a făcut semn nepoatei lui să se apropie.

— Jane, iubirea mea! Vrei să ne aduci nişte ceai?

Jane a mijit ochii.

— Nu cumva încerci să scapi de mine? Nu mi-ai mai cerut ceai de zile întregi.

Tonul ei era mai mult jucăuş decât acuzator, smulgând un zâmbet mărunt de la bunicul ei.

— Prea bine! Mă duc să aduc ceai. Fii cuminte până mă întorc! Mama o să mă spânzure dacă o să aibă impresia că te-am tratat rău.

Imediat ce Jane a ieşit din cameră, Thornley a inspirat cu greu de câteva ori, apoi s-a uitat la mine cu mai multă atenţie decât cu câteva clipe mai înainte.

— Domnişoara Emma Elizabeth Smith a fost o prietenă dragă a mamei dumitale, domnişoară Audrey Rose. Însă probabil că nu-ţi aminteşti. Şi-a încetat vizitele cam pe când erai un prunc.

Bătrânul a început din nou să tuşească, însă a refuzat apa.

— Îi cunoştea şi pe tatăl, şi pe unchiul dumitale. Erau prieteni de nedespărţit în tinereţe. De fapt, unchiul dumitale i-a fost logodnic la un moment dat.

Confuzia mi-a cuprins mintea. Felul în care unchiul îşi scrisese notiţele făcea să pară că femeia îi fusese străină. N-aş fi ghicit niciodată că o cunoscuse, darămite că fusese cât pe ce să o ia şi de soţie. Thomas a ridicat din sprâncene; din câte se părea, nici el nu fusese în stare să deducă una ca asta.

M-am întors iar spre Thornley.

— Aveţi vreo idee de ce s-ar fi interesat tata de viaţa ei?

Deasupra noastră, tunetul a bubuit ca o prevestire. Thornley a înghiţit cu greu, aruncându-şi privirea prin cameră, ca şi cum s-ar fi temut că fiinţe oribile, de dincolo

de mormânt, încercau să-l prindă. Pieptul lui s-a umflat o clipă înainte să fie cuprins de o altă criză de tuse. Eram sigură că avea să-şi piardă abilitatea de a comunica dacă o mai ţinea aşa.

Când a reuşit să vorbească din nou, vocea bătrânului era ca pietrişul sub copitele cailor.

— Tatăl dumitale e un om foarte puternic şi bogat, domnişoară Audrey Rose. Nu am pretenţia să cunosc ceva despre afacerile lui personale. Ştiu doar două lucruri despre domnişoara Smith. A fost logodnica unchiului dumitale şi...

Ochii lui s-au holbat aşa de mult, că au devenit aproape albi. Chinuindu-se să şadă în capul oaselor, omul a început să dea din picioare şi să tuşească convulsiv. Sărind imediat în picioare, Thomas a încercat să-l ţină locului pe bătrân, ca să nu se rănească. Thornley a dat din cap violent. La colţurile gurii avea sânge.

— Tocmai... ce mi-am amintit. El ştie! El ştie secretele întunecate ascunse în perete.

— Cine? am întrebat, disperată să aflu dacă vorbele lui erau doar parte a unei halucinaţii sau aveau vreo valoare pentru investigaţia noastră. Ce perete?

Thornley a închis ochii. Un scâncet gutural i-a scăpat printre buze.

— El ştie ce s-a întâmplat! El a fost acolo în acea noapte!

— E-n regulă, a spus Thomas cald, aşa cum nu-l mai auzisem vorbind nimănui. E-n regulă, domnule! Inspiraţi! Aşa! Bun!

L-am privit pe Thomas ţinându-l pe suferind cu putere, însă delicat.

— E mai bine? Acum încercaţi să ne spuneţi iar. De data asta mai încet.

— Da, a şuierat el. Însă nu-l poţi învinovăţi.

Thornley a rămas fără aer încercând să scoată mai multe cuvinte în timp ce îl frecam pe spate într-o încercase nereuşită de a-l mângâia.

— N-nu... Nu-l poţi învinovăţi, a zis el, tuşind iar. Nu sunt sigur că eu aş fi fost mai bun, date fiind

circumstanţele.
— Pe cine să învinovăţesc? am întrebat, neştiind cum să-l calmez suficient ca să aflu ceva coerent. Despre cine vorbiţi, domnule Thornley? Despre tata? Despre unchiul Jonathan?
Omul a şuierat aşa de tare, că ochii i s-au rotit în orbite. Mă temeam că se terminase, că tocmai văzusem un om murind, însă bătrânul s-a agitat, ridicându-se de-a binelea în capul oaselor şi prinzând cu mâinile cearşafurile din ambele părţi ale trupului său împuţinat.
— Alistair ştie!
Eram mai încurcată ca niciodată. Numele Alistair nu-mi suna nici măcar vag cunoscut şi nu mai eram nici măcar sigură că Thornley ştia despre ce vorbeşte. L-am bătut uşor pe mână, în timp ce Thomas continua să-l privească îngrozit.
— Şşş! Gata acum! E-n regulă, domnule Thornley! Mi-aţi fost de un enorm...
— E... din cauza... blestematei ăleia...
Deodată, un tremur i-a cuprins trupul aşa de violent, de parcă ar fi zburat agăţat de un zmeu din metal în furtuna de afară. Convulsiile l-au scuturat până ce un izvor de sânge a prins a-i curge pe la colţul gurii şi pe nări.
Am sărit înapoi, strigând-o pe nepoata lui într-ajutor, însă era prea târziu.
Domnul Thornley murise.

ZECE
MARY SEE

Lacul Serpentine,
Hyde Park
13 septembrie 1888

— Bineînţeles că îmi amintesc de un Alistair pe care îl cunoştea tata. Nu pot să cred că nu ţi-l mai aminteşti, a zis Nathaniel, scrutându-mă cu privirea în căutarea unei explicaţii pe care nu eram chiar gata să i-o ofer. Ce ţi-a venit, aşa, dintr-odată?

— Pur şi simplu.

Evitând privirea fratelui meu, am privit un stol de gâşte ce zbura pe deasupra oglinzii lacului, în direcţia casei de oaspeţi Royal Human Society[6]. V-ul lor era la fel de perfect precum vremea răcoroasă de toamnă. Gâştele se îndreptau, fără îndoială, spre sud, unde căutau o climă mai blândă. Tânjeam să înţeleg mecanismul înnăscut ce le avertiza de venirea lunilor de iarnă. Mi-aş fi dorit ca femeile care umblau pe străzile reci din Whitechapel să poată simţi pericolul şi să găsească imediat un loc sigur.

Am cules câteva fire de iarbă îngălbenită, rotindu-le între arătător şi degetul mare.

— Mi-e greu să cred că în doar câteva săptămâni iarna va distruge iarba.

Nathaniel m-a privit exasperat.

— Da, păi, doar până la primăvară, când va încolţi iar încăpăţânată din mormântul ei îngheţat, înarmată cu speranţa unei vieţi eterne.

— De-ar exista o cale să vindecăm cea mai fatală boală a vieţii ăsteia, am zis eu ca pentru mine.

— Şi care ar fi aceea?

Mi-am aruncat ochii spre fratele meu, apoi mi-am întors privirea, ridicând din umeri.

---

[6] Societate britanică de caritate (n.trad.).

— Moartea.

Atunci aş fi putut să-l reînvii pe domnul Thornley şi să-i pun toate întrebările pe care mi le lăsase. Aş fi avut o mamă, dacă ar fi fost posibil să aduci morţii la viaţă ca pe plantele perene. Ochii lui Nathaniel mă fixau îngrijoraţi. Probabil că se gândea că ciudăţeniile unchiului mă afectau grav.

— Dacă ai putea, ai... încerca un asemenea lucru pe cale ştiinţifică? Atunci, moartea ar deveni o noţiune de domeniul trecutului?

Limita dintre bine şi rău nu mai era atât de clară când era implicată o persoană iubită. Viaţa ar fi fost inimaginabil de diferită dacă ar fi trăit mama, însă oare creatura căreia i-aş fi insuflat viaţă ar mai fi semănat cu originalul? M-am cutremurat la gândul a ceea ce s-ar fi putut întâmpla.

— Nu, am răspuns încet. Nu cred.

Un cântec subţirel de pasăre s-a pornit de pe o creangă ce se întindea alene deasupra capetelor noastre. Am rupt o bucăţică de biscuit cu miere şi am aruncat-o. Două păsări mai mari au venit iute în zbor, certându-se pentru o firimitură. Legea supravieţuirii celui mai puternic, formulată de Darwin, tocmai ce prinsese formă în faţa noastră, asta până ce Nathaniel şi-a fărâmiţat biscuitul, aruncând o sută de bucăţele zburătoarelor certăreţe. Fiecare dintre ele primise acum mai multă mâncare decât ar fi avut nevoie.

— Eşti incorigibil!

Am clătinat din cap. Nathaniel ar fi fost un naturalist îngrozitor pentru că-şi corupea permanent datele ştiinţifice cu pornirile inimii lui blânde.

Fratele meu mai mare şi-a curăţat degetele mănuşii pe un şervet cusut de mână, apoi s-a aşezat pe spate, privind cu un zâmbet satisfăcut cum păsărelele ciuguleau fiecare fărâmiţă. Am continuat să mă uit la şervet.

— Recunosc, sunt îngrozită de venirea mătuşii Amelia.

Nathaniel mi-a urmărit privirea şi a fluturat şervetul în aer.

— O să fie grozav, sunt sigur. Cel puţin va fi mulţumită de talentul tău la brodat. Nu trebuie să ştie că exersezi pe morţi.

În afară de lecţiile ei zilnice privitoare la gospodărie şi la găsirea unui soţ cum se cuvine, mătuşa Amelia avea obiceiul inexplicabil de a coase monograme pe orice bucată de material pe care o găsea. Habar nu aveam cum de reuşisem să cos atâtea şervete inutile în timp ce-mi făceam şi ucenicia cu unchiul meu.

Între toate acestea şi crizele ei religioase constante, eram sigură că următoarele câteva săptămâni aveau să fie mai obositoare decât crezusem iniţial.

— Pe unde ai colindat alaltăieri? m-a întrebat Nathaniel, luându-mi gândurile de la brodat şi alte activităţi distractive.

Fratele meu nu avea să-şi abandoneze aşa de uşor propria investigaţie.

— Sincer, nu ştiu de ce nu ai încredere în mine. Sunt destul de jignit, surioară.

— Bine…

Am oftat, ştiind că eram nevoită să sacrific un secret pentru a putea păstra altele mai importante.

— M-am strecurat în biroul tatei alaltăieri noapte şi am dat peste numele Alistair. Atâta tot. Serios!

Nathaniel s-a încruntat, trăgându-şi mănuşile din pielea moale, fără însă a le da jos.

— Ce Dumnezeu ai căutat în biroul tatei? Surioară, nu te pot proteja de propria ta nerozie! Spre disperarea mea, nu există încă leac pentru aşa ceva.

I-am ignorat batjocura, rupând un bob de strugure din coşul pentru picnic pe care Nathaniel îl comandase la Fortnum & Mason. Era plin cu delicatese ce-ţi lăsau gura apă, de la brânză adusă de peste mări şi ţări până la fructe de seră.

Ca să par şi mai puţin interesată de informaţie, am tras uşor brânza şi pâinea din legăturica din pânză şi le-am aşezat pe o farfurie, pe pătură, în faţa noastră.

— Ne-a fost servitor, nu?

— Alistair Dunlop este fostul vizitiu al tatei, a zis Nathaniel. Sigur ţi-l aminteşti acum, nu? Era bun, dar foarte excentric.

M-am încruntat.

— Îmi pare cunoscut, dar tata a schimbat servitorii aşa de des, încât mi-e greu să mi-i amintesc pe toţi.

Am uns o bucată de pâine prăjită cu brânză brie şi smochine conservate şi i-am întins-o lui Nathaniel, înainte de a face acelaşi lucru şi pentru mine. De fiecare dată când eram sigură că găsisem un răspuns care mă satisfăcea, devenea mai clar că nimic nu era ceea ce părea a fi.

Îmi doream să fi găsit un blestemat de indiciu care să-mi indice direcţia corectă. Ce bine ar fi fost dacă ucigaşii, psihopaţii şi răufăcătorii ar fi lăsat în urmă un semn pentru a fi rapid recunoscuţi de minţile curioase. Mă deranja teribil că printre noi umbla un asemenea dement.

Nathaniel şi-a fluturat mâna prin faţa mea.

— Ai auzit ceva din ce am spus?

— Poftim?

Am clipit ca şi cum m-aş fi trezit dintr-o reverie, una care nu includea crime şi bătrâni pe patul pe moarte. Fratele meu a oftat iar.

— *Am zis* că tata l-a concediat la puţin timp după ce mama…

„A murit” ar fi fost continuarea pe care Nathaniel nu voia să o rostească. Niciunuia dintre noi nu ne plăcea să admitem adevărul cu voce tare. Rănile erau încă prea proaspete ca să suporte greutatea lui, chiar şi după cinci ani. I-am strâns mâna, în semn că înţelegeam.

— În orice caz, a fost concediat brusc. N-am ştiut niciodată de ce, a zis Nathaniel, ridicând din umeri. Ştii cum se comportă uneori tata, deşi domnul Dunlop mă învăţa şah când nu avea nimeni nevoie de el.

Un zâmbet firav s-a iţit pe chipul fratelui meu. Amintirea plăcută îi înveselise starea.

— Sigur, am păstrat legătura cu el. Nu a mai putut lucra ca vizitiu după ce a fost concediat de tata fără nicio scrisoare de recomandare. Ne-am întâlnit de câteva ori ca

să jucăm şah. Am pariat bani şi m-am lăsat înfrânt ca să-l mai ajut un pic. Condiţiile lui de viaţă sunt, din păcate, mizere şi cumva mă simt vinovat. Acum lucrează pe nava *Mary See.*

— O altă viaţă condamnată la mizerie din pricina lordului Edmund Wadsworth şi a excentricităţii lui, am îngăimat.

Mă întrebam ce făcuse vizitiul ca să ajungă un biet marinar. Probabil că singura lui vină fusese aceea de a fi fost prea bun cu fratele meu.

Se părea că atunci când tata concedia servitori, vieţile lor se schimbau în cel mai rău sens posibil. Cel puţin Alistair era încă în viaţă. Domnişoara Nichols nu avea să mai tragă niciodată în plămâni aerul fetid al Tamisei.

Înţelegându-mi greşit tăcerea, Nathaniel şi-a trecut braţul pe deasupra umărului meu, trăgându-mă într-o îmbrăţişare călduroasă.

— Sunt sigur că e suficient de fericit, surioară. Unii bărbaţi trăiesc pentru acea libertate pe care ţi-o dau curăţatul punţilor navelor mari şi căratul cuferelor. Fără alte responsabilităţi. Nu e nevoie să-şi facă griji pentru petreceri şi camere de fumat, cravate albe sau cravate negre şi toate prostiile clasei superioare. Nu cunosc decât vântul ce le suflă în păr.

Nathaniel a zâmbit melancolic.

— E o viaţă nobilă.

— Vorbeşti de parcă ai vrea să renunţi la bunul tău nume şi să cureţi şi tu punţile.

Nathaniel ar fi fost un marinar îngrozitor, iar asta o ştiam amândoi. Poate că, uneori, îi plăcea să viseze la a lăsa fineţurile pentru o viaţă liberă, însă preţuia prea mult coniacul său importat şi vinul franţuzesc. Nu i-ar fi convenit să renunţe la toate astea pentru băutura ieftină din bodegile prăpădite.

Am zâmbit imaginându-mi-l cu părul complet răvăşit, mergând spre tejgheaua unei cârciumi, comandându-şi ceva obişnuit, cum ar fi o halbă de bere.

Înainte ca Nathaniel să mă readucă la realitate, vizitiul

nostru s-a apropiat şi s-a aplecat să şoptească ceva la urechea fratelui meu. Nathaniel a dat din cap, apoi s-a ridicat, scuturându-şi costumul făcut pe comandă.

— Mi-e teamă că trebuie să încheiem mai devreme prânzul. S-ar părea că mătuşa Amelia şi vara Liza au şi ajuns. Presupun că nu te grăbeşti defel să-ţi preiei îndatoririle de „domnişoară cum se cuvine”. Te deranjează dacă te las aici să termini prânzul?

— Nu am nevoie de o dădacă, am zis. Dar ai dreptate, mi-ar plăcea să mă bucur un timp de libertatea care mi-a mai rămas.

Am zâmbit, ştiind prea bine că dacă ar fi putut face aşa cum voia, în afară de menajera şi de lacheul prezenţi, Nathaniel m-ar fi lăsat sub supravegherea unei gărzi, a unei guvernante, a unei asistente şi a oricărei alte persoane ce ar fi putut avea grijă de mine.

— Mergi liniştit, am zis, făcându-i semn să plece.

Nathaniel a rămas locului, bătându-şi şoldurile cu palmele, nesigur.

— O să fiu în regulă! O să mă bucur un pic de aerul curat, apoi voi veni spre casă.

Mi-am pus mâna pe inimă.

— Te asigur că nu voi lua ceaiul cu niciun ucigaş, de acum şi până la cină. Nu mai fi aşa de îngrijorat!

Zâmbetul a dus o scurtă bătălie cu încruntarea de pe chipul fratelui meu, însă, în cele din urmă, a ieşit învingător. Buzele lui au tresăltat.

— Cumva, asigurarea ta nu mă face deloc să mă simt mai liniştit.

Nathaniel şi-a ridicat pălăria în semn de rămas-bun.

— Pe diseară! Oh, a făcut o pauză, uitându-se la veşmintele mele, s-ar putea să vrei să te schimbi în ceva mai… potrivit pentru gusturile mătuşii Amelia.

I-am făcut cu mâna, până ce nu l-am mai văzut. Sigur că aveam să mă duc acasă şi să-mi schimb costumul de călărie cu o rochie nouă, însă doar după ce făceam un ocol pe la docuri, ca să vorbesc cu misteriosul Alastair Dunlop şi să aflu secretele pe care le ascundea pe *Mary See.*

— Sincer, nu ştiu de ce ai insistat să aduci bestia asta nemernică, m-am plâns, când m-am împiedicat de lesă pentru a treia oară la rând. E suficient de greu să mă mişc pe tocurile astea blestemate, darămite să mi se pună piedică la fiecare cinci secunde de un câine miop.

Thomas şi-a aţintit privirea asupra nasturilor de argint de pe costumul meu de călărie, făcându-mă să mă încrunt. Privirea lui sugera că îmbrăcămintea pe care o purtam – inclusiv pantalonii asortaţi – ar fi trebuit să-mi facă plimbarea mai uşoară.

— Aş vrea *să te văd* purtând un corset ce-şi împlântă fiarele în coastele tale, am zis, întorcându-i favoarea şi analizându-i îmbrăcămintea. Şi o fustă care-ţi acoperă nădragii şi-ţi plesneşte în jurul coapselor pe vântul ăsta.

— Wadsworth, dacă vrei să mă vezi fără pantaloni, nu trebuie decât să mă rogi! Aş fi mai mult decât fericit să-ţi fac pe plac.

— Nemernicule!

Din câte se părea, scosese corcitura cu urechi blegi, cafeniu cu alb, la plimbare în parc când dăduse peste mine, o scuză pe care o găseam a fi cel puţin suspectă. Mai ales că se întâmplase să mă întâlnească tocmai când John, lacheul, împacheta la loc coşul de picnic.

Thomas şterpelise câteva bucăţi de porc înăbuşit pentru tovarăşul său canin. Am trimis coşul gol acasă, cu John şi cu menajera, amândoi mulţumiţi să scape de încă una dintre şmecheriile mele.

Când i-am mărturisit lui Thomas cât de improbabil mi se părea să ne întâlnim, tânărul a susţinut că fusese vorba de mâna destinului şi că ar fi trebuit să fiu recunoscătoare pentru „compania lui bărbătească în timp ce aveam de gând să mă etalez în faţa piraţilor şi a huliganilor”.

În opinia mea, el ar fi trebuit să fie recunoscător că nu-l înţepasem cu acul de la pălărie. Deşi, în taină, mă simţeam satisfăcută că mă căutase.

Strada pietruită era largă, însă destul de greu de traversat, fiind foarte aglomerată. Bărbaţii ridicau cufere

de pe marginea navelor mari, în timp ce cutiile din lemn se legănau periculos deasupra capetelor lor, ţinute doar de frânghii.

Butoiaşe de vin erau rostogolite în depozite, împreună cu lăzi mari din metal, pline de tutun; femeile făceau reclamă, din toţi rărunchii, bunurilor şi serviciilor pe care le puneau la bătaie câteva străzi mai departe, totul de la produse de brutărie până la reparatul pânzelor rupte.

Am trecut de pe un doc pe altul. Magazinele erau dedicate aventurilor pe mare. În vitrine, vânzătorii etalau busole din aur, sextanţi, cronometre şi alte obiecte maritime pe care un pasionat şi le-ar fi putut dori.

Am privit un vameş verificând încărcătura ce tocmai coborâse de pe cea mai apropiată navă. Nasturii de alamă ai jachetei lui sclipeau în soarele după-amiezii. Omul a zâmbit, ducându-şi mâna la pălărie, pe când mă apropiam. M-am îmbujorat.

— Haide! a pufnit Thomas. Nu e nici pe departe la fel de chipeş ca mine.

— Thomas! am şuierat, împungându-l cu cotul.

Thomas s-a dat rănit, însă intuiam ce satisfăcut trebuie să se fi simţit pentru că atenţia mea se întorsese la el.

Magazinele au făcut loc caselor prăpădite îngrămădite una în cealaltă ca nişte şobolani. Gunoiul îşi împrăştia mirosul din canalele cartierului, amestecându-se cu miasma peştelui mort şi eşuat pe uscat.

Slavă Domnului pentru vântul puternic ce bătea dinspre apă, fluturându-mi şuviţele de onix şi punând la încercare stabilitatea pălăriei mele roşii.

— Toby, a zis Thomas, răspunzând la întrebarea pe care nu o pusesem, în timp ce observam agitaţia din jurul nostru. E mai inteligent decât jumătate dintre poliţiştii de la Scotland Yard, Wadsworth. Ar trebui să săruţi pământul pe care păşesc pentru că am adus cu mine un animal aşa de reuşit! Sau poate că n-ar trebui să mă săruţi decât pe obraz. Hai să îi distrăm un pic pe ofiţeri şi pe scandalagii.

Ignorându-i încercarea de a flirta, am privit câinele care umbla lipăind pe stradă, mirată că nu căzuse încă în apă.

Era cel mai stângace animal pe care-mi fusese dat să-l văd vreodată. Preferam pisicile şi curiozitatea lor insaţiabilă.

— Atunci, *Toby* e câinele familiei tale?

Thomas a numărat navele, citindu-le nume în şoaptă până ce am ajuns la *Mary See.*

— L-am împrumutat.

Thomas s-a oprit în faţa unui nou doc. Pădurea de catarge se înălţa deasupra capetelor noastre, scârţâind legănată de valuri.

Zona aceasta era mai zgomotoasă; abia puteam să urmez firul unui gând înainte să se transforme în cântecul gălăgios al vreunui marinar. Nathaniel ar fi fost oripilat dacă ar fi ştiut că mă expuneam la un asemenea limbaj nedelicat, care îmi părea a fi cu atât mai atrăgător.

Capre behăiau, iar păsări exotice croncăneau de pe puntea unei nave, făcându-mă să-mi înalţ gâtul până ce am văzut penele colorate ale unui papagal-zambilă izbindu-se de o colivie. Pe aceeaşi barcă, am auzit un elefant uriaş tropăind în timp ce câţiva marinari încercau să-l scoată de pe navă. Numele de pe lădiţe sugerau că animalele erau ale circului ce sosea în oraş.

Până de curând, aşteptasem cu nerăbdare să particip la eveniment împreună cu fratele meu. Curiozităţile umane erau faimoase în toată lumea, iar circul se lăuda cu câteva numere „de neratat".

— Am auzit despre un om care înghite flăcări, i-am zis lui Thomas pe când treceam pe lângă navă. Şi de un altul cu patru picioare, dacă ar fi să cred aşa ceva.

— Nu mai spune! Personal, aş prefera să citesc.

Regina Victoria era o împătimită a circului şi avea să fie prezentă în noaptea premierei. Persoanele ce se credeau de seamă – şi câteva dintre cele care chiar erau importante – aveau să participe.

— Uite-o! am zis deodată, arătând spre nava pe care o căutam. Uite-o! *Mary See!*

— Stai aproape de mine, Wadsworth! mi-a şoptit Thomas. Nu-mi place cum arată oamenii ăştia!

Mi-am ridicat privirea spre Thomas. În trup mi se

revărsa o căldură uşoară.

— Ai grijă, Cresswell! Un oarecare ar zice că începe să-ţi pese de mine.

Thomas m-a privit, arcuindu-şi sprâncenele de parcă aş fi zis ceva straniu.

— Atunci mi-ar plăcea să întâlnesc persoana aceea. Înseamnă că e perspicace.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Thomas a păşit înainte, lăsându-mă cu gura căscată. Ce mai mincinos! Mi-am revenit însă rapid din tulburare şi m-am grăbit să-l prind din urmă.

Nava părea o insuliţă din oţel, la fel de dezolantă precum o zi normală în Londra. Era, fără doar şi poate, de două ori mai lungă decât oricare vas din port, iar echipajul părea de două ori mai fioros.

Pe când ne apropiam de căpitan, un bărbat robust, cu ochi negri şi dinţi sparţi, Toby cel docil a devenit feroce ca un lup, dezvelindu-şi caninii şi mârâind suficient de tare cât să intimideze pe oricine.

Căpitanul a privit scurt câinele, apoi şi-a îndreptat atenţia către noi.

— Ăsta nu-i un loc potrivit pentru o domnişoară! Ştergeţi-o de aici!

Mi-a trecut prin minte să-mi arăt colţii, aşa cum o făcuse Toby – din câte se părea, făcea minuni –, dar am zâmbit drăgălaş, etalându-mi atât cât trebuia din perlele mele gingaşe. Mătuşa Amelia spunea mereu că bărbaţii sunt uşor de fermecat.

— Caut un bărbat pe nume Alistair Dunlop. Ni s-a spus că e angajatul dumitale.

Căpitanul – o creatură rea – a scuipat în apă, privindu-mă suspicios.

— Şi ce treabă ai tu cu el?

Thomas s-a încordat tot lângă mine, strângându-şi pumnii.

Am zâmbit iar, de data asta uitându-mă dinadins undeva dincolo de umărul căpitanului. Încercasem metoda şireteniei şi a politeţii, predată de mătuşa Amelia, însă

acum era timpul să procedez în felul meu.

— Nu mi-ar plăcea să fac o scenă şi să-l chem încoace pe vameşul cel fermecător, am zis. Serios, nu ar trebui ca o navă atât de importantă să fie operată fără *toate* actele cuvenite mărfii. Nu-i aşa, domnule Cresswell?

— Desigur, a zis Thomas, lăsând lesa lui Toby să atârne.

Căpitanul a făcut un pas nesigur în spate, îndepărtându-se de câinele care mârâia.

— Ca să nu mai spun ce catastrofic ar fi dacă cei care închiriază o asemenea navă ar descoperi că o parte din marfa lor e vândută pe sub mână. Familia dumitale cunoaşte jumătate din aristocraţia Europei, nu-i aşa, domnişoară Wadsworth?

— Într-adevăr, am confirmat, în timp ce căpitanul se crispase vizibil. Şi dumneata eşti de familie bună, nu-i aşa, domnule Cresswell?

— Aşa-i, a răspuns el, zâmbind.

O undă de ură pură a străbătut chipul căpitanului. Din câte se părea, omului nu-i făcea nicio plăcere să cadă pradă unor tineri buni de gură.

— Face o livrare la Jolly Jack, a mârâit căpitanul. Ar trebui să descarce marfa pe alee.

UNSPREZECE
LUCRUL RĂU

Birtul Jolly Jack,
Londra
13 septembrie 1888

Din pricina indicaţiilor greşite date de căpitanul cel nesuferit, Thomas şi cu mine am rătăcit pe câteva străduţe care se terminau în fundături înainte să găsim localul rău famat, dar animat.

Deasupra uşii atârna un semn din lemn, pictat, ce întruchipa un craniu alb, zâmbitor, pe un steag negru. Înăuntru se aflau bărbaţi aplecaţi deasupra halbelor şi ştergându-se la gură cu mânecile lor rupte, în timp ce câteva femei îşi balansau şoldurile ca nişte pisici sălbatice la pândă. Renunţând la orice încercare de a mă pierde în peisaj, am traversat încăperea cu paşi mari şi capul ridicat, în timp ce oamenii se holbau şi şuşoteau în urma mea. Femeile cuviincioase nu se plimbau purtând haine negre de călărie, cizme şi mănuşi. Deşi hainele de călărie erau la modă, materialul şi culoarea costumului meu mă făceau să ies în evidenţă.

Speram să inspir un sentiment de nelinişte, chiar dacă ar fi fost de scurtă durată.

De îndată ce am ajuns pe aleea din spatele localului, n-am dat decât de sunetul inimilor noastre şi de gâfâitul lui Toby. Mi-am scos mănuşile şi am mângâiat animalul după urechi.

— Îl vezi? am întrebat, cercetând împrejurimile.

O ladă deschisă şedea pe câteva cufere ce fuseseră probabil descărcate recent, însă nu era nici ţipenie de om. M-am îndreptat spre cutia din lemn şi m-am uitat înăuntru. Era plină cu pahare; mi-am imaginat clienţii scandalagii spărgându-le pe majoritatea imediat ce aveau să le încapă în mâini. Nu era tocmai marfa pe care mă aşteptam să o

vândă căpitanul pe piaţa neagră, însă era la fel de profitabilă.

Thomas s-a încruntat, uitându-se la cutie.

— Mi se pare un pic ciudat că domnul Dunlop ar lăsa marfa asta nesupravegheată.

— Poate că e înăuntru...

Fără să mai aştept răspunsul lui, m-am întors pe călcâie şi am intrat iar în birtul gălăgios. M-am aplecat peste tejgheaua scrijelită din lemn, strigând ca să atrag atenţia slujnicei. Femeia mătăhăloasă şi-a şters mâinile pe un prosop murdar, privindu-mă de parcă aş fi fost o pierdere de timp. Cam atâta frică izbutiseră să inspire veşmintele mele. Aş fi putut la fel de bine să mă îmbrac în hainele de duminică şi să las pielea măcelarilor.

— Un păhărel de coniac, domnişoară? a rânjit la mine femeia, ştergând cu cârpa o halbă de bere şi umplându-o cu un lichid de culoarea ambrei întunecate.

Pe urmă, a făcut vânt paharului de-a lungul tejghelei, spre un bărbat robust. L-am privit sorbind cu sete. Nu mi-am putut controla buza să nu tresalte la abilitatea omului de a ignora grămada de mizerie ce fusese întinsă prin tot paharul. Cine ştie la ce boli se expunea! Tânjeam să iau cârpa şi să o analizez în laboratorul unchiului.

Bărbaţii ce şedeau cel mai aproape de mine au prins a râde, trezindu-mă la realitate. Mi-am strâns pumnul, înfigându-mi unghiile în palme ca să mă calmez.

— Unde e bărbatul care aduce paharele? Nu era în spate, iar patronul lui are un mesaj pentru el.

M-am aplecat un pic, şoptindu-i teatral:

— Bănuiesc că are ceva de-a face cu vameşul care a urcat la bordul navei lui împreună cu un grup de oameni, în căutare de bunuri furate. S-ar putea să vină încoace.

Am lăsat sugestia să plutească un pic în aer. Ochii slujnicei s-au holbat pe faţa ei rumenă. Am căutat să par neutră, deşi eram destul de mulţumită de minciuna ce îmi ieşise atât de natural şi de reacţia pe care o trezise într-o femeie care părea mai înfricoşătoare decât marinarii bătuţi de furtunile mării.

Înghiţind zgomotos, matahala a arătat spre uşă.

— E afară!

Scoţând un cuţit mare de sub tejghea, femeia a început să taie un peşte pe o placă de lemn.

— O să-l căsăpesc data viitoare când îl văd. Să-i zici că data viitoare când o vede pe *Mary,* ar fi mai bine să o ia la sănătoasa.

Asta explica numele corabiei.

Femeia a fluturat cuţitul în aer, răcnind la un client nerăbdător ce-şi înălţase halba goală de bere.

— Mai leagănă-mi aia mult în faţă şi-ţi promit că peştele ăsta nu va fi singurul lucru pe care-l voi tăia, Billy!

Am ieşit iar, clătinând din cap spre Thomas, înainte să-l pun rapid la curent.

Thomas a îngenuncheat lângă o lădiţă, înmuindu-şi degetul arătător în ceva umed şi frecându-şi-l de degetul mare. Mi-am înghiţit spaima ce se instala când am văzut ce găsise.

— Poate că a spart un pahar şi s-a dus să găsească un bandaj.

Thomas nu mi-a răspuns. S-a ridicat însă, aducându-l pe Toby aproape de sânge.

— Găseşte-l, Toby, i-a poruncit el animalului.

Am privit uimită cum câinele a amuşinat ascultător în jur până ce a prins mirosul. Coada a început să i se mişte aşa de repede, că parcă mai avea un pic şi se înălţa precum o pasăre, zburând printre străzi şi alei. Thomas a dat drumul lesei, iar noi am luat-o la fugă după câine, în timp ce acesta gonea când pe o alee, când pe alta.

Traversaserăm doar vreo cinci străzi când am zărit o grămadă de haine ponosite, proptite de o clădire abandonată. Un bărbat şedea cu picioarele întinse, bărbia în piept şi cu ochii închişi. Mâna lui lăsase pete de sânge pe cămaşă. Am respirat uşurată. Un beţiv, uşor rănit, nu era cine ştie ce. Toby s-a oprit la câţiva metri de om, mârâind uşor.

— Audrey Rose, aşteaptă!

Thomas m-a apucat de mâneca hainei, dar am reuşit

cumva să mă smulg.

Mi se părea ciudat că Thomas îmi folosea, în cele din urmă, numele creştinesc, dar nu mi-am acordat vreun răgaz să analizez gestul sau tonul îngrijorat. Se făcea târziu. Nathaniel urma să mă aştepte destul de curând la cină, iar eu nu voiam să-i explic de ce ajungeam atât de târziu acasă, după prânzul nostru în parc.

Mergând spre omul prăbuşit la pământ, mi-am dres glasul. Omul nu s-a clintit. Am încercat iar, un pic mai tare, fără niciun rezultat.

Blestemaţi mai erau marinarii, cu iubirea lor de tot ce era lichid! L-am auzit pe Thomas zicând ceva în spatele meu, dar l-am ignorat, aplecându-mă să-l bat pe om pe umăr. Sincer, nu-i apreciam deloc pe bărbaţii din viaţa mea, care mă considerau incapabilă. Aveam să le arăt tuturor că eram în stare să fac tot ce făceau şi ei, dacă nu chiar mai bine.

L-am mai bătut o dată pe umăr pe beţivanul prăbuşit.

— Scuze, domnule. Sunteţi...

Abia îl atinsesem când capul lui a căzut pe spate, lăsând la vedere o tăietură sinistră şi roşiatică ce-i brăzda gâtul.

Până la urmă, nu mâna îi era rănită. Cineva a ţipat; poate că fusesem chiar eu. Deşi aş fi fost mai fericită dacă ar fi fost Thomas Nemernicul Cresswell.

Thomas m-a tras înapoi, legănându-mă gingaş în braţe. Nici nu-mi păsa că gestul era complet nepotrivit.

— Lasă emoţiile, Audrey Rose! E doar o ecuaţie ce trebuie rezolvată. Asta e tot! O să fie bine!

Când însă mi-am privit mâinile, mi-am dat seama că nu era decât o minciună oribilă. Nimic nu era în regulă, iar situaţia nu era deloc o ecuaţie matematică; mâinile îmi erau năclăite de sânge. Mi le-am şters disperată pe costum, dar fără folos. Sângele îmi păta degetele ca o acuzaţie.

Cumva, într-un fel sau altul, eram responsabilă de moartea acelui om.

Nathaniel stătea cu braţele încrucişate la piept, părând

mai serios decât un condamnat în faţa plutonului de execuţie.

Când detectivul şi-a făcut apariţia în faţa casei noastre, însoţit de mine, acoperită de sânge şi tremurând sub o pătură pentru cai, Nathaniel aproape că şi-a pierdut tot sângele din obraji. Mătuşa mai că a leşinat când m-a văzut şi şi-a gonit fiica în camera ei, promiţându-mi că urma să purtăm o discuţie serioasă despre comportamentul decent de îndată ce aveam să-mi recapăt înfăţişarea civilizată. Era încă un lucru pe care să-l aşteptam cu mare nerăbdare.

De fiecare dată când închideam ochii, vedeam iar scena. Tăietura oribilă ce mă batjocorea. Auzisem poliţia spunând că gâtul nefericitului fusese tăiat aproape complet. Câteva tendoane şi ligamente îl despărţiseră de decapitare, un fapt de care eram conştientă. M-am cutremurat. Era infinit mai rău să atingi un trup mort, însă cald, decât să deschizi unul dintre cadavrele reci din laboratorul unchiului.

— Uite! Bea asta!

Nathaniel mi-a strâns degetele în jurul unei ceşti cu ceai fierbinte. Nu-l văzusem intrând în cameră. M-am uitat la aburul ce se ridica din lichidul pal, aproape auriu.

Era imposibil, însă puteam jura că auzisem ultimele bătăi de inimă ale omului, în timp ce sângera în faţa mea.

Chiar dacă am fi ajuns la câteva momente după atac, omul tot ar fi murit aproape instantaneu, mă asigurase Thomas. În mine se răscolea un sentiment agonizant, întrebându-mă dacă nu cumva i-aş fi putut salva viaţa dacă aş fi ţinut o cârpă la rană în loc să-i dau capul pe spate. Ce fel de fată era atât de obişnuită cu sângele, încât nici nu-l mai băga în seamă? Una oribilă!

— Dacă mai putem face ceva, domnule poliţist, a zis Nathaniel, conducându-l pe bărbat afară din salonul de pictură.

Uitasem că omul încă se afla acolo. Am auzit frânturi de conversaţie pe când fratele meu şi poliţistul se îndreptau spre ieşire. În buzunarul nefericitului se găsise un act, confirmându-mi cele mai rele temeri: cineva ajunsese la domnul Dunlop înainte să-l pot interoga. Vina aproape că

mă sugruma. Câţi oameni trebuiau să mai moară ca să pot descoperi adevărul?

Am sorbit din ceaiul aromat, lăsându-l să mă încălzească din interior.

Nu ştiam nimic despre domnul Dunlop sau viaţa lui personală, aşa că nu aveam nici cea mai vagă idee despre cine l-ar fi vrut mort. Oare fusese unul dintre cei care lucrau cu el? Întregul echipaj de pe *Mary See* părea capabil de crimă, dar înfăţişarea unui om poate, cel mai adesea, să fie teribil de înşelătoare. Mama obişnuia să-mi citească poveşti din cărţi aduse de la bunica. La început strâmbasem din nas, crezând că nu erau bune de nimic din cauza copertelor ponosite. Fusesem snoabă şi greşisem. Cuvintele scrise între paginile mototolite erau magice; ca o prinţesă ce se ascunde printre sărmani. Mama mă învăţase că era prostesc să judec un lucru doar după cum arăta, o lecţie pe care încercam adesea să mi-o amintesc.

Amintirea momentelor în care mă culcuşeam în poala ei a abătut asupra mea un nou val de tristeţe. Câtă moarte şi distrugere trebuia să îndure o fată aşa ca mine? Pe când uşa s-a deschis şi s-a închis la loc, mi-am alungat lacrimile din ochi, furioasă că nu eram mai puternică.

Nathaniel s-a cufundat în fotoliul cu spătar înalt din faţa mea, aplecându-se ca să mă privească în ochi. Aproape că mă aşteptam să mă certe pentru că mă aventurasem, nesocotită ca întotdeauna. Nathaniel însă a zâmbit.

— Eşti cea mai curajoasă persoană pe care mi-a fost dat să o cunosc, surioară!

Nu m-am putut abţine să nu pufnesc. Îmi trăgeam nasul, aveam ochii înlăcrimaţi – nu s-ar fi zis că eram tocmai un monument de curaj. Thomas mă ţinuse în braţe, în trăsură, tot drumul spre casă, ca să nu am o criză. Îi absorbisem puterea, iar acum, forţa lui îmi lipsea teribil.

Nathaniel a clătinat din cap, citindu-mi gândurile. Ei bine, sper că nu şi pe acela legat de Thomas.

— Jumătate dintre bărbaţii pe care îi cunoaşte tata nu ar fi îndrăznit să interogheze oameni ce lucrează la docuri, a zis el. Îţi trebuie un curaj extraordinar să faci ce ai făcut

tu.

Nathaniel şi-a coborât privirea.

— Singurul meu regret privind ieşirea ta de azi este că l-ai văzut pe omul acela cu gâtul... îmi pare tare rău că l-ai găsit tu.

Am ridicat o mână, ca să-l opresc. Nu voiam să mă mai gândesc la cum îl găsisem pe bietul domn Dunlop. Mi-am ridicat bărbia, alungând lacrimile.

— Mulţumesc!

M-am ridicat, aşezându-mi ceaşca de ceai pe masă, şi mi-am încrucişat braţele pe piept. Trebuia să ies din camera aia şi să-mi limpezesc mintea. Aplecându-mă să-mi adun fustele, mi-am dat seama că eram încă îmbrăcată în jacheta de călărie murdară de sânge şi în pantaloni. Poate că vestea descoperirii mele sinistre nu fusese singurul lucru care aproape că o făcuse pe mătuşa să leşine.

Trebuia să-mi pun haine curate. Nici cel mai brav soldat din garda reginei nu ar umbla de colo, colo în pantaloni murdari, mi-am zis.

Nathaniel s-a ridicat din scaunul lui.

— Unde te duci?

Am zâmbit.

— Să mă schimb! Trebuie să-l întâlnesc pe Thomas. Trebuie să discut cu el şi mi-e teamă că nu pot aştepta până dimineaţă.

Nathaniel a deschis gura, gata să mă contrazică, însă s-a oprit. Tocmai ce descoperisem un om mutilat pe o alee de lângă docuri. Faptul că îmi dădeam întâlnire cu domnul Thomas Cresswell era ultima dintre grijile lui.

S-a uitat la ceas, apoi iar la mine.

— Plec şi eu în curând. Probabil că nu mă voi întoarce înainte să adormi. Te rog, de dragul meu, încearcă să vii acasă înainte de lăsarea întunericului! Suficient suspans pentru o singură seară. S-ar putea să mor pe loc dacă mă mai sperii o dată aşa.

Pe când ieşeam în hol, m-am uitat cu atenţie la fratele meu. Stresul încă îl afecta. Ridurile fine i se adânceau în jurul ochilor; epuizarea îşi spunea şi mai mult cuvântul

decât în urmă cu câteva nopţi.

M-am simţit oribil ştiind că adăugam o grijă în plus îndeletnicirilor lui. Nathaniel era mereu ocupat cu studiul, iar acum, că tata era plecat, se ocupa de casă şi de mine, în timp ce un ucigaş se plimba în libertate, omorând femei. Nu-i făceam deloc sarcina mai uşoară dacă mă furişam noaptea şi îmi dădeam întâlnire cu morţii în timpul după-amiezii. Mi-am rotit inelul mamei pe deget, mai întâi într-un sens, apoi în celălalt.

— Ce-ai zice dacă i-aş cere lui Thomas să treacă pe aici un pic?

Ştiam că era o întrebare scandaloasă, din moment ce el nu avea să fie acasă, dar mă gândeam că propunerea avea să-l liniştească, ştiind că nu mai ieşeam în oraş. Şi-n plus, mătuşa Amelia şi Liza erau acolo; nu era ca şi cum am fi rămas de capul nostru.

— Audrey Rose... nu sunt sigur.

M-a privit câteva clipe, care mi s-au părut cumplit de lungi, punând în balanţă normele societăţii cu ceea ce l-ar fi făcut să se simtă, fără îndoială, mai liniştit. Şi-a scos pieptănul preferat, şi l-a trecut prin păr, apoi l-a pus la loc în buzunarul jachetei înainte să răspundă.

— Prea bine! Îi voi telefona chiar înainte să plec. Să nu închizi nicio uşă!

Nathaniel a inspirat adânc şi a privit de-a lungul holului.

— Te rog un lucru: rămâneţi în zona sălii de masă şi a salonului. Tata se va întoarce peste mai puţin de două săptămâni. Ne va omorî pe amândoi dacă reputaţia ta se duce pe apa sâmbetei. Mai ales că...

Nathaniel a închis gura şi s-a întors. Nu avea să scape aşa de uşor dacă intenţiona să păstreze secrete faţă de mine. Am alergat după el şi l-am apucat de mânecă, trăgând astfel încât să se întoarcă spre mine.

— Mai ales că ce? l-am luat la întrebări. Ce-mi ascunzi, Nathaniel? S-a întors în Londra? Se simte tot rău?

Fratele meu arăta ca şi cum ar fi preferat să discute din nou cu poliţistul decât să mă lămurească. Un sentiment îngrozitor mi-a inundat mintea şi gâtul. L-am scuturat de

braţ, implorându-l. Nathaniel a oftat. Nu dura niciodată mult până să-mi cedeze. Nu mă simţeam decât foarte puţin vinovată că-i exploatam această slăbiciune.

— Tatăl tău a primit vizitatori atât în oraş, cât şi la ţară, a zis mătuşa Amelia, apărând ca din senin.

Arăta ca o variantă feminină a tatălui şi a unchiului meu; înaltă, blondă şi frumoasă. Nimeni nu şi-ar fi putut imagina că avea patruzeci de ani. Mătuşa Amelia era întruchiparea idealului oricărei femei. Totul – de la părul perfect coafat, până la picioarele încălţate în mătăsuri – era imaculat şi delicat. Chiar şi expresia dezaprobatoare şi ascuţită de pe chipul ei avea un aer regal.

— Deşi, după seara aceasta nebună şi zvonurile ce-i vor urma cu siguranţă, nu mai sunt aşa de sigură că va avea succes. Dacă n-aş şti mai bine, aş presupune că ai încercat să-ţi distrugi *toate* şansele de a-ţi găsi un soţ.

Mi-am mutat privirea de la mătuşa mea la fratele meu.

— Mi-ai spus că nu a plecat deloc din Bath.

— De câteva săptămâni, un tânăr domn îi trimite scrisori tatei. Din câte am înţeles, familia lui are legături politice foarte puternice.

Nathaniel şi-a netezit costumul.

— Uniunea familiilor noastre ar fi un pas firesc. Tata s-a întors în Londra ca să-l întâlnească, dar nu a fost aici decât pentru o zi.

Mă simţeam ca şi cum pământul şi-ar fi deschis o gură uriaşă şi m-ar fi înghiţit cu totul. Nu puteam să nu mă gândesc că tata se întâlnea în secret cu potenţiali soţi pentru mine, în timp ce se presupunea că e la recuperare.

— Dar nici nu am ieşit încă în societate! am protestat. Mai e un an întreg până să-mi fac griji pentru baluri şi petreceri. Cum o să mă descurc şi cu asta pe lângă ucenicia cu unchiul şi crimele ce au loc în Whitechapel?! Nu pot suporta gândul de a fi curtată!

Cu excepţia unui singur băiat, cu inima plină de năzdrăvănii. Apoi un gând mi-a încolţit în minte… Familia lui Thomas era implicată în politică, din câte ştiam. Iar noi lucram împreună de câteva săptămâni. Oare flirturile lui

erau reale?

Mătuşa Amelia s-a încruntat.

— O să fie un miracol dacă tânărul va mai fi interesat de această uniune. Trebuie să îndrepţi situaţia. Organizez o întâlnire la ceai mâine după-amiază. O să-ţi facă foarte bine să intri în contact cu fete de vârsta ta, interesate de lucruri potrivite. Nu te vei mai ţine de jocuri copilăreşti şi nu vei mai aduce vorba de crime. Şi cu siguranţă nu vei mai fi „ucenica" unchiului tău şi a ştiinţelor lui nefireşti. Dacă află tatăl tău, se va îmbolnăvi iar. M-am făcut înţeleasă?

M-am uitat la fratele meu, aşteptând ajutorul lui, însă era prea preocupat de ale lui.

— Dar...

Nathaniel s-a uitat o clipă la ceasul din hol, apoi m-a privit cu milă.

— Încearcă să nu te gândeşti acum la asta! Sunt sigur că totul va fi bine. Chiar trebuie să plec! Trebuia să-l întâlnesc pe şeful avocaţilor acum o jumătate de oră.

Fără să mai aştepte răspunsul meu, Nathaniel şi-a ridicat pălăria în faţa mătuşii Amelia şi a mea, apoi a traversat brusc holul şi a ieşit pe uşă, lăsându-mă să înfrunt singură urmarea bombei pe care tocmai o îndreptase asupra mea.

De ce era tata brusc interesat să mă mărite şi cine era bărbatul misterios care îi scria despre mine? Dacă nu era Thomas, atunci cine? Un sentiment inconfortabil mi s-a răsucit ca un şarpe în stomac. Nu-mi plăcea deloc turnura evenimentelor şi aş fi făcut orice îmi stătea în putere să întârzii orice încercare de a fi curtată. Mi-am încleştat pumnii.

— Căsătoriile aranjate nu mai sunt la modă, am spus, sperând să apelez la vanitatea mătuşii. Sunt sigură că oamenii vor bârfi.

— Uite ce-i, a zis mătuşa Amelia, bătând din palme şi ignorându-mă cu totul. E timpul să scapi de hainele acelea oribile, năclăite de sânge. Apoi ne vom ocupa de părul tău.

Mătuşa a strâmbat din nas ca şi cum ar fi văzut o

rozătoare cotrobăind prin gunoi. Am simţit cum ceva în mine se strângea. Numai la păr nu mă gândisem după ce abia găsisem un om mort.

— Sincer, Audrey Rose, eşti prea drăguţă şi prea în vârstă ca să mai hoinăreşti ca un băieţandru, a zis ea. Adu-ţi acul şi aţa după ce faci baie; e timpul să ne ocupăm de lada ta de zestre.

DOISPREZECE
LEGĂTURI DE FAMILIE

Reşedinţa Wadsworth,
Belgrave Square
13 septembrie 1888

După aproape două ore şi câteva încuviinţări ligave, mătuşa Amelia s-a retras în cele din urmă în camera ei, satisfăcută că-mi smulsese toate pornirile necivilizate cu fiecare cusătură.

Nu părea să o deranjeze faptul că găsisem un bărbat ucis, atâta timp cât cream violete frumoase şi viţe încolăcite pentru a mă revanşa pentru faptul că încălcasem tabuurile societăţii. Insistase, de asemenea, ca slujnica mea cea nouă să adauge ceva mai multă „pudră şi lustru" ritualului meu de înfrumuseţare de după baie. Când îi spusesem că nu era necesar, că mă descurcam şi singură, mătuşa se încruntase şi îşi umpluse iar paharul cu vin, poruncind servitoarei să se ocupe de cele necesare aspectului meu civilizat în fiecare zi de atunci încolo.

Am rezistat nevoii de a-mi şterge fardul în exces de la ochi, mai ales că Thomas arunca priviri infatuate în direcţia mea. Îmi plăcea să mă machiez, ca oricărei fete de vârsta mea, doar că eu preferam subtilitatea.

— Poliţia spune că ucigaşul a folosit o rotiţă zimţată ca să-i taie gâtul.

Thomas s-a foit în scaun, în sala noastră de pictură. Refuzasem să-l las să fumeze în casă, aşa că era mai agitat decât de obicei, în timp ce-mi povestea amănuntele investigaţiei. Apoi mi-a întins unul dintre jurnalele medicale ale unchiului. Degetul lui a întârziat o clipă lângă al meu, înainte să-şi deschidă propriul carnet.

— Cum Dumnezeu a reuşit cineva să facă aşa prăpăd cu o simplă rotiţă? am întrebat, incapabilă să-mi găsesc poziţia în fotoliu.

Era ciudat să-l am pe Thomas în casă, fără a fi supravegheaţi, chiar dacă ne petrecuserăm timpul hoinărind prin Londra şi Reading de unii singuri, iar mătuşa şi vara mea se aflau la câteva etaje deasupra noastră.

Speram că imediat ce începeam să discutăm despre crimă, lucrurile aveau să devină mai puţin stânjenitoare, însă socoteala mea s-a dovedit a fi greşită.

— Nu este deloc greu să transformi un asemenea obiect într-o armă.

Thomas a ridicat ceaşca de ceai, însă nu a sorbit şi a aşezat-o la loc, pironindu-mă cu privirea.

— Rotiţa zimţată e din metal şi e foarte ascuţită. Orice nebun sau beţiv ar putea omorî folosindu-se de ea. Chiar şi eu am ascuţit câteva.

Nu aveam energia necesară să-l întreb de ce experimentase sau avusese nevoie să ascută rotiţe. Lăsând informaţia să treacă pe lângă mine, m-am concentrat la caz, bătând darabana pe copertele jurnalului.

— S-au găsit rotiţe şi la locurile celorlalte două crime. Cam mare coincidenţa, nu crezi?

— Dragă Wadsworth, pe zi ce trece, colaborarea noastră e tot mai fructuoasă. Inteligenţa ta e chiar... atractivă, a zis Thomas, arcuindu-şi sugestiv sprâncenele şi admirându-mi părul împletit. Haide să bem nişte vin şi să dansăm aşa cum nu se cuvine! Eşti deja îmbrăcată pentru ocazie. Să profităm!

Thomas a întins mâna, cu palma în sus. Pe faţă i se lungise un rânjet ticălos.

— Thomas, te rog!

I-am făcut semn să-şi ia mâna şi m-am înroşit până în vârful urechilor. Ar fi fost mult prea scandalos şi totodată tentant să dansez cu Thomas, fără niciun însoţitor. Şi-n plus, nu ar fi rezolvat misterul mai repede.

— Mătuşa Amelia ar muri pe loc dacă ar surprinde o asemenea... indiscreţie.

— Hmm... Sfârşitul ei prematur te-ar scuti de alte lecţii de brodat, nu-i aşa? Poate că ar fi mai bine să lăsăm dansul

şi să ne îmbrăţişăm pasional.

— Thomas! l-am dojenit eu.

Cu cât descopeream mai curând cine era ucigaşul, cu atât scăpăm mai repede de Thomas Cresswell şi de felul lui complicat de a fi. În ritmul în care evoluau lucrurile, nu m-aş fi mirat să ajungem să ne sărutăm pe alei întunecate. Atunci, reputaţia mea ar fi fost cu siguranţă distrusă. Nu-mi plăcea deloc unda de dezamăgire pe care am simţit-o la gândul că nu aveam să-mi mai petrec aşa de mult timp cu el.

— Prea bine, atunci!

Thomas s-a lăsat pe spate, oftând.

— Cred că cineva ne-a spionat în şantierul naval. Probabil că ne-a auzit vorbind despre domnul Dunlop. Este singura concluzie logică pe care o putem trage. Dacă putem identifica spionul, sunt sigur că ne vom găsi şi ucigaşul.

— Şi dacă aş avea o coroană, aş fi regină, am replicat, neputând să mă abţin. Sincer, Thomas, ce afirmaţie ridicolă! Dacă, dacă, dacă... Dacă vrem să oprim un criminal cu sânge-rece, avem nevoie de ceva mai mult decât de un simplu „dacă”.

Ironia ultimei mele replici nu i-a scăpat lui Thomas. Un zâmbet firav i s-a strecurat pe buze pe când se apropia periculos de mult de chipul meu.

— Dacă îţi cumpăr o coroană, alergi în jurul Palatului Buckingham purtând nimic altceva decât cămaşa, cerându-le gărzilor să te lase înăuntru?

— Fii serios, l-am repezit, dar nu înainte de a râde de absurditatea imaginii. Îţi imaginezi aşa ceva? Aş fi aruncată în Turn, iar cheia azvârlită în Tamisa, ca măsură de precauţie. Călătorie sprâncenată!

— Nu-ţi fie teamă! Aş găsi o cale să te scot din închisoare, frumoasa mea!

Am clătinat din cap.

— Minunat! Ai sfârşi în celula alăturată, condamnându-ne astfel pe amândoi.

Thomas a râs cu poftă preţ de câteva momente. Privirea

i-a rătăcit spre buzele mele şi i s-a oprit acolo. Am simţit un nod în gât, aducând-mi brusc aminte că eram singuri. Nu găseam niciun motiv suficient de bun ca *să nu-l sărut.* În ochii societăţii, eram oricum un copil-problemă. Aş fi putut la fel de bine să-mi îmbrăţişez rolul şi să mă şi distrez. Verişoara Liza mi-ar fi cerut toate detaliile... O bârfă mică ar fi fost chiar amuzantă.

Văzându-mi reacţia, Thomas a micşorat încet, încet distanţa dintre noi. Pulsul meu a luat-o la goană pe când expresia de pe chipul lui a devenit una de imprudenţă gingaşă. Da, m-am gândit. Era bine. Nici nu-mi puteam închipui un prim sărut mai frumos.

Din bucătăria de la parter s-a auzit un zgomot ce a rupt vraja. Thomas şi-a îndreptat brusc umerii, deschizând carnetul cu un interes sporit; temperatura din cameră a scăzut cu cel puţin douăzeci de grade. Am rămas nedumerită în faţa reacţiei lui atât de rapide. Aproape că aveam de gând să aprind focul, nu că ar fi ajutat cu ceva la remedierea comportamentului său glacial.

I-am imitat gestul şi am căutat să-mi liniştesc gândurile. Ei bine, puteam fi la fel de schimbătoare precum Thomas, dacă aşa voia să se desfăşoare parteneriatul nostru. Nu era nevoie să râdem sau să fim prieteni. De fapt, nu ar fi trebuit să mă apropii de el. Nu-mi venea să cred cât de aproape fusesem de a-l săruta! Ce bestie deplorabilă!

Deşi, dacă aş fi fost cinstită, ar fi trebuit să admit că era plăcut să am un amic pe care societatea îl considera la fel de ciudat ca mine. În copilărie, tata nu permisese accesul vreunui prieten în casa noastră, din cauza gripei sau a unei potenţiale contaminări cu pojar, aşa că nu avusesem nicicând un prieten bun, iar acum duceam dorul unei asemenea relaţii.

În ciuda eforturilor tatei, boala tot îşi găsise calea spre căminul nostru. Sărmanul nu-şi dăduse seama cât de mult avea că îngreuneze atitudinea sa lucrurile când aveam să cresc suficient de mult ca să accept singură invitaţiile la ceai. Acum aveam nevoie ca mătuşa şi vara mea să-mi prezinte prieteni. Cu toate acestea, nu puteam fi supărată

pe tata. Făcuse ce credea el că era mai bine, chiar şi când îi ieşise pe dos.

— Iau eu asta!

Am apucat un alt jurnal al unchiului, de pe jumătatea de masă de lângă Thomas.

Se părea că tânărul strânsese aproape toate carnetele unchiului înainte să ajungă aici şi le păstra la îndemână. Nu-i vorbă, îşi păstra şi manierele.

Thomas nu s-a obosit să ridice capul. Dintre toţi… am închis gura şi am citit cele câteva propoziţii de mai nainte, forţându-mi creierul să găsească o legătură între victime. Două prostituate, domnişoara Smith şi un vizitiu devenit marinar. Pentru început, majoritatea aveau o legătură cu tata. Singura persoană care părea să nu-l fi cunoscut era domnişoara Annie Chapman, iar ea fusese ucisă în cel mai brutal fel posibil. Totul indica faptul că domnişoara Chapman nu-şi cunoscuse ucigaşul, dar era posibil ca toţi ceilalţi să-l fi ştiut. Mi-am înghiţit nodul din gât, conştientă că era ceva ce trebuia să facem imediat.

— Scuză-mă!

M-am ridicat, adunându-mi fustele ca pe nişte martori tăcuţi şi m-am îndreptat spre uşă fără a mai aştepta ca Thomas să mă urmeze. Dacă voia să mă trateze atât de rece, atunci aveam să-i arăt aceeaşi lipsă de respect. Nu aveam nevoie de un bărbat ca să mă simt puternică. Pentru asta îi puteam mulţumi tatei; absenţa lui din majoritatea treburilor zilnice mă pregătise suficient de bine să mă descurc singură.

Traversând iute coridorul, m-am oprit, ascultând vocile ce răzbăteau de jos, prin canalele de aerisire acoperite cu fier forjat din podea. Imediat ce am ajuns în dreptul biroului tatei, m-am oprit iar, auzind pe cineva ciocănind în uşa de la intrare. La naiba! M-am întors pe hol şi m-am strecurat în sala de pictură, bine luminată, în timp ce lacheul îl întâmpina pe musafir.

Tot ce mai aveam nevoie acum era să fiu prinsă cotrobăind printre lucrurile tatei. Însă, amintindu-mi brusc de ceva ce menţionase Thornley, mintea a început să mi se

umple de întrebări.

Thomas continua să citească. I-am dat puţină atenţie, silindu-mă să aud cine ne vizita la o asemenea oră. Paşii se apropiau, aşa că m-am prefăcut pierdută în lectură. Lacheul a intrat în cameră, aşteptând să-l bag în seamă. Mi-am ridicat privirea, cu ochii inocenţi şi mari.

— Da, Caine?

— A sosit un anume domn Alberts, care vrea să vă vadă, domnişoară Audrey Rose. Spune că lucrează pentru unchiul dumneavoastră şi are un mesaj urgent. Îşi cere scuze pentru ora târzie. Să-i spun să plece?

Am clătinat din cap.

— Unchiului nu-i stă în fire să trimită oameni aici dacă nu e foarte important.

Mai ales dacă tata ar fi putut intercepta mesajul pe care fratele lui ar fi vrut să-l ţină secret.

Trebuie să se fi întâmplat ceva. Poate că găsise o legătură între crime şi nu mai putea aştepta până dimineaţă sau poate că descoperise identitatea ucigaşului. Nerăbdarea mi-a cutremurat trupul, ştergându-mi orice alte gânduri.

— Invită-l aici imediat, te rog!

Lacheul a dispărut, întorcându-se alături de servitorul unchiului meu. Omul strângea în mâini o pălărie derby, uzată, răsucindu-i borul iar şi iar. Arăta de parcă tocmai fusese martor la ceva oribil. Inima mi s-a prefăcut în plumb, bătându-mi greoaie în piept. Poate că omului îi era pur şi simplu teamă să nu-l întâlnească pe tata. Cu siguranţă că unchiul bătuse suficient toba în aceşti ultimi ani despre fratele său crud, nefericitul lord Edmund Wadsworth, care-şi ascundea sufletul întunecat în spatele titlului pompos. Speram ca aceasta să fie cauza neliniştii bărbatului din faţa mea.

— Aveţi un mesaj de la unchiul meu?

Bărbatul a dat din cap, aruncându-şi privirea spre Thomas, în timp ce devenea din ce în ce mai agitat.

— Da, domnişoară Wadsworth. Mi-e teamă că este... este îngrozitor.

Servitorul unchiului şi-a răsucit pălăria până ce am devenit convinsă că avea să o rupă în două.

— Vorbiţi liber, domnule Alberts, l-am îndemnat. Ce veşti ne aduceţi de la unchiul meu?

Omul a înghiţit; mărul lui Adam i s-a ridicat în gât.

— A fost arestat, domnişoară! Cei de la Scotland Yard l-au luat cu o Black Maria[7] şi toate cele. Ne-au spus că el e responsabil de crimele din Whitechapel. Au zis că a înnebunit.

Omul a făcut o pauză, încercând să prindă curaj pentru restul mesajului.

— A venit un martor şi l-a identificat. A zis că el e cel pe care l-a văzut furişându-se la locul crimei. Comisarul a spus că trebuie să ia în considerare orice suspect din cauza… din cauza a cât de urât erau tăiate femeile.

Hârtiile pe care Thomas începuse să noteze i-au zburat printre degete, iar paginile au fluturat la podea ca pulberea de cenuşă după foc.

— Ce prostie mai e şi asta?

Alberts a clătinat din cap, coborând privirea în podea şi tremurând din toate încheieturile.

— Chiar acum îi cotrobăie în laborator. Caută şi alte dovezi, ca să-l închidă. Se zice că nu e decât o chestiune de timp până ce e găsit vinovat şi executat. Ei zic că el… că el e Măcelarul.

— Caine, adu-mi, te rog, paltonul!

Atenţia mea s-a îndreptat spre Thomas, care părea luat prin surprindere. Avea gura căscată şi clipea nevenindu-i să creadă. Trebuia să ajungem de urgenţă în laboratorul unchiului, înainte ca poliţia să-i distrugă viaţa şi cercetările.

— Domnule Alberts, vă mulţumesc că ne-aţi informat despre aceasta…

— La naiba cu politeţea, Wadsworth! a strigat Thomas, traversând iute camera şi ieşind pe hol. Hai să ne grăbim cât încă mai exista un laborator de salvat. Tu – Thomas a arătat spre lacheul din hol –, pregăteşte birja de parcă

[7] Vehicul de poliţie, pentru transportul prizonierilor (n.trad.).

salvarea ta ar depinde de ea.

Mi-a luat paltonul din mâinile lui Caine, oferindu-se să mi-l pună în jurul umerilor, însă i l-am smuls. Când am văzut că lacheul încă nu se clintise, i-am făcut semn.

— Te rog, fă aşa cum ţi-a cerut domnul Cresswell, în mod nepoliticos!

Thomas a pufnit pe când lacheul a dispărut ca să-mi îndeplinească porunca.

— Ah, da! *Eu* sunt ticălosul. Unchiul tău este luat de poliţie, e foarte probabil ca descoperirile lui ştiinţifice să fie distruse de nişte barbari, însă tot eu sunt cel obraznic. Are foarte multă noimă.

— Eşti enervant de neruşinat! Ştii, oamenii nu îţi vor intra mai repede în voie dacă te porţi grobian şi te răsteşti la ei.

Mi-am tras haina şi am închis nasturii cu iuţeală.

— Nu am aştepta încă după trăsură dacă i-ai fi cerut frumos să o aducă.

— Mai ai şi alte vorbe înţelepte pe care ai vrea să mi le însuşesc, porumbiţa mea? a întrebat el, pe un ton plat.

— De fapt, da, am. Nu mori dacă eşti mai bun cu oamenii. Cine ştie? am zis eu, fluturându-mi mâinile în aer. Poate că ai să găseşti, în sfârşit, pe cineva care să te tolereze. Şi, oricum, cât e de pervers faptul că eşti mai îngrijorat pentru laboratorul unchiului meu decât pentru viaţa lui! Priorităţile tale sunt greşite, fără chip de a fi redresate.

— Poate că nu-mi doresc niciun prieten, a zis el, îndreptându-se spre uşa de la intrare. Poate că sunt mulţumit să vorbesc aşa cum vorbesc şi singurul lucru de care-mi pasă e părerea ta. *Nu* sunt mai îngrijorat pentru laboratorul unchiului tău, ci îmi fac griji din cauza motivelor pentru care l-au luat.

Thomas şi-a frecat fruntea.

— Până acum, poliţia a arestat patru bărbaţi fie pentru că băuseră prea mult, fie pentru că au făcut ameninţări cu cuţitul. Mă întreb, cu oroare, dacă l-au dus la muncă silnică sau la ospiciu.

— Nicio variantă nu mi se pare mai plăcută.

— E adevărat, a spus Thomas, dar şansele sunt mai mici să fie tratat cu „tonic" dacă e obligat la muncă silnică.

În următoarele câteva momente, birja noastră zveltă trasă de un singur cal negru, care arăta periculos, a ajuns în faţa casei. Bestia a pufnit, umplând cu rotocoale de aburi aerul serii, deja încărcat de ceaţă. Am urcat în trăsură, fără să mai aştept ajutorul lui Thomas sau al vizitiului. Trebuia să ne grăbim. Nu aveam de unde şti în ce măsură distrugea poliţia munca unchiului Jonathan. Iar dacă ceea ce spusese Thomas despre ospiciu era adevărat... Nu am reuşit să termin gândul.

Thomas m-a urmat în trăsură. Atenţia lui era aţintită asupra drumului din faţa noastră, iar gura părea că i se încleştase. Nu-mi dădeam seama dacă era îngrijorat din cauza unchiului sau supărat pentru că-l insultasem. Poate că era câte un pic din ambele.

Vizitiul a plesnit din bici şi am pornit, zburând pe străzi într-un ritm grozav de rapid. Am depăşit trăsuri mai mari, mişcându-ne la fel de agil ca o panteră pe străzile întortocheate ale Londrei. Am ajuns în doar câteva minute în faţa casei din Highgate a unchiului meu. Am sărit din trăsură. Paşii mei deja apăsaţi erau şi mai îngreunaţi de fuste. Poliţia ieşea şi intra din casa unchiului, scoţând cutii întregi cu documente. Am alergat spre un tânăr care părea să se ocupe de operaţiune.

— Ce înseamnă asta? am întrebat, sperând ca jena să-i oprească, măcar pentru puţin timp. Nu aveţi niciun pic de respect pentru un om care a ajutat la prinderea criminalilor mai toată viaţa? Ce vreţi de la unchiului meu?

Ofiţerul s-a simţit suficient de jenat ca să roşească, dar şi-a umflat pieptul lui impresionant în clipa în care Thomas urca agale scările, păşind insuportabil de ţanţoş. Omul şi-a întors iar atenţia la mine. Ochii lui păreau să arate o umbră de remuşcare, însă din oceanul lor nu avea să curgă nicio lacrimă sărată.

— Îmi pare cu adevărat rău, domnişoară Wadsworth, a zis el. Dacă aş decide doar eu, i-aş trimite pe toţi acasă.

Credeţi-mă când spun că nu am nimic împotriva unchiului dumneavoastră.

Tânărul a zâmbit timid, un fapt straniu pentru un bărbat cu trupul şi încrederea unui olimpian.

— De fapt, mereu am apreciat munca lui. Am primit însă ordine de sus şi nu le pot ignora, nici dacă aş vrea.

Mi-era greu să-mi imaginez cum o persoană ce vorbea atât de frumos alese o viaţă ca simplu poliţist. Am mijit ochii, observând decoraţiile de pe uniforma lui; era deci un ofiţer de rang înalt. Nu era un simplu poliţist, ci avea sânge nobil, de ajunsese să aibă un asemenea grad la o vârstă atât de fragedă.

Privirea mi s-a mutat la chipul lui. Oasele fine şi unghiurile ascuţite ale obrajilor, bărbia pătrată îl făceau destul de chipeş. Tânărul era, cu siguranţă, de familie bună. La chip, semăna cu o versiune mai tânără, mai frumoasă, a prinţului Albert Victor, *fără* mustaţă.

— Cum ziceaţi că vă cheamă? am întrebat.

Thomas şi-a dat ochii peste cap.

— Nu a spus nimic, Wadsworth! Dar ştii şi tu asta. Gata cu flirtul şi să ne vedem de treaba pentru care am venit.

M-am încruntat la Thomas, însă tânărul nu i-a dat pic de atenţie.

— Vă cer scuze pentru lipsa de politeţe, domnişoară. Sunt William Blackburn, comisar. Sunt şeful celor patru sute optzeci de poliţişti de aici, din Highgate.

Numele lui suna vag familiar, dar nu-mi dădeam seama unde-l mai auzisem. Poate că fusese pomenit în ziar, în legătură cu crimele. Thomas mi-a întrerupt firul gândurilor.

— S-ar părea că i-ai adunat pe toţi ca să calce în picioare casa asta, a bombănit el, dând la o parte un poliţist înainte de a intra ca să evalueze situaţia cu ochii lui.

Voiam să-l strâng de gât pentru cât de obraznic era. Era posibil ca Blackburn să ne poată oferi răspunsurile pe care altfel nu le-am fi aflat. În ciuda inteligenţei lui superioare, Thomas putea fi de-a dreptul obtuz când venea vorba de oameni. Dacă trebuia să mă fac prietenă cu diavolul ca să-l

ajut pe unchiul, atunci n-aveam încotro. M-am pomenit că îi ceream scuze ofiţerului:

— Este puţin impulsiv, vă rog să-i iertaţi comportamentul nepoliticos. Poate fi destul de... am zis eu, fără să termin vorba.

Thomas Cresswell nu era un tip care să li se pară fermecător altor persoane decât mie, şi atunci ocazional. De asemenea, tânărul nu era politicos nici când avea o zi bună. Mama m-ar fi sfătuit că era mai bine să tac dacă nu aveam o vorbă bună de spus, aşa că nu mi-am continuat ideea.

Blackburn mi-a zâmbit sfios şi mi-a oferit braţul. Am ezitat o clipă, înainte să-mi înlănţui braţul de al lui. „Fii cuminte, Audrey Rose!”

— Vă voi însoţi înăuntru şi voi încerca să vă explic cât pot de bine motivul pentru arestul unchiului dumneavoastră.

Comisarul s-a oprit şi a privit în jur, înainte să se aplece spre mine. Pe pielea lui dăinuia un miros aproape cunoscut.

— Mi-e teamă că nu este deloc într-o postură fericită, domnişoară!

TREISPREZECE
SCHIŢE ŞI BOLŢURI ÎNSÂNGERATE

Laboratorul doctorului Jonathan Wadsworth,
Highgate
13 septembrie 1888

Era un coşmar să intru în laboratorul din pivniţa unchiului, alături de nişte musafiri nepoftiţi ce scotoceau peste tot ca nişte saprofagi.

Cărţile unchiului, însemnările lui, lipseau cu desăvârşire. Mă simţeam ca şi cum una dintre coaste mi-ar fi fost tăiată cu fierăstrăul, lăsându-mă fără respiraţie şi fără o parte din mine. Desprinzându-mă de la braţul lui Blackburn, m-am întors lent pe loc, cu ochii mari de uimire. Dacă acesta era un vis oribil, atunci speram să mă trezesc cât mai curând. Aveam însă înfricoşătorul sentiment că acesta nu era decât începutul unei serii de coşmaruri fioroase.

Borcanele cu specimene erau singurele obiecte ce rămăseseră neatinse. Ochii plictisiţi, în formol, priveau haosul, judecându-l mut. Oh, cât de tare îmi doream să fiu ca acele lucruri moarte şi fără simţăminte! Orice ar fi fost preferabil realităţii! Refugiul meu din toate acele luni fusese distrus în doar câteva ore de nişte oameni care nu dădeau nici doi bani pe munca noastră.

— ...combinată cu istoricul său în legătură cu disecţiile şi cunoştinţele medicale, toate au fost împotriva sa, zicea comisarul Blackburn.

Eu însă nu mă puteam concentra la vorbele lui. Slavă cerului că unchiul nu se afla acolo; i s-ar fi frânt inima!

Am privit cu neputinţă cum un ofiţer se lupta cu un tom mare, suflat cu aur, pe care unchiul Jonathan îl răsfoise cu doar câteva zile înainte, pentru a-l aşeza în cele din urmă într-o cutie, de parcă ar fi fost un animal turbat, gata să sară la el. Măcar de-ar fi fost aşa! Bărbatul a apucat apoi o cutiuţă pe care unchiul o păstra în birou şi i-a scos

capacul. Din ea au căzut zornăind pe podea bolţuri şi şuruburi, fapt ce a oprit, pentru un moment, investigaţia. Ofiţerul s-a aplecat să culeagă obiectele, ridicându-se cu o expresie de dezgust şi şoc pe chip. Omul i-a arătat comisarului ce găsise.

Bolţurile erau acoperite de o substanţă roşie, ce nu însemna decât un singur lucru. Propriul sânge aproape că a încetat să-mi mai curgă prin vene în timp ce ochii mei au întâlnit privirea speriată a lui Thomas.

— Trebuie să vorbesc cu unchiul Jonathan! Trebuie... pot să explic! Eu doar...

Cineva a aşezat lângă mine un scaun, pe care m-am prăbuşit moale; mă simţeam ca şi cum oxigenul fusese scos din laborator cu un nou aparat pe bază de aburi, a cărui reclamă o văzusem pretutindeni în Londra. *Ce fusese în capul unchiului* când hotărâse să fure dovezi? Bolţurile erau de la locurile crimelor şi ar fi trebui să se afle la Scotland Yard.

Unchiul se pusese singur, fără să vrea, în poziţia suspectului principal, iar eu nu aveam nici cea mai vagă idee cum să-i fiu de ajutor sau la cine să apelez. Tata, care deşi avea cunoştinţe influente, ar fi preferat să-şi vadă fratele spânzurat decât să-l ajute în vreun fel. Nathaniel, deşi şi-ar fi dorit să ajute, măcar de-ar fi fost numai de dragul meu, ar fi ales să nu facă nimic care să-l înfurie pe tata sau să cauzeze un scandal şi mai mare decât acela ce se abătea deja asupra familiei Wadsworth. Mai ales când era vorba de o veste de asemenea magnitudine, gata să apară în ziare imediat ce jurnaliştii aveau să afle.

Fără îndoială că mătuşa Amelia avea să dea petreceri simandicoase şi să participe la slujbele zilnice, sperând să distragă atenţia oamenilor de la legătura ei cu fratele cel păcătos.

Apoi mai era şi bunica.

Ea nu avea nicio legătură cu familia tatei, aşadar nu avea de ce să se simtă obligată să se implice. Şi nu din răutate, ci din cauza unui sentiment de antipatie pentru toţi bărbaţi cu numele de Wadsworth. Bunica îl învinovăţea

făţiş pe tata de boala mamei şi îşi exprimase destul de clar ameninţarea că „dacă vreun Wadsworth s-ar afla vreodată în ştreang, gata să plătească pentru crimele sale, m-aş găsi în primul rând, în centru, privind şi aplaudând” înainte să împartă *boondi ladoo*[8] tuturor celor prezenţi. De fiecare dată când îi trimiteam o scrisoare, ea căuta motive pentru a mă face să o vizitez la New York, încercând să mă convingă să-mi fac bagajele şi să pornesc în călătoria deja aranjată de ea. În cazul acesta, ar fi fost perfect, însă nu exista chip să plec acum din Londra.

— Întoarceţi laboratorul pe dos, dacă e nevoie! i-a spus Blackburn unui ofiţer. Dar cu grijă!

Replica lui m-a smuls din visare. I-am aruncat o privire plină de ură comisarului, doar pe jumătatea conştientă de faptul că Thomas se isterizase din cauza unui anumit carnet: al lui.

— Pesemne că nu sunteţi în toate minţile. Nu am să vă dau ceea ce îmi aparţine.

Comisarul Blackburn a îngenuncheat în faţa mea. Privirea lui nu mai era blândă. M-am uitat la şuviţele lui de păr spălăcit. Spre deosebire de fratele meu, a cărui frizură era mereu îngrijită, părul poliţistului era prea rebel ca să poată fi îmblânzit, revărsându-se în cârlionţi ca nişte şerpişori în jurul tâmplelor. Ce bine i se potrivea pe capul de monstru cu sânge-rece!

— Ştiu că e prea mult, domnişoară Wadsworth, dar mi-e tare teamă că asta nu e tot!

Blackburn i-a făcut semn ofiţerului care se certa cu Thomas să cedeze în ceea ce priveşte jurnalul, având în vedere că acesta îl adusese cu el şi nu făcea partea din cercetarea lor.

— Există martori care au declarat că cineva care se potriveşte descrierii unchiului dumneavoastră a fost văzut la locul ultimelor două crime.

Brusc, am revenit la realitate. M-am holbat la comisarul Blackburn ca şi cum el ar fi fost cel nebun.

— Serios? Şi, mai exact, câţi bărbaţi din Londra se

[8] Desert indian (n.trad.).

potrivesc descrierii unchiului meu? am întrebat. Pot enumera cel puţin zece, chiar acum, unul dintre ei fiind chiar nepotul reginei, prinţul Albert Victor Edward. Ce? Acum veţi susţine că şi ducele de Clarence şi Avondale este implicat în crime? Sunt sigură că regina ar fi încântată să audă una ca asta. De fapt – am mijit ochii –, dumneavoastră aţi putea fi fratele mai mic al ducelui. E posibil *să fiţi* implicat?

Blackburn s-a jenat de critica mea nepoliticoasă la adresa investigaţiei sale şi care implicase a doua persoană la succesiunea tronului şi pe el. Am inspirat adânc, încercând să mă calmez. N-aş mai fi fost de folos nimănui dacă eram şi eu dusă de poliţie, sub acuzaţia de trădare.

Mi-am stăpânit vocea.

— Sigur, nu de aceea l-aţi arestat. Păreţi un tânăr prea inteligent ca să arestaţi pe cineva pe baza unor zvonuri!

Blackburn a clătinat din cap.

— Vă cer scuze pentru că trebuie să vă transmit aceste veşti neplăcute, domnişoară! Regret cu adevărat.

Comisarul şi-a mişcat picioarele, încercând să-şi menţină echilibrul în timp ce stătea încă pe vine, în faţa mea.

— Am găsit şi nişte diagrame mai degrabă tulburătoare şi desene ale unor mecanisme ce nu pot fi descrise decât ca fiind... Comisarul a făcut o pauză, în timp ce vârfurile urechilor lui au căpătat o tentă roz. Iertaţi-mă, nu am vrut să depăşesc limita. Dar par a fi dispozitive de tortură. Unele idei se potrivesc cu părţile mecanice găsite de Scotland Yard la locul nenorocirilor. Ei cred că doar cineva care posedă cunoştinţe intime asupra crimei ar fi capabil să construiască asemenea atrocităţi. Aşa cum am spus mai devreme, unchiul dumneavoastră are asemenea cunoştinţe. Iar acum am găsit desene similare în laboratorul său.

Blackburn a dat din cap spre ofiţerul care tocmai descoperise bolţurile ascunse.

— Apoi mai sunt şi ustensilele acestea. Sunteţi o tânără inteligentă! Sunt sigur că puteţi deduce şi singură ce este acea substanţă negricioasă, fără a o spune eu. Vreau cu

toată puterea să cred în nevinovăţia unchiului dumneavoastră, dar există toate aceste dovezi care arată contrariul. Nu pot ignora ce am în faţa ochilor, nici dacă aş vrea. Poporul vrea să se termine odată cu nenorocirea asta.

— Am auzit că sunt cel puţin patru bărbaţi în arest pentru crime, am zis, sperând să arunc o umbră de îndoială asupra bănuielilor. Dintre care doi vin de la ospiciu. Sunt sigură că acest fapt este în favoarea unchiului. Nu se poate să fie toţi vinovaţi.

— Nu ne putem asuma vreun risc. Vă asigur, domnişoară Wadsworth, că unchiului dumneavoastră va fi tratat bine la Bethlem Royal Hospital.

— Cum?

Nu-mi venea să cred ce se întâmpla. Mi-am adunat toate gândurile aprinse, mânându-le într-o cuşcă şi silindu-se să se îmblânzească. Trebuia să păstrez un aer de serenitate, însă îmi era destul de greu când tot cea voiam era să-i trezesc la realitatea pe toţi acei oameni încuiaţi la minte. Bethlem Royal Hospital, cunoscut majorităţii ca Bedlam, era un loc oribil. Unchiul *nu* putea sta acolo.

— Trebuie să mă credeţi, am şoptit cu lacrimi arzătoare, de furie, în ochi. Ştiu că situaţia nu pare fericită, dar vă asigur că unchiul meu este nevinovat. Este genial şi nu ar trebui să fie pedepsit pentru că a găsit calea corectă a investigaţiei. El trăieşte şi respiră prin intermediul cazurilor de infracţiune, atunci când este implicat în ele. Sunt sigură că are o mulţime de motive foarte bune pentru care se află în posesia acelor obiecte. Probabil că făcut schiţele după ce a vizitat locul faptei. Trebuie doar să-l întrebaţi. Aşa lucrează el. Trebuie să ştiţi asta.

Blackburn m-a privit cu milă. Nu avea să-mi întindă vreo mână de ajutor. Jurase să-şi facă datoria şi cu asta, basta. Blackburn nu avea să-mi elibereze unchiul bazându-se doar pe cuvântul său. Avea nevoie de dovezi, chiar dacă veneau sub forma unui alt cadavru.

Am închis gura şi m-am ridicat. Dacă mai rămâneam fie şi o singură clipă, riscam să fiu dusă eu însămi la Bedlam.

Poate că unchiul era nevinovat, dar eu m-aş fi făcut cu siguranţă vinovată de pălmuirea acestor brute fără minte; cu umbreluţa de soare, dacă era nevoie. I-am făcut semn lui Thomas, care încă arunca priviri furioase poliţiştilor, apoi am ieşit din încăpere ca o furtună ce mătura străzile, curăţând toată mizeria într-un torent mare. La naiba cu tot!

Ceaiul de după-amiază, secolul al XIX-lea.

PAISPREZECE
DOMNIŞOARELE NU VORBESC DESPRE CADAVRE

Reşedinţa Wadsworth,
Belgrave Square
14 septembrie 1888

Stând în pragul sufrageriei noastre, mi se părea că mă uit la ceva familiar şi totuşi străin în acelaşi timp. Pe masă se aflau atâtea obiecte, încât am simţit că mă ia ameţeala. Figurine mici din arbuşti erau aşezate alături de câteva buchete înalte de flori exotice de seră. Ceşti alb şi roz din porţelan aşteptau lichidul cald, însoţite de farfurioarele asortate.

— Arăţi de parcă ai aştepta să-ţi fie retezat capul, dragă verişoară, a zis Liza, intrând în paşi de dans. Doar n-ai fost crescută de lupi! Nu ai pierdut decât câteva luni de bârfe. O să recuperezi cât ai bate din palme. Dacă suporţi să vezi sânge şi alte lucruri oribile, atunci niţică dantelă şi ceai vor fi floare la ureche.

Mi-am dezlipit privirea de la masă şi m-am uitat la vara mea. Pentru o clipă, vorbise exact ca mama ei, iar nervii mei s-au liniştit. Dacă mătuşa Amelia era întruparea idealurilor oricărei tinere, Liza era strălucitoarea ei urmaşă. Cu excepţia faptului că fiica avea un mod fascinant de a lua în derâdere tradiţia atunci când îi contrazicea ideile romantice.

Pe când eram copile, obişnuiam să ne întâlnim de două ori pe an, dar asta nu o împiedicase să spună că eram cele mai bune prietene. Era cu doar trei luni mai mare decât mine, fapt ce în opinia ei o făcea infinit mai înţeleaptă în toate privinţele. Mai ales în problemele de dragoste.

Părul Lizei – între caramel şi ciocolatiu – era prins într-un coc complicat. Mi-ar fi plăcut să mă coafez în acelaşi fel. Rochia ei era din mătase marmorată şi avea cea mai

gingaşă nuanţă liliachie din câte îmi fusese dat să văd vreodată. Lucrătura era superbă. În minte mi-a venit pentru o clipă imaginea ultimului cadavru pe care-l cususem. Nu că m-aş fi lăudat, dar cusăturile mele fuseseră la fel de meşteşugite. Dacă nu chiar un pic mai bune.

— Nu-i aşa că-i minunată?

— Chiar aşa, am răspuns înainte să-mi pot pune frâu gurii.

Liza s-a întors zâmbind spre mine.

— Azi, poţi să te joci frumos de-a bârfa şi diseară să faci iar pe detectivul particular. Ar fi exact ca într-un roman!

Liza a bătut din palme, încântată.

— Cât de fascinant! Poate o să vin şi eu într-una dintre aventurile tale. Găsesc vreun băiat chipeş cu care să pot flirta? Nu există nimic mai bun decât pericolul condimentat cu puţin romantism.

Gândurile mi-au zburat pe dată la chipul lui Thomas. Liza a râs iar, ca un clopoţel din basme. M-am îmbujorat, străduindu-mă să-mi recapăt stăpânirea de sine.

— Nu, nu prea sunt...

— Nu ţine secret, scumpă verişoară! Asta-i partea cea mai frumoasă! Oooh, am o idee! Vino!

Liza m-a târât pe hol, pe scări şi în camera pe care o pregătisem pentru ea. Înainte să închidă uşa, vara mea a verificat holul în lung şi-n lat, sperând să nu-şi vadă mama. Însă mătuşa Amelia era ocupată pe la bucătărie, dând porunci servitorilor mai ceva ca un colonel plecat la război.

Mulţumită că eram singure, Liza m-a împins spre masa ei de toaletă, apoi a scos o trusă de machiaj cu mult mai complexă decât instrumentele mele de disecţie.

— Aşadar, cum îl cheamă?

Mi-a trecut o perie prin păr, trăgând şi răsucind şuviţele negre cu o uşurinţă de expert. Am strâns din dinţi, nevrând să-i arăt cât de inconfortabil mă simţeam din cauza smuciturilor sau a subiectului. Sigur, dacă puteam sta cuminte în laboratorul unchiului, puteam foarte bine să trec şi prin această încercare.

M-am dojenit singură. Unchiul era prizonier într-un ospiciu, iar eu mă lăsam coafată. Trebuia să-mi stabilesc priorităţile.

— Al cui nume? am întrebat pe dată, abătându-mi mintea de la gândurile neplăcute.

Dintr-un motiv sau altul, Thomas reprezenta un secret pe care doream să-l păstrez.

— Nu mai face pe sfioasa! Numele băiatului chipeş care ţi-a furat inima!

Liza s-a dat înapoi, admirându-şi opera, înainte de a lua creionul de ochi. Am încercat să nu mă trag înapoi. Îmi conturasem deja ochii şi nu ardeam de nerăbdare să devin ceva ce nu eram. Aveam să-i sugerez delicat servitoarei mele să înceteze cu machiajul excesiv.

— Povesteşte-mi tot despre el, a zis Liza. Cum arată… Ce culoare au ochii lui… Dacă vrea să fugă cu tine într-un paradis exotic… Câţi copii o să aveţi. Sper că ştie să cânte la pian. Toţi bărbaţii buni ar trebui să fie bine educaţi. Oh! Spune-mi că e delicios de inteligent şi că-ţi scrie poeme de amor. Pun rămăşag că îţi compune sonete shakespeariene sub clar de lună şi că în ochi îi dansează stelele, aşa-i?

Mi-am coborât privirea, căutând o modalitate de a încheia conversaţia, însă vara mea m-a prins de bărbie, obligându-mă să mă uit în sus, în timp ce-mi contura ochii. A ridicat o sprânceană, aşteptându-mi răspunsul. Încăpăţânarea era o trăsătură pe care o moştenise din partea familiei Wadsworth.

Am oftat. Oare nu murisem de nerăbdare să împărtăşesc asemenea bârfe cu vara mea, în urmă cu doar câteva zile?

— Ochii lui sunt căprui-aurii când e intrigat de ceva. Arată nobil şi e chipeş, dar e mai interesat de formule şi de rezolvarea cazurilor de crimă decât de mine sau de poezie. Acum se comportă diabolic de gingaş, ca apoi să devină glacial, am zis. Aşa că în viitorul nostru nu se prevăd copii sau vreun paradis exotic. În cea mai mare parte a timpului nici nu-l pot suporta. Aroganţa lui este… nu ştiu… iritantă.

— Prostuţo! Aroganţa ascunde de obicei ceva. Este de datoria ta să descoperi ce.

Liza mi-a tamponat buzele cu degetele, apoi a clătinat din cap.

— E chiar tragic!

Cu un aer serios, Liza mi-a întins un şerveţel.

— Acum estompează!

I-am imitat mişcarea, chinuindu-mă să nu mânjesc culoarea pe mi-o întinsese pe buze. Când am terminat, spre satisfacţia ei, a dat din cap, apoi a arătat spre oglindă.

— Ce e tragic?

Liza a ridicat o sprânceană.

— Eşti îndrăgostită de el, iar el e mai mult ca sigur îndrăgostit de tine. Doar că sunteţi amândoi încuiaţi la minte.

— Crede-mă, am spus, întorcându-mă spre oglindă. El e cel încuiat.

— Păi, atunci trebuie să i-o arătăm băiatului cel prostuţ pe *această* fată. Sunt sigură că ai deveni o ecuaţie pe care s-ar bucura nespus să o rezolve.

Liza mi-a tamponat nasul cu degetul.

— Poartă-ţi atuurile de parcă ar fi un cuţit, scumpa mea verişoară! Niciun bărbat nu a inventat vreun corset pentru minţile noastre. Lasă-i să creadă că stăpânesc lumea. Nu uita nicicând că pe tron stă o regină. Nu există niciun motiv pentru care să nu porţi o ţinută simplă la muncă, pentru ca apoi să îmbraci cea mai fină rochie şi să dansezi toată noaptea. Dar doar dacă îţi face plăcere.

Am rămas cu ochii la Liza pentru câteva clipe, văzând-o acum într-o cu totul altă lumină. Mi-a arătat iar oglinda, ştiind cumva că nu mă văzusem cu adevărat mai nainte.

Reflexia mea a strălucit aprinsă, ca şi cum cerurile însele şi-ar fi abătut lumina asupra mea. Şuviţe întunecate de păr erau prinse în vârful capului, ochii îmi păreau cumva mai misterioşi datorită creionului negru, iar buzele mele erau colorate în roşul-aprins al sângelui abia vărsat. Eram frumoasă şi periculoasă deopotrivă. Un trandafir cu spini. Eram exact cine voiam să fiu.

— Oh!

M-am întors dintr-o parte în alta, admirând întreaga

lucrare.

— Liza, e minunat! Trebuie să mă înveţi şi pe mine să fac asta.

Mintea mi-a zburat la mama şi la sariurile pe care mi le adusese din patria bunicii mele. M-am simţit la fel de frumoasă ca atunci, iar amintirea asta mi-a încălzit inima.

Mama obişnuia să îmbrace costumul tradiţional şi să angajeze un bucătar ce pregătea delicatese în fiecare lună, sperând astfel să ţină vii tradiţiile Indiei. Tata participa cu bucurie la cinele noastre păgâne, mâncând raita şi lipii cu mâinile.

Obişnuiam să-l târâm şi pe Nathaniel la banchetele noastre, însă el era veşnic neimpresionat de lipsa tacâmurilor. „Nu suport să fiu aşa murdar”, zicea el, ieşind apoi afară, îmbrăcat în micuţul său costum. Ce dor îmi era de acele zile pline de simplitate!

Liza şi-a plimbat privirea asupra mea, apoi a început imediat să cotrobăie prin cufărul ei, aruncând peste cap rochii, corsete şi materiale până ce s-a hotărât.

— Dar ce are rochia mea? am întrebat, atingând trandafirii brodaţi pe fuste. Tocmai ce am comandat-o.

Şi era chiar frumoasă.

— Nu are nimic, prostuţo! a răspuns Liza. Dar mi-ar plăcea să te văd în rochia mea pentru ceai. Ah! Uite-o!

O rochie din dantelă crem, cu jupon roz, mi-a fost aruncată iute peste cap şi legată la spate înainte să ştiu ce mi se întâmplă. Liza şi-a şters mâinile, indicând că terminase. Era mulţumită.

— Gata! Eşti frumoasă. Întotdeauna mi-am dorit să am părul la fel de închis la culoare ca al tău. Îţi face verdele ochilor să pară de smarald.

Am rămas acolo, cu ochii pironiţi asupra propriei imagini. Părea a fi într-o contradicţie oribilă cu realitatea lumii şi cu ce se întâmpla în jur. Iată-mă jucându-mă de-a balul în timp ce unchiul era închis într-un ospiciu, iar un criminal măcelărea femei nevinovate.

Liza se afla lângă mine şi m-a prins înainte să mă prăbuşesc pe divan.

— Ştiu, a dat ea din cap, ca o femei înţeleaptă, interpretându-mi însă greşit gândurile. E o rochie superbă. Trebuie să o păstrezi! Haide! E timpul să ne întâmpinăm oaspeţii! Am aflat că vin Victoria şi sora ei, Regina. Tatăl lor lucrează ceva în Parlament şi am auzit cele mai interesante zvonuri...

Mă simţeam de parcă priveam evenimentele ce se desfăşurau în faţa mea prin ochii altcuiva.

Mătuşa Amelia şedea în capul mesei, ca o regină gazdă, luându-şi ceaiul regal. Liza stătea în dreapta mea, în timp ce stimata Victoria Edwards şedea la stânga, cu nasul ei cârn întors permanent în sus.

Un ceai regal era diferit de ceaiul servit seara prin faptul că începea cu un pahar de şampanie şi nu se mânca. Asta era tot ce îmi aminteam. Sandviciuri, delicatese, biscuiţi şi dulciuri era întinse pe masă, însumând mai multe mâncăruri rare şi savuroase decât toate brânzeturile importate şi gustările fine preferate de Nathaniel.

De vină pentru starea mea de angoasă era arestul unchiului, iar asta mă făcea uitucă. Nu trecuseră decât câteva luni de când nu mai luasem parte la o asemenea ocazie şi, deşi nu-mi plăceau cine ştie ce aceste întâlniri, de obicei nu eram atât de distrată.

Am amestecat în ceai, apoi mi-am aşezat linguriţa în spatele ceştii, cum se cuvenea.

Victoria s-a întors spre mine, cu un zâmbet vag pe chip:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat cu unchiul tău, Audrey Rose! Cred că e dificil să ştii că există un asemenea criminal cu sânge-rece în familia ta.

Tocmai ce luasem o îmbucătură dintr-un sandvici cu castravete şi abia am putut să înghit. Liza mi-a sărit în ajutor, salvându-mă cu vorbăria ei.

— Ce păcat! Dacă pot acuza pe cineva atât de genial precum unchiul, atunci sigur că pot acuza pe aproape oricine. Poate că – Liza s-a aplecat înainte şi a început să şoptească – data viitoare vor pune ochii pe membrii Parlamentului. Ar fi o poveste mai degrabă senzaţională, aşa-i?

Până în acel moment, mătuşa Amelia zâmbise şi dăduse din cap, mândră de răspunsul cuviincios al fiicei ei. Când Liza a rânjit spre mine, faţa mătuşii s-a aprins de furie. Şi-a îndreptat spatele, apoi şi-a tamponat gura cu un şervet din dantelă pe care, fără îndoială, îl cususerăm împreună.

— Fetelor, a spus mătuşa în timp ce îşi muta privirea de la una la alta, să nu dăm frâu liber imaginaţiei! Nu ar trebui să bârfim sau să facem speculaţii pe un asemenea subiect. Nu este politicos.

— Dar e adevărat, a insistat Liza, atrăgând priviri curioase de la toate invitatele strânse în jurul mesei. Chiar unii membri ai familiei regale sunt bănuiţi. În toată Londra se zvoneşte.

Mătuşa Amelia arăta de parcă ar fi înghiţit un ou întreg. După un moment, şi-a dat capul pe spate şi a râs, scoţând un sunet încă şi mai forţat decât zâmbetul ei.

— Vezi? Tocmai de aceea e o pierdere de vreme şi de energie să discuţi asemenea chestiuni. Niciun membru al casei regale nu ar putea fi bănuit de crimă. Acum, cine mai vrea ceai?

Nemulţumită de turnura pe care o luase conversaţia, Victoria s-a întors spre mine a doua oară.

— Arăţi drăguţ în după-amiaza aceasta, Audrey Rose! Ca să fiu sinceră, nu am fost deloc sigură care este prilejul întâlnirii, având în vedere zvonurile ce se tot împrăştie în legătură cu tine şi cu asistentul ciudat al unchiului tău. Cum îl cheamă? Domnul Cresswell?

O altă fată, al cărei nume cred că era Hazel, a dat din cap.

— Ah, da! Am auzit despre el de la fratele meu. Se zice că are la fel de multe sentimente precum un mecanism.

Fata a zâmbit răutăcios.

— Deşi am auzit că e destul de chipeş. Iar familia lui chiar *e* de viţă nobilă. Nu se poate să fie chiar rău.

— Domnul William Bradley mi-a zis că deţine propriul apartament în Piccadilly Street, a adăugat Regina, arătând satisfăcută că se alăturase conversaţiei. Sincer, ce fel de părinţi îi dau voie fiului lor să trăiască singur înainte să

devină major? Nu mă interesează cât de bogaţi sunt; nu se cuvine.

Fata şi-a apăsat pieptul cu mâna.

— Nu aş fi surprinsă dacă aş afla că el a omorât acele... femei... şi că le-a ascuns trupurile. Poate că Liza are dreptate. Poate că doctorul Wadsworth este nevinovat, iar domnul Cresswell este adevăratul dement. Pun rămăşag că-l vizitează o grămadă de femei uşoare acolo. Poate că este moştenitorul unei averi mari, dar cine s-ar căsători cu un tânăr aşa de ciudat? Cred că ar fi în stare să-şi ucidă propria soţie.

— Fii serioasă! am izbucnit înainte să mă mai pot abţine. Doar pentru că este interesat de ştiinţă nu înseamnă că e un ucigaş sau un mecanism. De fapt, nu este nimic în neregulă cu Thomas. Găsesc că este un tânăr destul de plăcut.

— Ai grijă cum vorbeşti, Audrey Rose! s-a înfoiat mătuşa Amelia. Nu se cuvine să te referi la un băiat pe numele lui de botez. Mai ales când nu sunteţi apropiaţi.

Dacă o văzusem pe mătuşa supărată cu alte ocazii, starea ei prezentă atingea cu totul alte cote. Cât de repede se preschimbase întâlnirea ei la ceai într-o conversaţie pe subiecte macabre şi nepoliticoase!

M-am abţinut să nu-mi dau ochii peste cap. Cel puţin, petrecerea era cu mult mai interesantă decât îmi imaginasem. Celelalte fete şi-au pierdut rapid interesul pentru Thomas Cresswell şi pentru „tragismul şi grozăvia” crimelor ce afectau cartierele sărace.

Conversaţia s-a îndreptat spre subiecte mai agreabile, precum cine avea să fie invitat la balul mascat dat în onoarea majoratului ducelui, ce avea să aibă loc peste şase luni.

— Trebuie să vii! mi-a spus Victoria, luându-mă de braţ de parcă am fi fost deja cele mai bune prietene şi nu îmi numise unchiul criminal cu doar câteva momente mai devreme. Toată lumea importantă va fi acolo. Dacă vrei ca la petrecerea ta să participe toţi cei care contează, va trebui să faci un efort să fii şi tu prezentă la petrecerile lor.

Am auzit că a angajat chiar şi un spiritist.

Am continuat să le privesc pe tinerele invitate, observând rolul pe care îl jucau fiecare dintre ele, pe când după-amiaza făcea loc înserării. Mă îndoiam că vreuneia dintre fete îi păsa cu adevărat de ce spunea şi m-am întristat. Minţile lor strigau să fie eliberate, însă ele refuzau să le dezlege.

Hazel s-a aplecat peste masă, făcându-mă atentă.

— Rochia ta este absolut divină! Te-ar deranja foarte tare dacă mi-aş face una la fel?

Când a văzut că nu răspund imediat, fata a adăugat:

— Cu alte culori, bineînţeles. Croiala este superbă!

— Dacă William Bradley nu cade în genunchi, să te ceară de soţie când te va vedea, a zis Regina, ungând un biscuit cu cremă de lămâie şi frişcă, este un prostănac, iar tu ar trebui să-l părăseşti pe loc.

Hazel a oftat dramatic.

— Dar e un prostănac cu titlu. Chiar crezi că m-ar cere de soţie dacă aş purta o rochie similară?

— Cum să nu? am replicat, tachinând-o şi abţinându-mă să nu râd din cauza expresiei ei serioase. Sigur că băieţii sunt interesaţi să le ceară de soţie doar pe acele fete îmbrăcate în dantelă. De ce să le pese de frumuseţe şi de inteligenţă când pot alege oricând frumuseţea în detrimentul inteligenţei? Ce creaturi naive!

Hazel s-a încruntat.

— De ce ar alege vreodată o fată orice altceva în afară de frumuseţe? O soţie trebuie să fie alături de soţul ei în toate împrejurările. Lasă-l pe el să gândească!

Atât Regina, cât şi Hazel au dat din cap la gândul acela teribil înainte ca Hazel să continue.

— Oricum, tu eşti chiar drăguţă, Audrey Rose! O să mergi la circ, când soseşte?

Poate că mă înşelasem mai devreme. Se părea că pentru unele fete era nevoie de mai mult timp ca să se elibereze din lanţurile în care le prinsese societatea. Mi-am muşcat buza, gândindu-mă la un răspuns care să nu le jignească şi mai mult.

Abandonându-şi conversaţia cu vara şi cu mătuşa mea, Victoria a bătut din palme:

— Ah, da! Trebuie să veniţi! Ne vom asorta rochiile. Oamenii nu vor şti unde să se uite mai întâi; la artişti sau la noi!

Mătuşa mea m-a îndemnat să accept, afişând o expresie ce promitea o soartă mai rea decât orice şi-ar fi putut imagina Măcelarul.

Am zâmbit crispat.

— Sună minunat!

CINCISPREZECE
CEL MAI GROZAV SPECTACOL DIN LUME

Reşedinţa Wadsworth,
Belgrave Square
25 septembrie 1888

— Doar nu vorbeşti serios! a zis Nathaniel, clătinând din cap când m-a văzut iar îmbrăcată în negru, din cap până-n picioare.

M-am uitat la straturile de negru, sparte de nuanţe gri-închis şi de mătase cu dungi argintii, apoi am ridicat un umăr.

— De ce nu? Nu e nimic în neregulă cu rochia.

Corsetul meu era strâns pe deasupra cămăşii din mătase, mănuşile erau din piele moale şi suplă, decorate pe margini cu nasturi, iar turnura rochiei mă enerva cumplit. Judecând după cât de inconfortabil mă simţeam, aş fi zis că nimerisem vestimentaţia pentru acea seară. Asta dacă oamenii ar fi fost în stare să ignore cearcănele ce refuzau să-mi părăsească ochii sau felul în care culorile închise îmi accentuau paloarea.

Surorile Edwards nu ar fi fost de acord cu nuanţele alese de mine, dar nu-mi prea păsa. Participasem la încă vreo trei ceaiuri organizate de mătuşa Amelia şi, deşi întâlnirile nu fuseseră atât de neplăcute pe cât anticipasem, îmi rămăsese prea puţin timp ca să mai fac pe detectivul.

— În orice caz, au trecut aproape două săptămâni de când a fost arestat unchiul Jonathan, am zis.

Nici Thomas şi nici eu nu găsiserăm vreo informaţie care să-l exonereze.

— O să port doliu până ce va fi eliberat şi nu-mi pasă dacă e la modă sau nu.

Nathaniel a oftat.

— Presupun că nu o va deranja pe Alteţa Sa. Dacă nici oraşul ăsta, Londra, nu vrea să fie altfel decât cenuşiu şi

deprimant tot timpul, atunci presupun că şi tu te-ai putea purta la fel.

Din fericire, mătuşa Amelia şi Liza au coborât de la etaj, strălucind în nuanţe de smarald şi turcoaz, paleta de culori asupra căreia Victoria se oprise la ultima întâlnire. Nathaniel s-a înclinat respectuos:

— Bună seara, mătuşă, Liza! Arătaţi amândouă ca nişte zâne.

— Eşti prea drăguţ, nepoate, a replicat mătuşa Amelia, mimând modestia. Mulţumesc!

Liza a venit la mine şi m-a sărutat pe obraz, clătinând uşor din cap.

— Ochii tăi arată minunat în seara asta, a zis ea, luându-mă de braţ şi ignorând culoarea mohorâtă pe care o purtam. Sunt aşa de mulţumită că foloseşti conturul de ochi. Thomas Cresswell sigur e îndrăgostit. A pomenit ceva?

M-am gândit la întâlnirile noastre. Thomas se prefăcuse a fi mai arogant în ultima vreme, comentând că făceam eforturi pentru el. Apoi îl prindeam uitându-se la mine de parcă încerca să deducă ceva şi, pentru prima dată, nu-i ieşea. Nu era sigur dacă mă înfrumuseţam ca să-l ispitesc sau pentru propria-mi plăcere şi bănuiam că asta îl înnebunea.

Înainte să răspund, mătuşa Amelia a negat întrebarea de parcă ar fi fost un ţânţar enervant.

— Ce contează? Băiatul acela nu va urca pe scara socială. Poate că familia lui are un renume, dar el a distrus posibilitatea oricărei partide decente. Pe Audrey Rose o aşteaptă alţi peţitori. Haide, Liza!

Mătuşa şi-a aruncat şalul peste umeri şi a traversat coridorul.

— Ne vedem la circ!

— Ne vedem acolo!

Am văzut cum fratele meu strângea o scrisoare în mână, şifonându-i marginile, înainte de a o netezi pe pantalonii lui proaspăt călcaţi. A dat să scoată pieptănul, dar s-a răzgândit. Slavă Domnului! Eram sigură că, dacă ar mai fi

atins şi o singură şuviţă de păr, aş fi fugit ţipând. Imaginea aproape că m-a făcut să zâmbesc, dar m-am abţinut.

— Eşti sigură că nu vrei să te schimbi? Credeam că-ţi pare bine să mergi la circ, a zis el, înfrânt. De câteva luni nu vorbeşti decât despre curiozităţi, menajerii... Şi cum rămâne cu Jumbo? Bietul de el se întoarce acasă şi tu îl întâmpini în culoarea morţii? Ce fel de întâmpinare mohorâtă e asta pentru un elefant care a călătorit jumătate de lume? Mătuşa Amelia şi Liza arată ca două pietre preţioase, în timp ce tu te-ai costumat într-un cărbune. Nu e corect!

Nathaniel se plimba neliniştit prin salon. Mâinile îi tresăltau.

— Gata! Ce-ar fi să porţi costumul ăla de călărie? Cum se numea? „Licitaţia diavolului” sau ceva la fel de fermecător?

Voiam să zâmbesc, dar nu puteam să o fac destul de convingător. Cu câteva luni în urmă, chiar îmi păsa de scenele cu trei arene, de elefanţii enormi. Ba chiar râsesem de cartea poştală cu artistul care purta un cap de cal.

— Sunt crime nerezolvate, iar unchiul este închis, am zis. Nu e momentul pentru frivolităţi!

— Da, da... El şi alte personaje suspecte, a spus Nathaniel. Conform ziarelor, Scotland Yard aruncă pe oricine după gratii până ce nevinovăţia i se poate dovedi irevocabil sau până apare cineva şi mai înfricoşător. Unchiul o să se descurce, iar tu vei fi pierdut timpul plângând degeaba.

— N-aş zice că e o pierdere de timp să-i dovedesc nevinovăţia.

Nu ştiam de ce poliţia refuza să-i dea drumul unchiului. Nathaniel avea dreptate: sigur că unchiul nu era singurul acuzat de crime.

— Unele ştiri sunt incredibile. Nu-mi vine să cred că le iei în seamă.

Nu mai văzusem nicicând atâtea mizerii senzaţionaliste aruncate pretutindeni. Reporterii nu se mai săturau de

Măcelar. Făceau o vedetă dintr-un nebun; glorificau un răufăcător. Eforturile pe care le făceau unii oameni ca să-şi vândă ziarul erau aproape la fel de scârboase precum crimele în sine.

— Oricât ar de îngrozitoare, ziarele mă amuză, surioară.

— Sincer? Mi se întoarce stomacul pe dos. De ce să faci o ştire de primă pagină din uciderea unei femei? Îmi pare rău pentru bietele lor familii.

Eu una îmi luasem porţia de curiozităţi, mulţumesc. Nu trebuia să-mi mai irosesc timpul cu distracţii.

De vreo douăsprezece zile însă, Nathaniel pornise în misiunea sfântă de a mă smulge din adâncurile disperării. Soluţia venise sub forma a două bilete la „Cel mai grozav spectacol din lume”. Protestele îi trecuseră pe lângă urechi, aşa că mă resemnasem.

De-a lungul ultimei săptămâni, fratele meu cumpărase o cantitate halucinantă de materiale, în speranţa că o rochie nouă şi colorată avea să gonească norii de furtună. Măcar dacă problemele vieţii ar fi putut fi rezolvate cu o rochiţă dantelată şi o pereche de pantofi! La naiba cu lumea din jurul nostru, atâta timp cât arătam bine!

— Atunci, hai să mergem! a zis Nathaniel, uitându-se la ceasul cu pendulă.

L-am însoţit la birjă, dându-i voie vizitiului să mă ajute să urc, uşurată că foloseam cel mai rapid mijloc de transport pe care îl deţineam.

M-am aşezat, înconjurată de un maldăr întunecos de mătăsuri scumpe, rearanjându-mi fustele ca să fac loc fratelui meu, în birja mică. Mintea îmi zumzăia de noi metode de abordare a cazului.

Nathaniel s-a aşezat lângă mine. Arăta ca un copil care-şi pierduse jucăria preferată. Eram o soră groaznică, totalmente cufundată în propriile gânduri, ignorând oamenii ce erau încă prezenţi în viaţa mea.

— Ştii, am zis, strângându-i mâna, până la urmă sunt chiar entuziasmată că mergem la circ!

L-am văzut pe Nathaniel radiind de fericire şi m-am simţit oarecum iertată pentru fapta mea bună, chiar dacă

minţisem.

Olympia era una dintre cele mai impozante clădiri din ţară; rivaliza chiar şi cu palatul regal prin splendoarea şi magnitudinea ei.

— Uite, acolo! a zis Nathaniel, arătând spre clădire.

Pe când birja noastră se oprea lângă impresionanta construcţie din piatră şi fier, am urmărit cu privirea un tren ce trecea pe lângă noi, aruncând în aer nori albi, la un interval ameţitor. Aburul era o sursă fascinantă de energie; atât de la îndemână şi folosit pentru atât de multe activităţi! M-am gândit iar la desenele unice ale tatei, întruchipând jucării şi invenţii de război. Cu siguranţă ar fi fost expuse în toată Londra şi chiar şi în menajerie, în această seară, spre uimirea a sute de oameni, dacă nu ar fi renunţat să le facă.

Ultimul vagon a scârţâit şi am pornit iar, îndreptându-ne spre clădirea Olympia. Oamenii încercau să intre câte patru deodată, aproape luptându-se să vadă primii „Cel mai grozav spectacol din lume”.

— Prietenele tale sunt acolo! mi-a atras atenţia Nathaniel.

Am zărit-o pe Victoria şi stolul ei de papagali de culoarea smaraldului cercetând cu luare-aminte mulţimea, dar, din fericire, au dispărut înăuntru fără să mă vadă.

— Păcat că nu le-am prins! am zis.

Speram să le pot evita pe cât de mult posibil. Le plăceam destul de mult, dar voiam să îmi petrec timpul cu fratele meu.

Sprijinită de vizitiu, am coborât din birjă. Tocurile mi s-au prins în dalele de piatră în timp ce mă îndreptam spre coadă.

— Simţi mirosul ăsta? l-am întrebat pe Nathaniel. Îmi aduce aminte de casa bunicii.

O aromă dulceagă şi picantă plutea peste mulţime, revărsându-se prin intrarea în arcadă şi umplând aerul cald al nopţii cu greutatea ei înăbuşitoare.

Fără voia mea, inima mi s-a lăsat antrenată de agitaţie,

zburând parcă mai ceva decât una dintre încântătoarele doamne de la trapez. Cedând uimirii de copil, l-am prins pe fratele meu de mână, trăgându-l prin uşile mari în cea mai strălucitoare sală din lume.

De îndată ce am intrat, m-am învârtit pe loc, cu ochii pironiţi asupra tavanului boltit.

— Nathaniel, e cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată!

Întregul acoperiş era din sticlă şi din fier; părea că toate stelele priveau mulţimea lucitoare, arătându-şi propriile zâmbete ameţitoare, de diamant.

— Chiar ar trebui să-ţi petreci mai mult timp printre cei vii, surioară.

Nathaniel a chicotit văzându-mi uimirea, dar chiar nu-mi puteam lua privirea de la cerul fascinant al nopţii.

— Poate că aşa voi face!

Mâna mi-a zburat la inimă, oprindu-se acolo în timp ce mă uitam la barele subţiri din fier care se arcuiau sus, deasupra noastră. Nu eram sigură cum fusese posibil un asemenea lucru.

— Cum se poate ca o mână de braţe din fier să susţină atât de multă sticlă?

Era cu adevărat frumos şi mi se părea că privesc o pădure de metal.

— Probabil că e una dintre minunile ingineriei, a zis Nathaniel, rânjind.

Cumva, fratele meu a reuşit să mă conducă mai departe, printre mulţime.

Fâşii de mătăsuri negre şi colorate atârnau de grinzi, umflându-se spre mulţime, invitându-ne să intrăm şi să ne lăsăm hipnotizaţi de minunile exotice.

De materiale erau cusute cu fir de aur zeci de clopoţei şi mărgele lucitoare. De fiecare dată când cineva intra sau ieşea şi făcea curent, clopoţeii sunau melodios.

— Oh! am exclamat.

Panourile luxoase îmi aminteau de sariurile *zardozi* ale bunicii, doar că la o scară mai mare.

— Îţi aminteşti când bunica mă îmbrăca din cap până în

picioare în cele mai complicate sariuri? Spunea cele mai frumoase poveşti. Ne-a spus că bunicul devenise ambasadorul Marii Britanii în India de doar două săptămâni înainte să o ceară de soţie.

Pe atunci mă simţeam ca o prinţesă ce-şi primea musafirii în cea mai frumoasă rochie când bunica îmi lega mătasea cusută cu aur şi cristale în jurul taliei şi mi-o trecea peste braţe. Obişnuiam să o ascult cu atenţie când îmi povestea în detaliu cum se îndrăgostise bunicul de ea, susţinând că totul se datorase personalităţii ei energice. Având în vedere focul ce ardea încă în sufletul ei acum, nu puteam decât să-mi imaginez cum fusese ea în tinereţe.

— Bunica mi-a spus că l-a refuzat de vreo douăzeci de ori, doar din amuzament, a venit replica lui Nathaniel. Zicea că se zvârcolea ca o cobră. Aşa a ştiut că o iubea.

— O să ţin minte asta, pentru când voi fi cerută în căsătorie.

Amintirile mi-au îndulcit inima în timp ce continuam să admir priveliştea.

De-a lungul sălii se înşiruiau o mulţime de standuri. Astfel, aveai impresia că te afli într-una dintre pieţele deschise sau în vreun bazar aglomerat din India. Oamenii vindeau orice, de la mătăsuri importate şi caşmiruri, până la bijuterii, ceaiuri aromatice şi mai multe feluri de mâncare decât avusese regina la jubileul ei.

Dacă voiai, puteai găsi de cumpărat chiar şi suvenire legate de lumea circului. Mi-a venit greu să rezist în faţa acrobaţilor şi a tigrilor mecanici ce se învârteau în jurul unei mese.

— Oh, Nathaniel, uite! Trebuie să cumpărăm!

Naan şi *bhatoora* cu curry din năut mi-au captivat imediat atenţia. Nu am putut rezista. Curând îmi înmuiam lipia în curry-ul cremos din năut în timp ce hoinăream printre vânzători ca un copil fericit în vacanţă. Pusesem ochii şi pe curry din pui şi sigur aveam să cumpăr înainte să plecăm.

— O să aleg ceva mai... elegant, a zis Nathaniel în timp ce plătea vânzătorului.

— Cum vrei!

Am ridicat din umeri, în timp ce fratele meu cumpăra o cutie cu dulciuri.

După ce am terminat gustările, am lunecat prin uşile mascate cu mătase şi ne-am bucurat de spectacol. Pentru o vreme, am uitat de sânge, de bolţuri, de ospicii, de dureri şi de toate lucrurile groaznice din lume, lăsându-mă, în schimb, fascinată de tropotul a o sută de cai arabi ce alergau împodobiţi cum nu mai văzusem vreodată. În coamele lucioase erau împletite lanţuri din aur lucind în lumină şi reflectând-o sub forma unor prisme care se desenau delicat pe capetele alungite ale animalelor. Pe la vreo treizeci de centimetri deasupra urechilor, se unduiau pene vopsite în nuanţe de verde, galben şi albastru. Caii ştiau bine cât de magnifici erau, aşa că-şi înălţau nasurile în aer, aşteptând să audă exclamaţiile de uimire ale tuturor.

Am clătinat din cap.

— Dacă aş fi ştiut că nişte cai vor fi îmbrăcaţi mai bine decât mine, mi-aş fi pus măcar un corset cu câteva pietre preţioase.

Nathaniel a izbucnit în râs, iar eu am scos limba.

— Cel puţin m-am machiat şi am folosit parfumul acela nou!

— Poate că data viitoare îţi vei asculta fratele mai mare şi mai înţelept. Vino!

Nathaniel m-a smuls uşor din uimirea mea de copil şi m-a condus spre o maşină de floricele de porumb, atât de poleită că parcă ar fi fost comandată de regina însăşi. Pofticioşi, ne-am cumpărat fiecare câte o pungă, apoi ne-am lăsat conduşi spre locurile noastre de o femeie tăcută ce purta în jurul gâtului, ca pe un accesoriu, un şarpe galben.

Pe palmele, pe încheieturile şi pe gleznele ei se încolăceau modele tradiţionale *mehndi.* Am trecut pe lângă o tarabă unde femeile se lăsau pictate cu modele încântătoare.

— Oh! am exclamat, arătându-i lui Nathaniel. Trebuie

să-mi pictez palmele înainte să plecăm!

Şarpele a scos limba, gustând aerul pe când treceam pe lângă el, apoi a sâsâit.

Nathaniel aproape că s-a împiedicat de bărbatul care şedea lângă culoar, încercând să ocolească reptila. Mi-am trecut degetele peste capul lui mare, înghiţindu-mi un chicot în timp ce Nathaniel a căscat ochii şi mi-a tras iute mâna.

— Eşti ţicnită? a şoptit el aspru. Bestia aia a încercat să mă înghită şi acum îl mângâi. Nu poţi fi normală şi să-ţi placă pisicile?

Nathaniel a dat din cap.

— Dacă scăpăm cu viaţă, o să-ţi cumpăr câte pisici vrei. O să cumpăr o fermă la ţară, unde poţi ţine sute de pisici.

— Nu mai fi aşa miorlăit, Nathaniel! i-am spus şi l-am înghiontit în joacă. Nu eşti foarte masculin dacă te laşi îngrozit de o vietate pe care o femeie o ţine la gât ca pe o eşarfă?

A pufăit, îndreptându-şi atenţia spre noul număr de pe scenă, însă am văzut un zâmbet în colţul gurii lui.

Spectacolul era exact aşa cum promisese a fi şi chiar mai mult. Erau numere acvatice, de cai şi numere ce aveau loc sus, pe cer. Femei înveşmântate în haine din mărgele de cristal zburau de la un trapez la altul, prinzând braţele încordate ale partenerilor înainte să le dea drumul şi să se rostogolească în aer neînfricate, strălucitoare şi libere.

I-am aruncat o privire fratelui meu şi am observat că acesta se uita deja la mine.

— Îmi pare bine să te văd, în sfârşit, zâmbind, surioară!

Ochii lui s-au înceţoşat.

— Mi-a fost teamă că nu se va mai întâmpla vreodată.

Mi-am împreunat degetele înmănuşate cu ale lui. Uram să-l văd supărat într-o seară în care grijile noastre ar fi trebuit să se afle la mii de kilometri distanţă. Am deschis gura, ca să-l alin, apoi am închis-o, în timp ce o umbră mi-a blocat vederea.

Un musafir nepoftit a păşit în faţa noastră, aplecându-se uşor din talie, înainte să-şi pironească privirea asupra mea.

— Bună din nou, Nathaniel!

Blackburn a întins mâna spre fratele meu.

— Ne-am întâlnit în timpul... incidentului nefericit cu tatăl tău. Am avut plăcerea de a-ţi întâlni şi sora, la câteva săptămâni după aceea.

Blackburn mi-a zâmbit politicos, apoi s-a întors spre Nathaniel, care îngheţase pe loc.

— Mi-e teamă că trebuie să vorbesc cu ea despre nişte lucruri oficiale.

ŞAISPREZECE
O ÎNTÂLNIRE MORTALĂ

Barnum & Bailey Circus,
Olympia, Londra
25 septembrie 1888

Nathaniel l-a măsurat pe bărbat cu genul de privire care m-a făcut să mă simt uşurată că nu eram de cealaltă parte a baricadei.

Era limpede: Nathaniel nu era încântat că Scotland Yard-ul întrerupea seara care se presupunea a fi una distractivă şi nu se codea să-şi arate nemulţumirea. Chiar dacă tânărul din faţa noastră îl ajutase pe tata.

— Vă cer scuze, dar este urgent!

Blackburn a înghiţit, simţind forţa deplină a furiei stăpânite a unui Wadsworth, însă nu şi-a ferit privirea. Nu reuşeam să mă hotărăsc dacă era un tânăr curajos sau unul nerod. Poate curajul şi prostia erau prea asemănătoare când venea vorba despre el. Am mijit ochii. Acum ştiam de ce îmi sunase cunoscut numele lui.

— Cam de câte ori l-aţi salvat pe tata dintr-un fumoar de opiu, doar ca să ni-l trimiteţi înapoi fără a i se fi administrat vreun tratament, domnule poliţist?

— Audrey Rose, a sâsâit Nathaniel, strângând mâna comisarului, probabil că ceva mai tare decât era necesar, de vreme ce Blackburn şi-a frecat degetele subtil după aceea.

— Este în regulă, a spus comisarul.

— Adorabila mea surioară este un pic glumeaţă. Sunt sigur că ultima întâlnire pe care aţi avut-o este o amintire ce va arde viu în mintea ta pentru mulţi ani de acum încolo.

Tonul lui Nathaniel se voise a fi glumeţ, însă în ochii lui nu se vedea pic de amuzament.

— Scuze, dar vrei să vorbeşti cu ea despre crimele

oribile din Whitechapel?

Nathaniel mi-a aruncat o privire îngrijorată.

— Nu contează cât de puternică îi este inima, nu sunt de acord să o bombardaţi cu dezastrul ăsta iar şi iar.

— Mi-e teamă că nu pot spune prea mult, din moment ce investigaţia este încă în desfăşurare. Dar, da, are de-a face cu toate astea.

Blackburn şi-a strânse buzele ferm. Pentru o persoană atât de urâcioasă, poliţistul avea un chip plăcut.

— Eu... Îmi pare tare rău că eu sunt acela care a trebuit să-l aresteze pe unchiul vostru. Dacă mai contează, aş vrea să ştiţi că-l stimez profund.

Nathaniel şi-a îndreptat cravata, dar nu a răspuns. Mi-era teamă că avea să se întindă şi să-l pălmuiască pe ofiţer cu una dintre mănuşi dacă aveam să mă arăt chiar şi puţin supărată.

— Pot să vorbesc cu sora ta acum?

Blackburn şi-a ridicat palmele când am dat să protestez.

— Nu va dura decât o clipă. Contrar a ceea ce credeţi, nu mă aflu aici ca să vă stric seara.

Nu mi-am putut controla hohotul ce îmi gâlgâia în gât.

— Ah, da! Pentru că vă preocupă aşa de mult faptul că deranjaţi fără justificare vieţile oamenilor. Ce naivă sunt că am uitat! Faptul că aţi arestat un om nevinovat şi că îi distrugeţi reputaţia e de-a dreptul obişnuit. De ce să nu distrugeţi şi seara nepoatei sale?!

Am zâmbit mieros.

— Aşa puteţi adăuga în repertoriul dumneavoastră agresarea tinerelor şi a tinerilor. Poate, am spus în timp ce îmi aşezam un deget pe buze, prefăcându-mă că meditez, ar trebui să loviţi cu piciorul un copil. Să vă ajut să alegeţi unul?

O umbră de durere i-a traversat chipul, aproape făcându-mă să-mi regret spusele. Apoi mi-am amintit că el era persoana responsabilă pentru faptul că unchiul meu era ţinut într-un ospiciu precum Bedlam, că i se refuzau vizite, şi orice urmă de scuză mi s-a topit pe limbă. Mi-am ridicat bărbia, străduindu-mă să rămân impasibilă.

Cu coada ochiului, l-am văzut pe Nathaniel jucându-se cu manşetele cămăşii. Era din ce în ce mai supărat, iar acesta era un lucru la care ţineam. Seara lui nu trebuia distrusă din cauza intrusului. Nathaniel m-a privit întrebător. Am dat din cap, hotărâtă să termin odată.

— După tine, surioară!

Nathaniel s-a ridicat, apoi m-a ajutat. Mi-am adunat fustele în pumni, m-am îndreptat spre culoar, fără să mă mai uit dacă Blackburn ne urma. De îndată ce am intrat în sala principală, Blackburn m-a prins de cot, ducându-ne pe Nathaniel şi pe mine spre o zonă mai mică, ce servea drept menajerie, separată de restul încăperii prin panouri frumos pictate.

Când ne-am depărtat de mulţime, m-am eliberat din strânsoarea lui, apoi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Sunt capabilă să mă mişc şi singură, comisare!

Sprâncenele lui s-au ridicat uşor. Nu îmi păsa că eram răutăcioasă. Nu-mi păsa ce credea el despre mine şi cu siguranţă nu-mi păsa că încerca să-şi ascundă un zâmbet chiar în acea clipă. M-am încruntat iar, rugându-mă la toţi sfinţii să-l trăsnească pentru că era atât de enervant. Blackburn a tuşit în pumn, apoi a aruncat o privire la ciudăţeniile din jurul nostru, nefăcând decât să mă enerveze şi mai tare.

— Plănuiţi să ne spuneţi de ce ne-aţi întrerupt atât de grosolan? Sau ar trebui să fac pe mironosiţa şi să dau din gene în faţa celui care mi-a arestat unchiul şi a facilitat viciul tatălui meu? Dacă e aşa, mi-e teamă că va trebui să aşteptaţi până ce veţi deveni oale şi ulcele.

Am zâmbit.

— Sau cel puţin până pieriţi, iar mie îmi va reveni datoria de a vă diseca trupul, în căutarea inimii.

— Audrey Rose, te rog! a şoptit Nathaniel, uitându-se îngrozit la mine. Nu o supăra şi mai mult pe persoana responsabilă pentru arestul unchiului şi păstrarea secretului tatei.

— Este în regulă!

Blackburn a dat din cap spre Nathaniel.

— Are tot dreptul să fie supărată.

Blackburn a privit în jur, asigurându-se că eram singuri, apoi a tras aer adânc în piept. Un presentiment neplăcut îmi dădea târcoale.

— Nu!

Am clătinat din cap, implorându-l să-şi păstreze cuvintele otrăvite.

— Nu vreau să aud nimic din ce aveţi de spus! Am şi aşa destule pe cap.

— Audrey Rose!

Nathaniel a întins mâna spre mine.

— Nu trebuie...

— Nu trebuie să ştiu nimic, i-am tăiat vorba. Nu în seara asta.

Mă purtam copilăreşte şi ştiam că Blackburn nu ar fi bătut atâta cale doar ca să plece fără să-şi livreze mesajul. Şi totuşi speram să mă scutească de durere.

Ochii lui s-au umplut de compasiune, ceea ce era un sentiment şi mai supărător decât mila lui.

— Mi s-a părut corect să vă avertizez, domnişoară Wadsworth! a zis el. Nu au mai avut loc crime de când unchiul dumneavoastră se află la ospiciu. Unii oameni vor neapărat să fie găsit vinovat. Vor să se încheie tot dezastrul ăsta.

Mi-a urmărit reacţia îndeaproape, însă eu eram paralizată, incapabilă să răspund. Mă simţeam ca şi cum îmi ieşisem din trup şi priveam conversaţia desfăşurându-se.

Blackburn şi-a coborât privirea.

— S-a propus să fie executat prin spânzurare, mai exact pe 30 septembrie.

— Dar nu mai sunt decât cinci zile până atunci! a zis Nathaniel, scoţându-mă din amorţeală. Cum ar putea să ţină un proces şi o execuţie într-un asemenea timp scurt?

— Nu pare deloc legal, am zis, căutând susţinere pe chipul fratelui meu.

— Nici nu este.

Blackburn a inspirat iar adânc.

— Fratele dumneavoastră are dreptate. Va avea loc un proces, dar nu va fi deloc drept. Vă vor găsi unchiul vinovat şi-l vor spânzura înainte să se usuce cerneala de pe ordinul de execuţie. Publicul cere răzbunare, membrii Parlamentului au făcut declaraţii... unchiul dumneavoastră este ţinta perfectă, a zis Blackburn şi a început să enumere infracţiunile unchiului Jonathan. Se afla în posesia unor mecanisme murdare de sânge pe care le-am găsit lângă trupuri. Cineva care seamănă cu el a fost văzut cu ultima victimă. Nu are niciun alibi pentru momentele la care s-au petrecut crimele. Şi mai rău de atât, are abilitatea de a extrage organe.

— Pentru numele lui Dumnezeu, asta e tot?

Am fluturat o mână prin aer.

— Şi eu am aceleaşi abilităţi. Poate că eu sunt ucigaşa.

Am început să mă plimb cu pumnii încleştaţi. Mă simţeam ca un animal sălbatic, forţat să danseze pentru amuzamentul oamenilor, şi uram asta. Poate că aveam să eliberez toţi babuinii, caii şi zebrele din circ înainte să plec. Şi pe Jumbo, dacă tot mă apucam. Nimeni şi nimic nu merita să sufere atât din cauza altora.

M-am întors la Blackburn.

— Nu puteţi opri nebunia asta? Nu pot fi spânzuraţi oameni nevinovaţi! E o nedreptate! Nu se poate să fie acesta sfârşitul.

Blackburn şi-a vârât însă mâinile în buzunare, evitându-mi privirea, ca şi cum s-ar fi molipsit de cine ştie ce boală oribilă doar uitându-se la mine. Poate că era adevărat. Ura mi se scurgea uleioasă prin tot trupul.

— Tocmai ce au încheiat investigaţia în legătura cu fosta noastră servitoare, am zis, în mare pare pentru Nathaniel. Trebuie să fie o cale să oprim... blestemăţia asta a sistemului nostru de guvernământ. Vor trebui, cel puţin, să finalizeze investigaţia cazului domnişoarei Annie Chapman. N-ar trebui să ne dea ceva timp în plus?

Nathaniel şi-a muşcat buza. Părea nesigur.

— Încă studiez complexităţile legii. O să mă consult, desigur, cu mentorul meu.

M-am uitat la el, ca şi cum l-aş fi putut obliga să rezolve totul. Fratele meu a ridicat mâinile.

— Îl sun acum. O să văd dacă pot afla ceva. Încearcă să nu-ţi faci griji, surioară! Jur că voi face tot ce pot să-l salvez pe unchiul! Mă crezi?

Am dat din cap. Era tot ce puteam face, dar fratele meu a părut destul de mulţumit. Şi-a îndreptat atenţia spre comisar şi i-a spus pe un ton glacial:

— Îmi vei conduce sora acasă? Presupun că o vei escorta cum se cuvine, mai ales după ce ne-ai dat o asemenea veste.

Era inutil să-i explic lui Nathaniel că-mi puteam închiria o trăsură până acasă sau să le caut pe mătuşa Amelia şi pe Liza, aşa că mi-am ţinut gura cât timp a făcut planuri cu Blackburn.

După plecarea fratelui meu, comisarul şi-a înălţat capul, o mişcare ce arăta o nouă dimensiune a lui, despre care nu ştiam că există.

— Domnişoară Wadsworth, aţi spus că domnişoara Mary Ann Nichols a fost servitoarea dumneavoastră?

Chipul lui Blackburn radia. Nu aveam încredere în el sau în noua lui stare de spirit, aşa că mi-am strâns buzele. Ultimul lucru de care aveam nevoie acum era să dau Scotland Yard-ului încă un motiv de a-şi întoarce degetul acuzator în direcţia familiei mele.

Deloc descurajat, Blackburn s-a apropiat, umplând spaţiul cu prezenţa lui enormă şi forţându-mă să îi întâlnesc privirea iscoditoare. Mi-am înghiţit nodul de teamă din gât. Persoana lui avea ceva periculos, deşi sentimentul meu se putea datora faptului că omul acela ţinea în mâinile lui viaţa unchiului Jonathan.

— Vă daţi seama că s-ar putea să fiu singura persoană din Londra, în afară de familia dumneavoastră, căreia îi pasă de viaţa unchiului Jonathan. Nu mă veţi ajuta să rezolv acest caz? a întrebat Blackburn. Domnişoară Wadsworth, mă bazez să-mi veniţi în ajutor cu eliberarea unchiului dumneavoastră şi prinderea ucigaşului.

Comisarul şi-a trecut o mână prin părul blond,

răvăşindu-şi şuviţele rebele. Voiam să-mi ajut unchiul mai mult decât orice pe lume, doar că voiam să o fac pe cont propriu, fără să o mai implic pe persoana care-l arestase, deşi era destul de flatant că Blackburn îmi respecta inteligenţa şi investigaţia mea amatoricească suficient de mult cât să mă ia în seamă.

Când a văzut că tot nu scoteam o vorbă, m-a prins de cot, învârtindu-mă.

— Dacă nu vreţi să-mi veniţi în ajutor, haide să vizităm o persoană pe care sigur veţi vrea să o ajutaţi.

— Dacă nu-mi daţi drumul în clipa asta, am zis printre dinţi, o să fiu obligată să aplic asupra bărbăţiei dumneavoastră o teribilă tactică de luptă pe care am învăţat-o de la fratele meu.

Smucindu-mă, am realizat prea târziu că deja îmi dăduse drumul, pentru că zâmbea. Am pufnit, trăgându-mi complet braţul. Ameninţările nu erau amuzante. Mi-am imaginat că nu ar mai fi rânjit dacă chiar aş fi pus în aplicare tehnica de apărare şi mi-am dorit să o fi făcut.

— Unde mă duceţi?

— La Bedlam, domnişoară Wadsworth!

ŞAPTESPREZECE
INIMA BESTIEI

Bethlem Royal Hospital,
Londra
25 septembrie 1888

Zvonurile că Bedlam era bântuit de monştri erau adevărate.

Sau cel puţin păreau a fi verosimile pe când traversam iute coridoarele reci din piatră. Îmi ţineam fustele din mătase cât mai aproape de corp posibil, în timp ce treceam pe lângă celulele criminalilor şi ale demenţilor.

Braţele lor se întindeau ca nişte crengi, căutând lucruri de care să se prindă. Sau poate căutau o modalitatea de a ieşi din iadul umed. Blackburn nu m-a susţinut şi nu mi-a oferit braţul, având încredere că m-aş fi putut apăra şi singură în locul acela înspăimântător.

Strigătele sufletelor chinuite se auzeau pretutindeni, însă noi am continuat să mergem. Duhoarea trupurilor nespălate şi a oalelor de noapte ce necesitau să fie golite de urgenţă mi-a făcut stomacul să se întoarcă pe dos. Cu cât mă afundam mai mult în ospiciu, cu atât aerul devenea mai împuţit. În cele din urmă mi-a fost teamă de cât avea să se înrăutăţească situaţia.

— Pe aici, a zis Blackburn, conducându-mă pe un alt coridor mohorât.

Mintea mea era răvăşită de gânduri pe care nu le puteam controla, unul dintre cele mai terifiante fiind acela că nu ştiam cum aveam să-mi explic ieşirea dacă Nathaniel ajungea acasă înaintea mea.

— E puţin mai încolo, a spus Blackburn, privind peste umăr.

Paşii lui bocăneau pe podea ca şi cum un clopot uriaş ar fi bătut ora într-o noapte de altfel tăcută.

— Criminalii sunt ţinuţi în inima bestiei.

— Cât de încântător!

Fiorii se străduiau să-şi descătuşeze furia demonică asupra braţelor şi a spatelui meu. Nu-mi plăcea să mă gândesc la acel loc ca la un organism viu, în pieptul căruia ar fi putut bate o inimă. De obicei, inimile ascundeau compasiune în adâncul lor, iar locul acela îşi pierduse de mult acea calitate. Singura hrană ce-l mai ţinea în viaţă erau vaietele celor condamnaţi. Nu ştiam cum putea Blackburn să frecventeze asemenea loc fără să i se păteze sufletul.

Prizonierii gemeau singuri, vorbind în limbi inventate şi ţipând ca animalele din menajerie. Nu eram sigură cum rezista unchiul meu, însă era un om cu un caracter tare. Dacă exista o persoană capabilă să se întoarcă din Bedlam mai puternică decât intrase, atunci aceea era unchiul Jonathan. Probabil găsise o metodă de a studia diferitele tipuri de mucegai ce creşteau pe zidurile şi podeaua umede.

Gândul ăsta m-a făcut să zâmbesc în faţa fricii. Exact asta ar fi făcut unchiul într-o asemenea situaţie. Ar fi transformat-o într-un mare experiment ca să-şi treacă timpul, fără să-şi dea seama că se afla acolo împotriva voinţei sale. Probabil că aveam nevoie să-l ademenesc afară îndată ce ar fi fost posibil. Ar fi zis: „Arestat? Eşti sigură? Poate că mi-aş mai putea petrece aici o zi, două, ca să-mi verific descoperirile". Apoi i-aş fi spus că nu era o idee bună şi ar fi făcut o criză de nervi. Pentru el, nu mai conta nimic altceva când era fascinat de un experiment.

Păşeam cât puteam de repede, dar tot zăream cu coada ochiului oameni cu minţile pierdute ce se plimbau în cuştile lor, la fel de sălbatici ca nişte pantere. Oamenii ăştia erau diferiţi de cei nebuni. În privirile lor fixe se citea un soi de calcul rece. Nu voiam să mă gândesc la ce mi-ar fi putut face dacă ar fi scăpat şi am mărit pasul până ce aproape că m-am împiedicat de călcâiele lui Blackburn.

Am încercat să mă concentrez la alte lucruri, ca să-mi ţin mintea ocupată. Eram mulţumită că Nathaniel plecase să discute cu avocaţii înainte să pornim în această

excursie. Speram că găsise deja o modalitate de a revoca arestul unchiului. Avea să depună toată energia în studiul detaliilor legii şi nici prin gând nu îi trecea să se oprească până ce nu reuşea.

În cele din urmă, ne-am oprit în faţa unei celule ce nu avea decât câteva bare ruginite împlântate în piatră solidă, aproape de vârf. Presupuneam că era spaţiu suficient pentru a trece tăvi cu mâncare şi apă. Blackburn a scos de la centură inelul cu chei pe care i-l dăduse un paznic la intrare şi mi-a făcut semn să rămân în urmă. Era un prostănac dacă avea impresia că m-aş fi putut afla în altă pare decât acolo în momentul în care descuia uşa. Muream de nerăbdare să-mi văd unchiul.

Comisarul Blackburn a dat din cap ca şi cum mi-ar fi ghicit răspunsul.

— Cum doriţi!

Uşa celulei s-a deschis, ca un gest batjocoritor de bun venit, scârţâind şi gemând atât de tare, că ar fi putut trezi şi-un mort. Blackburn s-a dat înapoi, permiţându-mi să trec prima pragul. Ce gentleman!

Un miros oribil care se ridica din umbre mi-a făcut pielea de găină pe braţe. Reprimându-mi un tremur de panică, am înaintat în văgăuna omului de ştiinţă, întâmpinată de chicotele nebuneşti ale celui ce-şi pierduse de curând minţile şi îngheţând pe loc când am văzut priveliştea.

— Ce naiba...

Abia dacă puteam recunoaşte făptura în care se preschimbase unchiul meu.

Ghemuit în colţul celulei lui mici din piatră, unchiul se legăna înainte şi înapoi în timp ce un hohot nepământesc i se revărsa de pe buzele crăpate. Lângă el se afla o carafă de apă, răsturnată, ce secase de mult timp.

— Ce i s-a întâmplat?

M-am prins de cea mai apropiată bară, încercând să-mi ţin echilibrul în faţa şocului. Cum de se degradase aşa de repede? Nu era posibil *să-şi fi pierdut minţile* în doar câteva săptămâni.

Ceva era nelalocul lui. Blackburn nu a spus nimic.

Când unchiul nu chicotea, mormăia ceva, prea încet ca să pot auzi. Cineva îi dăduse doar o cămaşă subţire care era acum pătată cu galben şi maro. Puţina mâncare ce i se oferise ajunsese în mare parte pe veşmântul lui.

— Nu pot înţelege cum poate fi tratată astfel o fiinţă omenească, am şuierat. Este... este *mai mult decât* inacceptabil, domnule Blackburn!

Pesemne că însuşi Satana stăpânea acel loc. Nu ştiam care, iadul sau Bedlam, era mai rău dacă îmi doream ca escrocii responsabili de asemenea cruzime să moară de mii de ori. Cei de aici erau oameni şi meritau să fie trataţi ca atare.

Am ridicat o pătură roasă de pe jos şi am scuturat-o, lăsând praful să se rotească în lumina palidă ce se scurgea printre barele uşii. Celula se afla în aşa-numita inimă a locului aceluia, însă înăuntru se simţea o răcoare pe care nu o sesizasem pe coridorul umed. M-am apropiat încet de unchiul Jonathan, nedorind să-l sperii, însă grozav de curioasă să ştiu ce tot şoptea neîntrerupt.

Cu cât mă apropiam, cu atât mirosul devenea mai pregnant. Mirosea ca şi cum nu s-ar fi spălat în cele două săptămâni şi folosise podeaua ca să se uşureze. M-am luptat cu senzaţia de greaţă. Mustaţa lui blondă era lungă şi neîngrijită, unindu-se cu părul din barba crescută în ghemotoace rebele. Ochii îi erau ciudaţi. În afară de lucirea nebunească, în ei se citea teama.

După ce i-am trecut pătura peste umeri, am îngenuncheat, uitându-mă la el mai de aproape. Atunci am văzut bolul cu lături şi consistenţa ciudată a substanţei din el. Sângele îmi curgea rece precum Tamisa în timpul iernii, îngheţând râurile şi afluenţii venelor mele în valuri greţoase. Dacă puteam, l-aş fi omorât pe cel responsabil de aşa atrocitate. Aş fi măcelărit bestia aşa de violent, încât criminalul din Whitechapel ar fi părut un mâţ inocent jucându-se cu un ghem de intestine îndată ce aveam să termin.

— A fost drogat.

L-am privit pe Blackburn cu atâta ură, ca şi cum el ar fi fost personal implicat, ceea ce nu era totalmente greşit, din moment ce el îl arestase pe unchiul Jonathan.

Comisarul a traversat încet camera şi s-a lăsat pe vine, lângă mine, evitându-mi privirea acuzatoare. Nu era ceva neîntâlnit ca aşa-numiţilor nebuni să le fie administrate poţiuni care să le calmeze minţile, însă unchiul nu era nici nebun şi nici nu avea nevoie de medicaţie.

— Doar Dumnezeu ştie ce poate face praful ăsta, am zis. Nu puteţi măcar să-l protejaţi cât se află aici? La ce sunteţi bun sau excelaţi pur şi simplu la a fi îngrozitor?

Blackburn a roşit.

— Într-un loc ca ăsta, drogurile sunt adesea singura cale de a menţine ordinea...

Vocea lui s-a stins pe când continuam să-l fulger cu privirea.

— Este de neiertat, domnişoară Wadsworth. Vă asigur că nu a fost din răutate. Majorităţii celor de aici le sunt administrate... Seruri experimentale.

— Minunat! Mă simt *mult* mai bine.

Mi-am tras o panglică din păr, apoi am rupt o bucată din tivul fustei şi am luat puţin din aşa-zisa mâncare în legăturica mea din material înainte să o închid la gură. Voiam să o duc în laboratorul unchiului şi să verific dacă nu cumva conţinea toxine letale sau otrăvitoare. Nu aveam încredere în nimeni. Putea fi o substanţă inofensivă pe care-o primea „majoritatea” sau putea fi ceva mai rău.

Oricine administra aşa ceva unui om sănătos era prea rău şi prea întinat ca să fie de încredere. Blackburn făcea parte din această categorie. Sprijinindu-mă pe călcâie, m-am uitat la chipul unchiului meu.

— Unchiule Jonathan, sunt eu, Audrey Rose. Mă auzi?

Unchiul era treaz, dar ar fi putut la fel de bine să doarmă cu ochii deschişi.

Nu mă vedea nici pe mine, nici pe altcineva din cameră, ci doar imaginile pe care mintea lui i le perinda prin faţa ochilor. Mi-am trecut mâna prin faţa chipului său, însă el nici nu a clipit. Buzele i s-au mişcat uşor şi am auzit doar

ce repetase încă de când intrasem în celulă. Îşi spunea numele întreg, Jonathan Nathaniel Wadsworth, ca şi cum acesta ar fi fost răspunsul la toate misterele universului. Nimic util.

L-am zgâlţâit uşor, ignorând valul de dezamăgire ce mă copleşea.

— Te rog, unchiule! Te rog, uită-te la mine! Spune ceva! Orice!

M-am oprit, aşteptând un semn că mă auzise, însă el doar continua să-şi spună numele şi să chicotească, legănându-se violent înainte şi înapoi.

Ochii mei îl implorau să mă privească, să răspundă, dar nimic nu a izbutit să întrerupă transa în care se afla. Lacrimi de frustrare mi-au inundat ochii. Cum îndrăzneau să-i facă una ca asta unchiului meu? Curajosului şi genialului meu unchi. L-am prins de umeri, zgâlţâindu-l mai tare, fără să-mi pese cât de stupid arătam în ochii lui Blackburn. Eram o creatură oribilă. Eram egoistă şi speriată şi nu-mi păsa cine ştia asta.

Aveam nevoie de unchiul meu. Aveam nevoie de ajutorul lui ca să-l eliberez, ca să oprim nebunul din a continua crimele care sigur aveau să urmeze.

— Trezeşte-te! Trebuie să lupţi!

Un geamăt mi s-a frânt în gât şi am continuat să-l zgâlţâi până i-au clănţănit dinţii. Nu-l puteam pierde şi pe el. Nu după ce moartea mi-o răpise pe mama, iar laudanumul şi jalea mi-l luaseră pe tata. Aveam nevoie de cineva lângă mine.

— Nu pot reuşi fără tine! *Te rog!*

Blackburn s-a apropiat încet de mine, trăgându-mi delicat mâinile.

— Să mergem! O să aduc un doctor să îngrijească de el. Nu mai putem face nimic în seara asta. De îndată ce drogul îi va ieşi din organism, va putea vorbi cu noi.

— Ah, da? am întrebat, ştergându-mi faţa cu dosul palmei. Cum putem fi siguri că doctorul dumneavoastră nu e acelaşi care a administrat această... cruzime?

— Vă cer scuze, domnişoară Wadsworth. Sunt destul de

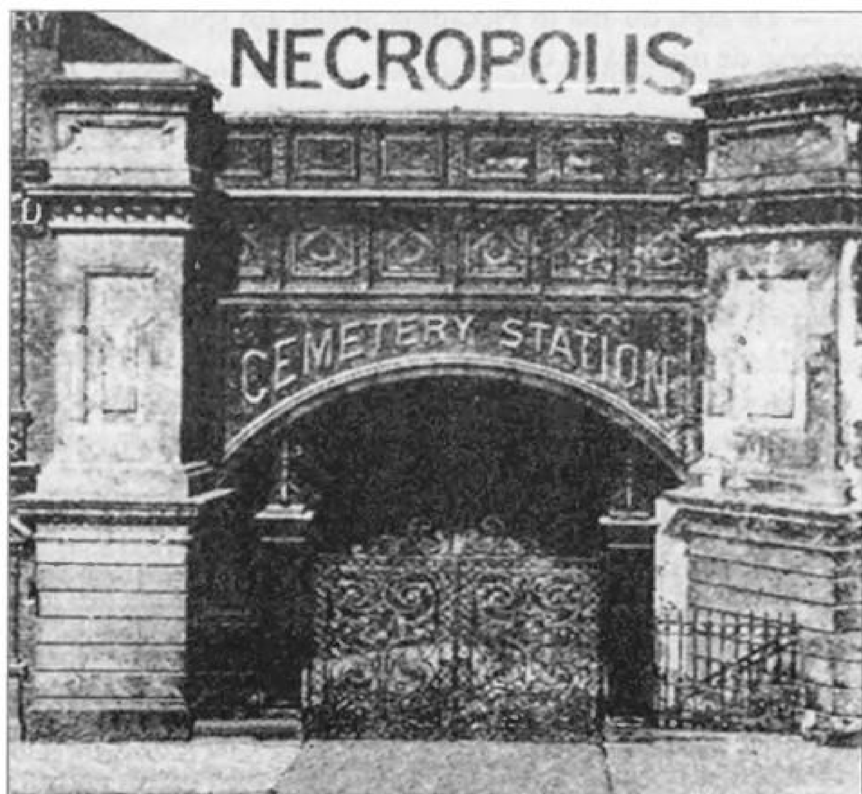
sigur că este doar o procedură de rutină, a zis el. Fiţi convinsă de asta, mă voi asigura ca toată lumea să ştie că va exista o pedeapsă aspră dacă unchiul dumneavoastră mai este drogat.

Tonul lui şi expresia ce-i înăsprea trăsăturile erau destul de ameninţătoare ca să mă facă să-l cred. Satisfăcută, atât cât era posibil, l-am lăsat pe Blackburn să mă scoată din celulă, dar nu înainte de a-l săruta pe unchiul pe creştet. Lacrimile mi se uscaseră când i-am şoptit:

— Jur pe viaţa mea că voi îndrepta lucrurile sau voi muri încercând!

De îndată ce am urcat în trăsură, Blackburn a dat vizitiului adresa mea din Belgrave Square. Mă săturasem de bărbaţi care-mi spuneau încotro să mă îndrept, aşa că am bătut în peretele trăsurii, speriindu-i pe vizitiu şi pe comisar. Nu-mi păsa ce voia Nathaniel, ce avea să spună mătuşa Amelia sau ce credea Blackburn despre mine.

— De fapt, du-mă în Piccadilly Street! am spus. Trebuie să vorbesc de urgenţă cu cineva!

Calea ferată Necropolis, din Londra, secolul al XIX-lea.

OPTSPREZECE
CALEA FERATĂ NECROPOLIS

Apartamentul lui Thomas Cresswell,
Piccadilly Street
25 septembrie 1888

Mă aflam la jumătate de stradă distanţă, ascunzându-mă, când Thomas a deschis uşa apartamentului său, apoi s-a uitat în jur, arătând aşa de aranjat, de parcă ar fi fost nouă dimineaţa, nu aproape zece noaptea.

Mă întrebam dacă l-aş fi putut surprinde vreodată neîngrijit sau obosit. Poate că părul lui era în permanenţă lipit pe o parte a capului, fără prea mult efort. Fratele meu trebuia să ia lecţii.

L-am privit tăcută, făcându-mi curaj să îl întâmpin, însă ceva din interiorul meu mi-a şoptit să rămân ascunsă. Aproape că mă aşteptam să-l văd venind spre mine, dar el nu m-a observat, stând pe jumătate în umbră, la doar câţiva metri mai departe.

Minţisem şi-i spusesem lui Blackburn că Thomas locuia la două străzi mai încolo, apoi îmi croisem cale în linişte spre adresa corectă. Nu eram sigură ce căutam acolo aşa de târziu în noapte şi încercam să-mi liniştesc gândurile. Temeri stupide îmi dădeau târcoale. Dacă fetele de la ceai se înşelau, iar Thomas locuia cu familia lui? Oamenii ar fi fost scandalizaţi de prezenţa mea solitară la acea oră.

Nu era ca şi cum Thomas mi-ar fi dat adresa lui. O găsisem în unul dintre carnetele unchiului şi mă gândeam să mă duc pur şi simplu acasă. Acum ezitam, pentru că Thomas se purta... suspect.

Mi-am ţinut respiraţia, sigură fiind că Thomas mă văzuse cumva sau dedusese că aveam să sosesc, însă atenţia lui nu s-a îndreptat nicio clipă spre locul în care mă aflam. Şi-a răsucit gulerul paltonului în sus, apoi a pornit pe strada luminată cu lămpi pe gaz. Păşea muteşte.

— Unde te duci? am şoptit.

Ceaţa plutea în pâlcuri aburinde, ascunzând totul de la pământ în sus. L-am pierdut rapid. Degete reci mi-au alunecat pe şira spinării, făcând să mi se ridice părul pe ceafă. Deşi cartierul era unul aglomerat în timpul zilei, nu voiam să rămân singură pe stradă, în timp ce toţi ceilalţi se adăposteau pe timpul nopţii.

Adunându-mi fustele, m-am grăbit să-l urmăresc pe Thomas, având grijă să rămân în umbrele dintre lămpi.

Un minut mai târziu l-am prins din urmă în apropierea capătului străzii. Se oprise şi se uita într-o parte şi-n cealaltă. Inima îmi bubuia în piept şi m-am rugat ca Thomas să nu se întoarcă. Ascunzându-mă repede în ceaţă, am lăsat pereţii ei de gheaţă să mă învăluie.

Thomas şi-a înălţat capul, dar a continuat să păşească pe strada următoare, reluându-şi plimbarea tăcută, dar iute. Am expirat, am numărat până la trei, apoi l-am urmat, păşind cu mai multă grijă.

Am traversat străzi pustii, întâlnind doar o trăsură trasă de cai, ce se întorcea din parc. În urma ei a rămas miros de balegă şi m-am străduit să nu strănut, ca să nu mă dau de gol.

Thomas nu se mai oprea. Picioarele lui lungi îl purtau cu paşi mari spre Westminster Bridge Road şi Tamisa. În depărtare puteam să văd arcada din piatră a gării Necropolis din Londra.

Aceasta fusese construită cu treizeci de ani în urmă, pentru a contribui la transportarea morţilor din Londra spre Surrey, unde se afla cimitirul Brookwood. Boli precum scarlatina şi alte infecţii contagioase făcuseră să fie nevoie de mai multe morminte, iar distanţa faţă de oraş înlesnea oprirea contaminării celor vii.

O altă adiere ca de gheaţă mi-a răvăşit părul în timp ce ne apropiam de apă. Nu uitasem că Thomas menţionase fluviul ca fiind unul dintre locurile în care ucigaşul îşi înfăptuise una dintre crimele lui odioase. Atunci de ce se strecura el în exact acelaşi loc, atât de târziu în noapte? Înainte să apuc să mă gândesc prea mult la asta, o altă

siluetă a ieşit de pe un drum înfundat, de acces, pe care căruţele duceau morţii spre calea ferată Necropolis.

Nu mă deranjau atât cadavrele, cât mă temeam de fiinţele vii ce încă respirau şi se ascundeau într-un asemenea loc. Aveam oribila bănuială că nu asistam la o întâlnire secretă a Cavalerilor din Whitechapel. Strecurându-mă pe o alee alăturată clădirii, mi-am întins gâtul, sperând să-i văd mai bine pe Thomas şi pe partenerul său necunoscut.

Nu am reuşit să aud nimic din ce îşi spuneau, însă nici nu era nevoie ca să-mi dau seama de esenţa discuţiei. Un oarecare nu şi-ar fi pierdut pur şi simplu vremea în faţa unui loc în care sute de morţi erau duşi pe calea ferată spre cimitirul Brookwood, mai ales când acea persoană studia corpul omenesc şi avea nevoie de mai mulţi subiecţi decât avea voluntari. Ca şi cum mi-ar fi auzit gândurile, Thomas s-a întors brusc în direcţia mea şi aproape că m-am prăbuşit la pământ.

Am închis ochii şi mi-am imaginat un zid ce se ridica în jurul meu, ascunzându-mă de Thomas, dacă s-ar fi întâmplat să cerceteze aleea. Am ascultat cu atenţie, însă nu am auzit vreun pas. În cele din urmă, m-am întors la colţ. Thomas se uita acum în direcţia opusă, profund adâncit în discuţie.

Gara Necropolis avea o aură morbidă, chiar şi cu poarta decorată, din fier forjat, şi zidăria sculptată ce se străduiau să aducă un strop de pace celor care-şi luau adio de la morţi.

Au trecut minute în şir, apoi cele două siluete au dispărut pe drumul de acces. La naiba! Am păşit pe loc în colţul meu, nehotărâtă dacă să o iau la goană după ei, ştiind că nu era niciun loc în care să mă ascund odată ce aveam să mă aflu în pasajul subteran.

Dacă aşteptam, aş fi putut sta acolo până la zori. Habar n-aveam dacă Thomas voia să călătorească spre cimitir sau dacă voia să viziteze doar una dintre camerele mortuare. Vizitasem clădirea în vreo două rânduri. O dată când luasem un corp pentru unchiul, în acea vară, şi o dată când

murise mama. Abia dacă îmi aminteam cum arăta ea, însă ştiam pe dinafară toate detaliile încăperii în care se odihnise, înainte să plece pe ultimul ei drum cu trenul, spre cimitir. Nu putusem să merg cu Nathaniel şi cu tata la mormântul ei în acea dimineaţă oribilă. La ordinele tatei, domnul Thornley mă condusese acasă, ţinându-mă în siguranţă între braţele lui, ascunzându-mă de cruzimea lumii.

Am privit în beznă, dorindu-mi ca Thomas să apară şi să-mi distragă atenţia de la amintiri, apoi am oftat.

— Of, bine! O să vin eu la tine, atunci!

O frunză a foşnit în spatele meu. Sângele mi s-a învârtoşat de parcă m-ar fi înţepat mii de ace de cusut. M-am întors pe călcâie, gata să o iau la goană spre casă, apoi m-am lovit de zidul clădirii, cu mâna la inimă.

— Doamne! M-ai speriat de moarte!

Thomas se sprijinea de zidul de lângă mine, apropiindu-se mult prea mult ca să fie un gest decent. Nu am îndrăznit să mă mişc. Abia îmi aduceam aminte cum să respir când faţa lui se afla la câţiva centimetri de ai mei. Thomas bătea cu degetele în piatră, nedezlipindu-şi ochii de ai mei şi răsucindu-şi buzele în sus.

— Păi şi tu m-ai speriat, Wadsworth! S-ar părea că suntem chit.

Ceva din şocul iniţial trecuse, însă limba şi muşchii mei păreau incapabili de vreo mişcare. Felul în care se strecurase în noapte, ca un hoţ, era tulburător.

Voiam să ţip la el, să strig cât de greşit era să se furişeze pe lângă cineva, dar nu am putut decât să-l privesc, gâfâind. Mă simţeam cumva încântată de privirea lui ce mă ţintuia prin întuneric.

Scârţâitul unei căruţe ce ducea o încărcătură grea a destrămat tăcerea apăsătoare, iar Thomas a privit în urma ei pe alee. De îndată ce copitele cailor au bocănit mai departe pe pietre, s-a întors iar spre mine.

— Speram să te ţii de ameninţările că mă vei urmări.

Privirea lui a plutit o clipă asupra veşmintelor mele.

— Coafura pare că a avut un efect benefic asupra

creierului tău. Frumuseţe şi utilitate!

Am mijit ochii, reţinând pentru mai încolo faptul că îmi făcuse un compliment.

— Cum ai ştiut că sunt aici?

Un zâmbet diabolic i-a apărut în colţul gurii.

— Spune-mi ceva, Wadsworth! De ce te fâţâiai în fotoliul tău din salon, deşi mătuşa Amelia era la etaj?

Thomas s-a apropiat, trecându-şi cu atenţie un deget peste obrazul meu.

— Şi totuşi mă urmăreşti în puterea nopţii, fără a beneficia de intervenţia unui însoţitor dacă aş încerca să-ţi fur un sărut?

Thomas şi-a pironit privirea asupra buzelor mele, iar eu m-am temut că respiraţia avea să-mi rupă corsetul. Într-un fel sau altul, arăta exact pe atât de înfricoşător pe cât mă simţeam. Atenţia i s-a îndreptat rapid la chipul meu, ca să-mi surprindă reacţia. Voia, cu siguranţă, să mă sărute. Eram sigură. Nu puteam să-mi neg nici dorinţa şi nici inima mea trădătoare.

— Familia ta nu te-a învăţat să nu te strecori afară noaptea, singură? a întrebat el. În beznă vieţuiesc lucruri periculoase.

Pe dată, inima mea a bubuit dintr-un cu totul alt motiv.

Thomas s-a aplecat, prinzându-mi delicat obrajii în palme înainte să-mi revin în simţiri şi să-i îndepărtez mâinile. Dacă voia să mă sărute, atunci n-avea decât să găsească un loc mai romantic decât o alee din faţa staţiei pentru transportul cadavrelor.

— Ce faci aici?

Cu mare efort, Thomas şi-a desprins privirea de la a mea şi a păşit înapoi.

— Încerc să fac rost de un cadavru pentru propriul laborator. Ce altceva să fac, să-mi găsesc o fată drăguţă, numai bună de curtat în Necropolis?

Am clipit.

— Serios? Furi cadavre şi recunoşti fără nicio jenă?

— Cine a zis că le fur?

Thomas m-a privit de parcă eram nebună.

— Cadavrul ăsta nu a fost revendicat. Am permisiunea să studiez trupuri nerevendicate şi să le aduc înapoi.

Mi-am încrucişat braţele.

— Şi de aceea te strecori în toiul nopţii?

Thomas şi-a îndreptat bărbia spre căruţa ce se retrăgea.

— Sunt aici când se termină tura lui Oliver, a râs Thomas de expresia mea încurcată. Sincer, imaginaţia ta e fascinantă, Wadsworth! Te pomeneşti că data viitoare mă acuzi de crime.

I-am observat privirea căzându-i pe buzele mele şi mi le-am ţuguiat ca răspuns.

— Nu am mai auzit niciodată de o asemenea înţelegere.

— Deşi e destul de palpitant să mă adăpostesc cu tine pe o alee întunecată şi părăsită, certându-ne din cauza unor fapte evidente, a zis el, am altceva mai bun de făcut.

S-a oprit însă, analizându-mi expresia rănită.

— Permite-mi să mă corectez. *Avem* altceva mai bun de făcut. Cu toate astea, dacă preferi, putem rămâne aici. Îmi place să zăbovesc cu tine în locuri întunecate.

Nu mi-am putut stăpâni un surâs. Thomas era dracul gol.

— Acum, vii cu mine? Ăsta-i proaspăt.

Thomas şi-a frecat palmele, abia abţinându-şi încântarea morbidă. Dacă aş fi fost o fată cuminte, m-aş fi dus acasă şi m-aş fi prefăcut că nu aveam nicio idee despre ce făcea Thomas. Mă suiam în pat şi luam micul dejun cu mătuşa şi vara mea. Discutam despre circ şi plănuiam următorul ceai în timp ce coseam tivuri şi şervete pentru viitorii noştri soţi. Dar eu nu eram ca mătuşa sau ca vara mea. Nu eram rea, ci doar curioasă.

Voiam să studiez trupul la fel de mult ca Thomas, chiar dacă faptul de a diseca nişte corpuri omeneşti şi de a merge acasă cu un băiat mă condamna la o moarte oribilă în faţa societăţii.

O jumătate de oră mai târziu ne aflam în faţa apartamentului său, plătind omului care adusese cadavrul. Acesta m-a privit chiorâş în timp ce băga banii în pungă. Ochii lui erau ca două găuri negre, lipsite de emoţii

omenești. Am încercat din răsputeri, dar nu am reușit să-mi înfrânez tremurul. Thomas mi-a făcut semn să intru, apoi a închis ușa. Nu eram sigură la ce mă așteptasem, dar în niciun caz la un salon simplu și o scară ce ducea la un apartament aflat la etaj.

— E primitor, am zis.

Pe o masă mică se afla o farfurie cu biscuiți ce miroseau ca și cum ar fi fost proaspăt copți și așezați acolo cu puțin timp în urmă.

Thomas a arătat spre mâncare.

— Servește-te! Doamna Harvey poate fi destul de nesuferită dacă dulciurile ei se strică peste noapte.

Nu-mi era foame, dar nu voiam să o jignesc pe această femeie misterioasă care-i făcea biscuiți și pe care o ținea ascunsă cine știe pe unde.

Am ajuns la ușa ce ducea spre apartamentul lui, iar Thomas a ezitat puțin înainte să o deschidă. Înăuntru, hârtii și carnete erau împrăștiate în vrafuri aruncate aiurea, înalte de un metru. Pe etajerele din jurul camerei se aflau animale împăiate și instrumente risipite la întâmplare. În aer se simțea un miros înțepător de substanțe de laborator. În colțul opus era o masă portabilă, cu un cadavru proaspăt.

Pentru o clipă am rămas fără cuvinte. Nu din cauza cadavrului, ci din cauza camerei în sine. Felul în care Thomas reușea să găsească ceva acolo era un alt mister pe care trebuia să-l deslușesc. Mă obișnuisem să mă aștept la orice din partea lui, dar priveliștea a reușit să mă șocheze un pic. El era atât de ordonat și îngrijit, iar încăperea sa... nu era deloc astfel.

— Unde sunt părinții tăi? am întrebat, observând fotografia unei fete brunete pe unul dintre rafturi.

Am simțit o gheară în piept. Oare Thomas era promis alteia? Familia lui avea un renume bun, iar o logodnă timpurie nu era un fapt nemaiîntâlnit. Nu am zăbovit prea mult asupra gândului și am arătat spre fotografie.

— *Chiar* e frumoasă.

S-a întors cu spatele spre mine și s-a îndreptat spre

fotografie.

— E frumoasă, a răspuns el, ridicând fotografia. Încântătoare! Ochii ăia şi trăsăturile perfect proporţionate. Provine dintr-o familie superbă.

Thomas a oftat fermecat.

— O iubesc din toată inima.

Thomas era îndrăgostit. Minunat! Le doream o viaţă de nefericire, presărată de copii cu maniere groaznice. Mi-am înghiţit enervarea şi am afişat un zâmbet.

— Vă doresc toată fericirea din lume!

Thomas şi-a întors brusc capul spre mine.

— Cum? Tu…

Mi-a studiat unghiul maxilarului şi indiferenţa forţată de pe chip.

Escrocul avea tupeul să râdă.

— E adorabilă pentru că e *sora* mea, Audrey Rose! Mă refer la genele superioare pe care le împărţim. Inima mea îţi aparţine.

Am clipit.

— Ai o soră?

— Presupun că nu ai venit aici ca să-mi pui întrebări despre viaţa mea personală sau să-mi povesteşti despre spectacolul de circ la care ai fost azi cu fratele tău.

Thomas m-a privit zâmbindu-mi larg.

— Şi spre dezamăgirea mea nu ai venit nici pentru o întâlnire clandestină de amor.

— De unde ai ştiut despre spectacolul de…

Thomas şi-a înălţat capul, analizându-mi îmbrăcămintea.

— Poate că ai vrea să-mi spui totuşi ce ai aflat la ospiciu.

— De unde ştii că am fost la ospiciu? l-am încolţit.

— Rumeguşul prins în faldurile fustelor tale nu e de la Olympia. Nu există multe locuri în Londra în care o fată să intre în contact cu aceste materiale. Nu mi te pot imagina pierzându-ţi timpul într-o tâmplărie, într-un local de cea mai joasă speţă sau într-o morgă la ora asta târzie, aşa că ce mai rămâne? a întrebat el, fără să aştepte vreun răspuns, în timp ce enumera locurile pe degete. Laboratoare, azile de săraci şi ospicii. Restrângând şi mai

mult lista, am observat urme de rugină pe palmele tale. Cu siguranţă că ai intrat în contact cu nişte bare ruginite. Apoi mai e şi fusta ta ruptă şi micul pacheţel pe care l-ai ascuns.

Thomas a ridicat o sprânceană.

— Nu te sfii să fii impresionată. Şi eu aş fi.

— Oh, termină odată!

— În fine, nu mi-a luat mult să ajung la concluzia că ai fost la ospiciu şi că ai venit aici să discutăm despre ce ai aflat, a spus el. O altă concluzie logică, din moment ce presupun că ţi-ai vizitat unchiul.

— Lăudărosule, am exclamat, frecându-mi subtil palmele de fustă şi aducându-mi aminte că mă ţinusem de bare.

Nu-mi dădusem seama că mâinile mele era pătate în urma unei atingeri atât de scurte. Am avut nevoie de toată energia ca să nu-mi dau ochii peste cap când am văzut expresia încrezută de pe chipul lui.

L-am aplaudat lent.

— Bine jucat, Thomas! Ţi-ai dat seama de ceea ce era evident. Bravo ţie! Acum, trebuie să ne dăm seama cu ce a fost drogat unchiul. Dacă este vorba despre substanţa standard, folosită la ospiciu, sau ceva mai sinistru.

— Ce vrei să spui? a întrebat el. Cum se purta?

L-am pus la curent cu întâmplările serii în timp ce am scos săculeţul improvizat şi i-am arătat conţinutul.

— Parcă era pierdut într-un soi de transă.

Thomas m-a privit în timp ce a mânjit substanţa pe o hârtie de turnesol.

— Pipeta se află în sertarul de sus, sub un vraf de hârtii, în stânga.

I-am urmat instrucţiunile şi am găsit uşor instrumentul. Am pus o picătură de lichid pe hârtie şi am văzut-o făcându-se albastră.

— Este cu siguranţă un fel de opioid.

— Probabil că i-l administrează într-o formă aproape pură, a zis el, păşind prin faţa biroului. Dacă vor să înainteze aşa de repede cu procesul, atunci e nevoie ca unchiul tău să arate cât se poate de nebun. Majoritatea

substanţelor de felul acesta cauzează halucinaţii, ceea ce explică starea lui. Din păcate, lucrul ăsta nu este deloc nemaiîntâlnit. S-ar putea să fie o procedură standard, înaintea procesului.

S-a oprit doar ca să se uite la mine.

— Eşti sigură că Blackburn este de încredere? Ce ştii despre el?

Îl cunoşteam pe poliţist doar în urma unor întâlniri neplăcute şi nu eram sigură de nimic.

— Cred că e vinovat de încurcătura în care se află unchiul. Şi cred că încearcă să se revanşeze pentru că l-a arestat, implicându-mă pe mine în caz.

— Faptul că se simte vinovat nu e un motiv suficient pentru care ar trebui să ai încredere în el. Ba chiar mai mult, mă face să mă încred în el şi mai puţin.

Thomas a mijit ochii, păşind spre mine.

— De ce se arată aşa de interesat de familia ta? Dacă nu ai fi atât de fermecată de el, ai fi mai sceptică privind motivele lui. Se pot ascunde multe sub zâmbetul lui de băieţandru.

— Nu sunt fermecată de *nimeni.*

— Am fost de acord că nu ne vom minţi unul pe celălalt, a spus el repede, apoi s-a întors de la mine înainte să-i citesc expresia de pe chip. Cineva e nerăbdător să-l vadă pe unchiul tău în ştreang pentru crimele acelea, Audrey Rose! Hai să presupunem ce e mai rău despre Blackburn. Toată lumea este suspectă până ce se poate demonstra contrariul.

— Ar trebui să vă suspectez şi pe dumneavoastră, domnule Cresswell?

Thomas s-a oprit în faţa mea. De pe faţa lui dispăruse orice urmă de amuzament.

— Da. Ţi-ar prinde bine să fii atentă mereu. Chiar şi în ceea ce îi priveşte pe cei mai apropiaţi ţie.

Şi eu care credeam că *sunt* alarmistă. Thomas s-a îndreptat spre un dulăpior, trăgând dinăuntru două şorţuri.

Am împins la o parte setul de chimie, gândindu-mă la

lucruri necurate.

— Dacă mai are loc o crimă între momentul de faţă şi cea de-a treia, atunci vor fi nevoiţi să-i dea drumul, nu-i aşa?

Am tras de o aţă din corsetul meu, fără să ridic privirea.

— Adică, sigur că nu l-ar judeca pentru aceste crime dacă o alta ar avea loc în timp ce el e la ospiciu.

Atenţia lui Thomas a zăbovit asupra mea.

— Sugerezi să înscenăm o crimă, Wadsworth? Plănuieşti să omori pe cineva sau ar trebui să mă ocup eu de asta?

— Nu fi ridicol! Spun doar că există posibilitatea să apară un alt trup. Nu pot să cred că criminalul se va opri pur şi simplu şi va dispărea tăcut în noapte. Ai spus-o chiar tu!

Thomas a rămas pe gânduri câteva clipe.

— Aşa cred. Dar dacă ar fi să punem rămăşag pe teoria asta, atunci e la fel de posibil să inventez o maşină de zbor pe aburi înainte să se termine săptămâna.

— Încerci măcar să construieşti o maşină zburătoare?

— Deloc, a zis el, zâmbind poznaş în timp ce a apucat un scalpel de pe masa de examen şi mi l-a întins, împreună cu şorţul.

— Ai spus chiar tu, totul e posibil.

Thomas a dat din cap spre cadavru.

— Hai să ne apucăm de treabă! Trebuie să ducem trupul înapoi până în zori şi aş vrea să scot mai întâi vezica biliară.

Fără să ezit, am despicat pielea, câştigând un fluierat apreciativ din partea lui Thomas.

NOUĂSPREZECE
DRAGĂ ŞEFULE

Agenţia Centrală de Ştiri,
Londra
27 septembrie 1888

Sunetul maşinilor de scris ţăcănind în ritmul a sute de degete ne-a întâmpinat pe mine şi pe Thomas în timp ce-l urmam pe comisarul Blackburn în aglomerata agenţie de ştiri. Majoritatea informaţiilor lor erau „minciuni senzaţionaliste şi calomnii pentru care cineva era pe punctul de a fi tras la răspundere”, conform fratelui meu. Eram de acord.

Blackburn mă găsise închisă în laborator, cercetând detaliile crimelor şi dovezile folosite împotriva unchiului Jonathan şi insistase să văd cu ochii mei ultima grozăvie.

Poliţistul nu era foarte încântat să fim însoţiţi de Thomas, dar îl convinsesem că priceperea lui ne-ar fi fost de mare ajutor. Thomas se pricepea să găsească orice detaliu ignorat, iar unchiul tocmai de asta avea nevoie. Blackburn cedase în cele din urmă.

Liza mă ajutase să inventez scuze pentru a ieşi din casă. Îi spusese mamei ei că aveam nevoie disperată să facem cumpărături. Mătuşa Amelia fusese încântată că aveam „activităţi potrivite pentru o fată” şi ne trimisese în oraş, fredonând de una singură. Bănuiam că vara mea fusese dispusă să mă ajute pentru că astfel avea timp să iasă în parc cu băiatul pe care pusese recent ochii. Indiferent de motivele ei, mă simţeam recunoscătoare pentru gestul făcut şi aveam să-i duc dorul când se întorceau la ţară.

Neliniştea mi se zvârcolea în braţe şi în picioare. Blackburn nu era un om guraliv, aşa că nu mi-a adresat niciun cuvânt în trăsură. Tot ce ştiam era că intervenise ceva, iar asta putea ridica îndoieli cu privire la vina unchiului sau să-i petreacă ştreangul în jurul gâtului

pentru totdeauna.

Poate că Thomas nu avea încredere în Blackburn, dar eu eram destul de disperată ca să primesc orice ajutor mi se oferea, chiar dacă asta însemna să-l urmez pe cel care îl aruncase pe unchiul meu în adâncurile iadului.

Am trecut pe lângă câteva birouri cu reporteri ce scriau şi discutau aprins despre ştirile zilei. În atmosferă se simţea un soi de bâzâit, întocmai electricităţii din becurile lui Edison.

La capătul încăperii mici era un birou în care se afla un bărbat corpolent aşezat la o masă încă şi mai mare. Omul purta ochelari şi părea crispat. Plăcuţa de pe uşă informa vizitatorii că el era redactorul-şef. În fiinţa lui era ceva mohorât ce-i însoţea fiecare mişcare şi acţiune; un soi de dovadă a prea multor lucruri urâte la care asistase.

Omul şi-a îndreptat atenţia spre fiecare dintre noi, încercând să îşi dea seama de motivele sau de personalităţile noastre, înainte de a se opri la comisarul Blackburn, apoi a bătut o ţigară cu degetele lui durdulii şi ne-a făcut semn să intrăm şi să luăm loc. Gesturile lui erau iuţi şi agitate.

Am privit tutunul aprins, portocaliu, transformându-se în cenuşă pe când intram. Un nor gros de fum s-a ridicat deasupra capetelor noastre, ca şi cum n-ar fi vrut să piardă ceea ce aveam să aflăm.

Nu am găsit în mine energia necesară de a fi enervată din cauza fumului dăunător. Eram prea tulburată din cauza veştii care avea să-l exonereze sau să-l condamne pe unchiul meu. Thomas însă părea gata să sară peste masă şi să soarbă ultimele guri de tutun în plămâni.

Cu mâinile tremurânde, redactorul a arătat spre un serviciu de ceai aflat pe un bufet de lângă perete.

— Vă rog să vă serviţi dacă doriţi o gustare înainte de a începe.

Blackburn m-a privit întrebător, iar eu am clătinat uşor din cap. Nu voiam să rămân acolo mai mult decât era necesar. Locul acela era copleşitor, iar bărbatul îmi stârnea o stare de nelinişte.

— Nu, mulţumim, domnule Doyle, a zis el. Dacă nu vă deranjează, aş dori să văd scrisoarea despre care mi-aţi pomenit mai devreme.

— Ceea ce urmează să vedeţi e tulburător, ne-a avertizat domnul Doyle, uitându-se în special la mine. Mai ales pentru o tânără domnişoară.

Am zâmbit, aplecându-mă peste birou şi vorbind pe cel mai dulceag ton cu putinţă.

— În timpul liber, despic cadavre. Două dintre ele au fost victimele Măcelarului. Mirosul din cameră ar fi putut pune la pământ un om, dar eu mi-am ajutat unchiul în timpul autopsiilor, cu mâinile în sângele închegat.

M-am aşezat la loc pe fotoliu, a cărui piele roasă a scârţâit dezaprobator.

— Orice aţi avea să ne arătaţi, vă asigur că nu va fi prea mult pentru mine.

Domnul Doyle a pălit, apoi a dat scurt din cap, foşnind hârtiile din faţa lui. Era greu de spus dacă era mai deranjat de activităţile mele atât de puţin feminine sau de faptul că-i răspunsesem pe un ton aşa de gingaş. În orice caz, mă simţeam mulţumită că îl pusesem într-o postură jenantă.

Thomas a pufnit, apoi a ridicat mâinile ca şi cum ar fi vrut să-şi ceară scuze când domnul Doyle l-a fulgerat cu privirea. Renunţând la aerul lui de impasibilitate, Blackburn arăta la fel de tânăr ca Thomas şi nu reuşea decât puţin mai bine să-şi ascundă amuzamentul.

Am cercetat această versiune a lui Blackburn. Thomas avusese dreptate, era ceva dezarmant la trăsăturile lui. Cu o singură privire timidă, comisarul era capabil să-ţi câştige încrederea.

Domnul Doyle şi-a dres glasul.

— Prea bine, atunci!

Omul a deschis primul sertar al biroului, a scos scrisoarea şi ne-a înmânat-o nouă, celor trei vizitatori, aşezaţi în fotolii. Bărbatul părea nerăbdător să scape odată de noi. Aproape că aveam de gând să-l informez că sentimentul era reciproc.

— A sosit în această dimineaţă.

Thomas a înhăţat scrisoarea înaintea mea sau a lui Blackburn şi a început să citească cu glas tare.

— „Dragă şefule, tot aud că poliţia m-ar fi prins dar nu o sămi vină încă de hac."

Thomas a deschis gura, gata, fără îndoială, să spună ceva în stilul său, aşa că m-am folosit de ocazie şi i-am smuls scrisoarea din mâini, ca să o citesc singură.

Gramatica era îngrozitoare.

Am citit iute scrisul tremurător şi ciudat. Pielea mă furnica tot mai tare cu fiecare propoziţie pe care îmi pica privirea. Cerneala era roşie ca sângele, menită să-l bage în sperieţi pe destinatar, ca şi cum mesajul nu ar fi fost suficient de înfricoşător. Din câte ştiam, ar fi putut la fel de bine să fie chiar sânge. Nu mă mai surprindea nimic când venea vorba de nebunul acesta.

Dragă şefule,

Tot aud că poliţia m-ar fi prins dar nu o sămi vină încă de hac. Am râs de cât fac pe deştepţii şi zic că ar fi pe drumul cel bun. Gluma aia cu Măcelarul a fost tare bună. Mi sa pus pata pe târfe şi nu o să mă mai opresc până ce nu le despic până ce chiar voi fi legat. Ce ispravă am făcut ultima dată! Nu iam lăsat timp să spună nici pâs. Cum o să mă mai prindă acum. Îmi place ce fac şi vreau să încep iar. O să auziţi în curând de mine şi de joculeţele mele. Am păstrat din chestia roşie într-o sticlă de bere de ghimbir de la ultima ispravă ca să scriu cu ea, dar s-a făcut gros ca lipiciul şi nu pot săl folosesc. Sper să fie de ajuns cerneala roşie. Haha. Data viitoare o săi tai urechile domnişoarei şi am să le trimit poliţiei doar ca să mă amuz. Păstrează scrisoarea asta până ce mai fac niţică treabă, apoi dă-le-o direct. Cuţitul meu e aşa de frumos şi ascuţit că vreau să mă apuc imediat de treabă dacă am ocazia. Baftă. Cu stimă,

Jack spintecătorul
Nu vă luaţi după numele dat de mine

PS: Nu mia trecut prin cap să pun scrisoarea în poştă

înainte sămi şterg cerneala roşie de pe degete blestemăţie. Tot nu am reuşit. Acum zic că aş fi doctor. <u>*haha.*</u>

Lăsând scrisoarea din mâini, gândurile mi s-au amestecat într-un vârtej de speranţă şi de disperare. Deşi nu exista nicio garanţie că mesajul va fi suficient ca să-l salveze pe unchiul meu, nu avea cum să nu-i fie de ajutor.

Thomas şi Blackburn au citit pe rând scrisoarea, apoi s-au relaxat iar în scaunele lor. Nimeni nu a zis nimic o vreme îndelungată, până ce Thomas a spart liniştea:

— Ce glumă despre Măcelar? Nu-mi amintesc ca poliţia să fi spus ceva amuzant. Doar dacă nu cumva ştie ceva ce noi nu ştim.

Jurnalistul şi Thomas s-au întors spre Blackburn, aşteptând răspunsul lui, dar comisarul nu a făcut decât să ofteze, trecându-şi o mână peste chipul obosit.

Chipeş sau nu, comisarul nu părea să fi dormit prea bine de când îl văzusem ultima dată.

— Nu am nici cea mai mică idee la ce referă autorul acestei scrisori. Poate că vorbeşte de titlurile articolelor din ziare în care e numit Măcelarul.

Mi-am dres glasul şi m-am uitat la domnul Doyle.

— Autorul a cerut să nu arătaţi scrisoarea pentru câteva zile. De ce i-aţi telefonat domnului comisar Blackburn?

Domnul Doyle şi-a întors pe dată privirea obosită spre mine.

— Chiar dacă scrisoarea se dovedeşte a fi un fals, trimisă de un cetăţean ţicnit, cred că ar fi fost greşit să o ţin pentru mine.

Redactorul a înghiţit o gură de ceai, apoi a scos o sticluţă din buzunarul hainei şi a băut fără urmă de ruşine.

— Momentan nu este dată spre tipărire, dar am vrut să am cugetul împăcat în caz că îşi va îndeplini ameninţările.

Un sentiment ciudat mi s-a agăţat brusc de suflet. În afară de gestul aparent pocăit al jurnalistului se mai întâmpla ceva dubios. Ceva nelalocul lui, pe care, pentru moment, nu-l puteam identifica. Apoi am înţeles; Thomas Cresswell era neobişnuit de tăcut. Acela ar fi fost de regulă

momentul în care ar fi avut mult de spus sau de comentat.

Thomas a dus scrisoarea la nas şi a mirosit-o. Nu aveam nici cea mai mică idee despre cum era capabil să deducă ceva doar mirosind-o, dar ştiam destul de bine că nu era imposibil. Acest cuvânt nu i se aplica lui Thomas sub nicio formă.

— Presupun că scrisoarea a fost livrată într-un plic, a zis el, fără a se obosi să-şi ridice ochii. Trebuie să-l văd imediat!

Domnul Doyle i-a aruncat o privire lui Blackburn, sperând să intervină spunând că nu era necesar, însă comisarul a făcut un gest nerăbdător cu mâna.

— L-ai auzit pe tânăr, Doyle! Dă-i orice dovadă cere!

Redactorul a făcut cum i s-a cerut, deşi deplin nemulţumit. Doyle nu părea genul de om care să asculte de nevoile unui copilandru.

Având în vedere că nici Blackburn nu era cu mult mai în vârstă decât fratele meu, eram sigură că domnul Doyle se întreba sincer de ce implicase poliţia în această chestiune.

Thomas a studiat de două ori fiecare unghi al plicului, apoi mi l-a dat, cu o expresie perfect calmă.

— Wadsworth, ţi se pare cumva cunoscut?

Am luat plicul şi l-am citit în gând. Pe el nu era înscrisă adresa expeditorului, iar singurul lucru notat de-a curmezişul cu aceeaşi cerneală tulburătoare cu care era redactată şi scrisoarea era: „Şeful. Biroul central de ştiri. Londra". Ideea că aş mai fi văzut obiectul acela undeva era absurdă. Apoi un gând m-a lovit cu putere. Oare Thomas credea că *eu* compusesem scrisoarea, sperând să-l pot ajuta pe unchiul meu? Atunci, asta credea el despre mine? Că eram o fată răsfăţată ce hălăduia pe străzile Londrei, făcând doar ce-i plăcea fără a ţine cont de nimeni? Oare calitatea mea de fiică de lord era un motiv pentru a face abuz de privilegii?

I-am împins plicul.

— Mi-e teamă că nu, *Cresswell!* Nu l-am mai văzut în viaţa mea.

Dacă mă aşteptasem la vreun soi de răspuns din partea

lui Thomas având în vedere că-i folosisem numele de familie, am fost profund dezamăgită. Nici măcar nu a clipit cu genele lui lungi. A rămas cu privirea la mine încă o clipă, apoi a dat din cap.

— Bine, atunci! E greşeala mea, Audrey Rose!

— Greşeală?

Domnul Blackburn s-a uitat când la unul, când la celălalt, încruntându-se.

— Dacă e să dau crezare zvonurilor, când s-a mai pomenit ca protejatul doctorului Jonathan Wadsworth să greşească?

— S-ar părea că există un început pentru toate, domnule comisar, a replicat Thomas glacial, îndepărtându-şi în sfârşit atenţia de la mine. Deşi, cu experienţa dumneavoastră în acest domeniu, mă aştept să înţelegeţi. Spuneţi-mi, cum este să...

Mi-am aşezat mâna pe braţul său şi m-am abţinut cu greu să nu chicotesc nestăpânit, atrăgând priviri ciudate din partea tuturor bărbaţilor din încăpere. A tuturor, cu excepţia lui Thomas, care şi-a fixat privirea asupra mâinii care încă-l atingea.

Ce prostănac! Oare trebuia să-l salvez mereu de el însuşi? Blackburn era enervant şi nu puteam avea încredere în el, dar se dovedise a ne fi util măcar de data asta. Nu aveam chef ca Thomas să-l transforme în duşmanul nostru, mai ales din moment ce era posibil ca viaţa unchiului să depindă de el. Am ridicat mâna.

— Vă cer scuze! Thomas are un simţ răutăcios al umorului. Nu-i aşa, domnule Cresswell?

Thomas a rămas cu ochii pironiţi la mine pentru o clipă, apoi a oftat lung, iritat.

— Recunosc că e adevărat. Deşi este o observaţie rezultată în urma unei deducţii proaste, ca întotdeauna, domnişoară Wadsworth. Din păcate, talentul unchiului dumneavoastră v-a ocolit cu desăvârşire. Cel puţin aveţi un zâmbet atractiv. Nu e mult, dar va compensa, cu siguranţă, lipsa inteligenţei. Ei bine, s-a corectat el, mutându-şi privirea spre Blackburn, va compensa pentru cineva la fel

de plictisitor.

A strâns din dinţi.

— Deşi s-ar putea să fie adevărat, ar trebui să plecăm. Trebuie să verificăm experimentul acela în laborator. Îţi aminteşti?

— De fapt, te înşeli din nou, draga mea.

Eram atât de furioasă, că aş fi putut striga în gura mare cele mai rele obscenităţi pe care le auzisem la docuri. Ne striga strategia de evadare, iar eu nu eram, cu siguranţă, „draga” lui.

Tocmai când credeam că toate speranţele noastre erau duse, Thomas şi-a verificat ceasul.

— Ar fi trebuit să plecăm exact acum trei minute şi douăzeci şi trei de secunde. Dacă nu fugim în clipa asta, experimentul nostru va fi distrus. Ar fi bine dacă am chema o trăsură.

Thomas s-a întors spre redactor şi spre comisar.

— Întâlnirea asta a fost la fel de plăcută ca o zi din Postul Mare, domnii mei.

Până să-şi dea ei seama că replica lui Thomas fusese, de fapt, o insultă, noi traversaserăm deja redacţia aglomerată şi ieşiserăm în stradă, în răcoarea după-amiezii. Ne-am văzut de drum înaintând în tăcere. În cele din urmă, de îndată ce ne-am depărtat suficient cât să nu fim văzuţi de Blackburn, ne-am oprit.

— Spune-mi, te rog, ce-a vrut să însemne întrebarea aia? am vrut să ştiu, înfuriindu-mă iar.

Nu-mi venea să cred că Thomas mă credea atât de josnică. Ce se alesese de promisiunea noastră de a ne spune mereu adevărul?

— Nu insinuam că ai avea vreo legătură cu scrisoarea, Wadsworth! a zis el. Serios, trebuie să-ţi stăpâneşti blestematele alea de emoţii. N-o să facă decât să ne împiedice investigaţia.

Nu avem chef să port această conversaţie acum. Poate că Thomas era capabil să se comporte ca o maşină în timpul anchetelor noastre îngrozitoare, dar sângele şi oasele mele nu erau făcute din gheaţă şi din piatră.

— Atunci ce insinuai, mai exact?

— Cineva care s-a parfumat cu Hasu-no-Hana acum două nopţi s-a aflat în apropierea scrisorii.

Am închis ochii.

— Doar nu vorbeşti serios, Thomas! Asta e marea ta descoperire? Crezi că poţi identifica criminalul după parfum? De unde ştii că nu e parfumul vreunui funcţionar de la poştă?

Mi-am aruncat mâinile în aer.

— Poate că poştaşul a ţinut biletul lângă altul scris de iubitul secret al cuiva. Poate că acea persoană şi-a parfumat plicul cu aroma preferată a iubitei. Ai luat vreodată asta în considerare, domnule Atotştiutor?

— Tu purtai acelaşi parfum acum două nopţi, a replicat el uşor, uitându-se în pământ, fără nicio urmă de aroganţă. În noaptea în care ai fost la ospiciu, apoi m-ai urmărit până la Necropolis. Am simţit parfumul când ne aflam pe alee. Am mers la mai multe magazine ca să găsesc exact aceeaşi aromă...

Thomas şi-a privit mâinile.

— Am vrut să-ţi cumpăr parfumul.

Aş fi fost mai puţin şocată dacă m-ar fi pălmuit. Asta credea despre mine singurul meu prieten adevărat, că eram un monstru ce aştepta să fie descătuşat. Poate că Thomas avea dreptate. Nu-mi venea nici să plâng, nici să-l implor să-mi dea crezare. Nici măcar nu mă simţeam flatată de faptul că voise să-mi cumpere un cadou. Tot ce voiam era să omor pe cineva. Mai precis, *pe el.*

— Deci *sugerezi* că am avut ceva de-a face cu asta! aproape că am ţipat, îndepărtându-mă înainte de mă întoarce iar spre el.

Thomas încă nu ridicase privirea.

— Cum îndrăzneşti? Cum îndrăzneşti să crezi lucruri atât de grave despre mine? Este cel mai popular parfum din Londra! Şi ca să ştii, atât mătuşa, cât şi vara mea purtau în seara aia acelaşi parfum. Vrei să spui că una dintre ele a scris scrisoarea?

— Crezi că mătuşa ta ar încerca să-l protejeze pe

doctorul Wadsworth? Sau poate reputaţia familiei tale?

Thomas a inspirat adânc.

— Este foarte credincioasă, nu-i aşa?

— Nu pot...

Am clătinat din cap.

— E absurd!

Terminasem cu el.

Dacă Thomas credea că eu, mătuşa sau vara mea trimiseserăm scrisoarea, atunci aşa să fie.

Un gând nou şi neruşinat m-a făcut să zâmbesc; Jack Spintecătorul îmi făcuse un favor. Oricare ar fi fost motivul din spatele scrisorii lui, adusese o undă de speranţă pentru unchiul meu. Acum cel puţin avea o şansă să lupte.

— Ştii ce? Şi tu ai fost cu mine în noaptea aia, Thomas! Poate că parfumul meu magic ţi-a impregnat lucrurile. Nu aş fi surprinsă dacă aş afla că tu singur ai scris scrisoarea aia blestemată.

M-am întors pe călcâie cu avânt şi am oprit o trăsură, lăsându-l pe Thomas singur cu acuzaţiile şi privirile lui neîncrezătoare, neştiind ce oroare avea să se petreacă în următoarele nopţii.

Mitre Square, circa 1925.

DOUĂZECI
O CRIMĂ, DUBLĂ

Mitre Square,
Londra
30 septembrie 1888

O mulţime furioasă de bărbaţi şi femei s-a năpustit asupra baricadelor poliţieneşti, preschimbându-şi ura într-o mânie ucigătoare.

Mi-am tras şalul mai aproape, acoperindu-mi chipul ca să mă protejez de aerul rece al dimineţii, dar şi de oamenii din apropiere. Nu voiam să fiu recunoscută; familia mea avea şi aşa destule necazuri.

Tata sosise acasă cu o noapte în urmă, după aproape o lună petrecută departe de iubitul său laudanum şi nu voiam să ajungă la urechile lui că mă furişasem afară şi că alergasem încoace cât de repede putusem.

Speram să nu-i pun la încercare paranoia cel puţin până la eliberarea unchiului meu. Ca să nu mai zic că nu voiam să-l fac să grăbească căsătoria mea dacă aveam să mă dovedesc a fi o povară prea mare. Probabil că tata alesese deja pentru mine un tânăr potrivit şi decent ce locuia departe de străzile Londrei. Uram ideea de a fi izolată într-o cuşcă poleită la ţară, dar nu-mi învinovăţeam tatăl pentru că încerca să mă protejeze. Oricât de eronate i-ar fi fost încercările.

Am privit la clădirile din jur: monştri înalţi din cărămidă, reci şi nemişcaţi. Literele uriaşe ale clădirii Kearly & Tonge priveau mute haosul de dedesubt. Dacă acele litere ar fi putut depune mărturie despre secretele la care fuseseră martore noaptea trecută! Am încercat să înregistrez orice detaliu puteam, în acelaşi fel în care ar fi făcut-o Thomas sau unchiul dacă s-ar fi aflat acolo. Nu mai vorbisem cu Thomas de două zile, resimţind încă acut înţepătura acuzaţiilor lui.

Mitre Square era locul perfect pentru săvârşirea unei crime. Clădirile formau un soi de curte uriaşă, ţinând la distanţă privirile curioase de pe străzile principale. Iar din ce spuneau oamenii strânşi acolo, era un loc încă şi mai bun pentru o crimă dublă.

Jack Spintecătorul revenise în forţă după aproape o lună de acalmie. Nu făcuse ameninţări goale în scrisoarea intitulată „Dragă şefule”. Jack promisese un act de o violenţă nemaiîntâlnită şi exact asta făcuse.

Câţiva bărbaţi aflaţi în fruntea gloatei cereau răzbunare, incitându-i pe oamenii din jurul lor să fiarbă cu o furie explozivă. O femeie de lângă mine a strigat:

— Nu e corect! Trebe să-l prindem şi să-l căsăpim! Să-l spânzurăm pe descreierat!

Am privit spre baricada făcută de poliţişti. Printre picioarele lor abia puteam vedea un trup acoperit de un giulgiu albicios. În jurul capului, sângele se strânsese ca un mic lac. Un alt corp fusese descoperit câteva străduţe mai jos.

Era cel mai rău lucru la care mă puteam gândi, dar nu mai era nicio şansă ca Scotland Yard să-l execute acum pe unchiul meu, din moment ce două cadavre erau expuse în văzul tuturor londonezilor.

În mintea mea îşi făcea loc un sentiment întunecat ce trebuia smuls. Era a doua oară într-o săptămână când îi eram recunoscătoare Spintecătorului. Propriile emoţii mă scârbeau. Cum îndrăzneam să mă bucur de nenorocirea altuia? Asta nu mă făcea cu nimic mai bună decât ucigaşul însuşi. Totuşi, speram ca această crimă să salveze măcar o viaţă, chiar dacă speranţa mă transforma într-o fiinţă josnică.

Am simţit o bătaie puternică pe umăr şi m-am răsucit pe călcâie, în timp ce fustele mi s-au învârtit în jurul trupului.

Comisarul Blackburn clătina din cap, iar părul lui blond sclipea în lumina soarelui.

— V-aş întreba ce părere aveţi despre vreme, dar sunt sigur că doriţi să abordăm alt subiect, domnişoară Wadsworth.

Blackburn a privit spre cadavru, ferindu-şi ochii cu mâna.

— Se pare că băiatul nostru ne-a livrat alte două victime.

I-am urmărit privirea, dând din cap. Nu aveam cine ştie ce de adăugat, aşa că am rămas tăcută, ascultându-i pe oamenii din apropierea noastră speculând despre diabolicul Jack Spintecătorul, ucigaşul de femei. Nu mi se părea însă deloc potrivit a-l numi pe Jack, „băiatul nostru”.

Prin trupul meu curgea uşor un sentiment de nelinişte care nu avea nimic de-a face cu femeile moarte sau cu mulţimea speriată. Îl simţeam pe Blackburn studiindu-mă cu atenţie, însă am încercat să mă concentrez la altceva.

Ceva din purtarea comisarului mă făcea să mă simt ca şi cum aş fi fost cercetată pentru o crimă pe care nu-mi aminteam să o fi săvârşit.

— Din moment ce ştiu că e în zadar să vă cer să discutăm mai târziu, a continuat Blackburn, aş putea să vă invit să cercetăm acum locul crimei. În mod evident, unchiul dumneavoastră nu poate fi aici şi nu există nimeni altcineva în a cărui evaluare să mă pot încrede. Asta dacă credeţi că puteţi face faţă.

Fără să reuşesc să înţeleg prea bine invitaţia, am clipit către el. Nu eram decât ucenica unchiului meu, dar Blackburn părea nerăbdător să-mi afle opinia, iar eu eram dispusă să las la o parte orice dubii în privinţa lui doar pentru a avea şansa să examinez trupurile. Am înghiţit, privind în jur. Nimeni nu ne dădea atenţie.

— Bineînţeles că le voi studia.

Blackburn m-a cercetat cu privirea. O undă de nesiguranţă i-a făcut buzele să tresară.

— S-ar putea să vreţi să vă pregătiţi. Una e să vezi un trup pe o masă de disecţie şi alta e să-l vezi zăcând într-o baltă de sânge pe o alee.

Dacă Blackburn încerca să mă intimideze, atunci tehnica lui nu era foarte reuşită. Nu ştia că descoperisem deja un cadavru pe o alee şi rezistasem cu brio. Eram mai mult decât nerăbdătoare să mă uit mai îndeaproape la locul unde avuseseră loc crimele, să înţeleg ce-i în mintea unui

om care brutaliza femei. Îmi imaginam că avea să fie unul dintre cele mai oribile lucruri pe care aveam să le văd, însă nu am lăsat frica să pună stăpânire pe mine.

Latura mea întunecată mai că a tresărit de fericire la gândul că voi vedea două cadavre de aproape, în starea în care ucigaşul intenţionase să fie găsite. Poate că aveam să descopăr un indiciu util.

Când mi-am ridicat bărbia, lăsând sfidarea să mi se citească pe chip, Blackburn a izbucnit în râs.

— Semănaţi mult cu mine.

Poliţistul a zâmbit, mulţumit de reacţia mea.

— Staţi aproape şi nu vorbiţi! Poate că eu vreau să vă aflu părerea, însă nu toţi bărbaţii nutresc acelaşi sentiment. Mai bine mă lăsaţi pe mine să iau cuvântul.

— Foarte bine.

Deşi nu era o condiţie de care să mă bucur, situaţia era una crudă, însă adevărată. Eram o tânără domnişoară, într-o lume dominată de bărbaţi în vârstă. Aveam să-mi aleg înfruntările cu mare grijă.

Fără să mai scot vreun cuvânt, comisarul şi cu mine ne-am făcut loc prin mulţime şi ne-am oprit în faţă rândului de poliţişti. Am observat că femeile se dădeau uşor la o parte din calea lui Blackburn, măsurându-i apreciativ silueta în timp ce trecea.

Un bărbat voinic, cu barba roşcovană şi sprâncene stufoase la fel de roşcate ne-a oprit.

— Nu trece nimeni! Sunt ordinele comisarului.

Blackburn şi-a îndreptat şi mai mult spatele, dând din cap ca şi cum mai auzise această replică, apoi a spus pur şi simplu:

— Am cunoştinţă de acest ordin, întrucât eu sunt acela care l-a sfătuit pe comisar să-l dea. Mulţumesc că vă respectaţi ordinele atât de strict...

Blackburn s-a aplecat, citind insigna omului.

— ...domnule poliţist O'Bryan. Am adus cu mine un asistent particular, expert în medicina legală. Aş vrea să-i aflu părerea înainte de a muta trupurile.

Poliţistul m-a privit cu dezgust. Mi-am afundat mâinile în

fuste, strângând materialul până ce am fost sigură că aveam să-l rup. Oh, cum uram să tac în faţa unei judecăţi aşa de oribile! Voiam să amintesc oricărui bărbat ce alimentase vreodată asemenea opinii josnice despre o femeie că şi mamele lor erau, de fapt, femei. Nu am văzut niciodată vreun bărbat să se agite, să dea naştere copiilor lumii, apoi să pregătească cina şi să vadă de casă. Majoritatea se chircesc pe vine când îi atacă chiar şi cel mai inofensiv guturai.

Sub straturile de muselină şi pielea mea bine parfumată aveam mai multă forţă decât era în jumătate din bărbaţii Londrei. Mi-am silit gândurile să se concentreze la misiunea noastră, ca nu cumva emoţiile să mi se citească pe chip.

După o pauză lungă şi jenantă, Blackburn şi-a dres glasul. Poliţistul şi-a îndreptat iar atenţia la superiorul său, înroşindu-se uşor.

— Sigur. Îmi pare rău, domnule! Doar că... nu ni s-a spus că veniţi şi...

— ...şi nu e minunat că vă pot informa direct cu privire la planurile mele, l-a întrerupt Blackburn, evident nemulţumit de întârziere.

M-am întrebat, în trecere, dacă aceasta era o situaţie cu care se confrunta adesea din cauza vârstei sale.

— V-aş sugera să ne lăsaţi să trecem, dacă nu vreţi să răspundeţi mai târziu în faţa mea, a zis el. Domnule, devin iritat. Fiecare moment preţios pe care-l pierd aici este un moment irosit în ceea ce priveşte acurateţea observaţiilor făcute de cercetătorul meu.

Astfel, omul s-a dat la o parte. Orice gânduri aş fi avut legate de iritarea produsă de poliţist au dispărut când am văzut piciorul palid ce ieşea de sub cel mai apropiat giulgiu.

Mi-aş fi dorit să fiu dezgustată. În schimb, am descoperit că mă simţeam oribil de fascinată, dorind să ridic cearşaful şi să mă uit mai de aproape. Blackburn a făcut semn oamenilor ce păzeau trupul, iar aceştia s-au împrăştiat rapid.

Blackburn s-a aplecat spre mine.

— Nu vă grăbiţi! O să am grijă să nu vă deranjeze nimeni!

Am dat din cap, apoi am îngenuncheat lângă trup, ocolind cu grijă balta de sânge de lângă umeri şi trăgând uşor cearşaful. Mi-am ţinut respiraţia, am închis ochii şi m-am rugat să nu dau drumul giulgiului ca un copil mic şi mofturos.

Poate că nu eram chiar atât de pregătită pe cât îmi imaginasem.

Am ţinut ochii închişi, respirând pe gură până ce ameţeala s-a mai potolit. Nu ar fi dat bine să leşin în faţa poliţiei din Londra. Mai ales când ei credeau că sexul meu reprezenta un handicap.

Mi-am adunat puterile şi m-am aplecat să examinez trupul.

Femeia era măruntă; am apreciat că avea aproximativ un metru şi cincizeci de centimetri. Chipul ei era grav mutilat; sângele şi tăieturile îi desfigurau gura şi nasul. Stătea întinsă pe spate. Genunchiul drept era îndoit, iar piciorul stâng era întins. Poziţia ei nu era cu mult diferită de cea în care fusese găsită domnişoara Annie Chapman. Pe antebraţ avea un mic tatuaj albastru.

De sub trup se iţeau bolţuri şi rotiţe mânjite de sânge. Nu aveam *nici cea mai vagă idee* de ce ar fi avut nevoie Jack de asemenea obiecte. Continuându-mi inspecţia, m-am concentrat la acele lucruri pe care le puteam afla.

Întregul ei trunchi era despicat pe mijloc, cu o precizie chirurgicală, iar intestinele îi erau aruncate peste umeri. O parte din ele păreau chiar să fi fost tăiate şi întinse intenţionat între braţul ei stâng şi trup. Era probabil un soi de mesaj.

Am căutat să-mi stăpânesc tulburarea. Trebuia să termin analiza. Trebuia să înţeleg ce era în mintea acestui descreierat, să înţeleg ce-l determina să fie atât de violent pentru ca el să nu mai poate face nicicând aşa ceva vreunei alte femei. Am inspirat adânc, trecând iar cu privirea peste cadavru, deşi inima mea refuza să se lase

liniştită.

La fel ca în cazul celorlalte victime, femeii îi fusese tăiat gâtul.

Spre deosebire de celelalte însă, o altă tăietură îi traversa urechea. Se părea că ucigaşul încercase să taie o bucată din ea. O amintire aproape că m-a făcut să cad. L-am strigat, surescitată, pe Blackburn.

— Scrisoarea! am zis.

Gândurile mi s-au luat la întrecere cu pulsul pe când comisarul se apropia de mine.

— Autorul scrisorii este ucigaşul! A zis că va tăia urechea... Uite!

Am arătat spre tăietură.

— A făcut exact ce a promis: „Data viitoare o să-i tai urechile domnişoarei şi o să le trimit poliţiei doar ca să mă amuz.

Atenţia lui Blackburn a întârziat o clipă asupra cadavrului.

— Chiar dacă se dovedeşte că scrisoarea este autentică, nu avem cum să aflăm de unde a venit.

M-am proptit pe călcâie, rumegând diverse scenarii. M-am gândit la redactorul-şef al ziarului şi m-a fulgerat o idee.

— Ei bine, ce-ar fi dacă i-aţi cere domnului Doyle să tipărească o copie a scrisorii? Sunt sigură că cineva ar recunoaşte scrisul. Şi-n plus, a spus că ar face-o publică dacă s-ar dovedi a fi adevărată.

Comisarul Blackburn se bătea cu degetele pe picior, uitându-se atât de adânc în ochii mei, încât am avut impresia că încerca să înţeleagă un mesaj secret. Nu ştiam de ce ezita; era soluţia perfectă. După vreun minut, comisarul a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— Este o idee bună, domnişoară Wadsworth!

Blackburn a zâmbit şi pe obraz i-a apărut o gropiţă, apoi a arătat spre oroarea din faţa mea.

— Şi atunci, ce altceva ai mai putut desluşi de aici?

— Păi...

M-am uitat la balta de sânge, ştiind că ea în sine avea de

spus o poveste. M-am cufundat deplin în detaliile ştiinţifice. Sângele de pe partea stângă a gâtului părea să fi curs primul, din moment ce se închegase mai rapid decât cel de pe partea dreaptă. Nu era greu de dedus că gâtul femeii fusese tăiat înainte ca trupul victimei să fie despicat. M-am tras mai aproape, arătându-i lui Blackburn fiecare rană.

— Criminalul a început cu gâtul, apoi probabil că a tăiat-o sau a lovit-o peste gură. Mă gândesc că nu a fost de acord cu ceea ce avea ea de zis şi a vrut să o pedepsească.

Am continuat cu următoarea rană.

— În timp ce victima se îneca cu sânge, criminalul a trântit-o pe jos, întinzându-i picioarele înainte să-i taie abdomenul. A scos intestinele pentru a avea probabil acces mai uşor la organele ei. Vedeţi? Cavitatea asta este prea goală. Aşa arată un cadavru după ce unchiul scoate organele în timpul autopsiei. Nu-mi dau seama care organ lipseşte, fără a-mi băga mâinile acolo. Dar cred că e vorba de uter şi posibil chiar un rinichi sau fierea. Ce credeţi?

Mi-am ridicat privirea, dar Blackburn nu mi-a răspuns. Trăsăturile lui frumoase păreau umbrite de o senzaţie de greaţă. Mi-am strâns buzele. Ce monstru trebuie să-i fi părut! Mătuşa Amelia m-ar fi târât la biserică şi ar fi spus o mie de rugăciuni dacă s-ar fi aflat acolo. Am văzut gâtul lui Blackburn mişcându-se în timp ce încerca să înghită.

Comisarul încerca să-şi păstreze calmul, dar s-a înecat când o muscă a aterizat pe abdomenul expus al victimei. Am gonit intrusul şi am privit musca aşezându-se în apropierea feţei însângerate. Poliţiştii trebuiau să ridice trupul înainte ca muştele să înceapă să depună larve.

Blackburn a tuşit, făcându-mă atentă.

M-am ridicat repede, întinzându-i o batistă, însă el a clătinat din cap, ţinându-şi un pumn la gură.

— Sunt bine, mulţumesc. Probabil că ceva ce am mâncat nu mi-a căzut bine. Sunt sigur că nu are nimic de-a face cu...

O mică părticică din mine voia să zâmbesc. Iată un tânăr care avusese parte, cu siguranţă, de suficiente privelişti

oribile şi iată-mă pe mine, o fată slabă şi neprihănită, oferindu-mă să-i fiu sprijin.

— O să iau câteva notiţe, dacă nu vă deranjează, am zis. Apoi o să i le împărtăşesc unchiului. Va fi eliberat acum, nu-i aşa?

Blackburn s-a mişcat de pe un picior pe altul, privindu-mă în timp ce-mi scoteam un carnet mic dintr-un buzunar al fustelor şi notam cât se poate de îngrijit.

Nu voiam să par prea entuziasmată sau plină de speranţă, dar aveam nevoie să ştiu că unchiul va fi bine. Că va fi în siguranţă şi că ne puteam continua activitatea împreună cât de curând. Mi s-a părut că a trecut un an întreg până să primesc, în cele din urmă, un răspuns de la Blackburn.

— Mă îndoiesc că va fi trimis la judecată după această întâmplare. În mod neoficial, aş spune că va fi eliberat înainte de căderea nopţii.

Blackburn a făcut o pauză.

— Poate că aţi vrea să îmi ţineţi companie? Adică, după ce analizăm următorul cadavru.

L-am privit. Oare chiar îmi cerea o întâlnire în aceste circumstanţe? Cât de ciudat! Pesemne că gândurile mi se citiseră pe chip căci Blackburn s-a agitat, căutând o explicaţie.

— Adică, poate am putea să bem o ceaşcă de ceai şi să mâncăm biscuiţi în timp ce discutăm despre detaliile privitoare la victime. Sunt sigur…

— Sunt sigur că nu va fi nevoie, William, a zis o voce cunoscută, pe un ton furios.

Toţi muşchii din trupul meu au îngheţat şi chiar şi inima şi-a încetinit ritmul accelerat.

Tata.

Lordul Edmund Wadsworth era o apariţie de o mie de ori mai înfricoşătoare decât trupul ce zăcea la picioarele mele. Expresia de pe chipul lui părea mai ameninţătoare decât ar fi fost lama unui cuţit apăsată pe jugulara mea.

— Când am fost de acord să-mi curtezi fiica, nu am avut habar că a o implica într-o asemenea activitate… oribilă şi

masculină ţi s-ar putea părea cuviincioasă. Am nevoie de cineva care să-i stăpânească încăpăţânarea şi să o protejeze, nu care să-i alimenteze curiozitatea periculoasă.

Şocul m-a lovit din plin. Aveam atât de multe întrebări! Cum de mă găsise tata aici? Cum de ştiuse că ieşisem din casă? Însă cea mai urgentă a fost prima care mi-a ieşit din gură.

— Ce vrei să spui? I-ai permis să mă curteze...

M-am întors spre Blackburn înainte să termin fraza. Confuzia lăsase loc furiei pure.

— Tu eşti acela care i-a cerut tatei permisiunea să mă vadă, întâlnindu-vă şi complotând în secret?

Apoi un alt gând mi-a răsărit în mine, atât de evident, că aproape am început să râd.

— De aceea vrei să-l ajuţi pe unchiul meu, nu pentru că e nevinovat, ci pentru că eşti prefăcut!

— Audrey Rose, te rog! a dat el să spună, ridicând o mână. Nu am vrut niciodată...

— Greşesc cu ceva? am întrebat.

Blackburn şi-a strâns buzele, aruncând o privire întrebătoare în direcţia tatei. Era clar că nu avea să-mi răspundă fără acordul tatălui meu, lucru puţin probabil să se mai întâmple acum. Am strâns pumnii. Nu uram nimic mai tare decât să aflu că ignorasem indicii la vedere. Oare ce alte secrete îmi mai ascundeau?

Furia mea s-a topit repede când tata i-a făcut semn lui Blackburn să tacă. Apoi, a arătat cu degetul spre mine, părând să spună: „Vino imediat aici”. Avea să fie un miracol ceresc dacă tata mă mai lăsa să ies vreodată din casă.

Cum îndrăznise Blackburn să-mi ascundă un asemenea secret? I-am aruncat o altă privire furioasă comisarului înainte să mă îndrept ascultătoare spre tata.

Apoi, când credeam că surprizele luaseră sfârşit, fratele meu s-a strecurat spre noi, ignorând intenţionat trupul ce zăcea la doar câţiva metri de pantofii lui lustruiţi.

Nathaniel nu mi-a întâlnit privirea pe când se îndrepta spre tata. În mod evident el fusese cel care mă trădase

acestui om excesiv de protector. Trădător nemernic! Bineînţeles că baricada poliţiei nu se adresa membrilor familiei mele. Mă întrebam pe cine mituiseră în schimbul dreptului de a încălca legile sau ordinele date.

— Acum, să părăsim scena asta grotescă şi să te ducem acasă unde vei fi în siguranţă!

Apucându-mă de braţ, tata s-a înduplecat să pară mai puţin înfricoşător, acum că mă aflam sub controlul lui.

— Avem multe de discutat în seara asta, Audrey Rose! Nu te poţi implica în treburi atât de periculoase. Îmi displace să fac asta, dar fapta ta nu poate rămâne nepedepsită. Consecinţele sunt grele, iar unele sunt mai rele decât altele.

DOUĂZECI ŞI UNU
CRUNTUL ADEVĂR

Reşedinţa Wadsworth,
Belgrave Square
30 septembrie 1888

Drumul spre casă, cu trăsura, a fost aproape la fel de oribil ca trupurile mutilate ale dublei crime.

Aş fi preferat să strâng intestine decât să mă sufoc în liniştea ce se lungea stânjenitoare între noi. Până să oprim în faţa casei, eram deja gata să evadez cumva din propria-mi piele, doar ca să scap de furia ce mi se scurgea prin toţi porii. Eram mânioasă pe Blackburn pentru că îndrăznise să conspire cu tata şi că nu avusese bunul-simţ să mă pună la curent cu asta, însă cel mai mult îl dispreţuiam pe fratele meu. Cum îndrăznise să mă trădeze, conducându-l pe tata acolo unde mă aflam? Trebuie să-şi fi dat seama cât de mult aveam să-l supăr pe tata, ştiind că unica lui fiică se expusese la un pericol iminent.

East End nu abunda doar de „oameni indecenţi" dar colcăia şi de boli ce se răspândeau cu repeziciune din cauza condiţiilor deplorabile de viaţă. Ba mai mult, fusese de-a dreptul prostesc din partea lui Nathaniel să-l atragă pe tata într-o zonă plină de fumoare pentru opiu.

Toţi bărbaţii din viaţa mea considerau că era necesar să mă încătuşeze şi îi uram pentru asta. Toţi, cu excepţia lui Thomas. El mă tenta să acţionez şi să gândesc de una singură. Înainte să alerg spre camera mea, tata m-a strigat:

— Aş vrea să-ţi vorbesc, Audrey Rose!

Am închis ochii o clipă înainte de a mă întoarce. Nu voiam să fiu certată, să aud despre cât de fragilă era viaţa omenească sau cât de prostesc fusese să mă pun singură într-o situaţie periculoasă, însă nu vedeam nicio cale de scăpare. Când tata avea ceva spus, trebuia ascultat şi cu

asta, basta. M-am îndepărtat de scară şi de libertatea pe care mi-o promitea, îndreptându-mă direct spre colţul de muştruluială.

Mătuşa Amelia şi Liza ieşiseră să cumpere materiale pe care să le ia cu ele la ţară. Vizita lor se apropia de final şi aveau să plece la prima oră a dimineţii. Eram mulţumită că nu se aflau de faţă la corecţia ce avea să mi se aplice. Mătuşa Amelia ar fi spus că ultimele două săptămâni nu contribuiseră cu nimic la salvarea sufletului sau a reputaţiei mele. Ba ar fi sugerat chiar o cură cu aer de ţară.

Sprijinit de peretele din hol, Nathaniel încă nu îndrăznea să-mi întâlnească privirea fulgerătoare, ceea ce m-a înfuriat şi mai tare. Ce trădător laş! Tata mi-a făcut semn să intru în camera de pictură şi să iau loc.

Fără să am de ales, m-am conformat.

M-am aşezat pe un scaun cât mai îndepărtat posibil de tata, în timp ce aşteptam ca verdictul să fie dat, iar pedeapsa să fie rapid pusă în aplicare. Cu toate astea, tata nu părea să se grăbească. A cerut o tavă cu ceai şi cu biscuiţi şi a început să-şi studieze corespondenţa, aşezat lângă şemineu. Dacă încerca astfel să-mi agraveze starea de nelinişte, atunci tehnica lui funcţiona de minune. Inima mi se lovea ca o nebună de coaste, implorând să fie eliberată cu fiecare scrisoare pe care o deschidea tata. Singurele sunete din cameră erau ale focului ce trosnea şi foşnetul hârtiilor. Mă îndoiam sincer că sângele meu ca gheaţa se putea auzi, însă în urechi îmi cânta o simfonie sinistră.

Am privit felul grijuliu în care tata ţinea desfăcătorul de scrisori, în timp ce lama pătrundea plicurile înainte de a elibera colile dinăuntru cu câte o smucitură. De fiecare dată când îl puneam într-o situaţie delicată, tata se preschimba într-un străin. Unul înspăimântător şi înspăimântat în acelaşi timp.

Aşezându-mi mâinile în poală, am aşteptat cât am putut de răbdătoare să se calmeze suficient şi să poată vorbi cu mine. Fustele mele întunecate erau un abis în care mi-ar fi

plăcut să mă scufund. Tata a sigilat un plic, apoi l-a înmânat unui servitor înainte să traverseze camera.

— Înţeleg că te tot strecori afară din casă de ceva vreme. Studiezi medicina legală cu unchiul tău, nu-i aşa?

Fără să mă întrebe dacă vreau, tata mi-a turnat o ceaşcă de ceai şi mi-a întins-o. Am clătinat din cap, prea agitată ca să pot vedea măcar mâncare sau băutură în faţa ochilor, în timp ce el era atât de calm şi de stăpânit. Tata a făcut o pauză, aşteptând să mă scuz, dar nu am reuşit să-i fac pe plac. Odată ce soarta unui animal e pecetluită, nu e chip să desfaci şirul sângeriu ce-i apare la gât. Nu conta ce spuneam în apărarea mea, iar tata ştia asta la fel de bine ca mine.

În cele din urmă tata s-a aşezat picior peste picior.

— Ce te-ai fi aşteptat să fac când am aflat? Să fiu fericit? Să îţi… *sprijin* potenţiala ocazie de a-ţi irosi viaţa?

Un licăr de furie s-a arătat pe trăsăturile lui sculptate. Tata şi-a încleştat maxilarul, apoi a expirat lent.

— Nu pot permite să-ţi distrugi reputaţia satisfăcându-ţi excentricităţile. Nu pot permite dezastrul în care te-ai implicat. Oamenii plăcuţi societăţii, care îi respectă normele, nu îşi fac de lucru în laboratorul unchiului tău. Dacă ar mai fi printre noi, mama ta ar muri să te ştie implicată în asemenea… chestiuni.

Am tras de năsturaşii de pe laturile mănuşilor, luptându-mă din greu cu lacrimile. Eram furioasă pe tata din cauza cuvintelor lui, însă cel mai mult uram faptul că ar fi putut avea dreptate. Poate că mama mi-ar fi urât munca. Încă din copilărie, i se spusese să se ţină departe de situaţii neplăcute, din cauza problemelor de sănătate. Activitatea mea necuviincioasă ar fi putut la fel de bine să-i frângă inima, dacă ar fi rezistat scarlatinei. Dar cum rămânea cu insistenţele ei să fiu şi frumoasă, şi puternică? Sigur că tata se înşela.

Nathaniel s-a mişcat din pragul uşii şi a intrat în cameră. Nu-l observasem stând acolo, însă văzându-i expresia rănită mi-am dat seama că fratele meu auzise fiecare vorbă a tatei. Mi-ar fi plăcut să mă încrunt înfiorător, dar nu am

găsit puterea necesară în mine. Inima mă durea prea tare.

— Din acest moment, vei trăi conform regulilor societăţii, a continuat tata, satisfăcut de obedienţa mea. Vei zâmbi şi vei fi fermecătoare cu fiecare peţitor pe care-l voi considera demn să te curteze. Nu vei mai scoate vreo vorbă despre ştiinţă sau despre unchiul tău degenerat.

Tata s-a ridicat de pe scaun şi s-a înălţat aşa de repede în faţa mea, încât nu am putut să nu mă feresc.

— Dacă îmi mai nesocoteşti o singură dată ordinele, te voi da afară din casă. Nu o să mai tolerez să te implici în cazul ăsta oribil! M-am făcut înţeles?

M-am încruntat. Nu înţelegeam ce se întâmplase. Tata mai fusese şi altă dată supărat pe mine; suficient de supărat cât să mă ţină în casă săptămâni de-a rândul, dar nu mă ameninţase niciodată că m-ar izgoni. Gestul ar fi contrazis însuşi scopul de a mă ţine aproape toată viaţa. De ce să încerce să mă lege de cămin, doar ca să mă alunge?

Mi-am stăpânit lacrimile şi mi-am aţintit privirea asupra unui model ce se răsucea pe covor, apoi am dat din cap. Nu aveam încredere în propria-mi voce. Refuzam să-mi las vocea să pară slabă, pe lângă faptul că arătam lipsită de ajutor şi ştiam că glasul mi s-ar fi frânt sub povara emoţiilor.

Pesemne că tata se simţea mulţumit căci umbra lui s-a îndepărtat de mine, apoi a dispărut cu totul din cameră. Am ascultat în timp ce paşii lui grei s-au stins pe hol. Când uşa biroului său s-a trântit, am reuşit să expir.

O singură lacrimă mi s-a prelins ca un şarpe pe obraz şi am şters-o nervoasă. Mă abţinusem atâta timp, doar nu aveam să cedez în faţa lui Nathaniel. Nu, nici gând!

În loc să dea fuga spre mine, aşa cum mă aşteptasem, Nathaniel a rămas nemişcat lângă uşă, lungindu-şi gâtul spre hol. Mi-era greu să-mi dau seama dacă voia să scape sau încerca să se convingă pe sine să rămână.

— Ce ţi-a promis tata pentru trădarea lui?

Nathaniel s-a crispat, dar nu s-a întors. Atunci m-am ridicat, apropiindu-mă.

— Pesemne că e vorba despre ceva extraordinar. Ceva de nerefuzat. Un costum nou? Un cal scump?

Nathaniel a clătinat din cap. Mâinile i-au tresăltat. Mai avea un pic şi-şi căuta pieptănul salvator. Stresul nu-i venise nicicând bine. M-am apropiat şi mai mult, în timp ce tonul meu devenea mai rece. Voiam să simtă cât mă rănise.

— Atunci, o moşie mare?

Pieptănul de argint a sclipit în scânteierea focului în timp ce fratele meu şi l-a trecut prin păr. Am dat să plec, dar Nathaniel a şoptit:

— Aşteaptă!

Tonul lui m-a făcut să mă opresc. Pantofii de mătase erau pe prag. Glasul lui Nathaniel nu fusese mai răsunător ca al unui şoarece de biserică înăuntrul unui catedrale uriaşe.

Intrând la loc în cameră, am aşteptat. Aveam să-i dau ocazia să-şi expună punctul de vedere, apoi să plec. M-am lăsat greoi pe scaun, obosită de evenimentele zilei, în timp ce Nathaniel a verificat holul înainte de a închide uşa.

Cuprins de agitaţie sau de tulburare, Nathaniel a început să se plimbe încolo şi încoace, aşa cum făceau toţi bărbaţii din familia Wadsworth. Mi-era greu să-mi dau seama ce emoţie pusese stăpânire pe el. A traversat camera până la bufet, a scos o carafă din cristal şi un pahar asortat. Şi-a turnat o cantitate însemnată din lichidul auriu şi a băut-o din câteva înghiţituri mari. Era un gest care nu-i stătea în fire. M-am aplecat în faţă.

— Ce este?

Fratele meu a clătinat din cap, cu faţa încă spre carafă şi şi-a umplut iar paharul.

— Nu-mi dau seama de unde să încep.

Dezgustul din glasul lui m-a făcut să înlemnesc. Aveam impresia că nu mai discutam despre trădarea lui de dimineaţă. Furia mi s-a risipit. Oare era altceva în neregulă cu tata? Nu mai puteam suporta un alt şoc emoţional. Aveam, oricum, multe de înţeles.

— Începe cu începutul, am zis, sperând să-mi ascund

frica din glas şi să imprim tonului meu un aer de nepăsare.

— Spune-mi ce te supără! Te rog! Lasă-mă să te ajut!

Nathaniel a continuat să fixeze paharul din mâna lui. Părea mai uşor să discute cu acel obiect decât să-mi întâlnească privirea îngrijorată.

— Atunci voi vorbi repede, sperând că aşa te va durea mai puţin.

Nathaniel a luat o înghiţitură, apoi alta, ca să-şi facă curaj.

— Mama nu a fost ultima persoană operată de preaiubitul nostru unchi.

Eram recunoscătoare că s-a oprit, dându-mi suficient timp ca să înţeleg gravitatea spuselor sale. Totul din jur s-a oprit, inclusiv inima mea. Acesta era un subiect interzis atât de unchiul nostru, cât şi de tata.

— Unchiul Jonathan a încercat să realizeze un transplant de când tata şi cu el erau tineri, a început el ciupindu-şi puntea nasului. Deşi tata se luptă cu propriii demoni, reacţionează aşa pentru că ştie că unchiul îţi ascunde secrete.

— Secrete? Cunosc totul despre fostele experimente ale unchiului, am zis, îndreptându-mi spatele în scaun. Încercarea lui de a salva viaţa mamei este motivul pentru care am început să studiez cu el.

— Oare chiar încerca să o salveze?

Nathaniel m-a privit cu milă.

— Pentru binele Londrei, cred că ar fi fost mai indicat să-l ţină închis. Nu a încetat niciodată experimentele, Audrey Rose! Doar că acum se pricepe mai bine să le ascundă.

— Nu e adevărat!

Am scuturat din cap. Faptul că fratele meu putea crede un asemenea lucru despre unchiul nostru era scandalos.

— Aş fi aflat despre orice experiment ar fi avut de gând să facă.

— Îţi jur că e adevărat. Am sperat că o să-ţi treacă dorinţa de a-i fi ucenică şi am considerat că nu e necesar să divulg un secret atât de... delicat.

Nathaniel mi-a luat mâinile, strângându-le încet până ce am ridicat ochii spre el.

— Aşa cum nu-mi doresc să te împovărez cu prea multe acum, surioară. Dacă ai nevoie de timp...

— Oh, sunt mai mult decât pregătită să aflu adevărul. Tot adevărul, indiferent de cât ar fi de groaznic! Te rog, spune-mi tot, şi cât mai repede!

Nathaniel a dat din cap.

— Prea bine. Tot adevărul e următorul: prietenul tău, Thomas Cresswell, el...

Nathaniel s-a sprijinit cu spatele de scaun şi a mai luat o înghiţitură din pahar. Nu eram sigură dacă pauza venea în ajutorul lui sau al meu. Stomacul mi s-a răsucit pe când aşteptam următoare veste îngrozitoare.

— Sigur eşti bine? Arăţi puţin trasă la faţă.

— Te rog, spune-mi şi restul.

— Bine, atunci, a spus el, oftând. Tatăl lui Thomas a apelat la unchiul nostru după moartea mamei. Soţia lui avea dureri abdominale grave pe atunci. Auzise zvonuri despre cercetările unchiului.

Nathaniel a înghiţit.

— Mama lui Thomas a murit la scurt timp după a noastră, din cauza unor complicaţii ale fierii. Unchiul a încercat să-i salveze şi ei viaţa.

— Minunat! Deci vrei să spui că unchiul a omorât-o pe mama lui Thomas?

Nathaniel a întins mâna spre mine, clătinând uşor din cap.

— Nu. Nu chiar! De atunci, Thomas a devenit obsedat de găsirea unui tratament adevărat. Doar despre asta vorbeşte la întâlnirile Cavalerilor din Whitechapel. Practic, aş putea să fac cercetări şi singur, atât de multe detalii ne-a oferit.

— Mie nu mi-a pomenit nimic despre asta.

Fiorii şi-au înfipt ghearele reci în spatele meu. Ceea ce spusesem nu era complet adevărat. Thomas insistase să scoatem fierea din cadavrul luat de la Necropolis.

Amintirea ultimei crime mi-a fulgerat prin minte – eram

aproape sigură că fierea fusese luată din una dintre victime. Am simţit că mi se făcea greaţă.

Oare era posibil să fi fost atât de oarbă sau să mă înşel aşa de mult în privinţa lui Thomas?

Nu! Nu aveam de gând să-l acuz de crime sadice doar pentru că era diferit de ceilalţi oameni din societatea noastră îngustă la minte. Thomas se purta intenţionat rece şi detaşat când lucra la un caz, iar tehnica lui era genială. Şi necesară. Nu-i aşa? Capul a început să-mi zvâcnească. Poate că îi căutam scuze. Sau poate că erau scuze pe care el mi le băgase în cap. Thomas era cu siguranţă suficient de şiret ca să facă un asemenea lucru. Dar oare ar fi fost în stare?

Prin mintea mea se învârteau prea multe emoţii ca să le mai ţin socoteala.

Dacă Thomas simţise durerea de a-şi vedea un om drag murind, atunci poate că ar fi fost capabil de orice – chiar să omoare – pentru a găsi răspunsurile de care avea nevoie. Însă oare eu nu suferisem o pierdere asemănătoare când murise mama? Presupun că ar fi reprezentat un motiv suficient pentru care Jack fura organe. Însă era Thomas, băiatul arogant, dar fermecător pe care îl ştiam în afara laboratorului, capabil de a comite asemenea atrocităţi în numele ştiinţei? Nu-l credeam în stare să devină atât de rece şi de străin. Totuşi...

Simţeam cum mi se învârtea capul. Invitatele la ceai susţinuseră că Thomas era suficient de ciudat ca să fie dementul criminal, însă nu era decât o bârfă. Mi-am strâns pumnii. Refuzam să cred că instinctele mă înşelaseră atât de amarnic în legătură cu el, chiar dacă existau dovezi solide care susţineau contrariul; ceea ce era tocmai motivul pentru care femeile picau în plasa Spintecătorului. Mi-am sprijinit capul în palme. *Oh, Thomas! Cum să mă mai descurc şi cu asta?*

DOUĂZECI ŞI DOI
JACK NERUŞINATUL

Reşedinţa Wadsworth,
Belgrave Square
1 octombrie 1888

Primele raze ale dimineţii se strecurau pieziş prin ferestrele ca de catedrală ale sufrageriei noastre, însă eu nu mă puteam uita decât la mărturiile scrise de mâna lui Jack Spintecătorul în timp ce micul dejun se răcea.

Din câte se părea, zilele în care ucigaşul îşi ţinuse ascunse faptele teribile luaseră sfârşit. Jack voia ca toată lumea să ştie că el era cel responsabil pentru oribilele crime. Era ca un actor sau ca un rege ce se hrănea cu atenţia admiratorilor şi a supuşilor umili.

Deşi eram tulburată de informaţiile despre trecutul lui Thomas, ideea că el ar putea fi Spintecătorul nu mi se părea că ar sta în picioare. Ziua în care Thomas Cresswell nu avea să-şi mai strige genialitatea în toate cele patru vânturi era ziua în care aveam să-mi iau un unicorn drept animal de companie. Jack voia să fie adorat. Cu siguranţă, Thomas s-ar fi dat de gol până acum.

Cu toate astea, tânărul îşi ţinuse *secretă* colaborarea cu unchiul meu. Mi-am blestemat slăbiciunea pentru el. Trebuia să mă detaşez, dar se părea că-mi era mai greu decât îmi imaginasem.

Mi-am frecat tâmplele şi am citit iar ziarul. Nu eram surprinsă că latura meschină a domnului Doyle ieşise la iveală; nu fusese decât o chestiune de timp până ce publicaţia lui profitase din plin de senzaţionalul informaţiilor.

— Sincer, a şoptit Liza pe când îşi tăia în bucăţele cârnatul din farfurie. Mi-aş dori să nu plecăm atât de teribil de devreme. Nu am mai văzut niciodată oraşul atât de agitat! Victoria organizează un bal mascat, încurajând

băieţii să se costumeze în Jack Spintecătorul. Înalţi, macabri şi anonimi. E teribil de captivant, nu crezi?

Mi-am aruncat privirea spre mătuşa mea, care mă privea cu o sprânceană ridicată.

Acesta era un test al bunelor maniere. Am zâmbit plăcut.

— Este teribil, în mod cert.

— Adevărat! Nu-mi pasă ce spun oamenii despre femeile acelea. Nimeni nu merită să fie măcelărit astfel. Ucigaşul trebuie oprit, indiferent cine este el.

Liza a căzut pe gânduri, apoi şi-a revenit.

— O să-mi fie dor de tine, vara mea dragă. Vino pe la noi în curând!

Am zâmbit, dându-mi seama că abia aşteptam să o revăd pe Liza. Vara mea era isteaţă, extrem de feminină şi se simţea confortabil trăind după o versiune proprie a regulilor societăţii. Aveau să-mi lipsească remarcile ei spirituale şi prezenţa veselă.

— Aşa am să fac! Ar fi minunat!

Am luat o gură de ceai Earl Grey, concentrându-mă iar asupra ziarului în timp ce mătuşa şi vara mea discutau despre petrecerea pe care o ratasem ieri.

Fie Blackburn îşi ţinuse promisiunea de a-l contacta pe redactorul-şef şi îi dăduse permisiunea să tipărească scrisoarea adresă „Şefului”, fie domnul Doyle decisese de capul lui. Nu mai aveam încredere în Blackburn, aşa că speranţele mele se îndreptau spre jurnalistul care presupuneam că avea să facă publice detalii.

Am recitit scrisoarea, pierzându-mă în scrisul maniacal de ordonat al criminalului. Dacă mă gândeam la scena crimei, exista un număr ciudat de similarităţi. Cartea poştală descrisă pe aceeaşi pagină era însă un element nou. Din moment ce era datată cu o noapte în urmă, era clar că ucigaşul o trimisese recent.

Nişte idei groaznice mă luaseră cu asalt noaptea trecută în legătură cu lista din ce în ce mai lungă de suspecţi. Nu ştiam cine era responsabil, dar o anumită amintire continua să mi se ivească în minte.

Se presupunea că domnişoara Emma Elizabeth Smith îşi

cunoscuse atacatorii. Oare să fi fost vorba de unchiul meu şi de Thomas? În notiţele unchiului, femeia declarase investigatorilor că unul dintre atacatori fusese un adolescent. Unchiul îi fusese logodnic, iar relaţia lor se terminase, în mod evident, într-un mod care o făcuse pe biata femeie să recurgă la prostituţie.

Dacă Thomas era cumva implicat, asta ar fi explicat de ce crimele continuaseră în timp ce unchiul Jonathan se afla în ospiciu. Mai însemna, de asemenea, că lucrasem, fără să-mi dau seama, cu Jack Spintecătorul şi că îi căzusem în plasă. Stomacul mi s-a răsucit. Trebuia să existe o altă explicaţie.

M-am gândit la Thornley, aducându-mi aminte de ziua în care Thomas şi cu mine aflaserăm despre legătura unchiului cu domnişoara Emma Elizabeth Smith. Şocul lui Thomas păruse sincer. Însă fusese totul o farsă? Poate că tânărul era un la fel de bun actor pe cât se pricepea să-şi înfrâneze emoţiile. Măcar dacă inima mea neroadă ar fi putut să-l dea uitării!

Exista şi un alt fapt teribil, care trebuia luat în considerare.

Tata avea legături cu o mare parte a victimelor. Era posibil ca opiul să-i fi afectat gândirea în vreun fel, preschimbându-i jalea în ceva violent. Însă era el capabil de crimă? Voiam să neg ideea, să mă cert singură pentru că îndrăzneam să am un asemenea gând îngrozitor, însă tata avea obiceiul de a deveni altcineva oricând era speriat sau se afla sub influenţa preţiosului său „leac”. Dacă chiar era nevinovat, atunci de ce mi răsucea inima în piept gândindu-mă la cealaltă posibilitate?

Apoi mai era Blackburn. Oare lucra cu tata? Asocierea lor ne fusese ascunsă mie şi fratelui meu de cine ştie când. Oare ce altceva ne mai ascundeau? Crimele începuseră când tata se întorsese acasă... Mi-am oprit mintea să mai hoinărească pe căi întunecate.

Am revenit aşadar la copia cărţii poştale, din ziar.

Mesajul nu era foarte lung, însă era la fel sinistru ca primul. Greşelile gramaticale erau la fel de grave, însă

aveam impresia că erau făcute intenţionat. Scrisul lui Jack era prea îngrijit şi cumpătat ca să fie al cuiva lipsit de educaţie. Era o încercare lamentabilă de a-şi ascunde adevăratul statut în comunitate.

Însă despre ce statut era vorba? Era el un doctor, lord, comisar sau un elev strălucit?

Nu team păcălit dragă şefule când ţiam dat pontul. Mâine veţi auzi de isprava dublă a lui Jack Neruşinatul de data asta prima femeie a ţipat un pic şi nu am putut termina. ha nu am avut timp să tai urechile pentru poliţişti. Mersi că ai păstrat prima scrisoare pentru când mă voi apuca iar de treabă.

Jack Spintecătorul

Pe cartea poştală apărea acelaşi scris de mână ca în prima epistolă. Buclele erau prea asemănătoare ca să fie vorba de o coincidenţă. Pe carte nu era înscris vreun alt indiciu mai însemnat decât în cazul celei dintâi. Vederea era adresată Agenţiei Centrale de Ştiri, Londra.

— Bună dimineaţa, Amelia, Liza! Cred că trăsura voastră este gata.

Tata a intrat cu paşi mari în sufragerie, ducând la subraţ un ziar. Chipul lui părea îngrijorat atunci când s-a întors spre mine.

— Îţi umpli capul de lucruri frumoase şi cuminţi? Sau îmi încalci dorinţele aşa curând, Audrey Rose?

Mi-am ridicat faţa şi am zâmbit, deşi în sinea mea aş fi dat să mârâi furioasă.

— Nu ştiam că a te pune la curent cu noutăţile este nepotrivit. Poate că o să-mi irosesc timpul şi banii dumitale pe corsete noi care să-mi taie obrăzniciile de pe buze, am zis eu mieros. O haină aşa de strâmtă îţi sugrumă frumuşel coardele vocale. Nu eşti de acord?

Ochii tatei m-au fulgerat, însă nu avea să mă mai înfrângă. Hotărâsem să rezolv cazul Spintecătorului chiar dacă trebuia să trezesc bestia, oriunde s-ar fi aflat ea.

Aceeaşi bestie zgâria şi urla la porţile inimii mele. Îi făgăduisem că toate aveau să se întâmple la timpul lor, calmând-o pentru moment.

— Ei bine, atunci...

Mătuşa Amelia s-a ridicat, făcându-i semn Lizei să o urmeze.

— A fost o vizită minunată. Mulţumesc că ne-ai găzduit în absenţa ta, frăţiorule! Trebuie să iei o pauză şi să te bucuri iar de aerul nostru de ţară cât mai curând.

Mătuşa m-a privit, ţuguindu-şi concentrată buzele.

— I-ar prinde foarte bine şi lui Audrey Rose să se depărteze puţin de lumea asta nebună.

— Poate că ai dreptate.

Tata şi-a deschis braţele spre sora lui, îmbrăţişând-o repede înainte ca Amelia să iasă din cameră.

Liza a alergat spre mine, s-a aplecat şi m-a strâns într-o îmbrăţişare deloc confortabilă.

— Trebuie să-mi scrii! Vreau să ştiu totul despre domnul Thomas Cresswell şi despre ticălosul de Jack Spintecătorul. Promite-mi!

— Promit!

— Minunat!

Vara mea m-a sărutat pe obraz, apoi l-a îmbrăţişat pe tata, luând-o la goană pe coridor.

Tata a traversat încăperea şi s-a aşezat în fotoliul lui, ignorându-mă într-un fel care îi accentua supărarea. Mie îmi convenea de minune.

Nici nu-mi venea să-l mai privesc pe tata după ce Nathaniel îmi mărturisise adevărul despre secretele familiei noastre. Mama era pe moarte din cauza scarlatinei, iar tata ştia că ea avea inima slăbită. Nu ar fi trebuit niciodată să-i permită unchiului să o opereze când sistemul ei imunitar era atât de agresiv atacat. Ştia că unchiul nu făcuse vreun transplant reuşit. Deşi nu-l puteam învinovăţi pentru că încercase să o salveze. Mă întrebam însă de ce aşteptase aşa de mult ca să ceară ajutorul unchiului. Trăisem cu impresia că unchiul o operase şi înainte ca lucrurile să se înrăutăţească. Am

oftat din toţi rărunchii. Unchiul ar fi trebuit să ştie ce urma, dar cum ar fi putut să-şi refuze fratele? Mai ales când lordul Wadsworth cedase în final şi îi ceruse ajutorul? Tragedia care ne distrusese familia era copleşitoare şi mă temeam că voi fi la fel de consumată de jale ca tata dacă mai meditam mult la trecut.

Primisem veste că unchiul se întorsese acasă cu o seară înainte, aşa că aveam de gând să stau cu el şi să văd ce puteam descoperi acolo.

Am deschis iar gazeta, fără să-mi pese de ce avea să spună tata.

— Ţii morţiş să ajungi o nenorocită, pe străzi?

Am sorbit din ceai, savurând gustul uşor de Earl Grey. Tata juca un joc periculos şi habar nu avea.

— Ştii câte ceva despre aceste nenorocite de pe străzi.

Tata şi-a lăsat mâinile să cadă pe birou, făcând tacâmurile să se răstoarne. Chipul lui era palid, însă furios.

— În casa mea, ai să te porţi cu respect!

M-am ridicat, etalându-mi costumul de călărie, complet negru. Am lăsat să treacă vreo jumătate de minut, dându-i timp tatei să-mi admire veşmintele masculine. Chipul lui s-a umbrit de şoc şi de îndoială. Mi-am smuls mănuşile, apoi m-am aplecat, privindu-l de sus.

— Respectul se câştigă! Dacă trebuie să ceri un asemenea lucru înseamnă că nu-l meriţi. Sunt fiica dumitale, nu un cal, domnule!

M-am apropiat. Îmi făcea plăcere să-l văd pe tata dându-se pe spate în fotoliu, ca şi cum abia ar fi descoperit că o pisică, oricât de simpatică şi de delicată ar fi, are şi gheare ascuţite.

— Mai bine ajung o amărâtă pe străzi decât să trăiesc într-o casă plină de cuşti. Nu-mi da lecţii despre buna-cuviinţă când aceasta este o virtute care-ţi lipseşte cu desăvârşire!

Fără să mai aştept un răspuns, am ieşit din încăpere. În urma mea nu se auzea decât sunetul paşilor ce spărgeau liniştea. Gata cu fustele şi cu turnurile incomode! Nu aveam să mă mai las încorsetată de nimic.

Laboratorul unchiului era un dezastru, ca şi bărbatul care locuia acolo. Hârtiile erau împrăştiate, mesele şi scaunele întoarse, iar servitorii curăţau totul, agitaţi, aşezaţi pe coate şi pe genunchi, concentrându-se ba la munca lor, ba la tirada nesfârşită a unchiului.

Nu-mi dădeam seama dacă acesta era supărat pentru că munca lui preţioasă fusese răvăşită sau pentru că fusese cât pe ce să fie prins pentru crimele lui, însă nu aveam de gând să plec până nu aflam adevărul.

Nu-l mai văzusem niciodată într-o asemenea stare. Poliţia adusese totul înapoi de la secţie atunci când unchiul fusese eliberat de la Bedlam, însă lucrurile fuseseră aruncate neglijent în laborator. Se părea că Blackburn nu mai era interesat să-mi câştige afecţiunea.

— Ce monştri oribili!

Un alt bubuit a răsunat cu ecou în camera mică de lângă laborator.

— Ani întregi de cercetări, duşi pe apa sâmbetei! Aproape că-mi vine să dau foc Scotland Yard-ului. Ce fel de animale au angajat?

Thomas a intrat în cameră, evaluând dezastrul. A îndreptat un scaun, apoi s-a aşezat, părând peste măsură de iritat.

L-am ignorat dinadins, iar Thomas Cresswell mi-a răspuns în acelaşi fel. În mod clar, tânărul era încă supărat din cauza neînţelegerii noastre. Sau poate că simţea cum suspiciunile mele îl aveau în vizor.

Unchiul nu-şi aducea aminte prea multe despre ce se petrecuse în ospiciu. Drogurile fuseseră prea puternice pentru a fi contracarate de mintea lui sau cel puţin aşa afirma. Nu-şi amintea să-şi fi bolborosit numele la nesfârşit sau vreo revelaţie care să i se fi ivit în faţa ochilor.

— Nu sta acolo cu mâinile-n sân! a urlat unchiul, aruncând o mână de hârtii în faţa lui Thomas. Vezi de astea! Vezi de tot dezastrul ăsta nenorocit! Nu pot lucra aşa!

Incapabilă să mai asist la nebunie, m-am apropiat încet

de unchiul meu, cu mâinile ridicate în sus, de parcă bărbatul ar fi fost un câine turbat şi încolţit. Îmi imaginam că nervii lui erau zdruncinaţi din cauza otrăvii ce-i ieşea din sistem. Istericalele ocazionale ale unchiului nu mai fuseseră niciodată atât de zgomotoase sau de haotice.

— Poate, am spus în timp ce arătam spre cameră, ar trebui să aşteptăm sus, în timp ce servitoarele se ocupă de curăţenie.

Unchiul Jonathan a părut gata să riposteze, dar eram hotărâtă să nu-i dau voie. Noua mea lipsă de toleranţă îi includea pe toţi bărbaţii din familia Wadsworth. Chiar dacă unchiul se dovedea a fi nevinovat, tot avea să-mi dea nişte lămuriri.

Am arătat hotărâtă spre uşă. Poate că era din cauza noilor mele straie sau a figurii mele decise, dar unchiul a cedat rapid. A oftat, şi-a lăsat umerii moi sub greutatea înfrângerii sau în semn de uşurare şi a urcat scările tropăind.

Ne-am instalat în camera de pictură. Dintr-o maşină pe aburi, aşezată în colţ, se revărsa o muzică plăcută. Am băut ceai.

Thomas şedea în faţa mea, cu braţele încrucişate la piept şi cu chipul dârz. Pulsul meu s-a ridicat când privirea lui a întâlnit-o pe a mea şi mi-a făcut trupul să mi se aprindă de scântei. Tânjeam să ţip la el, cerându-i să-mi spună ce lucruri îmi ascundea, dar mi-am muşcat limba. Nu era momentul.

Următorul punct pe ordinea de zi era mai greu de abordat. Exista un fluviu de minciuni şi de înşelăciuni ce trebuia traversat într-un timp foarte scurt.

M-am uitat la unchiul meu. Urlase şi aruncase cu obiecte încă de când sosisem şi până în acea clipă. Chiar şi acum, ochii lui erau uşor aburiţi, privind vreun lucru îngrozitor, invizibil nouă. Un val nou de furie îmi ardea mut sub piele. Detestam ce-i făcuse Blackburn unchiului.

Am dat să-mi îngrop mâinile în fuste, apoi m-am oprit, amintindu-mi că nu purtam fuste.

— Ştiu ce s-a întâmplat cu mama lui Thomas, am spus.

Thomas a îngheţat cu ceaşca de ceai ridicată la gură şi cu ochii holbaţi. M-am uitat la unchiul Jonathan. Ceaţa care-l înconjurase mai înainte s-a risipit imediat, înlocuită de o ipostază în care nu-l mai văzusem vreodată.

— Ce încerci să spui?

I-am întâlnit privirea furioasă.

— După ce a murit, tu şi Thomas aţi început să lucraţi împreună. Aţi făcut... experimente secrete.

Thomas s-a aplecat în faţa, aproape să cadă din fotoliu. Atenţia lui de şoim era aţintită spre răspunsul unchiului. De i-aş fi putut descifra acţiunile!

Unchiul a izbucnit în râs, nevenindu-i să creadă când a văzut cât de serioasă eram.

— Şi ce contează? Nu am mai făcut o operaţie de aproape un an. Nu are nicio legătură cu Spintecătorul. Unele fantome sunt mai liniştite îngropate, dragă nepoată.

— Iar altele vin să ne bântuie, unchiule! Cum ar fi domnişoara Emma Elizabeth Smith.

Expresia de pe chipul unchiului Jonathan era la fel de sumbră ca a tatei şi mă temeam că avea să mă gonească pentru că îndrăznisem să-i răvăşesc amintirile.

Când unchiul Jonathan s-a relaxat în fotoliu, împreunându-şi încăpăţânat braţele la piept şi strângând buzele, Thomas a luat cuvântul.

— Înţeleg! Trebuie să-i spui!

— Ba nu înţelegi nimic, băiatule! s-a burzuluit unchiul. Ar fi mai bine dacă ai tăcea.

Am traversat camera şi am trântit uşa, făcându-i să se întoarcă spre mine.

— Dacă nu ar fi o informaţie necesară investigaţiei, v-aş da pace. Dar nu ne permitem acest lux din moment ce există un nebun în libertate, căruia îi place să spintece femei şi posibil încearcă să le folosească organele aşa cum au încercat unele persoane din această cameră în trecut.

— Practic, nu am încercat niciodată să folosim organe, a zis Thomas, ridicând din umeri. Mama era prea bolnavă ca să suporte operaţia. Am testat teorii mai neînsemnate, dar, aşa cum a spus unchiul tău, nu am mai făcut nicio operaţie

de un an. Iar atunci nu am făcut decât să reataşăm un deget tăiat, dacă vrei să ştii.

— Şi v-aţi gândit că ar fi o idee bună să-mi ascundeţi asta?

— Am fost un pic ocupaţi cu prinderea unui criminal, Wadsworth, a zis Thomas plat. Iartă-mă că nu am avut tăria să discut o chestiune pe care o găsesc... dificilă. În afară de doctorul Wadsworth şi, acum, de tine, nu am mai vorbit cu nimeni despre mama de când a murit. Mai ales din moment ce tata a hotărât să se recăsătorească înainte ca trupul mamei să se răcească, iar maică-mii vitrege nici că-i pasă de nişte copii care nu sunt ai ei.

— Eu... îmi pare rău, Thomas!

Tânărul a ridicat iar din umeri şi şi-a întors privirea. M-am aşezat pe un divan din catifea. Nu-mi venea să cred. Acesta era motivul pentru care Thomas se pricepea aşa de bine să-şi ţină emoţiile în frâu. Sursa aroganţei lui. Liza avusese dreptate: atitudinea lui Thomas masca durerea. Inima mi-a luat-o la goană. O parte din mine voia să-l îmbrăţişeze pe Thomas şi să-i vindece rănile, iar o altă parte tânjea să-i scoată la iveală toate secretele şi să lipească piesele ce-l formau în clipa aceea.

Însă mai rămânea chestiunea unchiului şi a legăturii lui cu domnişoara Emma Elizabeth. Cu mare efort, m-am întors spre unchiul meu.

— Trebuie să ştii ce s-a întâmplat cu fosta ta logodnică.

Vedeam mecanismele lucrând în mintea lui în timp ce încerca să găsească o metodă de a evita povestea.

— Te rog! Spune-mi ce s-a ales de Emma Elizabeth Smith.

Unchiul şi-a aruncat mâinile în aer.

— S-ar părea că ştiu mai puţine lucruri decât tine.

— Atunci, fă-mi pe plac!

— Oh, bine! M-a pus să aleg: ea sau ştiinţa. Când am refuzat să aleg, Emma a rupt orice legătură cu mine, spunând că mai bine ajunge să cerşească decât să tolereze o asemenea practică diavolească.

Unchiul şi-a îngropat capul în palme; era evident că

amintirea îi chinuia nervii deja fragili. Apoi, o hotărâre de fier a părut să-i întărească trupul, întinerindu-l imediat.

În cele din urmă, unchiul Jonathan era omul care-şi învăţa studenţii cum să se lepede de slăbiciunea omenească în faţa unei grozăvii şi să analizeze faptele, fără a se lăsa orbiţi de emoţie.

Şi-a îndreptat spatele, enumerând informaţiile pe care le avea.

— Emma şi-ar fi putut vedea de viaţă, dar a ales să nu o facă. A zis că voia să mă rănească cât mai mult posibil, crezând că o să mă facă să cedez.

Unchiul a clătinat din cap.

— Ultima dată când am auzit de ea, închiriase o cameră în East End şi refuza să accepte bani de la familia ei. Oamenii au început să împrăştie zvonuri, aşa cum se întâmplă mereu, că şi-ar fi vândut trupul ca să-şi achite chiria.

Unchiul şi-a scos ochelarii şi şi-a şters nişte pete imaginare de pe lentilele lor. Nu-mi puteam imagina ce trăia. Mai apoi şi-a lăsat mâinile să-i cadă în poală.

— Nu am avut curajul să aflu dacă era adevărat. Am izgonit-o din minte, pierzându-mă în munca mea unde am trăit fericit în ultimii ani.

— Ce s-a întâmplat în noaptea în care i-ai văzut trupul? am întrebat încetişor. Îţi aminteşte cumva de crimele recente?

Unchiul şi-a ridicat brusc capul, părând surprins. A început să-şi răsucească mustaţa. A ezitat o clipă, revizuind notiţele pe care şi le făcuse în minte.

— Presupun că ar putea fi una dintre victimele Spintecătorului.

Unchiul a zdrobit caseta din piele în care-şi ţinea ochelarii. Nodurile degetelor i s-au făcut albe ca osul.

— Trebuie să mă întorc la muncă, a zis el printre dinţi.

Thomas a ridicat o sprânceană, apoi şi-a îndreptat atenţia spre mine. Se părea că existau şi alte secrete. Nu ştiam dacă Thomas era implicat, însă eram hotărâtă să aflu.

DOUĂZECI ŞI TREI
ARTA SCAMATORULUI

Cimitirul Little Ilford,
Londra
8 octombrie 1888

Doi dragoni din piatră şedeau santinelă deasupra trăsurii noastre, pe când treceam pe sub cea mai mare dintre cele trei bolte ogivale ce duceau spre cimitirul Little Ilford.

O ceaţă densă învăluia un grup mic de oameni îndoliaţi strânşi în jurul mormântului proaspăt săpat al domnişoarei Catherine Eddowes, femeia ucisă al cărei trup îl cercetasem, ascunzându-i de ziua aceea mohorâtă.

Iarna călca rapid pe urmele toamnei, amintindu-mi că sezonul mai cald avea să sosească şi el în curând.

În semn de respect pentru dispărută, purtam o rochie adecvată în loc de costumul de călărie pe care îl adoptasem recent. Rochia mea simplă, neagră, era ciudat de similară celei pe care o purtasem în seara morţii domnişoarei Annie Chapman. Speram ca această coincidenţă să nu fie prevestirea altor întâmplări mai tragice.

Simţeam o legătură bizară cu Catherine, datorată probabil faptului că îngenuncheasem lângă trupul ei şi cercetasem locul în care fusese găsită.

În ziare era descrisă ca fiind o femeie veselă, atunci când nu era ameţită de aburii alcoolului, obişnuind să cânte pentru oricine era dispus să asculte. Băuse în noaptea în care fusese ucisă, zăcuse pe stradă şi fusese ridicată de poliţie, apoi eliberată în jurul orei unu.

Spintecătorul o găsise la scurt timp după aceea şi-i amuţise cântecul pe vecie.

Unchiul rămăsese în laborator, să discute cu detectivii despre a doua victimă a acelei nopţi blestemate. Aproape

că ne împinsese pe mine şi pe Thomas în trăsura lui, ordonându-ne să aflăm cât mai multe la înmormântarea domnişoarei Catherine. Unchiul credea că ucigaşii vizitează adesea locul crimelor lor sau că se implicau în cazuri, deşi, la fel ca în cazul multora dintre teoriile lui, nici aceasta nu se putea demonstra.

Poliţiştilor nu le trebuise mult să-l convingă pe unchiul meu că experienţa lui era esenţială rezolvării cazului. Nu trebuiseră decât câteva vorbe măgulitoare din partea capetelor sus-puse de la Scotland Yard pentru a domoli mândria rănită a unchiului.

Nu mă puteam abţine să nu-mi arunc privirea pe furiş la Thomas, întrebându-mă dacă monstrul pe care-l vânam era chiar cel care şedea lângă mine. Deşi povestea despre moartea mamei lui şi a căsătoriei aproape imediate a tatălui mă tulbura, nu puteam să ştiu dacă nu cumva chiar aceasta fusese intenţia lui. Deocamdată, voiam să stau cu ochii pe Thomas, dar să mă port ca şi cum totul decurgea bine între noi.

Thomas ţinea o umbrelă deasupra noastră şi se uita la toţi cei prezenţi. Nu se strânseseră mulţi oameni, dar sinceră să fiu, niciunul nu arăta măcar suspect – cu excepţia unui singur bărbat cu barbă ce-şi arunca mereu privirea peste umăr, în direcţia noastră. Ceva din înfăţişarea lui făcea să-mi îngheţe sângele în vine.

— Ţărână suntem şi în ţărână ne întoarcem, a citat preotul din Cartea Facerii, ridicându-şi braţele spre cer. Sufletul să ţi se odihnească în mai multă pace decât felul în care ne-ai părăsit, sora noastră.

Cei câţiva oameni au şoptit „Amin” într-un glas înainte de a porni care încotro. Vremea mohorâtă le stăvilise cumva tristeţea şi rugăciunile. Câteva momente mai târziu, cerul s-a deschis şi ploaia a început să cadă, făcându-l pe Thomas să se apropie mai mult cu umbrela.

Sau poate că Thomas folosea ploaia pe post de scuză. Tânărul orbitase în jurul meu ca şi cum aş fi fost soarele universului său de când mă lăsase să trec de unul dintre zidurile lui emoţionale. Însă acesta era un lucru la care să

mă gândesc altă dată.

Am mers spre semnul improvizat ce marca mormântul, îngenunchind ca să-mi trec degetele înmănuşate peste crucea din lemn aspru. Am simţit cum mă cuprindea un val de tristeţe pentru o femeie pe care nu o cunoscusem. Cetăţenii Londrei se uniseră şi-i oferiseră o înmormântare şi un mormânt cum se cuvine. Se pare că oamenii sunt întotdeauna mai săritori la moartea cuiva decât în timpul vieţii.

— Audrey Rose!

Thomas şi-a dres glasul, iar eu mi-am ridicat privirea, văzându-l pe bărbos la doar câţiva paşi mai încolo. Omul părea să nu ştie dacă să ne abordeze sau să dispară în dimineaţa dezolantă şi cenuşie. Fără să pot scăpa de sentimentul că avea să ne spună ceva important, i-am făcut semn lui Thomas să mă urmeze.

— Dacă nu vine el la noi, am spus peste umăr, o să mergem noi la el.

M-am oprit în faţa bărbatului, întinzând mâna.

— Bună dimineaţa. Numele meu este…

— Domnişoara Audrey Rose. Fiica Malinei şi… cum?

Omul părea să întrebe o persoană invizibilă aflată în stânga lui. Thomas şi cu mine ne-am uitat şocaţi unul la celălalt. În mod evident, omul nu era în toate minţile, din moment ce vorbea singur. Însă faptul că ştia numele mamei mele m-a tulburat oarecum. Omul a dat din cap în direcţia unui lucru pe care noi tot nu-l puteam vedea.

— Ah, da! Fiica Malinei şi a lui Edmund. Mama ta zice că poţi să porţi colierul din fotografie. Cred că e cel cu un pandantiv în formă de inimă. Da, da, a zis el, dând iar din cap. Aşa e! Cel pe care l-ai admirat în biroul tatălui tău. Este folosit pe post de semn de carte.

Omul a făcut o pauză, mijind ochii. Inima era cât pe ce să-mi sară din piept. Thomas m-a prins de braţ, ţinându-mă să nu cad. Cum de putea cunoaşte omul acela misterios toate aceste lucruri? M-am simţit asaltată de amintiri despre momentul în care intrasem în biroul tatei şi mă uitasem la fotografia mamei. Admirasem acel pandantiv,

întrebându-mă unde era ascuns... Nimeni nu ştiuse asta. Nici eu nu-mi mai aminteam. Am făcut un pas ezitant în spate, speriată, însă fără a-mi veni încă să cred că nu eram victima unei înşelăciuni, a unui iluzionist ce manipula adevărul. Citisem articole despre şarlatani şi escroci. Păcălici fără scrupule ce făceau profit arătând spectatorilor ceea ce voiau ei să creadă. La mijloc era un fel de joc de oglinzi, iar eu nu aveam să mă las pradă lui.

— De unde ştii lucrurile astea? am întrebat, recăpătându-mi calmul.

Domolindu-mi inima nebună, am căutat să aplic logica situaţiei în care mă aflam. Omul acela era, desigur, un mincinos priceput; făcuse cumva cercetări, apoi extrapolase, aplicând practic acelaşi procedeu pe care Thomas îl folosea ca să deducă ceea ce era evident.

Pandantivele în formă de inimă erau comune. Practic, fiecare femeie din Londra avea unul. Fusese o presupunere, doar atât. Colierul ar fi putut la fel de bine să se afle într-o cutie interzisă cu bijuterii, nu să fie folosit ca semn scump de carte. Nu m-aş fi mirat dacă omul lucra pentru vreun ziar mizer. Poate că domnul Doyle îl trimisese pe bărbat să ne spioneze, disperat să născocească o altă poveste.

— Uşor, Wadsworth, a zis Thomas, suficient de tare cât să aud doar eu. Dacă mai tremuri mult, o să-ţi iei zborul şi o să ne ucizi. Deşi nu mi-e teamă de moarte, s-ar putea să mă plictisesc după o vreme. Tot cântatul ăla al îngerilor este cam enervant, nu crezi?

Am inspirat lent şi adânc. Thomas avea dreptate. Nu mă ajuta cu nimic să devin şi mai agitată. M-am liniştit înainte să mă întorc iar la mincinos. Omul a ridicat mâinile, de parcă ar fi vrut să spună că nu-mi dorea răul, doar că răul fusese deja săvârşit.

— Permiteţi-mi să o iau din nou de la capăt, domnişoară Wadsworth. Eu... uneori uit cât de ciudat trebuie să par celor ce nu văd.

Bărbatul a întins mâna, aşteptând să i-o strâng. Ezitantă, i-am permis să-mi sărute degetele înmănuşate, înainte să-

mi înfig iar mâna în şold.

— Numele meu este Robert James Lees. Sunt mediu. Comunic cu spiritele celor trecuţi în nefiinţă. Sunt şi predicator spiritist.

— Ah, minunat!

Thomas şi-a şters fruntea, ca şi când ar fi răsuflat uşurat.

— Şi eu care credeam că eşti pur şi simplu nebun. O să ne distrăm de minune!

Mi-am stăpânit un zâmbet, pe când spiritistul îşi căuta cuvintele.

— D-da, da, în fine. Cum ziceam, vorbesc cu cei dispăruţi, iar spiritul domnişoarei Eddowes m-a căutat aproape în fiecare noapte săptămâna aceasta, încă de când a fost ucisă, a zis el. Sufletele care mă ghidează mi-au spus că voi găsi aici pe cineva care l-ar putea opri pentru totdeauna pe Jack Spintecătorul. Am fost atras spre dumneavoastră, domnişoară. Atunci a apărut mama dumitale.

L-am ascultat cu simţurile mele ascuţite de sceptică. Mintea mea era dedicată ştiinţei, nu mofturilor religioase şi conceptelor ridicole, precum dialogul cu morţii. Domnul Lees a expirat, dând iar din cap în direcţia forţei nevăzute.

— Aşa mă gândeam şi eu. Aflu din surse sigure că nu credeţi în spirite.

Omul a ridicat mâna când am dat să răspund.

— E ceva de care mă lovesc în fiecare zi. Calea mea nu este uşoară, dar asta nu mă va opri. Dacă aţi vrea să mă însoţiţi la salonul meu, o să ţin o şedinţă de spiritism pentru dumneavoastră.

O parte din mine voia să accepte. Simţind că ezit, omul a continuat să-şi vândă marfa.

— Puteţi face ce vreţi după aceea, să lăsaţi în urmă orice nu vă e de ajutor. Nu vă cer decât câteva minute, domnişoară Wadsworth, a zis el. Nimic mai mult. În cel mai bun caz, veţi afla informaţii despre criminal. În cel mai rău, veţi avea o poveste amuzantă pentru prieteni.

Târgul omului părea greu de refuzat în aceşti termeni.

— Dacă ai informaţii despre Jack Spintecătorul, a întrebat Thomas, ţinând umbrela fixă, de ce nu ai mers direct la Scotland Yard?

L-am privit pe Thomas. Întrebarea lui părea sinceră. Dacă nu cumva încerca doar să îndrepte suspiciunile pe un alt drum. Domnul Lees a zâmbit trist.

Am început să bat cu degetele pe braţe, meditând la oferta omului.

Acea parte din mine, dedicată ştiinţei, rămânea deschisă investigării *tuturor* variabilelor, chiar şi acelora ce nu puteau fi înţelese. Cât de îngustă trebuie să-mi fi fost mintea dacă refuzam să analizez o posibilitate doar pentru că nu se potrivea cu una dintre preconcepţiile mele!

În felul ăsta, ştiinţa nu ar mai fi avansat niciodată. Cei de la Scotland Yard erau proşti că-l trimiseseră pe bietul om la plimbare. Era destul de posibil ca bărbatul să fie un escroc, însă chiar şi un procent infim ar fi fost suficient ca să-l asculte.

Ştiam că speranţa de a putea lua legătura cu mama mi se înfiripa în gânduri şi în inimă, întunecându-mi raţiunea. În interior, mă luptam cu mine însămi. Poate că într-o zi, când eram gata să înfrunt tot acest calvar emoţional, aveam să-l caut pe domnul Lees. Acum, cu Thomas lângă mine, trebuia să-mi păstrez mintea limpede.

Am inspirat adânc, ştiind prea bine că ceea ce urma să fac avea să fie o mare pierdere de timp. Nu-mi păsa. Dacă trebuia să flutur o pereche de picioare de pui prin faţa fiecărui corb pe care-l vedeam în serile cu lună plină ca să opresc criminalul şi să le răzbun pe femeile ucise, atunci aveam să fac întocmai. Şi-n plus, într-un fel sau altul, poate că astfel mi-aş fi scos din minte orice îndoială mai aveam despre Thomas.

— Bine, atunci, i-am zis. Uimeşte-ne cu arta dumitale, domnule Lees!

Thomas mi-a aruncat o privire enervată peste masa mică şi jerpelită din salonul de spiritism a domnului Lees. Piciorul lui sălta aşa de rapid, încât masa uşoară ca un fulg

vibra la fiecare tremur. Mi-am muşcat buza de jos şi m-am uitat la el cât de urât puteam. Până la urmă, învăţasem ceva folositor de la mătuşa Amelia. Thomas nu a mai dat din picior, însă a început să se bată nervos cu degetele pe braţ. Sincer, se purta ca şi cum l-aş fi târât cu mine pe străzi, pe un pat de cuie, prin viscol. Era oare semnul unui tânăr cu secrete sau al unuia pur şi simplu plictisit? Dacă domnul Lees era un spiritist veritabil, atunci pesemne că aveam să aflu adevărul cât de curând.

Am analizat camera în care ne aflam, străduindu-mă să afişez o mină impasibilă. Îmi era însă greu. Lumina cenuşie se filtra printre perdelele colbăite, scoţând în evidenţă fiecare fir de praf din micul apartament şi făcându-mi nasul să mă mănânce.

Instrumentele folosite pentru a vorbi cu spiritele erau aruncate prin colţuri şi ieşeau din dulăpioare, iar praful acoperea fiecare suprafaţă. Doar un pic de curăţenie ar fi îmbunătăţit lucrurile semnificativ. Poate că domnul Lees ar fi avut mai mulţi clienţi dacă ar fi curăţat puţin. Totuşi, presupuneam că omul nu avea cine ştie ce timp pentru menaj din moment ce vorbea cu morţii zi şi noapte. Dacă abilităţile îi erau reale, atunci viaţa lui semăna pesemne cu o petrecere continuă. Gândul că ar fi trebuit să aud trăncănelile cuiva atâta timp mă îngrozea.

Atenţia mea a întârziat asupra unui soi de corn, aşezat pe un dulap cam şubred. Era unul dintre puţinele obiecte din cameră care păreau lucitoare şi noi.

— Aceea este o „trompetă pentru spirite”, a zis domnul Lees, arătând cu capul spre invenţie. Amplifică şoaptele spiritului. Deşi nu am izbutit să o folosesc cum se cuvine. Totuşi, doar despre ea se vorbeşte. Mi-am zis să încerc. Iar aia e o plăcuţă pentru spirite.

Aşa-zisa plăcuţă pentru spirite nu era altceva decât o improvizaţie de două table legate împreună cu nişte aţă. Presupuneam că era o altă unealtă folosită de morţi ca să comunice cu cei vii. Se părea că oamenii voiau să se distreze cu mecanisme şi trucuri la fel de mult pe cât voiau să comunice cu cei dragi. O atmosferă macabră era numai

bună pentru vorbăreţii bogaţi, ce nu ştiau cum arată sărăcia.

Thomas a tuşit, ca să nu râdă, atrăgându-mi atenţia. Apoi a arătat subtil spre piciorul meu, ce sălta agitat, lovind masa. Pe urmă, a tuşit şi mai tare, văzându-mi privirea mohorâtă. Eram bucuroasă că Thomas se amuza; măcar unul dintre noi se simţea bine.

— Bine!

Domnul Lees s-a aşezat în mijloc.

— O să vă rog să vă puneţi aşa mâinile pe masă.

Omul ne-a arătat cum, aşezându-şi pe masă palmele uriaşe, cu faţa în jos, şi atingându-şi degetele mari.

— Răsfiraţi-vă degetele, astfel încât degetele mici să atingă mâinile vecinilor. Excelent! Perfect! Acum închideţi ochii şi nu vă mai gândiţi la nimic!

Era bine că masa era aşa de mică; altfel nu am fi fost în stare să atingem mâna celuilalt. Degetul lui Thomas se tot codea să-l atingă pe al meu, aşa că mi-am mişcat uşurel piciorul pe sub masă şi l-am lovit încet.

Înainte ca Thomas să poată riposta, domnul Lees a închis ochii, oftând prelung. „Concentrează-te”, m-am certat în sinea mea. Dacă tot eram acolo, măcar să fac totul ca la carte.

— Solicit ca spiritele mele călăuzitoare să iasă la lumină şi să mă ajute în această călătorie în lumea de apoi. Vă rog veniţi, oricine are vreo legătură cu Thomas sau cu Audrey Rose!

Am privit printre gene. Thomas era un băiat bun. Şedea cu ochii închişi şi cu spatele drept ca un băţ. Domnul Lees părea să fi adormit. Ochii i se zbăteau pe sub gene, iar mustăţile şi barba săltau după un ritm pe care doar el îl putea auzi.

M-am uitat la ridurile mici din jurul ochilor lui. Nu avea mai mult de patruzeci de ani, dar arăta ca şi cum viaţa i-ar fi aruncat la fel de multe ca unuia cu dublul vârstei lui. Părul îi era cenuşiu pe la tâmple şi se rărea, retrăgându-se ca un ocean de la malul frunţii lui.

Domnul Lees a inspirat adânc. Trăsăturile lui şi-au

potolit tresăririle.

— Spune cine eşti, spirite!

Mi-am aţintit iar atenţia la Thomas, însă el nici nu a zâmbit, nici nu a ridicat măcar o pleoapă, jucându-se politicos cu gazda noastră prezicătoare. Thomas nu mai era nervos acum.

Nu puteam să nu mă simt plină de speranţă şi, totuşi, îmi era teama de o altă întâlnire cu mama, atât de curând; asta dacă era să cred ce spusese bărbatul în cimitir.

Domnul Lees a dat din cap.

— Bine aţi venit, domnişoară Eddowes!

Omul a făcut o pauză, gândindu-se la ce să mai spună sau „ascultând” spiritul. Faţa lui a tresăltat, concentrată.

— Da, da. O să-i spun imediat!

Ah, ce bine! Intram direct în pâine. Ce prostesc! Omul s-a fâţâit pe scaun, fără să-şi îndepărteze mâinile de ale noastre.

— Domnişoara Eddowes a zis că aţi fost prezentă când i s-a descoperit trupul. Spune că aţi fost însoţită de un bărbat cu părul spălăcit.

Mi s-a oprit respiraţia. Pentru o clipă, speranţa să pot vorbi cu mama s-a năruit.

Oare să fie adevărat? Oare domnişoara Catherine Eddowes putea să vorbească prin acest bărbat mătăhălos şi neîngrijit? Era tare ciudat, dar nu credeam. Oricine se aflase la locul crimei în dimineaţa aia m-ar fi putut vedea cu comisarul Blackburn. Neştiind cum să mă port în asemenea situaţii, am şoptit:

— E adevărat!

Mi-am aruncat privirea la Thomas, dar el era tot tăcut şi-şi ţinea ochii închişi. Gura însă îi era acum strânsă ca o linie subţire. M-am întors cu privirea spre spiritist.

— Aha, a exclamat domnul Lees, părând că înţelegea ce i se spunea.

Nu eram sigură dacă mi se adresase mie sau spiritului ce plutea lângă noi, aşa că am aşteptat cu buzele strânse.

— Domnişoara Eddowes spune să vă trimit un mesaj care vă va ajuta să credeţi. Zice că pe corpul ei se află un

semn de identificare şi că veţi şti imediat despre ce vorbeşte.

Câteva clipe, m-am lăsat stăpânită de nevoia de a-mi retrage mâinile şi de a părăsi văgăuna aceea plină de escrocherii. Ştiam exact la ce referea.

Pe antebraţul femeii se afla un mic tatuaj albastru, cu iniţialele TC. Dar nu era un secret. Oricine i-ar fi putut vedea braţul în trecere. Am oftat, dezamăgită să aflu că totul fusese o scamatorie. Înainte să apuc să spun ceva sau să îmi trag mâna de pe masă, domnul Lees a continuat grăbit.

— A spus că Jack a fost acolo în acea zi. Că v-a văzut…

Omul a închis ochii, dând din cap ca şi cum ar fi fost un interpret ce traducea mesajul unui vorbitor de limbă străină.

— S-a apropiat de dumneavoastră… ba chiar a vorbit cu dumneavoastră. Aţi fost furioasă pe el…

Domnul Lees se legăna pe scaun. Ochii lui închişi se mişcau ca nişte porumbei confuzi, plimbându-se încolo şi încoace în faţa unei bănci din parc.

O teamă abisală şi rece mi s-a strecurat în inimă, sugrumând orice urmă de raţiune din mintea mea. Singurii oameni pe care fusesem furioasă fuseseră comisarul Blackburn şi tata. Unchiul se afla pe atunci încă în ospiciu, iar cu Thomas nu vorbeam.

Dacă bărbatul ăsta chiar comunica cu morţii, atunci spusele lui tocmai alungaseră orice suspiciune mai aveam în legătură cu unchiul şi cu Thomas. Dar tata şi Blackburn...

Nevrând să mai aud ceva, mi-am tras mâna, însă Thomas a prins-o şi a aşezat-o la loc lângă a lui. Privirea lui încurajatoare îmi spunea că aveam să trecem împreună prin asta. Gestul lui m-a calmat pe moment.

Spiritistul nostru se legăna pe scaun cu mişcări din ce în ce mai rapide şi mai abrupte. Lemnul a prins a scârţâi sub mişcările iuţi, făcându-mi pulsul să pornească într-o goană haotică. Domnul Lees s-a ridicat aşa de brusc, că scaunul pe care şezuse a căzut cu un bufnet la podea.

Omul a avut nevoie de câteva secunde ca să-şi revină, iar când ochii lui s-au limpezit, omul s-a uitat la mine ca şi cum m-aş fi preschimbat în Satana.

— Domnule Lees, aveţi de gând să ne spuneţi ce vă tulbură sau o să ţineţi secret ce v-au mărturisit spiritele? a întrebat ironic Thomas.

Încă tremurând, domnul Lees îşi scutura capul ca să scape de ceea ce auzise şi văzuse. Când, în cele din urmă, a vorbit, tonul vocii lui răsuna la fel de sumbru ca şi vorbele.

— Părăsiţi Londra pe dată, domnişoară Wadsworth! M-am înşelat, nu vă pot ajuta. Plecaţi! a strigat el.

Omul s-a întors spre Thomas.

— Trebuie să o protejaţi. Poartă semnul morţii.

Thomas a mijit ochii.

— Dacă ăsta e vreun fel de truc…

— Plecaţi! Plecaţi acum, până nu e prea târziu!

Domnul Lees ne-a împins până la uşă, aruncându-mi paltonul de parcă ar fi fost încins.

— Jack tânjeşte după sângele dumneavoastră, domnişoară Wadsworth. Dumnezeu să vă aibă în pază!

From hell

Mr Lusk

Sor

I send you half the Kidne I took from one women prasarved it for you tother piece I fried and ate it was very nise I may send you the bloody knif that took it out if you only wate a whil longer

signed Catch me when you Can Mishter Lusk

Scrisoarea intitulată „Din iad", 1888.

DOUĂZECI ŞI PATRU
DIN IAD

Biblioteca doctorului Jonathan Wadsworth,
Highgate
16 octombrie 1888

— Văd că iar ai dat o petrecere jalnică, a zis Thomas, furişându-se în biblioteca întunecată a unchiului Jonathan.

Am ridicat capul din carte şi am observat că îmbrăcămintea lui era extrem de elegantă pentru o după-amiază pe care urma să şi-o petreacă disecând cadavre. Jacheta şic i se potrivea perfect pe trup. Thomas m-a surprins privindu-l şi a zâmbit larg.

— Nu m-ai invitat şi pe mine, Wadsworth. E cam nepoliticos, nu crezi?

I-am ignorat remarca, deşi ştiam că Thomas încerca să înveselească atmosfera. Trecuseră opt zile de când îl vizitaserăm pe domnul Lees şi încă şi mai multe de când îmi văzusem ultima dată tatăl.

Deşi nu mă puteam baza doar pe mărturia domnului Lees, îndoielile în legătură cu Thomas dispăreau pe zi ce trecea. Tânărul îşi studia zi şi noapte notiţele. Nu credeam că stresul pe care încerca să-l ascundă era doar de faţadă. Thomas voia să rezolve cazul la fel de mult ca mine. În timpul unei seri deosebit de agitate, îi împărtăşisem temerile privitoare la tata. Thomas deschisese gura să spună ceva, apoi tăcuse. Asta fusese tot. Reacţia lui nu fusese deloc liniştitoare.

Respectându-şi ameninţarea, tata nu mă căutase, rămânând indiferent la soarta mea. Nu-i stătea în fire să mă lase nesupravegheată zile la rând, însă cum îmi devenise străin, nu-i puteam ghici următoarele mişcări. Uram să o gândesc, însă tata întrunea câteva dintre însuşirile lui Jack Spintecătorul. Fusese prezent în timpul fiecărei crime şi absent atunci când, aparent, Jack

dispăruse în timpul celor trei săptămâni şi jumătate din septembrie. Oricât de mult mi-aş fi dorit să-i aflu opinia, îi ascunsesem lui Nathaniel bănuielile mele sumbre. Nu era necesar să-l îngrijorez, din moment ce nu aveam o dovadă de netăgăduit în legătură cu vinovăţia a tatei.

Am început să răsfoiesc un tom de medicină, citind despre câteva dintre conceptele privitoare la psihologia umană şi la crime. Tata suferea, cu siguranţă, de un soi de depresie şi avea suficiente motive ca să dorească realizarea unui transplant de succes. Aşa s-ar fi explicat lipsa organelor, deşi nu înţelegeam cum ar mai fi putut să o ajute asta acum pe mama. Apoi mi-am amintit de „leacul” lui favorit; laudanumul ar fi putut justifica foarte bine nebunia.

— N-ar trebui să-ţi pierzi preţioasa ta energie cu asemenea prostii, Wadsworth, a zis Thomas, citind peste umărul meu. Sigur eşti capabilă să vii cu câteva teorii personale. Doar eşti om de ştiinţă, nu? Sau laşi în seama mea descoperirile geniale?

Thomas a zâmbit larg văzând că-mi dau ochii peste cap, umflându-şi pieptul şi aşezându-şi mândru un picior pe scaun, ca şi cum ar fi pozat pentru un portret.

— Nu te învinovăţesc! Ştiu că sunt atrăgător. Eroul înalt şi misterios din visele tale, sosit în fugă să te salveze cu intelectul său vast. Ar trebui să mă accepţi pe dată de soţ.

— Semeni mai degrabă cu monstrul arogant din coşmarurile mele.

I-am zâmbit batjocoritor când Thomas a strâmbat din nas. Era suficient de chipeş, dar nu trebuia să ştie asta.

— Nu ai vreun organ de cântărit, oameni de enervat sau notiţe de luat pentru unchiul Jonathan? Sau poate că ai vreun alt pacient pe care să experimentezi...

Thomas a zâmbit şi mai larg, aşezându-se în faţa mea pe canapeaua prăpădită din catifea. Un cadavru proaspăt, care, pentru prima dată după foarte mult timp, nu avea nimic de-a face cu crimele din Whitechapel se afla pe masa de disecţie din beci, aşteptând să fie analizat. La prima vedere, se părea că omul îşi pierduse viaţa din cauza

vremii vitrege a Angliei, nu răpus de mâinile vreunui ucigaş dement. Iarna îşi scosese de câteva ori capul din bârlog înainte de a-şi face oficial apariţia.

— Doctorul Wadsworth a fost chemat să vadă de treburi mai urgente. Nu suntem decât noi doi aici şi m-am cam plictisit să te văd îmbufnată. Am putea să profităm la maximum de timpul petrecut împreună. Dar nu, a oftat el dramatic, tu eşti pornită să citeşti prostii.

M-am ghemuit în fotoliul meu uriaş şi am dat pagina cărţii.

— Nu mi se pare că pierd vremea citind despre stările psihologice ale omului şi despre cum pot avea ele o legătură cu probleme mai grave de ordin psihotic. De ce nu-ţi pui creierul ăla mare la contribuţie şi să citeşti câteva dintre studiile astea cu mine?

— De ce nu vrei să-mi spui ce te îngrijorează cu adevărat? Ce dilemă emoţională ai?

Thomas a bătut cu palma pe genunchi.

— Stai aici şi o să te legăn uşurel până ce unul dintre noi va adormi. Dacă nu chiar amândoi.

Am aruncat volumul pe podea, la picioarele lui, apoi mi-a părut imediat rău. Era cât pe ce să-i spun lui Thomas că *nu* mă confruntam cu nicio problemă emoţională şi tocmai ce îi arătasem opusul. Într-o zi aveam să învăţ să-mi controlez gesturile. Am oftat.

— Mă tot gândesc că s-ar putea ca tata să fie criminalul din umbră.

— Şi care este, mai exact, dilema morală? a întrebat Thomas. Vrei să ştii dacă să-l predai sau nu pe tăticul poliţiei?

— Bineînţeles că asta e dilema! am exclamat, nevenindu-mi să cred cât de obtuz era când venea vorba de relaţiile esenţiale dintre oameni. Cum aş putea preda poliţiei o rudă de sânge? Cum aş putea să-l trimit pe tata la moarte? Cred că înţelegi că exact asta s-ar întâmpla dacă l-aş da pe mâna autorităţilor.

L-ar fi spânzurat pe tata, eram sigură. Având în vedere statutul lui, execuţia ar fi fost publică şi cât se putea de

brutală. Doar pentru că mâinile îi erau, posibil, pătate de sânge nu însemna că îmi doream să mi le mânjesc şi eu pe ale mele. Nu conta că aveam sau nu dreptate.

— Ca să nu mai zic, am adăugat cu glas tare, că asta l-ar distruge pe fratele meu.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile. Nu afirmasem tocmai cel mai evident dintre lucruri. Dacă nu-l predam pe tata, atunci şi alte femei aveau să fie ucise. Mă aflam într-o situaţie oribilă şi îl uram şi mai mult pe tata pentru că mă supunea la un asemenea chin.

Thomas a căzut pe gânduri în timp ce-şi privea mâinile. A părut să treacă o eternitate, până ce tânărul s-a înduplecat să rupă tăcerea.

— Ce speri să descoperi printre teoriile altora?

— Izbăvire! Limpezime! Un antidot pentru demonul care a pus stăpânire pe sufletul tatei.

Poate că l-aş fi putut salva dacă găseam o cale de a aborda problema psihică ce-l chinuia. Am ascultat liniştea ce se prelungea între mine şi Thomas. Ticăitul ceasului răsuna ca un ecou al propriei mele inimi.

— Dacă ar fi tatăl tău, tu nu ai încerca orice să-l salvezi? am întrebat pe un ton domol. Mai ales din moment ce ai pierdut deja un părinte? Poate că nu e prea târziu să fie mântuit.

Thomas a înghiţit, îndreptându-şi privirea spre cartea mea.

— Atunci te-ai folosi chiar şi de religie ca să-l izbăveşti de păcate? Îl stropeşti cu puţină agheasmă şi arzi diavolul din el? Credeam că acesta este domeniul mătuşii tale excentrice.

Am cules de jos jurnalul medical, întorcând paginile până la ultimul paragraf pe care-l citisem. Fotoliul din piele a scârţâit sub greutatea mea.

— Sunt un om de ştiinţă, Thomas. Salvarea tatei va veni sub forma unor substanţe benefice pentru psihicul lui. Există multe tratate bune despre efectul acestora asupra sinapselor, am zis, arătându-i o asemenea teorie în carte. Şi-n plus, îl voi ameninţa cu sechestrul în casă. O să-l ţin în

lanţuri, încuiat în birou dacă nu va fi de acord să se lase analizat.

Thomas a clătinat din cap – ştiam amândoi că era o minciună. Cineva a bătut încet la uşă înainte ca Thomas să poată răspunde. Amândoi am ridicat privirea spre lacheul care stătea pe jumătate în hol şi pe jumătate în cameră. Omul părea jenat după roşeaţa ce i se ivea în dreptul gulerului. Speram că nu se afla acolo de prea mult timp. Aveam să dăm cu toţii de bucluc dacă mai afla cineva că tata ar fi putut să fie Jack Spintecătorul sau că-l suspectam şi că nu-l predasem.

— Doctorul Wadsworth vă solicită prezenţa pe dată la Scotland Yard, domnişoară.

Când Thomas şi cu mine ne-am uitat unul la celălalt, omul s-a corectat.

— Prezenţa amândurora.

Nu-mi păsa ce credeau bărbaţii adunaţi în jurul biroului comisarului Blackburn pe când îmi acopeream gura cu o mănuşă din dantelă.

Duhoarea ce-mi asalta simţurile era aproape la fel de rea ca şi conţinutul pachetului. Dacă nu chiar mai rea. Puteam să suport orice privelişte dezgustătoare sau însângerată, însă carnea putrezită, mă temeam, avea să fie un lucru cu care nu aveam să mă obişnuiesc vreodată, indiferent de câte ori aş fi fost nevoită să intru în contact cu ea.

— Este, mai mult ca sigur, o jumătate de rinichi uman, a confirmat unchiul Jonathan, deşi nu-l întrebase nimeni. Deşi e imposibil să afirmăm cu siguranţă, trebuie să luăm destul de în serios scrisoarea care a sosit odată cu el. Domnişoarei Eddowes îi lipsea un rinichi. Este un rinichi de om. După gradul de putrefacţie, aş zice că a fost scos cam pe când femeia îşi dădea sufletul. Este rinichiul stâng. La fel ca în cazul victimei. Va trebui să-l analizez mai bine în laborator, însă, la o primă vedere, s-ar părea că există nişte… similitudini.

Cu greu mi-am înghiţit dezgustul. Se părea că Jack îşi pierdea minţile. Thomas mi-a strecurat biletul de la

criminal, ferindu-şi privirea. Mă întrebam dacă avea de gând să spună poliţiei ce credeam despre tata. Mă întrebam dacă eu aş fi făcut la fel în locul lui. Vina se răsucea adânc în fiinţa mea. Oare lăsam sentimentalismele să împiedice înfăptuirea dreptăţii? Atunci eram la fel de rea ca însuşi Spintecătorul.

Dar... dacă poliţia descoperise deja identitatea criminalului? Am tras cu privirea la Blackburn. Nu-l cunoşteam foarte bine şi eram încă suspicioasă. Poate că mai văzuse organul acela chiar în noaptea în care îi fusese scos proprietarei. Comisarul părea mai degrabă netulburat, având în vedere ce spusese unchiul Jonathan. Asta mă făcea să mă întreb dacă tata comisese chiar el acele acte atroce sau îl pusese pe Blackburn să le săvârşească. Oare reacţia lui de respingere la locul dublei crime fusese doar o prefăcătorie?

Mi-am amuţit gândurile ce nu-mi dădeau pace, uşurată să observ că nimeni nu mă băga în seamă. Biletul era scris cu aceeaşi cerneală roşie, morbidă, ca şi celelalte două trimise de Jack. Aş fi recunoscut scrisul acela şi în vis, atât de mult îl analizasem, încercând să găsesc asemănări cu scrisul tatei.

Din iad

Dl Lusk.
Cu părere de rău

Îţi trimit jumătate de rinichi luat de la o femeie lam ţinut pentru dumneata şi ailaltă parte am prăjito şi mâncato a fost tare bună. O săţi trimit si şuriul sângerat dacă aştepţi niţel

Semnat
Prindemă când poţi domnu Lusk

George Lusk era prietenul fratelui meu şi unul dintre cei mai vocali membri ai grupului de justiţiari din care făcea parte Nathaniel, Cavalerii din Whitechapel. Dacă tata era cu adevărat Jack Spintecătorul, atunci ar fi fost cam sfidător să trimită o dovadă chiar unui apropiat al familiei.

Pe de o altă parte, faptul că mâncase jumătate dintr-un rinichi uman era o dovadă de netăgăduit că nebunia îl cuprinsese cu totul.

Canibalismul era o nouă etapă pentru criminalul din Whitechapel. Am aşezat scrisoarea la loc, pe biroul aglomerat al lui Blackburn. Scrisul nu semăna cu al tatei, însă asta nu însemna că nu s-ar fi putut strădui să-l ascundă. Poate că răul ce-l poseda avea propriul scris de mână.

— Mă întreb, am zis eu tare, fără să vreau.

Thomas mi-a făcut semn să vorbesc, dar nu eram încă pregătită. Gândurile şi teoriile prindeau formă în mintea mea. Poate că dacă înaintam o bănuială, aş fi putut testa reacţia lui Blackburn. După câteva secunde, am început iar.

— Nu vi se pare puţin ciudat?

— Nu, Wadsworth, a zis Thomas plat. E destul de obişnuit să trimiţi un rinichi prin poştă. Eu o fac de vreo trei ori pe săptămână, ca să fiu la modă. Trebuie să încerci! Le-ar impresiona pe fetele de la ceaiuri.

I-am răspuns cu o strâmbătură.

— Am vrut să spun altceva; să presupunem că ucigaşul a omorât femei şi a încercat să realizeze un transplant de organe. Atunci de ce i-a mâncat rinichiul? De ce să irosească un organ recoltat?

Pielea de pe gâtul lui Blackburn a pălit într-o fracţiune de secundă, ca şi cum comisarului i s-ar fi făcut rău. Reacţia lui părea destul de sinceră, dar mă mai păcălise şi altă dată. Blackburn şi-a trecut o mână prin păr.

— E doar două după-amiază şi jur că mi-ar prinde bine o halbă de bere. Asta credeţi şi dumneavoastră, domnule doctor Wadsworth? Că Jack foloseşte organele pentru transplant sau că le vinde?

Unchiul privea în continuare la cutie, dând absent din cap.

— Am o bănuială de care nu pot scăpa.

Unchiul Jonathan şi-a scos ochelarii, ştergându-i pe jachetă înainte să şi-i aşeze la loc pe nas.

— Mi-e teamă că a luat un rinichi în plus, dar şi-a dat seama că nu avea nevoie de el, apoi a decis să nu-l irosească.

Am început să tremur. Dacă tata era Jack Spintecătorul, atunci unde ţinea organele? Nu era ca şi cum le-ar fi putut păstra în borcane în răcitor, fără ca bucătarii şi servitoarele să le vadă. Oare de aceea nu o concediase niciodată pe Martha, bucătăreasa noastră? Oare femeia îi cunoştea monstruoasele secrete?

Gândul că dormisem într-o casă în care genul acesta de orori puteau fi ascunse la doar câteva camere mai încolo era prea şocant.

Blackburn a dat înconjur biroului, pentru ca, în final, să se prăbuşească pe un scaun din spatele lui, frecându-se la ochi.

— Poate că nu-i o idee aşa de rea să fiu moşier, ca tata. Pot să mă descurc cu multe lucruri, dar asta mă tem că mă depăşeşte. Cât de îngrozitoare poate fi o viaţă petrecută la petreceri ori discutând chestiuni politice?

Thomas a mijit ochii, ignorând lamentările poliţistului şi părând mai degrabă preocupat să afle opinia unchiului Jonathan. Trăsăturile ascuţite îi oglindeau parcă gândurile agere.

— Vreţi să spuneţi că a terminat cu crimele?

Unchiul a clătinat din cap, iar pielea a început să mă furnice. Avea privirea acea mohorâtă, care spunea că urmau lucruri mai grave. Când şi-a atins mustaţa, nu am fost deloc surprinsă de următoarele lui cuvinte.

— Cred că mai are nevoie de un singur lucru. Pe urmă, s-ar putea să se oprească.

Chiar în clipa aceea, un poliţist se îndrepta spre comisarul Blackburn pentru a-i înmâna un dosar. Bărbatul i-a şoptit la ureche un mesaj, înainte să plece la fel de iute pe cât venise. Pesemne că informaţia nu era chiar atât de importantă, din moment ce Blackburn a aruncat hârtia pe birou şi şi-a aţintit atenţia asupra unchiului.

— Nu sunt sigur că vreau să mai aud continuarea, doctore Wadsworth, însă mi-e teamă că nu-mi permit luxul

de a rămâne neştiutor. Lămuriţi-ne, vă rog!

Nu-mi dădeam seama cum, însă ştiam cu mai multă certitudine decât ar fi trebuit ce-i lipsea lui Jack Spintecătorul. Ar fi fost cel mai impresionant organ cu care să facă un transplant sau pe care să-l fure. Cuvintele aproape că mă înecau, însă le-am rostit oricum.

— O inimă! Are nevoie de o inimă înainte să oprească măcelul.

Am simţit ochii lui Thomas aţintiţi asupra mea. Încerca să mă convingă să tac, dar nu am putut să-l privesc, de teamă că aveam să mărturisesc pe loc tot ce bănuiam. La naiba cu urmările!

Ultima fărâmă de speranţă pe care o mai păstram se datora faptului că unchiul nu pomenise poliţiştilor numele tatei. Îi mărturisisem suspiciunile mele cu o noapte în urmă, în laborator şi, cu toate că era încă şi mai sceptic decât mine, pălise.

Unchiul Jonathan îmi spusese să nu mă îngrijorez, că aveam să descoperim curând adevărul, că tata era pur şi simplu bolnav şi că felul în care toate indiciile duceau spre el era doar o nefericită coincidenţă.

Adevărul nu era niciodată o povară uşoară, mai ales atunci când demasca un apropiat ca fiind un monstru ascuns sub nasul tău. Dacă unchiul se putea agăţa de un singur fir de speranţă, oricât ar fi fost el de fragil, că tata era nevinovat, atunci puteam să rezist şi eu.

Deocamdată…

DOUĂZECI ŞI CINCI
O VIOLETĂ DE PE MORMÂNTUL MAMEI

Reşedinţa doctorului Wadsworth,
Highgate
8 noiembrie 1888

Am scos rochia albastră, jerpelită, dintr-un cufăr aflat în podul casei unchiului Jonathan; cusăturile se desfăcuseră, iar mirosul de stătut a umplut încăperea când am scuturat-o în lumina palidă a lunii.

Slabe şanse să o pot face din nou demnă de a fi etalată! Trecuse prea mult timp de când domnişoara Emma Elizabeth Smith o purtase pentru prima dată. În plus, nici nu fusese păstrată cum se cuvenea.

Unchiul strânsese aproape toate lucrurile personale ale domnişoarei Smith de la o familie care nu mai voia să aibă nicio legătură cu ea şi se străduise să i le ţină aşa cum le lăsase tânăra, îngheţate în timp, de parcă ar fi fost prinse într-o fotografie. Atât că un strat gros de praf şi câteva molii înfometate se înfruptaseră cu nesaţ din ele de-a lungul ultimilor câţiva ani.

Rochia era un pic cam veche, cam zdrenţuită şi cam mare. Dacă aş fi ieşit în lume în rochia aia înfiorătoare, aş fi arătat ca o femeie din East End care cerşeşte ca să-şi alimenteze viciile, iar mătuşa Amelia ar fi pierit pe loc. Mă îndoiam că Liza ar fi fost în stare să o înfrumuseţeze.

Era absolut perfectă.

Thomas se sprijinise de uşă, cu braţele încrucişate, privindu-mă în felul lui tăcut şi calculat ce mă scotea din minţi.

— N-are nicio noimă ce vrei să faci, Wadsworth! De ce nu-ţi confrunţi tatăl şi gata? Să te strecori afară, îmbrăcată ca o prostituată, este de departe cea mai proastă idee pe care ai avut-o vreodată. Felicitări! a zis el, desfăcându-şi braţele şi aplaudând lent. Ai realizat ceva memorabil, deşi

este ridicol!

— *Aproape* că te scosesem de pe lista de suspecţi.

Am început să scutur o altă rochie zdrenţuită. Praful mi-a gâdilat nările pe când o aşezam la loc. În vremurile ei bune, mătasea de un verde întunecat trebuie să fi fost minunată.

— Este remarcabil!

— Ah, da, a zis el, dându-şi ochii peste cap. O altă idee minunată de-ale tale! De parcă aş fi atât de dezordonat, încât să las urme... Practic, sunt cu tine zi şi noapte. Asta nu mă absolvă de vină? Sau trebuie să împărţim patul ca să demonstrez că sunt nevinovat? De fapt... asta s-ar putea să nu fie o idee rea.

L-am ignorat şi am scos din cufăr o pereche de ghete maro, cu şireturi. Le-am privit cu atenţie. Păreau să fie măsura mea, aşa că le-am pus alături de haine. Thomas începuse să mă urmărească în urmă cu două ore, plimbându-se de colo, colo şi oferindu-şi părerile ca pe nişte sfaturi pe care nu aveam de gând să le accept.

— Am făcut cum ai vrut *tu* timp de trei săptămâni, i-am amintit. Care a fost rezultatul? Am devenit din ce în ce mai frustrată. Destul, Thomas!

Încercasem să ne ascundem o zi şi o noapte în faţa casei din Belgrave Square, dar nu reuşiserăm niciodată să-l surprindem pe tata ieşind sau intrând. Zgâriaserăm chiar şi trăsura ca să o putem identifica dacă se întâmpla să o vedem la adăpostul întunericului. De parcă tata ştia că era urmărit, simţind pericolul ca un lup hăituit de o creatură suficient de nebună încât să-l vâneze. Acum sosise timpul să testăm teoria *mea.*

— Spre informarea ta, am zis, ridicând rochia verde, nu mă deghizez în prostituată. Încerc doar să mă amestec în mulţime.

Niciun fel de argument nu avea să mă abată de la calea pe care o alesesem. Dacă nu-l prindeam pe tata mergând spre Whitechapel, atunci aveam să mă duc eu acolo şi să-l aştept. Era o idee la fel de bună ca toate celelalte. Într-un fel sau altul, eram hotărâtă să aflu dacă tata era sau nu

Jack Spintecătorul.

Thomas a bombănit ceva prea încet ca să-l aud, apoi s-a îndreptat hotărât spre un dulap care se înălţa solemn în colţul podului. A deschis brusc uşile şi a început să cotrobăie nervos prin el.

— Ce Dumnezeu faci? am întrebat, deşi Thomas nu s-a sinchisit să răspundă.

Hainele îi zburau peste umeri, în timp ce băiatul le arunca din calea lui, căutând ceva care să i se potrivească.

— Dacă nu vrei să înţelegi de vorbă bună, atunci o să mă furişez împreună cu tine. E clar că am nevoie de un palton vechi şi de pantaloni. Nimeni în toate minţile nu ar spune că locuiesc în East End din moment ce arăt atât de minunat, a spus în timp ce arăta înspre sine. Aş putea să-mi pun şi o perucă.

— Nu am nevoie de o un paznic arogant în seara asta.

M-am încruntat, deşi Thomas nu se uita la mine.

— Sunt capabilă să-mi port şi singură de grijă.

— Oh, da. Ce prost sunt că am uitat! a pufnit Thomas. Îmi imaginez că femeile care şi-au pierdut organele se credeau la fel de neatins. Probabil că şi-au spus ceva de genul: „E vineri. Mă duc la bodegă, mănânc puţin, îmi plătesc chiria şi apoi mă las ucisă de un nebun înainte să vină zorile. Ce adorabil”.

— E tata, am zis printre dinţi. Chiar crezi că mi-ar face rău? Nici nu cred că are o inimă aşa de rea şi de putredă.

În cele din urmă, Thomas a încetat să mai cotrobăie printre paltoanele mâncate de molii şi s-a întors spre mine. Preţ de o clipă, a căzut pe gânduri.

— Asta *dacă* Jack Spintecătorul e tatăl tău. Încă nu ai o dovadă irefutabilă. Îţi bazezi fapta îndrăzneaţă doar pe presupunerea că eşti, cu adevărat, rudă cu acest monstru, a cugetat Thomas. Nu te cred incapabilă, Audrey Rose, dar ştiu că criminalul a ucis femei care erau singure. Ce crezi că ai să faci dacă descoperi că te-ai înşelat şi te pomeneşti cu un cuţit la gât?

— O să...

Thomas a traversat încăperea aşa de repede, că abia am

reuşit să desluşesc obiectul pe care mi l-a lipit pe pielea sensibilă a gâtului. M-a sărutat pe obraz, apoi s-a retras încet. Ochii noştri s-au întâlnit. Inima îmi bătea panicată când privirea i-a picat pe buzele mele şi a întârziat acolo. Nu-mi dădeam seama dacă voiam să-l sărut sau să-l ucid. În cele din urmă, Thomas s-a dat înapoi, lăsând lumânarea să cadă la podea, apoi a ridicat un baston grosolan, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Interesant! a şoptit el, admirând bastonul.

Îmi venea să-l omor. Voiam, în mod clar, să-l ucid. Mi-am prins gâtul cu ambele mâini, gâfâind.

— Ţi-ai pierdut minţile? M-ai fi putut omorî!

— Cu o lumânare?

Thomas a ridicat o sprânceană.

— Sincer, sunt flatat că mă crezi atât de priceput. Dar vai, mă îndoiesc că aş putea face vreun rău cu o asemenea armă.

— Ştii ce vreau să spun, am zis. Dacă ar fi fost un cuţit, acum aş fi moartă!

— Ăsta a fost şi scopul micului nostru exerciţiu, Wadsworth!

Thomas nu părea să regrete câtuşi de puţin că mă speriase îngrozitor.

Tânărul şi-a încrucişat mâinile la piept, uitându-se de sus la mine. Ce catâr!

— Imaginează-ţi că eşti singură în East End, a zis el. Te-ar costa viaţa să înlemneşti aşa. Trebuie să acţionezi rapid, să-ţi plănuieşti întotdeauna scăparea dintr-o situaţie neplăcută. Totul se rezumă la emoţiile tale blestemate care-ţi întunecă judecata. Ce-ai face diferit dacă aş încerca iar?

— Mi-aş înfige tocul ghetei în piciorul tău.

Umerii lui Thomas s-au relaxat. Nu observasem cât de tensionat fusese.

— Bun. Acum începi să-ţi foloseşti creierul ăla frumos al tău, Wadsworth. Calcă pe piciorul atacatorului cât de tare poţi! Acolo sunt multe terminaţii nervoase şi i-ar putea distrage atenţia suficient de mult timp.

Thomas m-a măsurat rapid cu privirea, dar mai mult ca să-mi analizeze îmbrăcămintea decât ca să mă admire. Oricum, am simţit cum obrajii îmi luau foc.

— Acum, hai să te pregătim pentru o ieşire de seară pe străzi şi să plecăm. Ah, îmi poţi mulţumi oricând pentru că te-am ajutat, a zis el, străduindu-se să nu zâmbească. Nu m-ar supăra să mă săruţi pe obraz. Ştii tu, ca să-mi întorci favoarea...

M-am uitat la el atât de urât, că m-am temut să nu rămân aşa.

— Dacă mai încerci vreodată aşa ceva, *chiar* o să te calc pe picior, Thomas Cresswell!

— Ah! Felul în care îmi spui numele îmi sună cumva ca un blestem minunat. Dacă ai putea să şi gesticulezi, ar fi excepţional.

Am aruncat o gheată spre el, dar Thomas a reuşit să se strecoare afară şi a închis uşa înainte ca obiectul zburător să-l ajungă. Mi-am încleştat maxilarul, urându-l cu fiecare bătaie a inimii.

Totuşi, Thomas avea dreptate. Trebuia să fiu mai bine pregătită emoţional pentru întâlnirea mea cu Jack. M-am dus spre uşă, am ridicat gheata şi am început să mă îmbrac. Norii se rostogoleau pe cer, acoperind ultima fărâmă de lună. Era o noaptea perfectă ca să vânez un criminal pe străzile din Whitechapel.

— De ce Dumnezeu şchiopătezi? am şoptit arţăgoasă spre tovarăşul meu idiot, privindu-i temătoare pe oamenii ce se holbau în direcţia noastră. Atragi atenţia, iar noi ar trebui să trecem neobservaţi!

Thomas adoptase mersul şchiopătat în clipa în care ajunseserăm la marginea pieţei Spitalfields. Ne ciondăneam de ceva timp cu privire la jocul lui, atrăgând atenţia mai ceva ca o apariţie a reginei în cea mai scumpă rochie a ei prin cel mai sărăcăcios cartier. Thomas însă nu se lăsa tulburat de privirile şi de ocările pe care le primeam. Ba chiar mai mult, părea că se distra de minune.

— Eşti doar supărată că nu te-ai gândit tu prima să faci

asta! Hai, împiedică-te puţin! Dacă nu te prefaci beată, nu o să atragem niciodată atenţia Spintecătorului.

Thomas m-a privit de sus, dând să zâmbească.

— Simte-te liberă să te sprijini de mine! Doar ştii, braţele mele îţi aparţin.

Mi-am prins fustele, ocolind mizeria aruncată în canal şi mulţumind cerului că Thomas nu mă putea vedea roşind.

— Ai înţeles greşit ideea acestei seri. Nu încerc să-l ademenesc pe Spintecător, Thomas! Încerc să mă amestec printre oameni ca să-l urmăresc. Să văd unde se duce şi să-l opresc din a înfăptui o altă crimă. O să se uite la noi şi o să fugă în direcţia opusă. Asta dacă nu-l aleargă cu toiagul băiatul şontorog.

— Este un *baston* şi e chiar frumos! Spintecătorul ar trebui să fie mulţumit dacă e atacat cu un asemenea exemplar de artă rustică.

M-am uitat la toiag. Abia dacă era lustruit, iar în crestături avea pânze de păianjen. Era cu adevărat rustic.

În tăcere, ne-am furişat pe alei întunecoase şi pe lângă curţi închise, căutând să auzim vreun strigăt oribil. Totuşi, era greu să distingi ceva. Cerul nopţii era negru precum cerneala. Nicio lumină nu îşi arunca scânteierea spre noi, iar lămpile de gaz erau neputincioase din cauza ceţii groase.

Am trecut pe o alee întunecată, am traversat o altă stradă şi ne-am oprit în faţa unei bodegi decrepite, animate de muzică discordantă şi de râsete. Femei bete şedeau întinse peste bărbaţii de afară. Vocile lor erau mai puternice şi mai aspre decât cele ale măcelarilor, ale marinarilor sau ale fierarilor pe care încercau să-i seducă. M-am întrebat în treacăt cum arătaseră vieţile lor înainte să devină prostituate. Lumea era necinstită şi crudă pentru femei. Dacă erai văduvă, alungată de soţ sau de familie, atunci modalităţile tale de a-ţi câştiga pâinea erau destul de limitate. Nici nu conta dacă aveai un renume sau nu. Dacă nu te puteai baza pe banii sau pe căminul cuiva, atunci supravieţuiai cum puteai.

— Să mergem, am zis, întorcându-mă cât de repede am

putut.

Trebuia să mă îndepărtez de femeile acelea şi de vieţile lor tragice înainte ca emoţiile să pună stăpânire pe mine.

Thomas s-a uitat la femei, apoi la mine. Ştiam prea bine că citea în purtarea mea mai mult decât mi-aş fi dorit şi nu voiam să creadă că sunt atât de fragilă. Spre surprinderea mea, mi-a trecut pur şi simplu braţul pe după al lui. Un gest mut, ce-mi demonstra că mă înţelegea.

Inima mi s-a liniştit. Era o gest mărunt, dar care mi-a dat încredere în Thomas. Jack Spintecătorul nu ar fi fost capabil de atâta compasiune.

Ne-am furişat pe alte câteva străzi, ba ieşind, ba intrând iar sub vălul ceţii. Vocile ajungeau până la noi, dar nu era nimic ieşit din comun. Bărbaţii vorbeau despre munca lor, iar femeile trăncăneau despre aceleaşi lucruri.

Pe măsură ce înaintam, Thomas renunţa la şchiopătat. Ce rost avea să se mai dea în spectacol dacă oamenii nici nu ne puteau vedea?!

Lămpile pe gaz aruncau o lucire nepământeană la fiecare câţiva metri. Şuierul lor tăcut îmi făcea părul de pe ceafă să se ridice. Atmosfera nopţii era macabră. Moartea îşi purta paşii pe acele străzi, ascunsă vederii. Nu puteam scăpa de sentimentul că eram urmăriţi, însă nu am auzit niciun pas şi am acceptat faptul că eram, pur şi simplu, speriată.

— Destul! am zis eu, înfrântă. Hai să mergem acasă!

Era trecut de miezul nopţii şi mă simţeam epuizată. Mă dureau picioarele, materialul aspru al rochiei îmi zgâria pielea şi mă săturasem să merg prin mizerie. Călcasem în ceva scârbos ceva mai înainte şi mă gândeam să-mi amputez piciorul.

Din fericire, Thomas nu a spus nimic în timp ce porneam spre casa unchiului meu. Nu aş fi acceptat prea uşor critica lui în starea oribilă în care mă găseam.

Pierdută în gândurile înnegurate ale eşecului nostru, nu am sesizat nimic până ce atacatorul nostru nu ne-a surprins. Am auzit ghete scrâşnind pe caldarâm, sunetul unui pumn ce-şi atingea ţinta şi l-am văzut pe Thomas

picând cu faţa în jos. Un bărbat masiv a îngenuncheat pe spatele lui, răsucindu-i braţul.

— Thomas!

O altă persoană şi-a făcut apariţia şi mi-a pus un cuţit la gât, împingându-mă pe aleea întunecată. M-am împiedicat de fuste, însă omul m-a smucit, îngropându-şi degetele în pielea mea. Frica mi-a paralizat simţurile. Mintea mi-a luat-o raza, incapabilă să priceapă ce se întâmpla. Era Jack?

— Ce-ai tu aici, băiatule? Te-am urmărit, să ştii! Te crezi isteţ, că te-ai îmbrăcat ca un vagabond?

Respiraţia omului care vorbea cu Thomas mirosea a dinţi stricaţi şi a prea mult alcool.

— Păcat! Trebuie să-ţi iau şi eu ceva, aşa cum ai luat tu de la mine.

De pe caldarâm, Thomas s-a întors, căutându-mă disperat cu privirea. Atacatorul lui i-a apăsat faţa în pietrele de pe jos. Îmi simţeam picioarele ca de plumb şi inutile.

— Vă asigur că nu am luat nimic din ce vă aparţine, domnule!

Thomas a tresăltat în timp ce omul i-a apăsat iar capul de pământ.

— Orice răfuială aţi avea cu mine, lăsaţi fata să plece! Ea nu v-a făcut nimic!

— Nu aşa văd eu lucrurile!

Omul a scuipat lângă Thomas.

— Crezi că e frumos să îi iei din cimitir? Şi săracii merită să fie respectaţi. Libby a mea – mâna lui tremura, iar lama mi-a străpuns pielea –, ea nu merita să fie tăiată aşa. Nu ai niciun drept! Ştiu ce ai făcut. Mi-a zis chiar Oliver.

Un geamăt a ieşit din pieptul omului. Un firicel subţire de sânge mi-a lunecat pe gât. Căldura lui mi-a limpezit gândurile îngheţate. Dacă nu acţionam imediat, urma să murim. Sau să fim mutilaţi. Niciuna dintre aceste variante nu se afla pe lista mea de preferinţe. Mi-am amintit lecţia de autoapărare a lui Thomas şi am ridicat piciorul, apăsând cu toate puterea. Călcâiul meu s-a îngropat în

oasele ce au trosnit. Era suficient cât să distragă atenţia bărbatului, exact aşa cum spusese Thomas.

— La dracu’!

Omul s-a împiedicat, sărind pe piciorul bun. Atacatorul lui Thomas l-a lăsat liber suficient cât să-şi privească prietenul, ceea ce i-a permis tovarăşului meu să se întoarcă şi să-i tragă un pumn în abdomen. Bărbatul s-a îndoit de spate, blestemând de mama focului.

Sărind în picioare, Thomas mi-a cuprins mâna şi am luat-o la goană pe străzile întortocheate de parcă însuşi Satana ar fi fost pe urmele noastre.

Intram şi ieşeam în pasaje şi pe alei, alergând aşa de repede, că, în cele din urmă, a trebuit să-l fac pe Thomas să se oprească.

— Ce… despre ce vorbea?

Thomas m-a cuprins de parcă aveam să mă prefac în cenuşă şi să dispar în mâinile lui dacă îmi dădea drumul. Şi-a aruncat privirea de-a lungul aleii pe care ne ascunseserăm. Pieptul i se ridica într-un ritm alert. În ochii lui era o lucire sălbatică, nestăpânită. Nu-l mai văzusem niciodată atât de tulburat.

În interior, şi eu mă simţeam la fel, dar speram că mă ascundeam mai bine. Am inspirat adânc ca să mă liniştesc. Thomas era o epavă. I-am atins uşor faţa, făcându-l să mă privească.

— Thomas, ce…

— Am crezut că te voi pierde!

Thomas şi-a trecut ambele mâini prin păr, îndepărtându-se de mine şi întorcându-se.

— Am văzut sânge… Am crezut ţi-a tăiat gâtul. Am crezut…

Thomas şi-a acoperit faţa cu mâinile, calmându-se preţ de câteva clipe, apoi şi-a fixat privirea asupra mea şi a înghiţit în gol.

— Cred că ştii ce însemni tu pentru mine. Sigur trebuie să ştii ce simt, Audrey Rose! Gândul că te-aş putea pierde…

Nu ştiu care dintre noi a făcut prima mişcare, dar

deodată mâinile mele i-au cuprins chipul, şi buzele noastre s-au lipit, ignorând orice blestemată de formă de cuviinţă şi normă.

Nu mai exista niciun Jack Spintecătorul. Nu mai exista niciun atac. Nu eram decât eu şi Thomas, speriaţi că aveam să ne pierdem unul pe celălalt.

Mi-am petrecut braţele pe după gâtul lui, trăgându-l mai aproape. Thomas s-a retras prea devreme, sărutându-mă dulce o ultimă dată. Mi-a trecut o şuviţă rebelă pe după ureche, apăsându-şi fruntea de a mea.

— Iertare, domnişoară Wadsworth!

Mi-am atins buzele. Citisem că situaţiile primejdioase pot stârni gesturi romantice spontane şi crezusem că era doar o prostie. Acum înţelegeam. Gândul că persoana pe care o iubeai îţi putea fi răpită te făcea să te agăţi de ea.

— Cred că eu te-am sărutat prima, Thomas!

Thomas s-a dat înapoi, încruntându-se, apoi a izbucnit în râs.

— Ah, nu. Nu-mi pare rău că te-am sărutat! Vorbesc despre nebunul care ţi-a ţinut un cuţit la gât.

— Ah, asta...

Am fluturat o mână, mimând nonşalanţa.

— E norocos că te-ai gândit să mă pregăteşti în seara asta.

Ochii lui Thomas au sclipit pe jumătate amuzaţi, pe jumătate surprinşi.

— Eşti cu adevărat minunată! Rupi oase şi te lupţi cu atacatorii pe alei abandonate.

— E păcat, am zis eu. Reputaţia ta va fi complet distrusă când oamenii vor afla că te-am salvat.

— Nu-mi pasă!

Thomas a râs din inimă.

— Poţi să mă salvezi iar dacă se termină cu un sărut.

— Ai ştiut? am întrebat, redevenind serioasă. Despre cadavre?

Thomas s-a crispat. Mi-a apucat cu grijă mâna, făcându-mi semn să ne mişcăm.

— Din păcate, nu am avut habar. În mod evident,

trupurile nu sunt nerevendicate, aşa cum mi-a spus Oliver. Nu-mi place să fiu minţit sau să disec ruda cuiva, fără să am permisiunea familiei. Niciun obiectiv ştiinţific nu merită să provoc o asemenea durere.

Am oftat. Era tot ce voiam să aud. Thomas nu era, mai mult ca sigur, implicat în crimele Spintecătorului. El voia să salveze vieţi, nu să le curme.

— Ce-ai să faci cu Oliver? am întrebat. Nu poate continua să mintă astfel despre cadavre. Mă îndoiesc că eşti singurul pe care l-a tras pe sfoară.

— Oh, o să am o vorbă cu el, crede-mă!

Thomas m-a tras aproape.

— Îmi pare rău că te-am pus în pericol, fără niciun motiv.

— Suntem pe urmele lui Jack Spintecătorul, l-am întrerupt. Deja ne-am aruncat în calea pericolului, din pricina mea.

Thomas a clătinat din cap. Tensiunea de pe chipul lui fusese înlocuită de veselie, însă nu mai a spus nimic.

Hotărând să ieşim din East End, am traversat Dorset Street. Distraşi de atac, aproape că m-am izbit de o birjă. M-am oprit, privind fără să-mi vină a crede. Incredibil, dar adevărat, noaptea devenea încă şi mai rea. Un şarpe mi s-a încolăcit în jurul trupului, dând să-mi pătrundă viscerele.

O zgârietură se lungea pe o latură a birjei sub forma unui M inconfundabil; un semn pe care-l ştiam foarte bine din moment ce-l făcusem chiar eu, cu o săptămână în urmă. Era felul meu de a identifica criminalul.

Birja era a tatei.

DOUĂZECI ŞI ŞASE
BLACK MARIA

Miller's Court,
Whitechapel
9 noiembrie 1888

M-am prins de paltonul lui Thomas, arătând spre birjă. Unde era vizitiul? Ar fi fost ciudat ca tata să fi condus singur, iar asta m-a făcut să mă gândesc la mii de scenarii. Oare era posibil să ne fi înşelat? Oare John, vizitiul, era responsabil de crime? Sau poate că tata îl pusese pe Blackburn să-l aducă aici. Am clătinat din cap ca să-mi limpezesc mintea. Nimic nu avea sens.

— Dacă aş avea de gând să comit o crimă, am meditat cu glas tare, de ce mi-aş lăsa birja aproape de locul crimei? Nu mi se pare deloc logic.

— Wadsworth, Jack Spintecătorul, oricine ar fi el, nu pare să gândească prea logic! Omul tocmai a mâncat un organ omenesc. Poate că se simte invincibil şi pe bună dreptate; până acum a scăpat basma curată.

Am privit de-a lungul străzii: nu se vedea nimic în afară de casele de închiriat şi mormanele de gunoi. Din fericire, atacatorii noştri nu reapăruseră şi mă îndoiam că o vor mai face. Eram destul de sigură că îi rupsesem piciorul omului şi cred că m-aş fi simţit destul de vinovată pentru fapta mea, dacă ei nu ne-ar fi atacat aşa de violent.

Majoritatea luminilor erau stinse, dată fiind ora târzie, cu excepţia celei din casa în faţa căreia se afla birja tatei. Voci înfundate şi o lumină puternică răzbăteau dinspre cele două ferestre ce dădeau spre noi. Una dintre ele era crăpată, lăsând sunetul să se strecoare în noapte.

Am arătat spre două siluete care se mişcau de colo, colo. Era imposibil să le desluşesc trăsăturile, dar trupul zdravăn al unuia dintre oameni părea cu siguranţă să fie al tatei.

— Hai! am zis, trăgându-l pe Thomas. Să chemăm poliţia? Sau să-i lăsăm mai mult timp la dispoziţie?

Thomas a cercetat metodic şi cu precizie poziţionarea aleii, a birjei şi a clădirii în care se aflau cele două persoane. După vreun minut, a clătinat din cap.

— Oricine s-ar afla acolo, par să aibă o discuţie civilizată. Eu zic să vedem ce se întâmplă.

Ceva din mine voia să traverseze în fugă, să bată la uşă şi să-l acuze pe tata de tot răul pe care-l făcuse, precum şi de celelalte lucruri îngrozitoare pe care le plănuia. Îmi venea să plâng din cauza vinei ce atârna acum pe umerii mei.

— Prea bine! O să aşteptăm!

M-am sprijinit de pietrele reci ale clădirii şi am privit. Fiecare secundă părea să fie lungă cât o oră. Îngheţam de frig, eram extenuată din cauza atacului prin care trecusem deja şi speriată de întâlnirea pe care urma să o am cu tata. Nu-mi dădeam seama care dintre cele trei mă făcea să tremur mai tare. Voiam ca tata să aibă o scuză pentru faptul că se afla acolo. Voiam cu disperare să mă înşel în legătură cu el.

După aproximativ patruzeci şi cinci de minute, uşa de la intrare s-a deschis. Din casă au ieşit două persoane – un bărbat şi o femeie. Am căscat bine ochii, căutând să mă conving fără doar şi poate că era vorba de tata. Cei doi au rămas la o distanţă respectuoasă unul faţă de celălalt înainte ca bărbatul să păşească în lumina lămpii.

Lordul Edmund Wadsworth a cercetat strada cu luare aminte, întârziind cu privirea asupra aleii unde ne ascunseserăm eu şi Thomas, lucru care a făcut ca inima să mi-o ia la galop. Căutând prin întuneric, Thomas mi-a cuprins mâna şi a ţinut-o strâns într-a lui. Căldura lui m-a ajutat să mă liniştesc un pic.

Ştiam că tata nu ne putea vedea, însă tot mă temeam. Nu mă simţisem niciodată mai recunoscătoare pentru pătura de ceaţă ce ne învăluia în îmbrăţişarea ei tulbure. Tata a cercetat iar zona, apoi s-a urcat pe locul vizitiului, plesnind din bici şi plecând greoi spre casă.

— Fii atent la birjă! i-am poruncit lui Thomas, în timp ce atenţia mea se îndrepta asupra femeii cu care vorbise tata.

Acum, aceasta stătea în lumina lămpii şi vorbea cu o altă femeie care ieşise din clădirea alăturată. M-am speriat să văd cât de tânără era. Deşi nu o puteam vedea foarte bine, fata nu părea să fi trecut de douăzeci şi ceva de ani. Părul îi atârna în cârlionţi roşcaţi şi era mai înaltă decât majoritatea bărbaţilor. Tata fusese în compania ei, asta mă neliniştea. Nimic bun nu putea să iasă din legătura lor, chiar dacă el nu plănuia să ucidă. Cum putea tata să aibă atât de multe secrete? După ce fata a terminat de vorbit cu cealaltă femeie, a vârât mâna pe geamul spart, apoi a verificat clanţa uşii. M-am încruntat. Nu era o idee bună să laşi uşa descuiată într-un asemenea cartier.

Femeia a pornit agale pe strada pietruită, petrecându-şi o eşarfă roşie în jurul braţelor şi fredonând un cântec cunoscut. Versurile mi se înfiripau în minte pe când femeia le dădea glas cu vocea ei dulce.

> Dar cât oi mai trăi, voi ţine
> Violeta ce-am cules de pe mormântul mamei.

Cântecul se numea „Violeta de pe mormântul mamei”, iar felul în care vocea ei răsuna aşa de dulce pe când povestea o întâmplare atât de tristă m-a făcut să mă înfior. Thomas m-a tras de mânecă.

— Birja tatălui tău dă colţul. Vrei să-l urmărim?

Mi-am aruncat privirea spre tânără, apoi în partea opusă, văzând cum tata se îndrepta spre următoarea stradă. Acelaşi sentiment că moartea pândea pe aproape îmi dădea târcoale. Nu puteam scăpa de senzaţia că avea să se întâmple ceva oribil.

M-am smuls din visare, apoi am dat din cap. Eram încă speriată din cauza atacului de mai devreme, nimic mai mult. Tânăra ce-şi cânta balada tristă avea să fie în siguranţă. Monstrul se îndrepta spre casă.

— Da!

Mi-am dezlipit privirea.

— Să rămânem în umbră şi să ne mişcăm repede!

— Poliţia a făcut public un raport oficial conform căruia o femeie a fost găsită tăiată în bucăţi într-o casă din Miller's Court, la zece şi patruzeci şi cinci de minute în această dimineaţă, am zis, prăbuşindu-mă pe divanul din laboratorul unchiul Jonathan, în timp ce citeam din *Evening News,* fără a-mi putea crede ochilor.

Thomas mă privea pe deasupra ceştii aburinde de ceai. În poala lui se afla un ziar împăturit. Încercase să mă consoleze bolborosind prostii precum faptul că făcuserăm tot ce ne stătuse în putinţă, însă nu puteam fi de acord cu el. Acum, Thomas tăcea, iar muţenia lui mă scotea din sărite.

— Nu pricep, am zis pentru a patra oară, însă la fel de tulburată. L-am urmărit pe tata mergând direct acasă. Oare ne-a văzut, apoi a aşteptat până am plecat ca să săvârşească grozăvia asta? Am fost atât de precauţi… Nu pot să înţeleg cum ne-a scăpat…

Tovarăşul meu tot nu se sinchisea să-mi răspundă.

— Ce ajutor îmi mai eşti şi tu! am pufnit. Maestru detectiv, nu alta!

M-am uitat la ceasul în formă de inimă. Neliniştea mea creştea cu fiecare ticăit. Unchiul fusese chemat la locul crimei în urmă cu aproape patru ore. Nu era un semn prea bun faptul că dura atât de mult să cerceteze un cadavru. Din ceea ce publicase ziarul, nu puteam decât să-mi imaginez peste ce oroare dăduse. I se ordonase să meargă singur, iar eu eram gata să-mi smulg părul din cap, fir cu fir.

Imediat ce aflaserăm vestea, Thomas şi cu mine îl puseserăm pe unchiul Jonathan la curent cu ceea ce văzuserăm. Unchiul negase faptul că tata ar fi fost implicat, dând din mână şi spunându-ne să mai căutam indicii. Lordul Edmund Wadsworth nu putea fi vinovat. Eu nu eram aşa de convinsă, însă făcusem cum mi se spusese.

O femeie a fost găsită tăiată în bucăţi. Am citit acelaşi rând de mai multe ori. În sinea mea speram că fusese o

greşeală şi că, în cele din urmă, ştirea avea să dispară ca prin magie. Dacă lucrurile ar fi mers aşa...

— E imposibil!

Am aruncat gazeta cât colo şi m-am uitat iar la ceas, dorindu-mi să-l fac să meargă mai repede şi să-l aduc astfel pe unchiul Jonathan acasă.

Eram cumplit de îngrijorată în legătură cu victima, însă, în acelaşi timp, mă luptam cu sentimentul greţos de curiozitate privind starea în care se afla femeia ucisă. Cum fusese tăiată? Oare reporterul exagerase, vrând să spună că îi fusese crestat gâtul sau lipseau bucăţi din carnea ei? N-ar fi trebuit să vreau asemenea detalii morbide, dar nu puteam opri întrebările obscene să-mi răsară în minte ca firele de iarbă.

După adresa indicată în gazetă, eram destul de sigură că Thomas şi cu mine spionaserăm nefericita victimă în timp ce vorbea cu tata, cu doar câteva ore mai înainte. Întrebările care mi se năşteau în minte se însoţeau cu alte întrebări şi astfel se înfiripau tot felul de teorii.

— Urăsc să nu ştiu ce se întâmplă!

Acum înţelegeam cum se simţise unchiul aşteptându-l pe Thomas în urmă cu câteva săptămâni. Dacă curiozitatea îl stăpânea la fel ca pe mine, atunci era o suferinţă grea.

M-am ridicat brusc de pe divan şi am început să mă plimb prin laborator. Menajerele făcuseră o treabă excelentă. Nici nu se cunoştea că Scotland Yard-ul aproape că distrusese încăperea în timpul căutărilor febrile printre lucrurile unchiului.

M-am îndreptat spre borcanele cu specimene, privindu-le, dar fără să văd ce conţinea lichidul tulbure. Nimic nu îmi putea linişti mintea.

— Cum de a reuşit tata să ne păcălească? am întrebat. Am fost aşa de prevăzători, am mers la o distanţă suficientă în spatele birjei lui, ne-am ascuns pe alei întunecate până ce a ajuns acasă.

Imediat ce ajunseserăm pe strada mea, aşteptaserăm o vreme înainte de a pleca iar. Abia reuşiserăm să-l vedem pe tata intrând înainte ca luminile să se stingă. Ca să ne

asigurăm că avea să rămână acasă pentru tot restul nopţii, Thomas şi cu mine stătuserăm de pază până la trei dimineaţa. Nicio altă crimă nu mai avusese loc atât de târziu, aşa că presupuseserăm în mod neglijent că era în siguranţă să o luăm din loc. Cât de mult ne înşelaserăm! Prima regulă când urmăreai un criminal ar fi trebuit să fie aceea de a nu-l crede niciodată previzibil. Era o lecţie dură, cu urmări cumplite. Nu mă mai simţisem niciodată atât de jalnic.

— Crezi că dacă te plimbi aşa vei rezolva situaţia? Îmi distragi atenţia, Wadsworth!

Mi-am fluturat mâinile a iritare, scoţând un sunet de dezgust, înainte să mă îndrept spre celălalt colţ al camerei.

— Chiar trebuie să fii atât de enervant tot timpul? Eu nu te critic când te plimbi în cerc, făcând deducţii absurde.

— Când mă plimb, eu chiar ajung la nişte concluzii inteligente. Tu nu faci decât să ridici praful şi să împrăştii mirosul de formol, iar chestiile astea îmi distrug ceaiul, m-a tachinat el.

Văzându-mi expresia rănită, Thomas s-a îmblânzit puţin.

— Nu poţi face nimic, absolut nimic, până ce nu soseşte doctorul Wadsworth. Ar fi bine să mănânci ceva!

M-am uitat dezgustată la el şi am continuat să mă plimb.

Thomas a uns un biscuit cu gem şi mi l-a întins.

— Am bănuiala că nu-ţi va mai fi foarte foame mai târziu. Mai ales dacă o aduc aici, în bucăţi, pentru autopsie.

M-am întors lent, observând că Thomas era acum ridicat şi că se afla un pic cam prea aproape de mine. Nu s-a sinchisit să se retragă, aproape provocându-mă să rămân lângă el, să nu-mi mai pese de ceea ce cerea buna-cuviinţă nici în timpul zilei.

Inima mi-a bubuit furioasă în piept când mi-am dat seama că nu voiam să mă îndepărtez de el. Voiam chiar să mă apropii şi mai mult. Voiam să mă ridic pe vârfuri şi să-mi lipesc iar buzele de ale lui până ce uitam de Jack Spintecătorul şi de tot măcelul.

— Eşti foarte frumoasă azi, Audrey Rose!

Thomas s-a apropiat, privindu-mă, în timp ce mă luptam

să nu închid ochii. Încă un pas şi eram convinsă că sângele avea să-mi ţâşnească din trup ca nişte artificii pe cerul nopţii.

— Poate n-ar fi rău să-mi admiri croiala excelentă a costumului. Şi eu sunt destul de chipeş azi, nu? Nu crezi?

— Dacă nu ai grijă, tu o să fi acela târât aici în bucăţi, am zis, netezindu-mi cutele imaginare de pe pantalonii şi jacheta de călărie şi sperând că roşeaţa din obraji avea să treacă drept furie şi nu ruşine.

Thomas mi-a ridicat bărbia cu un deget. Privirea lui fixă îmi făcea pielea să ardă.

— Îmi place la nebunie când eşti rea de gură, Wadsworth! Inima mi-o ia la goană.

Înainte să pot răspunde, uşa laboratorului s-a trântit de perete, iar unchiul a intrat în grabă. Paltonul îi era mânjit de sânge în partea din faţă şi pe mâneci. Orice alt gând mi-a dispărut din minte.

Unchiul nu se mai întorsese niciodată atât de murdar, chiar şi după toate autopsiile şi scenele la care asistase. Ochii lui ne priveau tulburaţi. Ochelarii îi erau strâmbi pe nas. A aruncat jurnalul şi a început să se plimbe aşa cum făcusem eu mai înainte. Thomas şi cu mine ne-am privit îngrijoraţi, însă nu am îndrăznit să vorbim în timp ce unchiul şoptea ca pentru sine.

— Nu se poate să o fi făcut el! E prea mult! Niciunul dintre cadavrele de până acum nu avea pielea jupuită. Şi coapsele... de ce să taie aşa carnea de pe coapse? Sigur nu avea nevoie de ea pentru vreun transplant.

Mă luptam să stăpânesc greaţa ce mă copleşea. Unchiul răsfoia nervos paginile jurnalului, oprindu-se asupra schiţelor pe care le făcuse la locul crimei.

Un minut mai târziu, o echipă formată din patru bărbaţi a coborât pe scări, cărând un trup învelit într-un giulgiu. Oamenii au lăsat cadavrul pe masă, apoi s-au făcut nevăzuţi. Arătau cu toţii de parcă s-ar fi întors dintr-o călătorie în iad. Nu mai văzusem niciodată o teamă atât de pură pe chipul cuiva.

Încă şoptind, unchiul a ridicat cearşaful, lăsând la

vedere ce mai rămăsese din victimă, fără ca măcar să ne avertizeze.

Mă simţeam de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Nu voiam să mă uit, dar nu puteam să nu îmi arunc privirea peste umărul lui.

Eu singură am fost de vină că în clipa următoare m-am pomenit ieşind în goană din cameră, în căutarea unei chiuvete în care să vomit. M-am întors agale în laborator. Genunchii îmi tremurau de nelinişte la gândul imaginii devastatoare ce avea să mă întâmpine.

Nu mai văzusem niciodată atâta cruzime revărsată asupra unei fiinţe umane. Trupul abia dacă mai semăna cu unul omenesc. Dacă un animal ar fi spintecat-o pe biata femeie şi tot ar fi fost o privelişte mai plăcută. Şi mai puţin cruntă. Nu-mi puteam nici măcar imagina ce teamă trebuie să fi trăit victima înainte să-şi dea duhul. Pesemne că întâmpinase moartea ca pe un prieten.

Eram fericită că nu-l însoţisem pe unchiul Jonathan la locul crimei; ce vedeam aici era mai mult decât suficient. Ajungând la capătul scărilor înguste, mi-am recăpătat cu greu echilibrul înainte de a întoarce mânerul uşii şi de păşi iar în coşmarul dement. Mi-am spus că făceam toate astea pentru femeile ucise de brută.

Atenţia mea a plutit pe deasupra cadavrului înainte de a se concentra la Thomas, care părea doar puţin mai afectat decât de obicei, luând notiţe, îngropat practic în abdomenul golit al femeii, ca şi cum ar fi fost un ospăţ de Crăciun. Sărmanul de el tresărea din când în când, scârbit, dar îşi revenea repede.

Dându-şi seama că m-am întors, Thomas a ridicat ochii spre mine.

— Eşti bine?

Unchiul şi-a luat privirea de la cadavru şi mi-a făcut semn cu mâna să vin să-i ajut.

— Normal că e bine! Hai odată, Audrey Rose! Nu ne permitem să medităm asupra vieţii toată ziua. Dintr-un motiv care-mi scapă, comisarul Blackburn vrea să-i înapoiez cadavrul în două ore. Avem multe de făcut. Acum,

dă-mi forcepsul cu dinţi!

De ce se grăbea comisarul aşa? Mi-am legat şorţul în jurul taliei, apoi am împrăştiat repede rumeguş pe podea, conform pregătirilor pentru autopsie. Mă îndoiam că era nevoie de rumeguş, din moment ce trupul fusese complet golit de sânge, însă simţeam că-mi limpezesc mintea dacă urmam întocmai procedura.

Am apucat tava cu instrumente, dându-i unchiului forcepsul şi încercând să scap de toate emoţiile. Era vremea să mă port ca un om de ştiinţă.

L-am privit pe unchiul Jonathan dând la o parte o bucată de piele de pe coapsa femeii şi nu am văzut decât o diagramă anatomică ce trebuia studiată. Făcuserăm acelaşi lucru pe broaşte, în timpul verii. Ceea ce vedeam acum nu era cu nimic diferit.

— Straturile superioare ale pielii şi ale ţesutului conjunctiv au fost îndepărtate, a spus pe un ton sec unchiul Jonathan.

Thomas s-a grăbit să transcrie fiecare cuvânt într-un jurnal medical, înmuindu-şi iute peniţa în cerneală.

— Sânii au fost tăiaţi şi au fost găsiţi în diverse poziţii. Unul era sub capul femeii, iar celălalt a fost găsit sub piciorul ei drept.

I-am înmânat unchiului un cuţit pentru disecţie şi un vas Petri. Pe acesta din urmă l-am luat înapoi şi l-am sigilat, după ce în el a fost pusă o mostră. Unchiul şi-a împins ochelarii pe nas, lăsând o dungă de sânge închegat pe alama lor. Avea să se îngrijească de asta mai târziu. Oamenii ar fi început să se teamă iar de el dacă l-ar fi văzut umblând murdar de sânge.

— Viscerele au fost scoase complet şi împrăştiate la locul crimei. Poliţia a găsit rinichii şi uterul sub capul victimei, în timp ce ficatul se afla lângă picioare, ne-a lămurit unchiul Jonathan. Toate intestinele au fost aşezate în partea stângă a trupului. Bucăţile lipsă de piele – de pe coapse şi de pe abdomen – se aflau pe o masă mică şi sunt acum depozitate în două pungi, pentru a fi analizate mai târziu.

Unchiul a făcut o pauză, dându-i voie lui Thomas să noteze totul. Când acesta i-a făcut semn să continue, unchiul a început iar să vorbească, povestind din memorie, aşa cum ar fi citit dintr-o carte.

— La nivelul feţei există traume grave. La locul crimei au fost observate mai mult tăieturi de cuţit, în mai multe direcţii, iar gura victimei a fost tăiată până la bărbie, a zis unchiul. Gâtul pare să-i fi fost tăiat până la os, înainte ca organele să-i fie scoase.

Folosind forcepsul, unchiul a dat la o parte pielea jupuită, inspectând cavitatea goală ce odată adăpostise motorul vital al femeii. Colţurile gurii lui aproape că i-au căzut, iar unchiul s-a întins după o batistă cu care să-şi tamponeze fruntea.

A strâns din dinţi şi şi-a continuat investigaţia.

— Inima i-a fost îndepărtată chirurgical şi nu a fost găsită nici în trupul victimei, nici la locul crimei. Cred că a fost recoltată de criminal în scopul unui transplant.

Un obiect mare, metalic, a zdrăngănit pe podea. Unchiul mi-a făcut semn să-l ridic. Am luat un forceps şi am ridicat roata mare de mecanism în dreptul mesei.

— Pentru moment, las-o acolo! a zis unchiul.

Ceva în mine a plesnit ca o surceluţă pentru foc. Destul! Criminalul ucidea femei. Le lua organele. Acum lăsa mecanisme în trupurile lor? Fiecare crimă era mai oribilă decât ultima, ca şi cum Jack nu şi-ar mai fi putut controla furia animalică ce-i mânca sufletul demonic. Oare cum avea să arate următoarea victimă dacă Spintecătorul nu era oprit imediat?! Nici nu voiam să mă gândesc.

Voiam doar să termin autopsia şi să merg direct la sursa răului, să vorbesc cu diavolul în persoană. După ce-l văzusem cu femeia aceea noaptea trecută, orice îndoială aş mai fi avut în legătură cu vinovăţia tatei dispăruse. Îşi răpusese ultima victimă.

Aveam s-o fac şi dacă ar fi trebuit să chem tot Scotland Yard-ul. Speranţa că-mi puteam izbăvi tatăl era moartă, cum era şi femeia de pe masa de disecţie.

— Wadsworth?

Thomas s-a încruntat, iar tonul lui trăda faptul că nu era prima dată când mă striga, încercând să nu pară îngrijorat. M-am prefăcut enervată, iar el mi-a răspuns la fel.

— Parcă eşti gata să sari pe cal şi să porneşti într-o luptă grandioasă. Vrei să-i dai fierăstrăul de oase unchiului tău înainte de a fugi să salvezi lumea?

L-am fulgerat cu privirea, dar i-am dat unchiului instrumentul cerut şi am şters celelalte obiecte cu acid carbolic. Aproape terminasem. Din moment ce trupul fusese atât de brutal atacat, unchiul nu prea avea ce să coasă. Mai ales că cei de la Scotland Yard voiau ca victima să fie autopsiată de un alt doctor până la căderea serii.

— E puţin ciudat! Blackburn cere trupul înapoi aşa de curând... Stau şi mă întreb dacă n-ar putea fi el criminalul care acţionează la ordinele tatei?

Unchiul s-a crispat, apoi a ridicat din umeri.

— Dacă ai dreptate privind ce s-a întâmplat aseară cu taică-tău, presupun că totul este posibil. Trebuie să ne păstrăm minţile deschise cu privire la orice teorie. Şi trebuie să-l testăm şi pe Blackburn.

Unchiul a pus craniul la loc, apoi s-a ridicat pentru a se spăla pe mâini.

— Vrei să-l înfrunţi pe Jack Spintecătorul cu mine? am întrebat, uitându-mă peste umăr ca să mă asigur că unchiul nu mă auzise.

Nu voiam să-l las să-mi zdruncine hotărârea de a-l preda pe tata. Unchiul încă încerca să demonstreze nevinovăţia fratelui său, însă eu văzusem suficient.

Thomas m-a privit suspicios.

— Bineînţeles că vreau să-l înfruntăm pe Spintecător. Ce altceva să fac? În afară de a te curta.

— Mă duc acasă în curând. Tata ar trebui să fie la masă într-o oră. Plănuiesc să...

Chiar în clipa aceea unchiul a aruncat o pungă spre Thomas.

— Du asta direct la comisarul Blackburn, da? E mai bine să-i dau imediat orice mecanism găsit, altfel mă vor arunca iar în Bedlam! Vezi să fii atent la reacţia lui!

Thomas ţinea punga pătată de sânge. S-a încruntat uşor, privind când la mine, când la unchiul Jonathan. Unchiul a pufnit.

— Hai odată, băiete! Fă-te util şi nu te mai uita aşa insistent la nepoata mea!

Thomas a râs nervos. Unchiul însă nu părea a fi prea vesel, aşa că Thomas şi-a înăbuşit pe dată chicotul. Curtezanul meu a dat din cap spre unchiul Jonathan, apoi s-a aplecat.

— Te rog, nu merge singură, Wadsworth! Poartă-te ca şi cum totul ar fi normal.

Thomas şi-a îndreptat spatele când unchiul şi-a înălţat capul.

— Transmite-i însă salutări tatălui tău! Poate chiar şi un sărut pe frunte. Aş vrea să mă privească cu ochi buni, mai ales când îl voi informa că sunt îndrăgostit nebuneşte de fiica lui.

Flirt neruşinat! L-am privit pe Thomas alergând pe trepte, apoi mi-am smuls şorţul şi l-am aruncat în coşul pentru rufe, unde celelalte haine aşteptau să fie curăţate noapte de noapte. Sigur, să mă port ca şi cum totul era normal. De parcă aş fi şi ţinut seama de rugămintea absurdă! O parte din mine era tristă că Thomas avea să rateze confruntarea, însă nu puteam să uităm de Blackburn. Mi-am luat rămas-bun de la unchiul meu şi am urcat, lăsând uşa să se închidă bine în urma mea. Apoi m-am oprit.

De fapt, era mai bine aşa. Părea potrivit ca eu să fiu aceea care să-l înfrunte de una singură pe Jack Spintecătorul.

Regimul de teroare al tatei avea să înceteze odată cu zorile.

De asta eram sigură.

DOUĂZECI ŞI ŞAPTE
UN PORTRET DEMN DE LUAT ÎN SEAMĂ

Reşedinţa Wadsworth,
Belgrave Square,
9 noiembrie 1888

Stăteam şovăind în faţa sufrageriei noastre, aceeaşi încăpere în care luasem masa până acum, neştiind că împărţisem mâncarea cu un monstru. De câte ori şi-o fi tăiat tata friptura din farfurie, imaginându-şi că era carne de om?! Oricât de înfierbântată m-aş fi simţit pe drum, începeam să devin conştientă de ceea ce urma să fac. Eram atât de nervoasă, încât tresăream speriată la cel mai mic zgomot. Chiar şi bătaia propriei inimi mă neliniştea cumplit.

Nu ştiam ce avea să spună tata în apărarea lui sau ce ar fi fost în stare să facă dacă-l înfuriam. Singurul gând care mă mângâia cât de cât era că fratele meu avea să fie acolo, iar el nu ar fi permis să mi se întâmple vreun rău.

Îmi doream să am aceeaşi încredere în tata, însă el depăşise cu mult limitele normalului. Poate că niciun argument nu avea să-l convingă să se predea poliţiştilor. Poate că ar fi trebuit să merg cu Thomas şi să iau cu mine un poliţist. Am auzit un tacâm căzând înfundat pe o farfurie.

Era prea târziu să mai cer acum ajutorul.

Am pus mâna pe clanţă, acordându-mi câteva momente să-mi adun gândurile. Nu m-ar fi ajutat cu nimic să cedez înainte de a-l înfrunta pe tata. Dacă îi arătam cât de speriată eram, atunci el m-ar fi simţit şi ar fi sărit, fără îndoială, la mine.

Am retras mâna de pe mâner şi mi-am dus-o la gât. M-ar fi putut omorî. Aşa cum spusese domnul Robert James Lees. Am clipit de câteva ori, încercând să îmi redobândesc calmul.

Ce proastă eram că nu-mi luasem o armă cu mine! De ce crezusem că tata şi-ar cruţa propria fiică?!

Ce bine că Thomas nu era prin preajmă, să-mi arate toate lucrurile pe care le făcusem greşit! Poate că reuşeam să mă strecor pe hol şi să fug în noapte. Nu aveam niciun fel de ajutor şi nu ştiam cum să mă apăr. O imagine a zâmbetului dulce al mamei mi-a trecut prin faţa ochilor. Tata o distrusese fără să vrea. Cu armă sau fără, nu aveam de gând să-l las să-mi facă acelaşi lucru.

Mi-am îndreptat spatele, întărindu-mă pentru lupta pe care aveam să o port. Acum ori niciodată! Întârziasem destul. Am întors mânerul uşii şi am deschis uşa, păşind înăuntru ca un înger negru ce soseşte vijelios să împartă dreptatea. În ochii mei ardea furia, în timp ce uşa a cutremurat zidul, trântindu-se.

— Bună, ta...

Cuvintele mi s-au stins pe când lacheul a scăpat o farfurie. Cioburi albastre şi albe s-au împrăştiat pe masa goală. Mi-am pus mâinile în şold, de parcă servitorul ar fi fost responsabil pentru toate problemele din lume. Eram prea tulburată ca să mă simt vinovată pentru ezitarea lui în faţa poziţiei mele agresive.

— Unde sunt tatăl şi fratele meu?

— Sunt plecaţi, domnişoară.

Omul a înghiţit.

— Au spus că nu se vor întoarce la cină.

Ce ghinion nenorocit! Mi-am frecat nasul. Bineînţeles că bestia îşi luase tălpăşiţa chiar în noaptea în care hotărâsem să o înfrunt. Probabil că simţise laţul strângându-i-se în jurul gâtului. Mi-am dat seama că lacheul încă se holba la mine, cu gura căscată.

Poate că omul era şocat de îmbrăcămintea mea îndoliată. Nu mă mai văzuse în pantaloni negri şi în jacheta de călărie, care, alături de părul meu întunecat la culoare, creau probabil o imagine sumbră.

— Au spus când se vor întoarce?

Omul a clătinat din cap.

— Nu, domnişoară. Dar cred că vor fi plecaţi toată seara.

Lordul Wadsworth a spus să las uşa descuiată şi să sting luminile înainte să mergem la culcare.

Mi-am strâns pumnii şi mai tare. Dacă tata îi făcea vreun rău lui Nathaniel, aveam să-i smulg membrele pe rând, înainte ca regina să apuce să dea ordinul. Mi-am relaxat uşor mâinile. Nu trebuia să-l sperii pe lacheu mai mult decât o făcusem deja.

— O să fiu în biroul tatei, o să îl aştept acolo, am zis pe un ton rece şi nefamiliar chiar şi pentru propriile urechi. Nu vreau să fiu deranjată sub nicio formă. De fapt, ar fi înţelept dacă v-aţi retrage cu toţii mai devreme. M-am făcut înţeleasă?

— D-da, domnişoară. O să transmit ordinele dumneavoastră şi celorlalţi servitori.

Am ieşit repede din cameră şi am alergat pe coridor. Nu voiam să mai vadă altcineva cât de tare tremuram. Nu-mi plăcea să fiu obraznică, însă era mai bine decât să mă fac vinovată de moartea servitorilor. Aveau să fie în siguranţă în camerele lor.

Am încercat uşa de la biroul tatei. Era descuiată. De data asta nu mă mai furişam. Tata avea să vină direct acolo, ca în fiecare seară, aşa că am împins uşa şi am aprins câteva lămpi în camera întunecată. Mi-am aruncat privirea prin încăperea interzisă; mi se părea mai puţin intimidantă decât în urmă cu câteva săptămâni. Biroul nu mai semăna cu un monstru impozant aşa cum îl văzusem atunci. Acum era doar o masă mare şi veche ce fusese martoră la multe lucruri teribile.

Mirosul familiar de lemn de santal şi de ţigări ce-l însoţea pe tata nu mi-a mai făcut inima să bată nervoasă, aşa că l-am primit cu inima deschisă. Îl provocam să-şi asmuţă spectrele asupra mea. Atenţia mi-a lunecat peste obiectele moştenite din generaţie în generaţie şi s-a oprit asupra unui tom mare, deschis. Aducându-mi aminte de mesajul criptic pe care spiritistul mi-l transmisese din partea mamei, m-am îndreptat curioasă, spre carte.

Colierul din fotografie era chiar acolo, aşa cum spusese bărbatul. Mi-am blestemat scepticismul. Se părea că

domnul Robert James Lees nu era deloc un şarlatan. Ce tragic că cei de la Scotland Yard nu voiseră să-l asculte! Poate că l-ar fi oprit pe tata de mult. M-am aplecat mai aproape, citind paginile la care cartea fusese lăsată deschisă şi încercând că înţeleg semnificaţia paragrafului. Cartea era *Paradisul pierdut,* de John Milton.

> De groază şi de îndoială i-s tulburate gândurile,
> Şi-ntregul iad în el se-agită, căci înăuntrul său îl poartă,
> Şi-n jurul lui, fără să poată măcar c-un pas
> Din iad să scape, chiar dacă locul şi-l schimba întruna;
> Acum, din disperare, se trezeşte conştiinţa,
> Ce-n adormire în el zăcea, la fel şi-amara amintire
> A ceea ce a fost cândva, ce este şi ce va fi
> Să fie, căci, pentru fapte şi mai rele, urmează
> Şi mai grele suferinţe[9].

Ochii mei au întârziat asupra cuvintelor subliniate, „din iad”, şi mi-am adus clar aminte titlul scrisorii trimise de Jack Spintecătorul.

Cuvintele păreau subliniate cu gesturi scurte şi furioase, de cineva cu minţile pierdute. Pe dată mi-au pierit orice îndoieli aş mai fi avut cu privire la tata. Îşi compara faptele oribile cu cele ale lui Satana, din *Paradisul pierdut.* Ce manifest macabru! Semnificaţia pasajului mi s-a dezvăluit pe dată. Aici, Satana îşi punea la îndoială rebeliunea, momentul în care-şi dădea seama că iadul avea să-l însoţească pe veci pentru că nu putea scăpa de chinul din mintea lui. Satana nu şi-ar fi putut găsi liniştea în rai, indiferent de cât de mult se apropia fizic pentru că iertarea ar fi fost mereu prea departe. Nu putea schimba cine era, aşa că iadul avea să fie etern. Dându-şi seama de asta, el a preschimbat răul în bine, comiţând acte încă şi mai atroce în numele versiunii sale de „moralitate”.

---

[9] John Milton, *Paradisul pierdut,* trad. Adina Begu, Editura Aldo Press, Bucureşti, 2008 (n.trad.).

M-am uitat la pandantivul în formă de inimă care-i aparţinuse cândva mamei. Atunci, tata făcea toate acestea în numele ei? Am scos cu grijă caseta din sticlă ce proteja atât cartea, cât şi colierul. N-aveam să-i mai dau voie tatei să o folosească pe mama drept scuză pentru actele lui diabolice. Mi-am pus colierul la gât, simţindu-mă mângâiată să-l ştiu deasupra propriei inimi.

Incapabilă să mai rămân fie şi o clipă lângă carte, m-am îndreptat spre portretul indecent de mare ce atârna pe perete. Încă îl uram pe bărbatul cu înfăţişarea sadică şi poziţia lui mândră de criminal ce călca ursul mort.

M-am uitat cu atenţie la plăcuţa din aramă de la baza picturii. Era mânjită. M-am întins să o curăţ cu mâneca, iar tabloul s-a afundat în zid.

Mi-am tras mâna, speriată de moarte.

— Ce Dumnezeu...

Îndată ce inima a încetat să mi se mai lovească de coaste, m-am apropiat iar de portret. Tabloul ascundea un pasaj secret.

O adiere rece ca gheaţa şuiera dinspre treptele întunecate, ridicându-mi şuviţele rebele ca pe şerpii de pe capul Meduzei. Nu-mi venea să cred ce vedeam.

Nişte scări din piatră, în spirală, aşteptau să fie explorate. Sau strigau la mine să fac cale întoarsă. Mi-era greu să descifrez ce implora hăul căscat în faţa mea.

Am rămas cu un picior în pragul necunoscutului şi cu unul înfipt în spaţiul relativ sigur, pe care îl cunoşteam. Un sentiment groaznic a pus stăpânire pe mine. *Acela* trebuie să fi fost locul în care Jack Spintecătorul îşi ţinea trofeele.

Nehotărârea îmi dădea târcoale, tulburându-mi raţiunea. Am păşit înapoi, închizând pasajul. Ar fi trebuit să dau fuga la unchiul meu, să-l pun să telefoneze la Scotland Yard şi să-l cheme pe Thomas. Atunci puteam coborî împreună în iad. Şi totuşi, nu m-am clintit. Am studiat portretul mai de aproape, ştergând pata de pe plăcuţă. Abia mai puteam respira. Mi-am dus mâna la gură. Teama lua o nouă formă omenească. Numele bărbatului din tablou era Jonathan Nathaniel Wadsworth întâiul. Bărbatul după care fuseseră

botezaţi atât unchiul, cât şi fratele meu. Era clar, tata îşi dispreţuia fratele, dar oare ce însemna faptul că atârnase în birou portretul tizului său, ascunzând un loc plin de grozăvii? Era oare un deget care arăta spre unchiul meu? Îl învinovăţea pentru că o dezamăgise pe mama? Dacă pasajul secret ducea în iad, atunci era vina unchiului meu pentru că-i arătase tatei calea?

Mi s-a părut că aud un geamăt înăbuşit de dincolo de tablou. Am clipit. Am ascultat cu atenţie, cu urechea lipită de zid. Nu am auzit decât liniştea neclintită şi zumzetul prea multor secrete. Poate că înnebuneam. Zidurile nu puteau vorbi.

Ori poate că o altă victimă era întemniţată în locul spre care duceau treptele. Inima a început să-mi bată cu putere, iar sângele să-mi vuiască prin vene. *Trebuia* să cobor. Trebuia să salvez ultima victimă a tatei. M-am uitat la ceasul de pe şemineu. Era încă devreme. Tata şi Nathaniel aveau să se întoarcă după ore bune. Sau dacă... dacă Nathaniel era cel ce se afla acum acolo jos? Dacă tata îl prinsese acolo?

Ce neroadă! Doar nu era să mă aştept ca tata să joace după vreo regulă. Doar pentru că spusese că ieşea cu Nathaniel nu însemna că fratele meu chiar părăsise casa. Nathaniel putea fi legat şi sângerând de moarte chiar în acea clipă. Fără să mai ezit, am împins tabloul, apoi am păşit pe prima treaptă. Un sunet slab m-a întâmpinat din adâncurile ce păreau infinite.

Cineva sau ceva se afla cu siguranţă acolo.

Am dat să-mi adun fustele, uitând că nu mai purtam o nenorocită de rochie, apoi aproape că m-am împiedicat uitându-mă surprinsă în jos. Mi-am aşezat o mână pe zidul rece, ghidându-mă astfel în timp ce mă afundam în beznă, iar picioarele mele păşeau atât cât se putea de rapid pe terenul necunoscut. Ar fi fost înţelept să iau cu mine o lampă sau o lumânare, însă nu aveam să-mi mai bat capul cu asta acum. Cu fiecare pas care mă ducea mai jos, întunericul părea să se risipească în loc să devină sufocant. Probabil că acolo jos fusese lăsată aprinsă o

lampă, din motive pe care nu îndrăzneam să le ghicesc.

M-am cutremurat, imaginându-mi milioane de orori ce erau gata să mă întâmpine. Pantofii din mătase alergau pe pietre, uşori ca penele pe când săream de pe o treaptă pe alta. Eram recunoscătoare că erau aşa de tăcuţi. Îmi uitasem ghetele când plecasem de la unchiul meu, iar acum mi se părea că avusesem noroc. Moliciunea lor de mătase avea să-mi dea timp să umblu nestingherită.

Pe când mă apropiam de capătul treptelor, m-a întâmpinat o lucire caldă. Simplul gând că ceva atât de plăcut putea să stăpânească intrarea în hăul acela diavolesc mi-a dat furnicături, înainte să intru, înainte să văd pe deplin încăperea, m-am lipit cu spatele de perete, ascultând.

Nu se auzea niciun sunet omenesc, însă o rotire uşoară şi mişcarea unui mecanism pe aburi şuierau în ritmul inimii mele. Acela trebuie să fi fost zgomotul pe care-l auzisem.

Vâj-prr! Vâj-prr!

Am închis ochii. Obiectul care scotea acel sunet nu putea fi decât unul blestemat.

Vâj-prr! Vâj-prr!

Mirosul substanţelor chimice şi al cărnii arse a pătruns până în ascunzătoarea mea, făcându-mi stomacul, oricum deranjat, să se întoarcă pe dos. Nu eram nerăbdătoare să-mi satisfac curiozitatea, dar dacă fratele meu era torturat, atunci trebuia să fac acel ultim pas.

Am tras aer pe gură, încercând să evit mirosul greţos pe cât de mult posibil, apoi m-am dezlipit de la perete. Am dat să mă mişc de vreo două ori fără să reuşesc, dar, în final, i-am poruncit trupului meu să intre în cameră.

Teama şi-a împrăştiat ciuma urâtă prin tot corpul meu, ca şobolanii purtători de Moarte Neagră. În faţa mea se afla un laborator mai sinistru decât orice invenţie din romane. La fel ca în încăperea din casa unchiului, pe pereţi se aflau rafturi pline de borcane cu specimene, aşezate pe câte două sau trei rânduri. Spre deosebire de orânduiala din laboratorul unchiului Jonathan, borcanele nu erau

aranjate după vreun criteriu anume, iar lemnul rafturilor părea pe jumătate putred.

Am păşit înapoi, lovindu-mă de ceva moale şi cărnos, aşezat pe un raft din apropierea zidului. Lumea mea a încetat să se mai mişte pe când m-am întors şi am văzut un maldăr de carne tras peste un braţ mecanic. Pielea era strânsă grosolan, cu cusături mari şi neregulate.

Era ca şi cum tata ar fi tăiat un braţ de la cot şi înlocuise unele oase de la degete şi de la antebraţ cu piese de metal, înainte să le acopere cu pielea furată.

Înţepăturile de ac erau roşii; era clar că o formă de infecţie cuprinsese membrul improvizat. Corsetul mi se părea de zece ori mai strâns şi m-am clătinat pe picioare, inspirând deodată disperată.

Vâj-prr! Vâj-prr!

Nu putea fi adevărat! Am închis ochii, rugându-mă în gând ca atunci când îi deschideam, lumea să fie iar aşa cum o ştiam. Însă acesta era un vis prostesc. Am înghiţit amăreala ce îmi inundase gâtlejul, analizând cu atenţie obiectul grotesc de care mă lovisem.

Linii negre şi neregulate de infecţie deformau monstruozitatea. Degetele cu vârfuri cenuşii tresăreau, iar lojile unghiale erau uscate şi retrase, dând la iveală osul şi metalul. Orice ar fi încercat tata să facă era în mod clar un fiasco.

Vâj-prr! Vâj-prr!

Aburul ieşea din aparatul ciudat, făcând degetele moarte să se îndoaie la intervale regulate. Eram prea şocată ca să-mi mai acopăr până şi gura.

Cel puţin inima nu-mi îngheţase de-a binelea; îi simţeam bătaia în tot trupul, pompând sângele aşa de repede, că mă temeam că o să mă trântească la pământ în goana lui. Aş fi murit pe loc dacă tata sau chiar Blackburn aveau să iasă din vreunul dintre ungherele întunecate.

M-am tras uşurel din faţa braţului mecanic acoperit de carne, plimbându-mi încet privirea în jurul camerei, şi uitându-mă când la o grozăvie, când la alta.

Vâj-prr! Vâj-prr!

Specimenele din borcane se aflau în diferite grade de putrefacţie. Carnea şi ţesuturile moi se descompuneau într-un soi de iad lichid. Orori grosolane erau uitate pe mese, peste tot în cameră. Păsări spintecate şi aşezate în gurile unor pisici moarte, scene de cruzime întâlnite în natură, refăcute în semn de ofrandă pentru cei puternici. Priveliştea era o variantă mai tulburătoare a laboratorului personal al lui Thomas. M-am apropiat, incapabilă să mă abţin de la a arunca o privire mai atentă la creaţiile oribile.

Pe un alt raft am văzut o sticlă de bere plină cu un lichid sângeriu. Am ridicat-o, întorcând-o de pe o parte pe alta. Lichidul se uscase şi se transformase într-un soi de gel. Jack făcuse referire la sticlă într-una dintre scrisorile lui. Nu minţise.

Am expirat, iar respiraţia mi s-a preschimbat în norişori de abur. Era insuportabil de frig! Mi-am frecat braţele cu mâinile, în timp ce mă îndreptam spre o maşinărie bizară aflată în centrul camerei. Aceasta scotea sunetul pe care îl tot auzeam. M-am oprit, împiedicându-mă de propriile picioare când am văzut cel mai sinistru lucru dintre toate.

O inimă de om era aşezată sub o casetă din sticlă, iar dintr-o maşină ce conducea curent electric spre ea şi o făcea să pompeze mereu se auzeau sunete molatice.

Mi-am acoperit gura cu mâna şi m-am străduit să rămân calmă, să nu vomit sau să ţip. Tuburi pline cu lichid ieşeau din organ şi treceau peste masă, spre ceva ce nu puteam vedea fără să mă apropii. M-am uitat atent la lichidul pompat de inimă cu ajutorul aparatului de transfuzie; era negru ca ţiţeiul şi puţea a sulf.

Vâj-prr! Vâj-prr!

Mi-am înghiţit greaţa. Tata îşi pierduse minţile de-a binelea. Fantomele victimelor sale mă înconjurau, implorându-mă să fac cale întoarsă, să fug. Sau poate că de vină era propriul sistem de alarmă ce-mi poruncea să intru în acea stare de luptă sau fugi. Nu m-am putut abţine să nu mă apropii de masă, la fel cum prostituatele măcelărite nu-şi putuseră înfrâna pofta de alcool, prea curioasă să văd în ce pompa inima combustibilul ei bizar.

Am început să respir mai alert. Pulsul mi-o luase la goană odată cu oxigenul ce-mi curgea prin trup. Eram pe cale să leşin. Aproape că mă puteam auzi ţipând „Nu! Întoarce-te! Fugi!”, dar nu puteam merge decât înainte.

Vâj-prr! Vâj-prr!

O ladă de lemn, închisă, la fel de lungă şi de lată ca un sicriu zăcea pe podea. În ea intrau şi dispăreau tuburi, întocmai viermilor ce sapă în pământ. Nu voiam să ştiu ce conţinea cutia. M-am oprit, simţind smucitura bruscă a instinctului de autoconservare.

Nu trebuia să ridic capacul, dar ştiam că era imposibil să nu o fac. Mi-era rău de atâta groază, presimţind cumva ce aveam să descopăr şi incapabilă să plec fără să văd adevărul. Am privit pe când mâna mea s-a întins tremurândă şi a săltat capacul vechi.

Înăuntrul sicriului improvizat zăcea mama.

Pielea ei cenuşie – un soi de ţesătură din piele putredă şi bucăţi de piele nouă – lucea sub un soi de năduşeală nenaturală. Pielea de pe maxilar îi putrezise, făcându-i gura să îngheţe într-o grimasă veşnică. Sub pielea grefată, ceva bolborosea animat de o viaţă artificială.

Tata nu încerca să realizeze un transplant de organe. El încerca să o aducă pe mama la viaţă… *după cinci ani.*

Teama pe care mi-o ţinusem în frâu s-a spart ca sticla. Am urlat, scăpând capacul şi dându-mă înapoi până ce m-am izbit de masă. Sunetul maşinăriei crescuse parcă în intensitate. Sau poate doar eram pe cale să leşin. Mi-am acoperit ochii cu mâinile, încercând să scap de imaginea întipărită pe retinele lor. Nu putea să fie adevărat! Tata nu putea fi în stare de aşa ceva!

Nimeni, nici chiar cel mai nebun om de ştiinţă, nu ar fi încercat ceva atât de păgân. Ne înşelaserăm cu privire la motivele lui Jack Spintecătorul. Nici Thomas nu ar fi putut prezice o asemenea grozăvie.

Voiam să mă retrag, ferindu-mi privirea de chipul putred şi de corpul descompus, dar nu mă puteam mişca. Mă simţeam de parcă oroarea era atât de intensă, că mă ţintuise locului. Timpul părea să nu se clintească. În afara

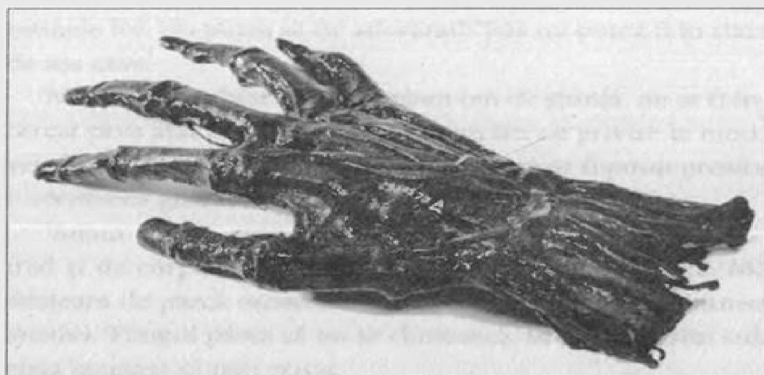
acestui iad, viaţa încetase să mai existe.

Însă cel mai rău, mă chinuiau propriile emoţii. Eram dezgustată, însă o parte din mine ar fi vrut să termine lucrarea pe care o începuse tata. Uram acea parte din mine, uram faptul că o doream pe mama aşa de mult în viaţă, încât eram în stare să justific nebunia. Cine era adevăratul monstru, eu sau tata?

Mi se făcea rău. M-am întors, ascultând în cele din urmă de instinctele mele primare şi am luat-o la goană spre trepte. Pe când dădeam colţul, m-am lovit de un alt trup. Un trup cald.

Omul m-a cuprins cu putere, iar eu am ţipat iar. Când mi-am ridicat privirea, am respirat uşurată.

Oh, slavă Domnului, am zis gâfâind şi prinzându-mă de el ca de o vestă de salvare. Tu erai!

Mână umană conservată, aproximativ secolul al XIX-lea.

DOUĂZECI ŞI OPT
JACK SPINTECĂTORUL

Reşedinţa Wadsworth,
Belgrave Square
9 noiembrie 1888

— Iute, am zis, împingându-l pe fratele meu spre scări cu un soi de superputere ce le era dată celor stăpâniţi de ororile morţii. Trebuie să plecăm înainte să se întoarcă tata! Oh, Nathaniel! A făcut nişte lucruri oribile!

Au trecut câteva momente înainte să-mi dau seama că fratele meu nu se mişca. Stătea în picioare, îngheţat, cercetând împrejurimile. L-am prins de haina lungă, scuturându-l până ce privirea i s-a oprit asupra mea.

Părul lui Nathaniel era ciufulit. Părea că nu dormise de zile bune. Sub ochi i se lungeau cearcăne adânci, care-l făceau să pară epuizat. Nathaniel nu arăta mai bine decât cadavrul mamei noastre. Sau al creaturii din sicriu. Acea oroare.

Un alt tremur mi-a zdruncinat trupul, aproape făcându-mă să cad în genunchi. Nu-l puteam lăsa să vadă cadavrul. Nu şi-ar mai fi revenit niciodată. Stăpânindu-mi nervii, m-am îndreptat, calmându-mi bătăile inimii ce-mi zguduiau coastele.

— Nathaniel! am zis eu fermă, prinzându-l de mână. Trebuie să plecăm pe dată! O să-ţi explic totul în drum spre Scotland Yard! Te rog, hai să ne grăbim! Nu vreau să-l întâlnesc pe tata aici jos.

Fratele meu a dat din cap, părând prea şocat ca să mai facă altceva. L-am condus spre scară. Picioarele noastre atinseseră prima treaptă, când Nathaniel s-a oprit iar.

M-am întors, exasperată şi incapabilă să subliniez cât de important era să plecăm imediat. Dacă trebuia să-l pălmuiesc şi să-l las lat ca să-l târăsc pe scări, atunci aveam s-o fac.

— Nathaniel…

Fratele meu mi-a strâns încheietura mâinii ca-ntr-o menghină, smucindu-mă de lângă trepte şi ducându-mă în văgăuna lui Jack Spintecătorul. Mă luptam să mă eliberez, fără a putea pricepe de ce făcea pe încăpăţânatul, când Nathaniel şi-a dat capul pe spate şi a început să râdă.

Fire fine de păr, prea timide să se mai şi ridice, mi se înfiorau chiar sub piele, aducând promisiunea unei noi frici. Nathaniel m-a trântit pe un fotoliu din colţul camerei, încă chicotind. Am clipit. Fratele meu nu se mai purtase niciodată atât de brutal cu mine. Pesemne că tata îl drogase într-un fel sau altul. Aceasta era singura explicaţie. Mi-am frecat şalele. O vânătaie deja stătea să se formeze în locul în care mă lovisem de scaun.

Nathaniel nu păruse să bage de seamă. Sau să-i pese.

— Nathaniel, am zis, încercând să par cât se putea de calmă în timp ce fratele meu păşea în faţă, lovindu-se peste cap ca şi cum ar fi vrut să reducă la tăcere nişte voci pe care doar el le putea auzi. Îndată ce plecăm, o să-ţi prepar un tonic! O să te vindec de orice ţi-ar face rău. O să îndrept orice ţi-ar fi făcut tata. Unchiul va şti exact ce să facă. Trebuie să ai încredere în mine, bine? Rămânem împreună! Mereu. Nu-i aşa?

Nathaniel a încetat să mai râdă, iar privirea i s-a întors spre mine cu o precizie glacială. Şi-a coborât mâinile din dreptul capului înainte să şi le întindă spre mine. În acel moment, fratele meu arăta ca un prădător.

— Draga mea surioară, mi-e teamă că ai înţeles totul pe dos. De data asta, nu tata este responsabil pentru ceea ce mă stăpâneşte. Asta e fapta mea.

— Nu înţeleg… ai luat tu însuţi droguri?

M-am cutremurat.

— Ai… ai făcut şi tu abuz de laudanum?

Fratele meu era tulburat. Nu m-aş fi mirat dacă ar fi apelat la aşa-numitul leac universal. Halucinaţiile erau un efect des întâlnit când opiul era consumat în doze mari.

— E-n regulă, am zis, întinzându-mă spre el. Te pot ajuta. Vom merge împreună la Thornbriar până te faci

bine.

Întinzându-şi braţele de o parte şi de alta a trupului, Nathaniel s-a învârtit mândru pe loc. Se purta ca şi cum toate astea ar fi fost...

— Nu!

Am clătinat din cap. Nu-mi venea să cred. Nu era posibil. Viaţa nu putea fi aşa de crudă. Era, pur şi simplu, imposibil. Lacrimile mi s-au strâns în ochi înainte să o ia la vale pe obraji. Era imposibil. Simţeam că mi se făcea rău. M-am îndoit de spate. Mi-am cuprins abdomenul şi am început să mă legăn.

Nathaniel se plimba prin faţa mea, apoi a scos un cuţit ascuns din mânecă. Avea cam cincisprezece sau şaisprezece centimetri lungime. Exact aceeaşi lungime pe care o estimase unchiului cu privire la arma lui Jack Spintecătorul.

Fratele meu şi-a trecut gingaş degetele peste lama pătată de sânge, apoi a aşezat cuţitul pe masa pe care se afla pasărea împăiată şi sfâşiată.

În minte mi s-au înfiripat amintiri despre fratele meu salvând animale, hrănindu-le mai mult decât le era necesar, plângând de fiecare dată când unul dintre ele murea în ciuda eforturilor lui.

Băiatul dulce care jurase să mă protejeze de tatăl nostru cel copleşit de jale. Nu putea fi el monstrul ce brutaliza femei. Nu puteam să accept aşa ceva. Laboratorul nu era al lui. Acelea nu erau experimentele lui. Nu el era acela care ne pângărise mama.

— Nathaniel, spune-mi că e un coşmar!

Nathaniel a îngenuncheat în faţa mea, ştergându-mi lacrimile cu atâta blândeţe, că am început să hohotesc şi mai tare. Am clătinat iar din cap. Era un coşmar. Sigur dormeam şi când aveam să mă trezesc în casa unchiului, mi-aş fi dat seama că totul nu fusese decât un vis groaznic.

Ce soră îngrozitoare! Să visez asemenea orori despre iubitul meu frate! Adevăratul Nathaniel nu ar fi fost niciodată în stare de aşa ceva. Ştia că aveam să mor dacă-l pierdeam. Nu ar fi făcut niciodată ceva care să mă

rănească astfel. Nu ar fi făcut rău *nimănui.* Pur şi simplu nu era în stare.

— Şşş! a făcut el ca unui copil mic, mângâindu-mi părul. E în regulă acum, surioară! Ţi-am promis că totul va fi bine. Şi uite că e. L-am eliberat pe unchiul nostru cu acele scrisori. Nu-i aşa? Deşi, recunosc, a fost distractiv să văd ce haos au creat puţină lăudăroşenie şi nişte cerneală roşie. Nu m-am putut abţine să nu trimit şi altele.

— Tu... cum?

Simţeam că nervii mi se descătuşează.

— Nu poate fi adevărat!

Nathaniel a părut să se piardă într-un soi de reverie înainte să îndepărteze amintirea.

— Oricum, cred că am descoperit de ce tu şi mama v-aţi îmbolnăvit, dar eu şi tata am rămas sănătoşi.

S-a proptit bine pe călcâie, privind iar în jurul camerei. Trăsăturile lui de obicei vesele erau crispate de exaltare şi de uimire.

— Am avut nevoie de ceva timp şi mi-aş dori să fi aşteptat înainte să cobori aici, dar nu mai contează acum.

Nathaniel a zâmbit, bătându-mă uşor pe mâna.

— Acum eşti aici şi totul e perfect. Am pus la punct ultimele detalii. Nu mai trebuie decât un pic de sânge şi puţină electricitate. Ca în carte. Îţi aminteşti, nu? Preferata noastră.

O altă lacrimă mi-a alunecat pe obraz. Nu visam, ci mă aflam în iad. Fratele meu se credea doctorul Frankenstein. Nu aveam de gând să permit ca mama noastră să devină monstrul lui.

— Nu o poţi readuce pe mama dintre morţi, Nathaniel! Este greşit!

Nathaniel s-a îndepărtat de mine, plimbându-se scăldat de lucirea portocalie a laboratorului său diavolesc şi clătinând din cap.

— În ce fel e greşit? Tocmai tu, dintre toţi oamenii, am crezut că vei aprecia şi că vei înţelege. Este o descoperire ştiinţifică, draga mea surioară. O opţiune despre care oamenii vor vorbi pe veci. Numele nostru va fi mereu

asociat cu inimaginabilul. Unchiul nostru este un prostănac îngust la minte. Nu vrea decât să facă un transplant reuşit de organe. Eu am plănuit ceva mult mai grandios.

Nathaniel a dat din cap ca şi cum era suficient să se convingă. Şi-a lovit palma cu degetele crestate de cuţit. Nici nu-mi mai aminteam când îl văzusem ultima dată fără mănuşi. Acum înţelegeam de ce.

— Până acum, oamenii nu credeau să fie posibil. Doar scriitorii şi vizionarii precum Galvani au îndrăznit să-şi imagineze o asemenea minune. Eu am îndeplinit-o! Nu înţelegi? E ceva demn de a fi sărbătorit. Oamenii nu vor uita nicicând descoperirea mea ştiinţifică.

— Cum rămâne cu femeile pe care le-ai ucis? am întrebat, frângându-mi mâinile în poală. Merită să sărbătoreşti morţile lor?

— Târfele? Păi, da. Chiar cred că merită.

Nathaniel a rămas locului, cu pumnii strânşi pe lângă corp şi cu ochii întunecaţi.

— Nu doar că am scăpat străzile de ciumă, dar aproape că am readus-o pe iubita noastră mamă la viaţă.

Nathaniel a început iar să se plimbe în faţa mea. Cu fiecare pas pe care-l făcea, tonul lui devenea din ce în ce mai ostil.

— Am curmat nefericirea târfelor, iar sacrificiul lor va aduce la viaţă o femeie bună şi cumsecade. Spune-mi, te rog, în ce fel am greşit! Sincer, surioară, mă faci să par un monstru oarecare ce se hrăneşte de pe urma celor neajutoraţi. Mama era o femeie cu frică de Dumnezeu. Ea va înţelege.

Rămăsesem fără cuvinte. Femeile ucise contau. Nu erau gunoaie ce putea fi aruncate în stradă. Erau fiice, soţii, mame, surori. Şi erau şi ele iubite precum fusese mama noastră. Cum îndrăznea el să le judece astfel?! Fratele meu era atât de pierdut în fantasmele lui ştiinţifice şi justiţiare, că pierduse din vedere ce însemna umanitatea. Asta mi-a aprins o idee în minte.

— Cum rămâne cu mecanismele pe care le-ai lăsat în

trupurile lor? am întrebat. Ce fel de mesaj ai vrut să transmiţi poliţiei?

— Mesaj? Nu am intenţionat să transmit vreun mesaj. Pur şi simplu, le-am lăsat acolo unde au căzut.

Nathaniel şi-a trecut degetele peste păr, vrând să-l netezească, dar nu a reuşit decât să-l ciufulească şi mai tare. A continuat să se plimbe, din ce în ce mai agitat din cauză că nu-i aplaudam comportamentul impardonabil.

— Doar de asta îţi pasă? Că am lăsat mecanismele alea blestemate în trupurile curvelor?

— Nu meritau să moară, Nathaniel, am şoptit.

— Femeile alea nu meritau să trăiască!

Vocea lui a răsunat ca un tunet în spaţiul îngust, făcându-mă să tresar.

— Nu înţelegi? Femeile astea sunt o boala Distrug vieţi. Le-am oferit şansa la mântuire: moartea pentru viaţa!

S-a îndreptat spre sicriu, apoi a ridicat capacul. Ochii i s-au umplut de lacrimi.

— Viaţa ei a fost distrusă de boală. Bolile se răspândesc repede, în parte din cauza târfelor care tuşesc şi îi infectează pe bărbaţii cumsecade. Deci, nu, surioară, nu mă voi simţi câtuşi de puţin vinovat pentru că am curăţat oraşul de câteva dintre ele. Dacă aş putea, aş da foc întregului East End şi aş termina cu toate. Aşa, am luat doar ce am avut nevoie pentru experimentul meu.

— Ce nobil din partea ta!

— Ştiu.

Nathaniel a părut să ignore cu desăvârşire sarcasmul din vocea mea. A zâmbit cu superioritate, de parcă ar fi fost şi timpul să-i recunosc justeţea faptelor.

— E adevărat, nu am intenţionat să ucid aşa de multe, dar organele cedau înainte să le pot folosi. Bolţurile s-au dovedit a fi greu de mânuit pe întuneric, aşa că am început să iau cu mine un săculeţ medical, cu gheaţă şi am aşezat aici bolţurile şi mecanismele. Uite!

Nathaniel a ridicat un cufăr mare şi l-a transformat într-o masă portabilă, pe care a împins-o lângă inima din caseta de sticlă. De pe marginile ei atârnau legături pentru mâini

şi pentru picioare. Nathaniel s-a îndreptat spre un mecanism prins pe perete şi l-a învârtit până ce un obiect lung, ca un ac, s-a clătinat deasupra mesei. Pesemne că aceea era sursa lui electrică.

Sângele mi s-a învolburat de ceva ce semăna cu frica. Spre oroarea mea, Nathaniel s-a aplecat şi a târât trupul mamei pe masa improvizată pe care tocmai o desfăcuse, apoi i-a legat mâinile şi picioarele în curelele din piele.

Am închis ochii pe când capul ei lipsit de viaţă se legăna într-o parte, simţind cum mă cuprindea greaţa. Murise de cinci ani şi nu aveam nici cea mai vagă idee cum de nu rămăseseră doar oasele din ea.

— Am avut prezenţa de spirit de a o ţine pe mama parţial îngheţată într-o cutie specială.

Nathaniel a privit la trupul descompus, dându-i delicat părul la o parte şi răspunzând la întrebarea căreia nu îndrăzneam să-i dau glas.

— E păcat că nu m-am gândit să o conserv imediat. A fost destul de greu să o scot din mormânt şi să o aduc aici fără ştirea tatei. Aici, laudanumul mi-a fost de folos.

Nathaniel a scăpat un borcan cu specimene pe jos şi a început să înjure, făcându-mă să dau uitării orice urmă de negare. Nu puteam împăca imaginea despre el pe care o avusesem toată viaţa cu această fiinţă monstruoasă din faţa mea. Şi nici nu-mi puteam imagina chinurile prin care ar fi trecut tata dacă ar fi văzut-o acum pe mama.

Sărmana de ea murise de suficient timp ca şuviţe din păru-i lung şi negru să cadă pe podea. Nathaniel a strâns cioburile fără să bage de seamă firele ce se prinseseră în ele şi a aruncat totul într-un coş de gunoi. Fratele meu era complet impasibil la scena grotescă din faţa lui, curăţând mizeria de parcă trupul mamei nici nu putrezea încet pe masa improvizată.

Dacă nu mi-aş fi golit deja stomacul în acea zi, cu siguranţă că aş fi vomat pe loc.

— Cum ai descoperit încăperea asta?

Mi-am împreunat mâinile, refuzând să o mai privesc pe mama. Eram pe punctul de a-mi pierde calmul, de a-mi

pierde propria sănătate mintală. Nu mai aveam mult până să cedez.

Vâj-pârr! Vâj-pârr!

Nathaniel mi-a aruncat o privire.

— Îţi aminteşti pasajele secrete de la Thornbriar?

Prin minte au prins să joace scene din trecut, când ne alergam prin pasajele secrete, în fiecare vară. Jonathan Nathaniel Wadsworth întâiul fusese un excentric. Avea mai multe pasaje secrete în vila lui de la ţară decât avea regina în propriul palat. Am încuviinţat cu o mişcare scurtă din cap.

— Acum câteva veri, am găsit o hartă a casei de la Thornbriar, m-a lămurit el, ridicând din umeri. Tata abuza deja de leacul lui, aşa că am adăugat puţin laudanum în paharul lui de coniac din fiecare seară. Nu mi-a fost greu să mă asigur că era... sedat şi neştiutor cu privire la modul în care mă foloseam de preţiosul lui birou. Ce mai contează un pic de opiu pentru un dependent?

— Tu... i-ai dat opiu tatei, ştiind ce consecinţe putea să aibă?

Am strâns din dinţi şi mi-am privit fratele îndreptându-se spre masa pe care se afla inima activată cu ajutorul mecanismului pe aburi. Nevoia de a ţipa devenea acută, însă m-am abţinut. Nathaniel a scos un scalpel din trusa medicală de sub masă şi l-a aşezat lângă organ, apoi a dat la iveală o pungă şi a orânduit câteva încuietori şi bolţuri.

Mici piese de puzzle care se potriveau în cele din urmă la locul lor.

În afară de tata, Nathaniel era singurul care ştia cum să creeze astfel de jucării complexe pe bază de abur. Pe când era copil, îşi petrecuse multe nopţile alături de el, privindu-l şi învăţând de la maestru. Apoi urmase o scurtă perioadă în care studiase medicina înainte să se orienteze spre avocatură. Ambele hobby-uri îi dezvoltaseră dexteritatea şi precizia.

În timp ce mă luptam cu imaginea fratelui iubitor pe care-l ştiam şi a monstrului din faţa mea, Nathaniel a aprins un arzător de pe masă şi a încălzit metalul, lipind

bolţurile şi rotiţele de parcă ar fi făcut asta toată viaţa.

O altă amintire mi s-a strecurat în minte. Fratele meu fusese tare tulburat să afle că mă strecurasem în biroul tatei. Crezusem că era, pur şi simplu, îngrijorat, gândindu-se la ce s-ar fi putut întâmpla dacă tata afla că-mi băgasem nasul în lucrurile lui. De fapt, Nathaniel *nu* dorea să-i găsesc laboratorul secret.

Nathaniel mi-a aruncat o privire, zâmbind ameninţător pe când lucra aprig la cea mai nouă invenţie a lui. L-am privit în tăcere în timp ce crea o colivie din metal, fără a putea încă să gândesc limpede. Logica îmi spunea că era necesar să acţionez rapid, însă trupul îmi era ca de plumb şi zdrobit de şoc. Nu mă puteam mişca.

— Asta o să intre în pieptul mamei. O să-i protejeze noua inimă.

Nathaniel a dat din cap de câteva ori.

— E un fel de cutie toracică artificială.

În cele din urmă mi-am revenit. Fiorii şi-au înmuiat degetele în gheaţă, apoi s-au repezit asupra spinării mele. Totul căpătase sens.

Teama din ochii lui când detectivii mă aduseseră acasă după ce vizitiul tatei fusese ucis. Aceeaşi privire îngheţată de teamă când Blackburn ne întrerupsese la circ.

Un milion de indicii se orânduiseră în faţa mea, iar eu alesesem să le ignor. Fratele meu era blând. Sensibil. Eu eram monstrul. Eram cea care încerca să extragă cu forţa cunoştinţe secrete din carnea putredă. Cum de nu citisem aceeaşi curiozitate în fiinţa lui? Aveam acelaşi sânge.

Nathaniel a ridicat invenţia spre inima animată de aburi, măsurând-o, râzând de unul singur şi bolborosind ceva incoerent. Nu-i mai puteam ignora faptele macabre.

Imediat ce metalul s-a răcit, Nathaniel a aşezat cu grijă inima în cutie, apoi a prins metalul cu alte bolţuri. A învârtit mecanismul din perete, ajustând acul electric până ce acesta a atins cutia din metal, apoi s-a dat înapoi, ca să-şi admire opera. Satisfăcut de noul lui mecanism grotesc, s-a îndreptat spre masă şi a ridicat o seringă, bătând-o cu degetul arătător.

— Trebuie să încetezi cu nebunia asta, Nathaniel!

— Nu mai pot da înapoi, surioară! Acum, a spus Nathaniel în timp ce se întorcea spre mine, purtând seringa de parcă ar fi fost nişte sfinte moaşte, nu am nevoie decât de puţin sânge de la tine ca să-l injectez în inima ei, apoi o să pornim amândoi mecanismul. Dacă picioarele broaştelor moarte pot ieşi din starea de imobilitate cu ajutorul curentului electric, atunci putem imita acelaşi efect la o scară mai înaltă. Avem avantajul de a putea folosi mai multe organe vii. Aici a dat greş Galvani. Ar fi trebuit să investească în ţesuturi vii pentru cadavrele lui. Atunci nu i-ar mai fi trebuit decât puţină putere electrică. Metalul din rotiţe va transfera energia. De aceea le lipesc de carne. E genial, ai să vezi!

I-am urmărit privirea în timp ce admira acul electric ce atârna de tavan şi dispărea în pieptul mamei. Nebunia trebuia să ia sfârşit pe dată. Nu mai suportam să-l văd pângărind trupul mamei. Am lăsat toate emoţiile pe care le simţeam să mi se înfiripe în voce.

— Te rog, frăţiorule! Dacă mă iubeşti, o să opreşti acum experimentul. Mama e moartă. Nu mai vine înapoi.

Mi-am înghiţit nodul din gât. Lacrimile îmi curgeau pe obraji. Am alungat acea parte din mine care era curioasă să ştie dacă experimentul *avea* sorţi de izbândă, dacă un trup mort de vreme îndelungată putea fi reanimat. Dacă fratele meu îmi putea aduce la viaţă mama ce-mi lipsea atât de tare.

Însă partea umană din mine nu ar fi permis niciodată o asemenea atrocitate.

— E adevărat, ai realizat multe, am zis. Nu am nicio îndoială că vei întrece orice om de ştiinţă, dar nu asta e calea corectă.

Vâj-pârr! Vâj-pârr!

Nathaniel a clătinat din cap, arătând spre inima animată de aburi.

— Suntem aşa de aproape, surioară! Nu mai lipsesc decât câteva minute ca să putem vorbi cu mama! Nu asta ţi-ai dorit?

Nathaniel nu mai era furios, ci arăta ca un copil bosumflat. Nu mai trebuia decât să bată din picior şi să-şi încrucişeze braţele la piept pentru ca scenă să fie completă. În schimb, fratele meu a rămas complet nemişcat. Cumva, starea lui era mai sinistră decât atunci când se plimbase încolo şi încoace ca un animal turbat.

— Toate astea sunt pentru tine! a strigat el, curmându-şi nemişcarea şi făcând câţiva paşi spre mine. Cum poţi să refuzi acest dar?

— Cum?

Voiam să cad în genunchi şi să nu mă mai ridic vreodată. Fratele meu ucisese acele femei pentru că mă crezuse suficient de egoistă ca să apreciez doar frumuseţea rezultatului.

Camera a prins a se învârti când mi-am dat seama de alegerile ce mi se înfăţişau. Dacă îl chemam pe Blackburn, acesta avea să-l ucidă pe Nathaniel. Nu avea să fie dus la ospiciu sau la muncă silnică. Nu avea să aibă loc niciun proces. Nu exista nicio speranţă să fie salvat.

Ce era să fac cu fratele meu, cu cel mai bun prieten? Nu am putut să nu strig şi să traversez camera în fugă, lovindu-l cu pumnii în piept.

— Cum ai putut face una ca asta? am ţipat în timp ce el stătea acolo, acceptându-mi criza de isterie cu aceeaşi nemişcare înspăimântătoare. Cum ai putut crede că aş fi fericită să ştiu că ai omorât nişte femei? Ce să fac eu cu un frate mort şi cu o mamă moartă? Nu înţelegi? Ne-ai distrus! Ne-ai distrus pe toţi! M-ai ucis! Ai fi putut la fel de bine să-mi smulgi mie inima!

Lucirea mândră din privirea lui a fost înlocuită de un gând ce se înfiripa lent. Nebunia care-l cuprinsese de-a lungul ultimelor luni a părut să-i dea drumul din gheare. S-a împleticit înapoi, sprijinindu-se de masă.

— Nu... nu ştiu ce diavol mi-a întunecat minţile. Eu... îmi pare rău, Audrey Rose! Nu va fi niciodată de ajuns, dar... îmi pare sincer rău.

M-a lăsat să-i lovesc pieptul până ce am obosit. Lacrimile şi-au încetinit torentul, însă durerea mă apăsa ca

o greutate de care mă temeam că nu aveam să mai scap nicicând.

Fratele meu! Scumpul, fermecătorul, iubitul meu frate era Jack Spintecătorul!

Emoţiile ameninţau să mă înece pe loc, dar am căutat să mă lupt cu ele. Nu mă puteam lăsa doborâtă de jale. Trebuia să-l ajut pe Nathaniel. Şi trebuia să ies din camera în care mama era prinsă între moarte şi viaţă.

— Să mergem, Nathaniel! Te rog, am zis, trăgând de el spre scări. O să bem nişte ceai, bine?

A durat o clipă până să-mi răspundă, dar după ceva timp, Nathaniel a dat din cap.

Când credeam că, în cele din urmă, îşi recâştigase raţiunea, Nathaniel m-a prins dureros de braţ, rotind seringa.

— Lungă e calea şi grea, cea care din iad duce sus în rai, surioară. Trebuie să păşim pe căile alese de noi. E prea târziu să dăm înapoi.

DOUĂZECI ŞI NOUĂ
UMBRE ŞI SÂNGE

Reşedinţa Wadsworth,
Belgrave Square
9 noiembrie 1888

M-am agăţat de fratele meu în toiul coşmarului pe care-l trăiam. Nu voiam să mă dau la o parte şi să las fantasmele să devină realitate.

Nathaniel m-a târât prin cameră şi m-a aruncat pe un scaun din lemn de lângă mama.

— Uite ce-ai făcut! Acum va trebui să te leg! Este pentru siguranţa ta, surioară!

Am rămas acolo, nemişcată, incapabilă să înţeleg ce spunea, lucru ce m-a costat timp preţios. Înainte să pot reacţiona în vreun fel, Nathaniel mi-a smucit mâinile în spatele scaunului şi mi-a legat iute încheieturile. Indiferent cât de tare am tras de frânghie, nu era chip să scap din noua mea închisoare.

Nathaniel mă legase atât de trainic, încât vârfurile degetelor mele erau deja reci ca gheaţa. În zadar m-am căznit; n-am reuşit decât să-mi zgârii pielea până la sânge cu fiecare încercare disperată de a mă elibera din legături.

Am strigat, mai mult din cauza şocului decât din pricina durerii fizice, când Nathaniel mi-a înfipt seringa în pielea subţire a antebraţului.

— Opreşte-te, Nathaniel! E o nebunie! Nu o poţi învia pe mama!

Rugăminţile mele nu l-au oprit din a acţiona pompa instrumentului medical şi a-mi trage sângele. Prima lui încercare a eşuat, aşa că a înfipt acul a doua oară, făcându-mă să ţip. Am strâns din dinţi şi nu m-am mai luptat, ştiind că nu avea să-mi fie de niciun folos.

Nathaniel era pierdut. Ştiinţa îi răpise sufletul.

Imediat ce a umplut tubul din sticlă cu sângele meu,

Nathaniel a zâmbit amabil şi mi-a tamponat pielea cu un ghemotoc de bumbac îmbibat în alcool.

— Gata! Hai că nu a fost atât de rău, nu-i aşa? Doar o mică înţepătură. Sincer, surioară, te porţi de parcă te-aş tortura. Jumătate dintre femeile pe care le-am izbăvit de păcate nu au ţipat aşa. Ai puţină demnitate!

— Ce-ai făcut?

Nathaniel a tresărit, iar eu m-am smucit pe scaun, speriată de vocea tatei, care stătea la marginea scării. Nu strigase, iar gestul lui părea cu atât mai terifiant. M-am înfiorat, mai mult din obişnuinţă decât de teamă că eram prinsă făcând ceva periculos. Deodată, m-am simţit mai puţin intimidată de Nathaniel, chiar şi ştiind atrocităţile de care era capabil, decât de furia tatei.

Poate că, pur şi simplu, mă obişnuisem cu masca lui de fiu şi frate bun. Tata nu-şi ascundea niciodată demonii şi cred că asta mă speria mai tare.

— Tu... tu...

Am urmărit privirea tatei trecând de la mâinile mele legate la inima acţionată mecanic, iar muşchiul maxilarului său a tresărit uşor pe când atenţia lui s-a mutat la cadavrul în care zăcea organul.

Tata s-a îndreptat spre mecanism, apoi a ridicat unul dintre tuburile ce conduceau substanţa neagră. A urmat tubul pe după masă, oprindu-se când a ajuns aproape de mama. În acel moment, mi s-a revelat o cu totul altă faţă a tatei. Aici, înaintea noastră, se afla un om care dusese ani în şir o bătălie grea, iar acum tocmai îşi dăduse seama că războiul se apropia de final. Tata a inspirat adânc şi s-a întors iar spre mine, cu privirea fixată asupra legăturilor care-mi strângeau mâinile.

— Fiule, cum ai putut face aşa ceva?

Nemişcarea în care îngheţaserăm cu toţii m-a tulburat. Nathaniel părea să se fi lipit de podea, incapabil să-şi mute picioarele, în timp ce tata se mişca şi se uita mut la cea care fusese soţia lui, cu un sentiment din ce în ce mai acut de oroare şi de negare.

Fără a se întoarce, tata a zis:

— Dezleagă-ţi sora! Acum!

— Dar, tată, sunt aşa de aproape să o trezesc pe mama...

Nathaniel a mijit ochii în faţa privirii fulgerătoare pe care i-a aruncat-o tata.

— Prea bine!

În cele din urmă, Nathaniel s-a întors cu faţa la mine, cu dinţii strânşi şi privirea încă sfidătoare.

I-am urmărit privirea în timp ce se uita la încheieturile mele şi la obrajii pătaţi de lacrimi. Nathaniel a dat scurt din cap. O singură dată. Încărcătura electrică din cameră părea să atingă culmi înalte.

Timp de câteva secunde tensionante, Nathaniel şi-a plimbat privirea între seringa şi mama. Pieptul lui se ridica repede în ritmul maniacal al inimii acţionate de aburi.

— Prea bine!

Nathaniel şi-a dezlipit degetele de seringă, apoi a aşezat-o pe masă. Din piept mi-a scăpat un geamăt, iar fratele meu s-a întors iar la mine. Am căutat să îmi fac curaj în faţa fricii pe când Nathaniel se apropia încet, murmurând ceva.

— Hai mai repede! a urlat tata.

Nathaniel a inspirat adânc, apoi a dat iar din cap, de parcă s-ar fi consolat singur înainte de a-mi desface legăturile din jurul încheieturilor.

M-am uitat la fratele meu, însă acesta şi-a plecat pur şi simplu capul. O voce stinsă îmi striga să fug, dar nu mi-am putut clinti picioarele spre trepte.

Tata a ridicat o şuviţă din părul mamei. Pe chipul lui nu se mai citea decât dezgustul.

— Nu am afirmat niciodată că aş fi reuşit să vă cresc bine. Ca părinţi, nu facem decât ceea ce credem că este mai bine. Chiar dacă eşuăm lamentabil.

Ochii tatei înotau în lacrimi pe când continua să privească la chipul distrus al mamei. Am înghiţit, neştiind ce altceva să fac. Se părea că relaţiile mele de familie nu erau deloc ceea ce păreau a fi. Nathaniel s-a apropiat de tata şi a privit-o pe mama. Era prea mult. Trebuia să fug.

Monştrii ar fi trebuit să fie înfricoşători şi urâţi, nu să se

ascundă în spatele zâmbetelor familiare şi prietenoase sau al unei frizuri impecabile. Bunătatea, oricât ar fi fost ea de diformă, nu era menită să fie încuiată într-o inimă rece şi în spatele unui chip anxios. Jalea nu trebuia să fie o justificare pentru faptele rele.

În ce fel de lume puteau exista în acelaşi timp asemenea dihotomii? Tânjeam să simt scalpelul în mână şi mirosul puternic de formol din aer. Tânjeam să autopsiez un cadavru ca să-mi limpezesc minţile. M-am uitat o clipă la mama. Poate că ar fi trebuit să mă concentrez la vindecarea celor morţi. Mă jucasem cu moartea suficient cât pentru o mie de vieţi. Poate tocmai de aceea începuseră unchiul şi Thomas să se gândească la transplantul de organe.

Thomas. Tresăltând de bucurie, mi-am dat deodată seama cât de mult îl iubeam şi câtă nevoie aveam de el. Era singurul adevăr din lume pe care îl înţelegeam.

— Unde crezi că fugi? m-a întrebat tata, poruncitor.

Chiar şi în laboratorul sinistru şi dând piept cu adevărul, tata voia să mă protejeze de lumea de afară. Era prea nebun ca să-şi dea seama că locul acela era tocmai răul de care mă ferise toată viaţa. O boală cu mult mai rea decât pojarul, holera sau scarlatina îşi avea sălaşul acolo. Violenţa şi cruzimea erau cu totul altceva.

— Merg sus şi-l voi încuia aici pe Nathaniel, am zis, aruncându-i fratelui meu o ultimă privire în timp ce acesta mângâia părul mamei. Apoi o să merg la Scotland Yard. E timpul ca fiecare dintre noi să-şi asume adevărul, indiferent de cât de diform şi morbid este.

— Doar nu vorbeşti serios! a exclamat Nathaniel şocat, căutând sprijin la tata.

Am traversat camera, cercetând chipul tatei. În inima lui părea să se dea o bătălie grea între a face ce era corect şi a-şi proteja copilul. Deodată, nehotărârea i-a dispărut de pe chip.

— O să-l spânzure pe fratele tău, a zis el încet. Ai putea să laşi să se întâmple aşa ceva? Oare nu am suferit destul în familia asta?

Vorbele lui îmi săgetau inima, însă nu puteam ascunde adevărul. Dacă nu mergeam la poliţie, aveam să trăiesc pe veci plină de regrete. Femeile acelea nu meritaseră să sufere. Nu puteam ignora acest fapt.

— Mama ar vrea să fac ce se cuvine, chiar dacă e brutal.

M-am uitat la tata. Mi-era milă de el. Cum trebuie să se fi simţit ştiind că hrănise diavolul în casa lui? Probabil că era la fel ca atunci când şedeai lângă un monstru zi şi noapte, fără să-i observi întunecimea sufletului.

Tata a întârziat cu privirea asupra mea, apoi a dat din cap. I-am zâmbit slab, înainte de a mă întoarce spre Nathaniel. Chiar dacă el comisese acele lucruri oribile, tot nu puteam să-l urăsc. Poate că eram cu toţii nebuni.

— Wadsworth? Audrey Rose!

Din capătul scărilor a răsunat un glas panicat, urmat de sunetul paşilor bubuind pe trepte. O clipă mai târziu, Thomas a dat năvală în cameră. Pentru a doua oară, îl vedeam distrus. S-a oprit înaintea mea, trecându-şi privirea peste chipul şi peste trupul meu, întârziind asupra încheieturilor.

— Eşti bine?

M-am uitat la el, incapabilă să răspund. Nu reuşeam să înţeleg ce făcea el acolo. Am zărit pe chipul lui o undă de uşurare înainte să-şi ia ochii de la mine. În timp ce înainta în cameră, şi-a aţintit privirea asupra lui Nathaniel.

— Îţi sugerez să pleci înainte să sosească Scotland Yard-ul.

Thomas şi-a mutat privirea de la chipul şocat al lui Nathaniel la al tatei. Tonul îi era la fel de grav ca şi feţele lor.

— Doar nu credeai că o să vin nepregătit, nu?

Thomas mi-a zâmbit trist.

— Îmi pare tare rău, Audrey Rose! De data asta regret enorm că am avut dreptate.

— Cum de ai... a dat să spună Nathaniel.

— Cum am descoperit că tu eşti infamul Jack Spintecătorul? i-a curmat Thomas vorba, pe tonul lui obişnuit. A fost chiar simplu. Ceva nu mi-a dat pace din

noaptea în care Wadsworth şi cu mine l-am urmărit pe tatăl tău de la apartamentul domnişoarei Mary Jane Kelly până acasă.

— Ce-aţi făcut?

Tata ne-a aruncat o privire plină de mirare.

— Iertare, domnule! În fine, în viaţă nu există coincidenţe. Mai ales când vine vorba de crimă. Dacă Domnia Ta nu era implicată, atunci cine să fi fost?

— Chiar aşa, cine?! a şoptit Nathaniel, deloc impresionat.

— Am studiat reacţia lui Blackburn în seara asta şi am descoperit că acţiunile lui erau sincere. Şi-n plus, îi lipsea cel mai important element pe care-l descoperisem. Când am analizat detaliile în minte, mi-am dat seama de un lucru: într-o formă sau alta, criminalul nostru e implicat în caz. Deşi lordul Wadsworth şi Blackburn erau suspecţi, ei nu erau implicaţi. Nu am putut găsi niciun motiv pentru care vreunul dintre ei să comită acele crime. Şi nici nu am reuşit să identific vreun indiciu care să-i implice.

Thomas a păşit în faţa mea, postându-se între mine şi fratele meu însetat de sânge, care părea gata, gata să-l facă una cu pământul.

— Tu însă, ai fost mereu curios în legătură cu cazul, înfiinţarea acelui grup de justiţiari a fost o idee strălucită, a zis Thomas pe un ton aproape apreciativ. Apoi a urmat afacerea aia urâtă cu privire la femeile care avuseseră cumva o legătură cu tatăl tău. Din moment ce-l tăiasem pe lordul Wadsworth de pe lista de suspecţi, mi-am permis să merg mai departe cu raţionamentul. Unchiul tău are această teorie, fascinantă, aş putea spune, cum că ucigaşii în serie îi omoară pe aceia pe care îi cunosc. Sau cel puţin la început.

Privirea lui Nathaniel a lunecat pentru o clipă spre cuţitul pe care-l lăsase lângă mama. L-am prins pe Thomas de braţ, însă acesta încă nu terminase să se laude cu abilităţile lui de deducţie.

— În seara asta, în drum spre Scotland Yard, mi-am amintit că am văzut picături de sânge pe pielea jupuită a

victimei. După felul în care căzuseră picăturile era evident că sângele nu aparţinea domnişoarei Kelly. Asta m-a făcut să deduc că ucigaşul fusese probabil rănit.

— Şi cum, mai exact, ai ajuns aici? a vrut să ştie Nathaniel, mişcându-se spre cuţitul de pe masă.

Thomas nu arăta intimidat, deşi eram gata să ţip sau să sar eu însămi după armă.

— Mi-am amintit că am văzut crestături pe degetele tale cu câteva săptămâni în urmă. La acel moment, nu mi s-a părut un detaliu destul de important ca să-l iau în seamă. Pe când analizam mintal ultima ta crimă, am înţeles unde îţi ascundeai arma.

Thomas a lăsat să cadă din paltonul lui un cuţit, surprinzându-ne pe toţi când a ridicat lama.

— Am reuşit să imit aceleaşi răni. Vezi?

Nathaniel şi-a strâns pumnii, uitându-se la Thomas de parcă ar fi fost un şobolan ce trebuia exterminat pe dată.

— Te crezi tare isteţ, nu-i aşa?

Expresia arogantă ce stăpânea de obicei chipul lui Thomas era absentă când ochii lui i-au întâlnit pe ai mei.

— Singurul lucru de care îmi pare cu adevărat rău e că ţi-ai rănit sora.

Thomas a privit prin cameră, apoi şi-a verificat ceasul de buzunar.

— Nu glumeam în legătură cu Scotland Yard-ul. Le-am spus că are loc o crimă în această casă. Ori rămâi şi îţi accepţi soarta, ori o iei de la capăt. Fii fratele pe care Audrey Rose l-a iubit şi fiul pe care-l merită tatăl tău!

Tata l-a privit pe Thomas cu ochii sclipind de recunoştinţă. Thomas îi oferea fratelui meu o şansă la viaţă. O şansă să se mântuiască pentru păcatele sale, ştiind că poliţia era pe urmele lui. Nu era corect, însă era o şansă pe care eu una eram gata să o accept de dragul familiei mele.

Am inspirat adânc, tremurând, şi m-am întors spre fratele meu.

— Fie distrugi acest imperiu al terorii, fie viaţa ta este curmată! Tu decizi!

Nathaniel a izbucnit într-un hohot de râs turbat înainte ca expresia lui să îngheţe.

— Te avertizez, surioară! Dacă mă mai ameninţi o singură dată, te voi distruge şi pe tine, şi pe prietenul tău cel tâmp înainte să puteţi visa că mă prindeţi.

— Nathaniel!

Tata a clătinat din cap.

— Nu-ţi intimida sora!

Vorbele lui Nathaniel mă răniseră, însă nici pe departe la fel de tare precum privirea lui de gheaţă. Toată acea căldură pe care o găsisem în fratele meu dispăruse.

Simţindu-mă rănită, Thomas mi-a cuprins mâna, oferindu-mi din puterea lui. Am acceptat cu bucurie. Era timpul să sfârşim coşmarul. M-am întors să-l mai privesc o ultimă dată pe fratele meu, sperând să mi-l amintesc exact aşa cum era înainte să plec. Doar că Nathaniel nu se mai uita la mine cu ochii reci şi morţi.

Luând seringa, Nathaniel a pornit comutatorul electric, hotărât să-şi termine experimentul nepământesc. O lumină albastră şi albă a şuierat şi a fâsâit, plesnind în aer cu putere pe când traversa rapid acul şi se scurgea în sicriul mamei. Însă ceva nu era în regulă.

Procedura lui Nathaniel era dezordonată. Făcea lucrurile în ordinea greşită. Trebuia mai întâi să *injecteze* sângele în trupul mamei, apoi să pornească electricitatea. Dar de ce? Mintea mea a fost cuprinsă de un vârtej în timp ce bâzâitul electric umplea aerul.

Nathaniel a ridicat seringa din metal, iar prin minte mi-a trecut, prea târziu însă, un gând ucigător.

— *Nu!* am strigat cât am putut de tare.

Vocea mi-a fost înghiţită de zgomot. Thomas m-a ţinut strâns în timp ce mă zbăteam în braţele lui. Trebuia să fug la fratele meu, să-i salvez viaţa. Nathaniel se uita prin mine, iar eu i-am strigat iar:

— *Nu,* Nathaniel, nu o face! Dă-mi drumul!

Bâzâitul era copleşitor. Dinţii îmi clănţăneau şi îmi era aproape imposibil să respir. Fratele meu părea să nu fie afectat. Am strigat iar, dar în zadar.

— Opreşte nebunia asta, Nathaniel! a urlat tata. Am zis…

Fratele meu a înfipt seringa în pieptul mamei. Metalul s-a lipit de metal. Nu era nimic acolo care să-l protejeze pe Nathaniel de încărcătura electrică. Trupul mamei s-a zgâlţâit, ridicându-se înainte să cadă la loc pe masă, tresăltând. Mi-am luat privirea de la ea, disperată să-mi ajut fratele.

— *Nathaniel!*

Am strigat în timp ce el tremura. Nu putea da drumul seringii de metal şi să se desprindă de curentul rău. Un şuvoi de sânge a răbufnit din nasul şi din gura lui, iar un nor de fum i s-a ridicat de sub gulerul cămăşii. M-am smucit şi am lovit ca un animal sălbatic ce refuza să fie îmblânzit.

— Lasă-mă, Thomas! Dă-mi drumul!

— Nu-l poţi ajuta, a zis Thomas.

Braţele lui erau înnodate în jurul trupului meu, făcându-mă captivă.

— Dacă îl atingi acum, vei avea aceeaşi soartă. Îmi pare aşa de rău, Audrey Rose! Îmi pare aşa de rău!

M-am cuibărit în braţele lui Thomas, ştiind că nu avea să mă lase niciodată să-mi risc viaţa. Mi s-a părut că au trecut ani până când Nathaniel a zburat deodată aruncat de forţa electricităţii, iar corpul lui s-a izbit de perete şi a căzut într-un maldăr de haine fumegânde.

Linştea a cuprins camera ca o zăpadă proaspăt căzută. Totul era mut şi, totuşi, mult prea gălăgios. Chiar şi maşinile se opriseră din pompatul lor. Trupul mamei a mai săltat o dată, apoi a rămas nemişcat.

Am clipit. Trebuia să mă concentrez la câte o singură oroare. M-am uitat la fratele meu. Capul lui Nathaniel zăcea într-un unghi fatal, însă tot nu puteam accepta ce se petrecuse. Nu voiam să accept. Nathaniel avea să se ridice. Poate că-l durea şi avea vânătăi, dar era în viaţă. Fratele meu era tânăr şi avea să supravieţuiască, să se căiască pentru păcatele lui. Avea să-şi ceară iertare şi să caute ajutor pentru a îndrepta răul care-l făcuse atât de

crud. Avea să dureze ceva timp, dar vechiul Nathaniel avea să se întoarcă la noi. Am aşteptat, ţinându-mi respiraţia. Avea să se ridice. Trebuia.

Mirosul de păr ars a umplut încăperea. Cu greu mi-am înfrânat greaţa care mă cuprinsese. L-am privit pe tata prăbuşindu-se uşor în genunchi, acoperindu-şi faţa cu mâinile şi suspinând.

— Băiatul meu scump!

Era prea mult. Am simţit că mă clatin pe picioare, dar trebuia să mă mai asigur de un ultim lucru înainte să mă las pradă durerii. M-am uitat al trupul mamei, uşurată să văd că nu se mişca. Apoi o tristeţe copleşitoare m-a învăluit: masacrul lui Nathaniel fusese în zadar.

— Te rog, te rog, ridică-te!

M-am uitat la părul distrus al fratelui meu. Îmi doream ca Nathaniel să se ridice şi să-şi scoată pieptănul acela blestemat. Trebuia să-şi aranjeze frizura. Ar fi fost tare supărat dacă cineva l-ar fi văzut aşa. Am numărat în gând până la treizeci. Nu mai trecuse niciodată atât de mult timp fără ca Nathaniel să îşi netezească părul ciufulit. Când am ajuns la treizeci şi unu, fratele meu zăcea tot nemişcat.

Am căzut la pământ, suspinând fără lacrimi, în timp ce adevărul îşi croia drum în mintea mea.

Lui Nathaniel nu avea să-i mai pese vreodată de părul lui. Nu avea să mai bea nicio sticlă de coniac din import. Nu avea să mai organizeze un picnic cu un coş luat de la Fortnum & Mason sau să mă ajute să evadez din temniţa frumoasă a tatei. Nathaniel făcuse nişte lucruri oribile, apoi mă lăsase să adun rămăşiţele vieţii noastre distruse. Singură.

Am plâns până ce am simţit că-mi ardea gâtul. Thomas a încercat să mă mângâie, dar singurul gând ce-mi trecea prin minte era: *Jack Spintecătorul e mort. Fratele meu e mort.*

Am continuat să plâng până ce întunericul m-a cuprins în braţele lui moi.

TREIZECI
DE LA MOARTE, LA VIAŢĂ

Laboratorul doctorului Jonathan Wadsworth, Highgate
23 noiembrie 1888

— Foloseşte fierăstrăul mai mare ca să tai craniul!

Mâna unchiului a tresăltat, dar nu s-a întins după instrument. Ştia că aveam mai multă nevoie de acea autopsie decât îi era lui necesar să o facă. Am inspirat adânc şi am împins cu toată puterea, mişcând lama zimţată înainte şi înapoi. De data asta, purtam o mască medicinală ca să nu inspir praful de os. Îl privisem pe unchiul meu făcând aceeaşi procedură de nenumărate ori şi învăţasem că existau câteva lucruri la care nu doream să mă expun.

Trecuseră două săptămâni de când îl înmormântaserăm pe Nathaniel alături de mama. Tata era mai retras ca niciodată, iar eu îmi pierdeam încetul cu încetul minţile. Casa părea goală, mohorâtă, ca şi cum ar fi deplâns moartea fratelui meu. Era uimitor cât de mult spaţiu putea umple o singură persoană şi cât de pustiu îl lăsa când dispărea.

Nimic nu mai era sau avea să fie la fel. Nu doar că-mi pierdusem fratele, dar trebuise să accept şi faptele criminale pe care acesta le săvârşise în ultimele lui luni de viaţă. Lordul Edmund muşamalizase implicarea lui Nathaniel. Nu întrebasem cum reuşise. Într-o zi, aveam să spun lumii adevărul, însă durerea încă era prea proaspătă.

O lacrimă mi-a lunecat pe obraz, dar am continuat să tai craniul, fără a mă deranja să mă şterg. Unele zile erau bune, altele... În acele zile plângeam până adormeam. În zilele proaste izbucneam în hohote când şi când chiar şi în timpul zilei.

— Bun! Acum ridică puţin calota craniului, a zis unchiul, arătând spre jumătatea de sus a capului.

Îmi amintea de partea micuţă a unui ou.

— S-ar putea să opună rezistenţă la început, dar o să cedeze dacă aplici suficientă presiune. Bagă scalpelul acolo şi desfă!

Am făcut aşa cum fusesem instruită. Calota s-a desfăcut, scoţând un sunet ca o sorbitură, cumva asemănător aceluia făcut de un borcan sigilat abia desfăcut. Un miros neplăcut plutea în spaţiul din jurul nostru. Îl simţeam chiar şi prin mască.

Thomas a tuşit, atrăgându-mi pentru o clipă atenţia. Uitasem că se afla acolo. Stătuse tăcut în colţul laboratorului, luând notiţe şi studiind jurnalele fratelui meu. Eu una nu puteam suporta să le citesc, deşi, din ce auzisem, conţineau câteva noţiuni ştiinţifice inovatoare.

Până la urmă, Toamna Terorii, stăpânită de fratele meu, putea să fie folosită într-un scop nobil. Thomas spera că, într-o zi, avea să facă un transplant reuşit pe o persoană vie. Nu mă îndoiam că avea dreptate.

Unchiul mi-a întins o tavă, iar eu am aşezat calota craniană pe ea.

— Acum, vrei să tai porţiunea asta mică de creier de… aici? a zis unchiul, arătându-mi specimenul cu bisturiul.

Îi luasem instrumentul medical din mâini şi îl coborâsem asupra creierului când am auzit o bătaie la uşă. O servitoare a vârât capul înăuntru şi şi-a plecat ochii. Nu puteam să o învinovăţesc; putreziciunea nu avea nimic frumos.

— Lordul Wadsworth se află în salon. Vrea să-i vorbească domnişoarei Audrey Rose, domnule!

Unchiul a icnit exasperat şi şi-a aruncat mâinile în sus.

— Atunci spune-i *lordului* Wadsworth că ori va trebui să aştepte, ori să se învrednicească să vină în laborator. Nu putem aştepta!

Servitoarea a îndrăznit să-şi arunce privirea spre masa de disecţie unde mă aflam, cu şorţul însângerat de gât şi mâinile pătate de moarte. Am văzut gâtul femeii ridicându-se când a înghiţit.

— Prea bine, domnule! Îi voi spune.

Înainte ca unchiul să mai zică ceva, slujnica a dispărut pe scări. Thomas mi-a întâlnit privirea şi mi-a zâmbit strâmb. Dacă tata se afla aici, atunci iar dădeam de necaz şi aveam să fiu târâtă înapoi în cuşca mea poleită, ţipând şi dând din picioare. Am oftat. Era de înţeles că tata avea să-mi observe absenţa mai devreme sau mai târziu. De fapt, nici nu-mi mai ascundeam activităţile aşa cum o făcusem mai nainte.

— Mă duc la el, unchiule! Thomas poate termina lecţia asta în locul meu.

Mi-am desfăcut şorţul şi mi l-am tras peste cap. Nu era nevoie să-i dau tatei încă un motiv să mă certe din cauza fascinaţiei mele atât de puţin feminine pentru medicina legală. M-am dus să pun şorţul în coşul pentru rufe, iar Thomas mi l-a luat delicat din mână. Degetele lui au întârziat pe mâna mea goală. Mi-am ridicat privirea şi i-am întâlnit ochii. Chiar şi după jalea ce mă cuprinsese, inima mea tot găsea voinţa necesară să bată mai repede la atingerea lui.

— Totul o să fie bine, a zis el, zâmbind apoi larg. Să ştii că aş putea vorbi oricând cu tatăl tău. Nu sunt deloc surprins că mă place. Sunt irezistibil!

Am pufnit, trăgându-mi mâna dintr-a lui.

— Mi-ar plăcea să te văd luând ceaiul cu tata. Poate că i-ai povesti de câte ori mi-ai cerut nepoliticos un sărut.

— Vrei să zici, cum am reuşit să primesc un sărut. Dacă asta doreşte domnişoara, atunci mă voi executa pe dată.

Thomas a ridicat din umeri şi a dat să pornească spre scară. Eu însă l-am prins şi i l-am arătat pe unchiul, care pufăia nerăbdător, în partea cealaltă a camerei.

— Dacă nu te duci să-l asişti, am dat din cap în direcţia unchiului, mi-e teamă că o să înceapă să azvârle cu lucruri.

— Recunoaşte! Ţi-e teamă că tatăl tău mă va iubi şi că vom fi logodiţi înainte de lăsarea serii.

Thomas s-a aplecat un pic. Buzele lui mi-au gâdilat urechea în cel mai necuviincios mod cu putinţă pe când unchiul îşi dregea glasul.

— Îmi face plăcere gândul de a trece prin noi aventuri

alături de dumneavoastră, domnişoară Wadsworth!

Am clătinat din cap. Bineînţeles că acum mi se adresa politicos. Escrocul! Mi-a sărutat cast mâna, apoi s-a îndreptat spre unchiul meu, ocupându-mi locul lângă creierul expus.

L-am urmărit scoţând o bucată din organ înainte de a porni în linişte spre trepte.

Avea să-mi fie teribil de dor de Thomas şi un nou val de durere mi-a inundat inima. Nathaniel murise, iar acum tata avea să-mi interzică ucenicia, luându-i de lângă mine pe unchiul meu şi pe Thomas. Nu-mi mai rămăsese nimic.

Am ajuns în capătul scărilor şi m-am oprit. Silueta masivă a tatei bloca uşa, la fel de impunătoare ca întotdeauna. Am învârtit pe deget inelul mamei, conştientă de faptul că probabil era pătat de picături uscate de sânge.

Tata a privit peste umărul meu, apoi s-a concentrat la mine. Nu era nevoie să spună ceva. Emoţiile i se citeau limpede pe chip. Oricine ar fi reuşit să le desluşească. Am ridicat o mână, obosită şi înfrântă.

Nathaniel se implicase în experimente ştiinţifice şi sfârşise sub pământ. Poate că era un semn că ar fi trebuit să renunţ şi eu. Obosisem să mă tot lupt cu societatea şi cu viaţa. Mă simţeam ca o laşă, dar hăul din inima mea înghiţise orice dorinţă pătimaşă de a-mi croi propria cale.

— Te rog, scuteşte-mă de predici măcar de data asta. Sunt o creatură neruşinată care nu merită renumele familiei noastre.

Respiraţia mi s-a oprit în gât. Doar nu aveam să plâng tocmai acum. Nu aşa.

— Ai avut dreptate, tată! Nimic bun nu poate ieşi din asemenea căutări groaznice. Poate că dacă Nathaniel nu ar fi fost obsedat de asemenea lucruri, ar fi în viaţă acum. Nu am să-ţi mai încalc niciodată dorinţele.

Pentru prima dată în viaţa mea, eram sinceră. Nu-mi mai încrucişasem degetele la spate şi nici nu voiam să cer îndurare mai târziu. Aveam să-mi găsesc altă profesie şi o altă cale în viaţă. Nu încercam să mă conving că voi fi vreodată mulţumită să stau acasă şi să văd de gospodărie,

dar mă gândeam să caut o altă modalitatea de a face pe plac inimii.

Tata s-a întins spre mine, iar eu am tresărit. Ochii lui erau tulburaţi.

— Oare am fost aşa de crud, încât să te temi de mine?

Am clătinat din cap. Tata nu mă lovise niciodată şi am simţit un nou val de ruşine pentru că ezitasem în faţa lui.

— M-am tot gândit...

Tata a scos un plic din palton şi a inspirat adânc.

— După ce a murit mama ta, mi s-a părut că orice umbră are gheare şi cleşti şi că încearcă să-mi răpească tot ce iubesc.

Tata s-a uitat la plicul din mâinile lui.

— Teama este o bestie înfometată. Cu cât o hrăneşti mai mult, cu atât se face mai mare. Intenţiile mele nechibzuite au fost bune, dar mi-e teamă că nu s-au sfârşit aşa cum plănuisem, a spus el şi s-a bătut cu palma în dreptul inimii. Am crezut că dacă te ţin aproape, în siguranţă, în casa noastră, te-aş putea proteja de monştri.

S-au scurs câteva clipe de tăcere. Tânjeam să-l iau în braţe, să spun ceva, dar nu am putut. Momentul nostru era cumva fragil, ca un balon de săpun plutind deasupra apei. Tata şi-a îndreptat spatele şi m-a privit în ochi.

— Ştiai că am vorbit cu unchiul tău săptămâna trecută?

M-am încruntat.

— Mi-e teamă că nu a menţionat nimic.

Un zâmbet sincer s-a iţit pe buzele tatei.

— Era şi timpul ca prostănacul ăsta să mă asculte. Eşti deşteaptă şi frumoasă, iar viaţa ţi-a pus la dispoziţie nenumărate posibilităţi. Tocmai de aceea te trimit de acasă.

Casa scării a prins să se învârtească în faţa ochilor mei uimiţi şi aproape că am picat pe spate. Era mult mai rău decât îmi imaginasem. Am simţit cum panica punea stăpânire pe mine.

— Nu poţi să mă goneşti! am strigat. Îţi promit că voi fi cuminte. Gata cu cadavrele şi cu autopsiile sau cu investigaţiile poliţieneşti. Jur!

Tata s-a apropiat şi a făcut ultimul lucru la care mă aşteptam. M-a cuprins în braţe şi m-a sărutat pe creştet.

— Copil prostuţ! a zis el, blând. Te trimit la studii, la o şcoală de medicină legală. E cea mai bună din Europa. A fost nevoie să apelez la toate relaţiile mele şi la recomandarea unchiului tău ca să-ţi rezerv un loc în anul de studiu. Peste o săptămână, pleci spre România.

M-am tras înapoi suficient cât să-l privesc pe tata în ochi. În privirea lui era ceva ce mă lăsa fără respiraţie şi-mi înveselea inima, mândrie. Tata era mândru de mine şi îmi oferea libertatea după care tânjeam. De data asta, lacrimile mele curgeau din cu totul alt motiv.

— E adevărat sau visez?

Probabil că arătam ca un peşte scos din acvariu care se chinuie să respire. Am închis gura şi m-am holbat la tata. Era de-a dreptul un miracol că fusese de acord cu aşa ceva. Sau poate că era doar o iluzie. L-am studiat cu atenţie, încercând să hotărăsc dacă nu cumva abuzase iar de leacul lui. Tata a chicotit văzându-mi îngrijorarea.

— Thomas ne-a asigurat că va avea grijă de tine cât sunteţi amândoi plecaţi. E un tânăr foarte responsabil din câte am auzit.

Am ridicat sprâncenele, peste poate de uimită.

— Vine şi... Thomas?

Tata a încuviinţat cu o mişcare din cap.

— A fost ideea lui.

— Cum?

Nu-mi venea să cred.

Thomas câştigase inima tatălui meu exact aşa cum îmi făgăduise. În mod clar, asta însemna că sfârşitul lumii era pe aproape. Mi-am îmbrăţişat tatăl. Parcă nu-mi venea să cred cât de norocoasă eram.

— E minunat, dar... de ce?

Tata m-a tras aproape.

— Am încercat, în felul meu, să te protejez de bolile şi de greutăţile vieţii. Dar tinerii – şi nici tinerele – nu trebuie să stea în colivii poleite. Există oricând posibilitatea ca boala să-şi găsească drumul înăuntru. Cred că tu poţi schimba

asta. Şi pentru a reuşi, trebuie să te aventurezi în lume, scumpa mea fată. Promite-mi ceva, da?

— Orice, tată.

— Promite-mi că-ţi vei hrăni şi-ţi vei cultiva mereu curiozitatea ta nesecată.

Am zâmbit. Aceasta era o promisiune pe care intenţionam să o îndeplinesc, cu toată seriozitatea.

NOTA AUTOAREI

Libertăţi literare şi istorice

Gazetele au folosit pentru prima dată numele de Măcelar[10] cu privire la Jack Spintecătorul pe 4 septembrie, nu pe 31 august, şi au făcut referire la suspectul John Pizer pe 7 septembrie. Am modificat aceste date pentru a servi scopului meu şi am eliminat complet numele lui Pizer, pentru a evita să complic intriga cu personaje străine.

Pe 10 septembrie s-a instituit un grup de justiţiari, numit Whitechapel Vigilance Committee. Pornind de la această idee, i-am implicat în acţiune pe Nathaniel şi pe Thomas, dându-le un motiv solid pentru a hoinări pe străzi în nopţile ce au urmat crimelor, în calitatea lor de membri ai unui grup numit Cavalerii din Whitechapel. Cu toate acestea, cele două personaje sunt deja pe străzi pe data de 7 septembrie (seara de dinaintea datei reale la care a fost găsit trupul lui Annie Chapman), ceea ce reprezintă o altă deviere de la cronologia istorică în ceea ce priveşte grupul de justiţiari.

De asemenea, în cartea mea nu menţionez faptul că John Pizer a fost arestat pe 10 septembrie, sub suspiciunea de a fi „Măcelarul”. Au fost atât de mulţi arestaţi drept suspecţi, încât m-am temut că simpla lor menţionare nu ar îmbogăţi cu nimic povestea şi nu ar face decât să-i deruteze pe cititori cu prea multe nume şi fire narative moarte. Următorii bărbaţi au fost arestaţi, doar în luna septembrie:

John Pizer

Edward McKenna

Jacob Isenschmid (acuzat că ar fi Spintecătorul şi trimis la ospiciu)

Charles Ludwig (arestat după ce a ameninţat două persoane cu cuţitul)

---

[10] În engleză, *Leather Apron* (n.trad.).

Cercetând trecutul lui Mary Ann „Polly” Nich, nu am găsit nicio dovadă că ea ar fi muncit pentru vreo familie din pătura de sus a societăţii din Londra. Mi-am luat libertatea de a-i inventa viaţa, imaginându-mi cum ar fi putut să fie înainte de a-şi părăsi soţul, de a deveni prostituată şi alcoolică şi de a se muta dintr-o casă de corecţie în alta, la începutul anilor 1880. Am vrut să arăt latura umană a acestor femei, nu doar să descriu crimele. Nefericitele acestea erau soţii, mame, surori şi fiice, nu doar prostituate uitate, amintite doar din pricina morţii lor.

Emma Elizabeth Smith este o altă persoană a cărei viaţă am îmbogăţit-o cu tot felul de detalii fictive. Există teorii contradictorii despre încadrarea ei în rândul victimelor canonice ale Spintecătorului, însă mi-am dorit mult să o menţionez în acest roman, fascinată fiind de cât de vag este cunoscută viaţa ei de dinainte de a deveni prostituată. Deşi există zvonuri conform căreia Smith s-ar fi tras din rândul elitei, nu există dovezi clare că era de viţă nobilă. Oamenii care au cunoscut-o au mărturisit că femeia vorbea diferit, înţelegând prin aceasta că folosea corect limba engleză, lucru rar întâlnit printre locuitorii din East End din acea perioadă. Nu se ştie mai nimic despre originea ei, ceea ce m-a făcut să-mi pun întrebări importante: „Ce-ar fi dacă...?” „Şi dacă Emma chiar făcea parte din aristocraţie?”. Există mărturii conform cărora femeia i-ar fi cunoscut pe atacatorii ei, dându-mi ideea de a-i crea un nou trecut. Misterul ce învăluie viaţa şi moartea ei a fost o pânză goală pe care am putut să o exploatez cu ajutorul imaginaţiei.

Am redat data uciderii lui Annie Chapman şi detaliile veşmintelor atât cât am putut de exact. Avea obiceiul să bea mult şi să-şi risipească banii pe băuturi alcoolice. Administratorul casei în care locuia cu chirie refuzase să o mai primească dacă nu plătea, aşa că femeia ieşise să câştige banii necesari. Soţul ei îi plătise cei zece şilingi pe lună, însă se oprise în 1886, când omul murise, nu în 1888, anul morţii femeii.

Numele lui Elizabeth Stride nu este menţionat în acest roman, deşi ea este una dintre victimele îngrozitoarei duble crime.

Catherine Eddowes a fost a doua victimă. Am respectat data la care a fost înmormântată şi am adăugat detalii privind întâlnirea lui Robert James Lees cu Audrey Rose şi cu Thomas, la mormântul femeii. Spiritistul şi-a oferit serviciile celor de la Scotland Yard cam în aceeaşi perioadă, aşa că mi l-am imaginat făcându-le aceeaşi ofertă lui Audrey Rose şi lui Thomas.

Am încercat să păstrez personajul lui Mary Jane Kelly pe cât se poate de exact din punct de vedere istoric. Unele dintre conversaţiile şi descrierile lui Jack şi ale straielor purtate în noapte omorului sunt incluse în roman, deşi am brodat puţin pe marginea momentului şi a cronologiei. Femeia a fost auzită cântând „O violetă de pe mormântul mamei” în momentul în care se găsea deja în apartamentul ei, alături de Spintecător, nu pe stradă. Conform unuia dintre martori, ea purta un şal roşu.

La acel moment, la casa din Miller Street nu se putea ajunge cu trăsura, însă, pentru scopul poveştii mele, am modificat acest fapt, permiţându-le lui Audrey Rose şi lui Thomas să beneficieze de o ascunzătoare bună pentru excursia lor nocturnă.

Copiile scrisorii intitulate „Dragă şefule” şi ale cărţii poştale numite „Jack neruşinatul” au fost publicate în realitate la 4 octombrie (în publicaţia *Evening Standard),* nu pe 1 octombrie.

Alte publicări ale scrisorilor s-au făcut doar sub formă de text (pe 1 octombrie, în *Star* şi în *Daily News),* nu ca imagini ale scrisorilor reale.

Circul Barnum & Bailey nu şi-a ţinut reprezentaţia în clădirea Olympia din Londra decât în noiembrie 1889 (toamna ce urmează poveştii de faţă), însă din moment ce regina era fan şi sute de trupe de circ victoriene făceau turnee în această perioadă în Europa, am decis să includ evenimentul în roman. Sărmanul Jumbo, elefantul, a murit în 1885 şi nu ar fi avut cum să distreze mulţimile.

Clarvăzătorul şi spiritistul Robert James Lees a existat cu adevărat şi şi-a oferit serviciile poliţiei în mai multe rânduri, cu privire la omorurile lui Jack Spintecătorul. Deşi şedinţele de spiritism erau destul de populare în Statele Unite şi în Europa (chiar şi după ce unii spiritişti s-au dovedit a fi şarlatani), Scotland Yard nu a acceptat sprijinul său. Nu s-a confirmat niciodată, dar se spune că omul comunica, printre alţii, cu prinţul Albert, în numele reginei, şi că locuia la palat.

De asemenea, am încercat să respect pe cât am putut de mult terminologia medicală şi practicile vremii. Cărţi în care apar termenii de „medicină legală” sau „criminalistică” au fost tipărite în anii 1800. Iar doctorii/examinatorii medicali foloseau date precum temperatura corpului ca să determine momentul morţii, deşi erau conştienţi de faptul că pierderea de sânge sau temperaturile scăzute puteau afecta acurateţea estimărilor. Joseph Lister a introdus ideea de sterilizare a instrumentelor în timpul operaţiilor, în anii 1860, folosind acid carbolic, iar identificarea pe baza amprentelor digitale a fost descoperită pe la începutul anilor 1880. Deşi lipseau instrumentele pe care le avem în prezent, poliţia obişnuia, în secolul al XIX-lea, să analizeze locul crimei cam la fel ca în prezent.

Aşa cum se afirmă pe site-ul *New York State Troopers* (în categoria „Crime Laboratory System: Forensic Science History”), în anii 1800, medicina legală luase un avânt fără precedent. În timpul acelor ani s-au petrecut următoarele:

● a fost atestată prima analiză a unui document îndoielnic;

● s-au dezvoltat analize pentru testarea prezenţei sângelui într-un context criminalistic;

● s-a efectuat compararea unui glonţ pentru a prinde un criminal;

● a fost atestată prima utilizare a toxicologiei (detectarea arsenicului) într-un proces;

● s-a dezvoltat primul test de cristalizare pentru

hemoglobină, care a folosit cristale de hemină;

● s-a dezvoltat un test prezumtiv de sânge;

● a fost atestată prima utilizare a unei fotografii pentru identificarea criminalilor şi documentarea dovezilor şi a locului crimelor;

● a fost atestată prima utilizare a amprentelor digitale pentru a rezolva un caz de crimă;

● a fost realizat primul microscop pentru compararea substanţelor.

Criminalistica a fost larg aplicată în 1888, când medicilor din Londra, Anglia, li s-a permis să le examineze pe victimele lui Jack Spintecătorul în căutarea unor tipare ale rănilor.

Alte inadvertenţe istorice care nu au fost menţionate sunt libertăţi literare pe care mi le-am luat pentru a îmbogăţi lumea din romanul *Jack Spintecătorul: Crimele din Whitechapel* şi pentru a servi conturării personajelor.

Mulţumiri

Fără ajutorul celui mai energic agent literar-războinic din lume, Barbara Poelle, aceste mulţumiri nici nu ar exista. Îţi mulţumesc pentru că ai eliberat Godzilla Bunny în numele meu, B. Am reuşit! Mulţumesc întregii echipe de la IGLA fiindcă lucrează pentru cea mai bună agenţie. Îi mulţumesc lui Heather Shapiro pentru că mi-a dus cartea în mâinile cititorilor din întreaga lume.

Mii de mulţumiri editorului meu deosebit de inteligent şi fan al rochiilor victoriene, Jenny Bak, pentru precizia cu care a făcut povestea lui Audrey Rose să prindă viaţă. Cartea mea are o voce mai puternică datorită ţie! Nu-ţi pot mulţumi suficient pentru că ne-ai dat o şansă mie şi unei fete ce ciopârţeşte cadavre. Sunt nerăbdătoare să văd în ce alte aventuri ne vor duce Audrey Rose şi Thomas! Îi mulţumesc Sashei Henriques pentru comentariile ce m-au făcut întotdeauna să zâmbesc. (Scabros şi sexy!)

Îţi mulţumesc, James Patterson, pentru prefaţa minunată şi pentru că m-ai făcut să mă simt acasă sub numele editurii tale. JIMMY Patterson Books înseamnă totul pentru mine şi sunt fericită să fac parte din acest proiect. Îi sunt recunoscătoare lui Tracy Shaw, a cărei copertă superbă mi-a smuls un şir de semne de exclamare şi mai multe GIF-uri săltăreţe. Lui Erinn McGrath, pentru excelentul plan de publicitate. Lui Ned Rust, Sabrina Benun, Peggy Freudenthal, Katie Tucker şi întregii echipe de la JIMMY Patterson Books şi Little, Brown and Company; munca voastră neobosită şi dedicarea sunt cu adevărat copleşitoare.

Datorită vouă, tuturor, am avut partea de cel mai bun debut.

Mamă şi tată, vă mulţumesc pentru că m-aţi încurajat întotdeauna să ajung la stele (sau să pun mâna pe scalpel, pe pensulă sau pe stilou) şi nu aţi crezut niciodată că nu pot face ce-mi pun în minte doar pentru că sunt femeie.

Ştiu că termenul „imposibil” poate fi scris ca „I’m possible”[11] datorită vouă. Kelli tu eşti sora mea preferată! (Nu pentru că ai fi singura mea soră.) Mulţumesc că mi-ai pus la dispoziţie haine de la Dogwood Lane Boutique pentru fiecare eveniment şi pentru că îmi eşti cea mai bună prietenă. Sunt foarte mândră de reuşitele tale. Vă iubesc pe toţi!

Dedic acest roman bunicii mele, însă trebuie să adaug ceva: lumea mea se bazează pe cărţi, iar bunica a pus piatra de temelie. Nu pot decât să sper că ar fi adorat această poveste – şi pe femeia puternică ce a desluşit unul dintre cele mai importante cazuri nerezolvate din istorie – la fel de mult ca mine.

Dedic cartea familiilor Belasco, Cuthbertston, Diakakise, and Loew; vă iubesc! Paula, Jeff, Mike, Matt, Daniel, Anna, Juliet, Katie şi Ben, vă mulţumesc pentru distracţii şi pentru mâncare. Este o binecuvântare să vă cunosc. Jacquie, Alyssa, Shannon şi Beth, cele mai bune prietene, pentru totdeauna. Nicăieri nu-i ca acasă. Animăluţelor mele, Toby, Miss Libby şi Oliver pentru drăgălăşenia lor.

Mâţei mele, Bella, pentru că a sprijinit-o pe mami să fie mereu la termen cu scrisul şi pentru că m-a răsfăţat, dar şi lui Gage, pentru că e adorabil.

Mulţumesc primilor cititori: Renée Ahdieh, A. G. Howard şi Leah Rae Miller; infinite mulţumiri pentru timpul şi opiniile voastre. Echipei extraordinare: Kathy şi Kelli Maniscalco şi Ashlee Supinger; sunteţi cele mai bune. Partenerilor de critică, Precy Larkins and Alex Villasante; cuvintele şi viaţa mea sunt mai bogate datorită vouă. Lui Traci Chee, care, cu două săptămâni înainte de Crăciun, mi-a împărtăşit idei ca o maniacă – deşi avea propriul termen de respectat – şi mi-a pus la dispoziţie observaţii şi un *feedback* minunat. Sunt extrem de încântată să împărtăşesc cu tine această călătorie spre tipar.

#goatwub leprelor din cel mai bun club de literatură. Sweet Sixteens – ce mai aventură! Lui Stephanie Garber,

[11] Joc de cuvinte. *Impossible,* imposibil; *I’m possible,* sunt posibilă (n.trad.).

pentru că este cea mai bună prietenă din lume; sunt aşa de fericită că ne-am putut distra împreună în Chicago. Rochii şi pantofi comozi pentru vecie!

Lui Renée Ahdieh şi Beth Revis; laudele voastre mi-au făcut viaţa mai bună. Vă iubesc pe amândouă!

Cititorilor, bloggerilor, bibliotecarilor, vânzătorilor de carte, prietenilor din mediul online şi membrilor grupului Ava + the Kinghts of Whitechapel: aveţi recunoştinţa mea pentru feedbackurile incredibile! Vă mulţumesc pentru că v-aţi alăturat unei fete înarmate cu un bisturiu, ce adoră rochiile frumoase şi preţuieşte dreptatea pentru femei. Aş smulge şi stelele din cer pentru voi.

Chris „Chri”, fără iubirea şi susţinerea ta, această călătorie nu ar fi nici pe departe atât de plăcută. Totul, pornind de la adoraţia mea pentru pisici, până la visurile mele de Stormtrooper, şosetele lăbărţate şi pretenţiile de cunoscător al lui Shakespeare, pare mai puţin ciudat datorită ţie. „Tu poţi să te-ndoieşti de soare, / De focul ce scânteie-n stea, / De legile nemuritoare, / Dar nu şi de iubirea mea.[12]

Nu este greu să-ţi dai seama că eşti cel mai bun din punctul meu de vedere, acum şi întotdeauna. (De aceea te-am lăsat la final.)

[12] William Shakespeare, *Henric al V-lea, Hamlet, Othello, Macbeth, Poveste de iarnă,* traducere de Ion Vinea, Editura Univers, Bucureşti, 1971.

Audrey Rose Wadsworth, fiica unui controversat lord britanic, duce o viață dublă. Ziua, tânăra de doar 17 ani își împarte timpul între ceaiuri dansante, spectacole de circ și probe la croitoreasă. Seara, studiază în secret medicina și își ajută unchiul să facă autopsii. Când diabolicul Jack Spintecătorul începe să terorizeze întreaga Londră, ucigând femei nevinovate, Audrey Rose pornește o investigație pe cont propriu. Ancheta însă o va aduce în fața unor adevăruri greu de digerat, iar adolescenta va trebui să ia decizii care îi vor frânge inima.

„Un debut captivant, plin de răsturnări de situație neprevăzute, perfect pentru iubitorii romanelor istorice cu tentă polițistă."
School Library Journal

Jack Spintecătorul.

Crimele din Whitechapel

ISBN: 978-606-793-375-8

www.edituracorint.ro

LEDA EDGE mistery

